

LỜI MẸ

SCOPING NGÃM

TÁC GIẢ CUỐN SÁCH BÁN CHẠY
ĐỂ THI ĐẮM MÁU

TIỂU THUYẾT
TRÌNH THẨM
TÂM LÝ TỘI PHẠM ★★★

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC **vh**

SÔNG NGÃM

Tác giả: **Lôi Mễ**

Thể loại: **Trinh thám**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Ebook: **Cuibap**

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

- [Phân dẫn](#)
- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Lời kết](#)

Mỗi con người hy sinh vì tương lai tươi đẹp đều là một tượng đài.

Julius Fucik

PHẦN DẪN

CẠM BẦY

Người đàn ông dừng xe ở bên đường, đưa mắt nhìn con ngõ hẹp bên tay phải, khóa cửa xe cẩn thận rồi bước xuống.

Con ngõ vốn đã không rộng, lại thêm mười mấy hàng quán kinh doanh lấn chiếm vỉa hè. Anh vừa khó nhọc len qua những sợi móc treo điện thoại, những con thú bông, vừa nhìn quanh quan sát các gian hàng hai bên đường. Cuối cùng, anh dừng lại trước cửa một quán nhỏ có cái tên Vua cá nướng Ba Thục [\[1\]](#), sau khi đọc tấm biển hiệu cẩn thận, anh đưa tay đẩy cánh cửa kính lem đày vết dầu.

Bây giờ là ba rưỡi chiều, quán vắng khách. Bà chủ quán ngồi sau chiếc bàn phục vụ gặt gà ngủ. Cánh cửa kính vừa được mở, thiết bị cảm ứng treo trên khung cửa liền phát ra câu nói: "Kính chào quý khách". Bà chủ quán lập tức tươi tỉnh, vừa lay nữ nhân viên phục vụ đang ngủ gặt bên cạnh, vừa dụi mắt mời chào khách.

Vị khách đứng ở cửa, nhìn một lượt quanh gian quán vắng vẻ rồi nói: "Tôi có đặt một bàn."

"Vâng." Bà chủ quán lật giở cuốn sổ nhỏ trong tay, "Anh Hình [\[2\]](#) đúng không?"

Vị khách khẽ gặt đầu, thay cho lời xác nhận.

"Bàn số 7."

Cô phục vụ bàn dẫn khách ngồi vào bàn, mở cuốn thực đơn rồi hỏi: "Anh gọi món luôn bây giờ hay đợi một lát nữa?"

"Một lúc nữa." Vị khách dường như không để tâm vào cuốn thực đơn, mà chăm chú ngắm một vật hình tròn trên bàn.

"Món nổi tiếng của quán chúng tôi là cá nướng Ba Thục, me chua lê trắng..."

"Một lúc nữa." Vị khách nói bằng giọng vừa phải nhưng rất rõ ràng, "Cho tôi một cốc nước mơ."

Cô phục vụ bàn hơi bấu môi, gập thực đơn mang đi.

Vị khách cầm vật ở trên bàn lên, đó là một thứ đồ chơi đoán vận mệnh qua các chòm sao, vỏ làm bằng loại nhựa tòi, mặt ngoài có in mười hai chòm sao, phía dưới mỗi chòm sao có một cái lỗ nhỏ để bỏ tiền xu, nếu bỏ vào một đồng xu một tệ [\[3\]](#), từ cái lỗ nhỏ phía dưới sẽ bật ra một mẩu giấy cuộn ghi thông tin về vận may trong tháng, con số may mắn, màu sắc may mắn...

Vị khách mỉm cười, lẩm bẩm: "Cái thằng ôn này cũng giỏi chơi thật." Nói xong, anh lấy ra một đồng xu một tệ nhét vào lỗ bỏ tiền dưới chòm sao sư tử rồi kéo chiếc cần quay. Từ chiếc lỗ nhỏ bật ra một mẩu giấy cuộn.

Vị khách cầm cuộn giấy đưa lên sẫm soi, cuộn giấy được nhét trong một chiếc ống nhựa, đầu kia nhét một cuộn giấy khác nhỏ hơn. Anh khều lấy cuộn giấy nhỏ đó rồi mở ra, trên mẩu giấy có ghi một dòng chữ nhỏ: Khách sạn Thành Loan, 624.

Góc phía dưới bên phải có một hình chữ thập màu đỏ, rất nhỏ, nếu không nhìn kĩ sẽ không thể thấy được, đột nhiên anh cảm thấy máu nóng trong người dồn hết lên đỉnh đầu.

Cô phục vụ bưng cốc nước mơ đến bàn số 7, vị khách đã đi từ lúc nào. Trên bàn còn để lại mười tệ và cuộn giấy chưa mở. Cô bực mình lẩm bẩm "đồ khùng", bỏ tiền vào trong khay, ngấm nghĩ giây lát rồi tò mò cầm cuộn giấy lên, rút ra khỏi ống và mở ra.

... Tháng này sao tai sát chiếu mệnh, đại án mạng...

Khách sạn Thành Loan nằm ở ngoại ô, không xếp loại sao, rất ít người đến đây thuê phòng, mùa này lại càng vắng vẻ. Khi lái xe đến nơi, vẫn còn sớm so với giờ hẹn mười mấy phút, anh ngồi trong xe hút điếu thuốc.

Chiếc móc treo trang trí dưới gương chiếu hậu đựng đưa theo gió, trong có lồng ảnh một cô gái, nụ cười rạng rỡ như hoa.

Vật bằng sắt giắt ở thắt lưng cứng cộm, anh nhẹ nhàng rút ra, để trong tay chăm chú ngắm nhìn. Khẩu súng ngắn 64 được giữ gìn cẩn thận bóng lên sắc xanh dưới ánh nắng chiều. Anh tháo hộp đạn, lần lượt kiểm tra từng viên đạn rồi lắp đạn vào băng. Làm xong, anh thấy lòng bàn tay khê toát mồ hôi.

Có phải là căng thẳng không? Không, không được căng thẳng, mà phải cảm thấy rất khoan khoái mới đúng. Anh tự nói với mình như vậy rồi đứng dậy xuống xe.

Bước vào cửa, đi qua sảnh lớn, vào thang máy, tất cả đều bình thường. Càng

đến gần phòng 624, anh càng thấy nhẹ nhõm. Nhưng khi đến trước cửa, đưa tay lên định gõ cửa, thì phát hiện cửa phòng chỉ khép hờ. Bất cẩn quá mức. Anh cau mày, nghĩ bụng lát nữa phải mắng cho thằng ôn này một trận.

Trong phòng không có người, từ phòng vệ sinh vọng ra tiếng nước chảy ào ào. Anh càng bực, đưa tay gõ mạnh mấy nhát vào cửa phòng vệ sinh rồi ngồi lên chiếc giường kê sát tường, tiện tay bật ti vi.

Màn hình hiện ra mấy đứa trẻ béo mũm mĩm đang nhìn một đồng hồ uống sữa chua sặc sỡ đủ màu ngậy ngô cười. Anh nhìn vào màn hình ti vi nhưng không để tâm xem, trong đầu còn mải tính toán những chi tiết của việc phải làm: Đầu tiên phải xác định vị trí của đối phương, số người... có dùng súng hay không... sau khi sự việc xảy ra sẽ giải thích động cơ thế nào? Phòng vệ chính đáng hay là...

Bỗng anh phát hiện ra, không ngờ còn nhiều chi tiết chưa được tính toán đến thế - xem chừng việc này cũng không dễ làm như vậy.

Tiếng nước chảy nhỏ dần rồi mất hẳn. Chưa xem hết đoạn quảng cáo, cửa phòng vệ sinh đã mở ra.

Anh sầm mặt lại đưa mắt nhìn lên, chiếc điều khiển từ xa trong tay rơi bịch xuống đất.

Người đi ra là một cô gái, trên người không một mảnh vải.

Anh ngây ra mất mấy giây, phản ứng tiếp theo không phải là nhắm mắt lại mà là đứng dậy rút súng.

Vì anh nhìn thấy cổ cô gái đang bị thắt chặt bằng một chiếc khăn mặt, phía sau cô gái là bàn tay một gã đàn ông đang nắm chặt đầu còn lại của chiếc khăn. Gã đàn ông nhún thấp núp sau người cô gái, không nhìn rõ mặt hẳn, cũng không thấy được hành động ở cánh tay kia của hắn. Nhưng rất rõ ràng, gã đàn ông này không phải là người anh đang chờ.

Khuôn mặt cô gái đẫm nước mắt, đầu ngửa ra sau, người xiêu vẹo ưỡn ra phía trước, rõ ràng, đang bị vật gì đó ấn vào sau lưng.

"Xin anh..." Giọng của cô gái nghẹn trong cổ: "... cứu tôi!"

Khuôn mặt cô gái đã bị sự đau đớn và nỗi sợ hãi lên đến tột cùng làm cho biến dạng, cảm giác xấu hổ vì bị đàn ông nhìn thấy cơ thể khiến cô muốn đưa tay che ngực và phần dưới, nhưng cảm giác đau nhói từ phía sau lưng làm cô buộc phải cố sức ưỡn ngực ra phía trước, hai tay đỡ đỡ che trên người.

"Buông cô ta ra!" Cảnh tượng bất ngờ trước mắt khiến anh rối trí, anh kéo khóa nòng súng cạch một tiếng, "Anh là ai?"

"Anh buông cô ta ra." Anh cố gắng bình tĩnh lại, thận trọng dịch bước, định ngấm trúng vào gã đàn ông, "Có việc gì chúng ta bình tĩnh nói chuyện."

Gã đàn ông vẫn im lặng, không hề đáp lời, vì vậy không thể biết được ý đồ của hắn ta.

"...Cứu tôi..." Mặt cô gái đã bị thất đến tím tái, vừa bật ra được hai chữ, đột nhiên mắt cô trợn lên, cổ họng phát ra những tiếng rên đáng sợ, toàn thân run lên bần bật.

Anh kịp trông thấy một đoạn kim loại sáng bóng xuyên ra từ ngực trái của cô gái.

Gần như cùng lúc đó, gã đàn ông đẩy cô gái ra, quay người mở cửa chạy. Cô gái đã không còn nói được, ánh mắt đầy tuyệt vọng và khẩn cầu. Vừa bước được một bước, thân hình cô đã đổ nhào xuống đất.

Nhát dao đâm rất dứt khoát, thậm chí cô gái còn chưa kịp chảy máu. Nhưng anh biết rất rõ, cô gái đã bị đâm xuyên tim.

Không kịp suy nghĩ nhiều, anh nghiêng rặng bước qua cơ thể còn đang co giật của cô gái, giương súng đuổi theo.

Tên giết người không hề có ý định trốn ra khỏi khách sạn, mà lại chạy lên trên theo lối cầu thang.

Sự việc giết người xảy ra bất ngờ khiến tâm trí anh hỗn loạn, tại sao cô gái đó lại ở trong phòng? Gã đàn ông cầm dao là ai? Tại sao hắn lại giết cô gái? Vô số câu hỏi nảy ra khiến anh bỗng mất đi khả năng suy nghĩ và phân biệt, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ: Quyết không để kẻ giết người chạy thoát!

Ở mỗi góc ngoặt, anh đều giương súng quan sát bốn xung quanh, sau khi chắc chắn không có mai phục mới tiếp tục chạy đuổi theo. Như vậy lẽ ra khoảng cách giữa anh và hung thủ càng lúc sẽ càng xa, nhưng hung thủ dường như không hề có ý định chạy tiếp. Khi nhận ra tiếng chân vội vã trên đỉnh đầu dần biến mất, anh nhìn thấy hung thủ đứng thờ hờn hển ở ban công phía trên.

Khoảnh khắc đó, anh có thể khẳng định ánh mắt hung thủ có thoáng một chút bi thương, nhưng cảm giác đó lập tức hoàn toàn được thay đổi bởi thần thái quyết tâm muốn chết.

Tiếp đó, hung thủ dang hai cánh tay, để lộ toàn bộ phần ngực, hai tay giơ lên

quá đầu - lao về phía anh bằng một tư thế hết sức ngu xuẩn.

Chỉ kịp nhìn thấy ánh kim loại lóe lên trong tay gã, anh liền bóp cò súng theo phản xạ bản năng.

Sức mạnh cực lớn của đầu đạn khiến cơ thể hung thủ lệch đi trong không trung, chưa kịp nhào đến trước mặt anh đã ngã sập xuống đất.

Anh cầm súng bước lên, lấy chân đá hung khí trong tay gã đàn ông, nhát đá khiến anh ngậy ra, đó không phải là hung khí gì, mà chỉ là một chiếc thìa sắt thông thường.

Anh vội đưa mắt nhìn hung thủ đang nằm ngửa dưới đất, máu trên ngực hắt trào ra, ánh mắt đờ đẫn, hơi thở gấp gáp.

Nghĩ bụng không ổn rồi, anh khom người gí mạnh đầu súng vào hàm hung thủ, quát lớn: "Rốt cuộc mày là ai? Ai bảo mày làm việc này?"

Khóe miệng đầy máu của hung thủ bỗng lộ ra một nụ cười bí hiểm, anh khó nhọc quay mắt hắt lại, không ngờ ánh mắt hắt đầy giễu cợt.

"Mày... tiêu rồi."

Mặc dù giọng nói rất khế, nhưng anh nghe thấy rất rõ ràng. Trong giây lát, anh thấy đầu mình trống rỗng, chỉ còn biết nhìn chăm chăm vào gương mặt sắp chết trước mắt.

Bỗng có tiếng bước chân dồn dập vội vã từ trên lầu vọng xuống, anh vội đứng lên, cảnh giác nhìn chăm chăm vào chiếc thang máy phía trên. Trong chớp mắt, có mấy người xông đến ban công. Trong tiếng quát đồng thanh và tiếng mở chốt an toàn của cả hai bên, người dẫn đầu kinh ngạc hỏi: "Cục trưởng Hình, có phải là anh không?"

"Tiểu Tống?" Sau khi đã nhận ra đối phương, người được gọi là cục trưởng Hình bỏ súng xuống, "Sao các cậu lại ở đây?"

Tiểu Tống bối rối ra hiệu cho mấy người đi cùng bỏ súng xuống, "Chúng em nhận được tin báo, trên tầng mười hai có bọn tụ tập dâm loạn, nên..."

Vừa bước xuống cầu thang mấy bước, Tiểu Tống liền nhìn thấy hung thủ đang nằm ngửa trên mặt đất. Anh lập tức dừng lại, nhìn hung thủ rồi lại nhìn sang cục trưởng Hình, không hiểu việc gì đã xảy ra.

"Phát súng vừa nãy có phải là anh bắn không?"

"Phải." Cục trưởng Hình hơi bực bội, "Vừa nãy hắt giết người ở phòng 624. Cậu dẫn mấy người qua canh chặt hiện trường, sau đó báo cho Sở cử người đến."

Cậu, cả cậu nữa," anh chỉ hai cảnh sát còn lại, "Xem hẳn ta còn cứu được không."

Tiểu Tống lập tức làm theo mệnh lệnh, lấy điện thoại di động ra vừa bấm số vừa lao xuống dưới lầu. Hai cảnh sát ở lại hiện trường lập tức cúi xuống bên hung thủ, một người vạch mắt, một người sờ mạch. Mấy giây sau, cả hai cùng đứng lên và đồng thời lắc đầu.

"Hô hấp nhân tạo cho nó!" Cục trưởng Hình rõ ràng vẫn nuôi hy vọng, "Chỉ cần có thể nói là được."

Nghe lệnh, hai người lập tức lại ngồi xuống thao tác. Ấn ngực, thổi hơi vào mồm hung thủ. Sau khi làm liên tục mấy phút, cơ thể hung thủ vẫn mềm nhũn bất động. Về mặt cục trưởng Hình càng lúc càng tối đăm đăm. Thấy cậu cảnh sát lau vết máu trên mồm, chuẩn bị làm hô hấp nhân tạo cho hung thủ một lần nữa, cục trưởng Hình liền khoát tay: "Thôi!"

Anh đứng chống nạnh, chăm chú nhìn người chết mấy giây, thấp giọng nói: "Các cậu ở đây canh chặt hiện trường, tôi qua bên kia xem thế nào."

Vừa bước vào hành lang tầng 6 liền gặp Tiểu Tống đang gọi điện thoại, thấy Cục trưởng Hình, Tiểu Tống lập tức ngắt điện thoại.

"Thế nào?" Cục trưởng Hình vẫn đang nghĩ về cô gái ở phòng 624, anh vừa hỏi vừa bước đi, nhưng liền bị Tiểu Tống lấy tay chặn lại.

"Cục trưởng Hình, đề nghị anh giao nộp lại khẩu súng của anh."

"Cái gì?" Cục trưởng Hình vô cùng sửng sốt, "Cậu nói cái gì?"

"Đề nghị anh giao nộp lại súng của anh!" Tiểu Tống đặt tay lên chuôi súng ở thắt lưng, "Đây là quyết định của Sở!"

Cục trưởng Hình ngây người ra, lúc định thần lại đã thấy bốn cảnh sát vây chặt quanh mình. Anh ngẫm nghĩ một chút rồi nén giận, phục tùng rút súng đưa ra. Gần như cùng lúc đó, một cảnh sát phía sau nhanh chóng rút vòng số tám, chỉ nghe tách một tiếng, cánh tay cục trưởng Hình đã bị còng lại.

Cái lạnh băng của kim loại và cảm giác đau vì bị kéo khiến Cục trưởng Hình có chút kháng cự theo phản xạ bản năng, nhưng ngay lập tức, cánh tay còn lại cũng bị còng chặt.

"Các cậu làm cái gì thế hả?" Cục trưởng Hình nổi giận, "Rốt cuộc là thế nào?"

Tiểu Tống rón rén bỏ súng vào một chiếc túi thu giữ tang vật, nhìn lãnh đạo đang giận dữ, ngẫm nghĩ một lúc rồi khẽ nói: "Chúng em vừa lục soát phòng 624." Cậu ta dừng lại giây lát, "Trong phòng, không có bất cứ thứ gì."

CHƯƠNG 1

BẮT CỐC

Phương Mộc ngắm nhìn cánh đồng lúa mạch mênh mông phía ngoài cửa sổ, lại chiêm thêm một điệu thuốc.

Anh vẫn thích một mình, nên khi Biên Bình cử anh đến thành phố S công tác, Phương Mộc vui vẻ nhận lời ngay. Đứng ở chỗ nối giữa hai toa tàu, cảm nhận những cơn gió đầu thu vi vút ùa vào qua khe cửa toa tàu, trong đầu chỉ còn lại cảm giác hư vô, thật dễ chịu.

Cảm giác này khiến cho người ta thẫn thờ, lại man mác một cảm giác buồn như đã từng quen. Phương Mộc ngắm mình qua cửa sổ toa tàu, đã không thể nào nhớ được một thời vô tư gương mặt ấy thế nào. Những trải nghiệm cuộc đời đã khiến những chỗ non tơ mềm mại trở nên xù xì chai sạn. Sự thay đổi không ngừng theo năm tháng, có lẽ không chỉ là nét mặt.

Phương Mộc nhìn ra nơi khác, khe hở ra làn khói thuốc.

Thời gian nhàn tản lúc nào cũng rất ngắn ngủi. Hơn một tiếng sau, đoàn tàu dừng lại ở sân ga thành phố S.

Ra ga đón anh là một người trẻ tuổi, Phương Mộc nhìn anh ta giơ cao tấm biển giấy ghi "Phương Mộc thành phố C" và đi thẳng đến trước mặt anh ta.

"Chào anh."

Người thanh niên ngạc nhiên nhìn Phương Mộc, rồi lại nhìn về phía sau lưng anh, như thể hy vọng còn có người khác nữa xuất hiện.

"Anh là... cảnh sát Phương?"

"Vâng, anh là nhân viên của Công an thành phố phải không?"

Vẻ ngạc nhiên trên mặt người thanh niên lập tức hoàn toàn biến mất, anh ta kẹp tấm biển giấy vào nách, đưa một tay ra bắt tay Phương Mộc.

"Tôi là Tiêu Vọng, làm ở đội cảnh sát hình sự." Phương Mộc cảm nhận được cái bắt tay rất chặt, nồng nhiệt nhưng không thái quá.

Ngồi trên chiếc xe Santana do Tiêu Vọng lái, Phương Mộc lơ đãng ngắm nhìn phố xá hai bên đường, ánh mắt anh liên tục dừng lại trên một gương mặt nào đó thoáng lướt qua. Cuộc sống của những người đó không liên quan đến anh, điều

này khiến Phương Mộc cảm thấy an toàn, cũng cho anh có đủ thời gian để suy đoán về đối phương.

Phương Mộc cảm nhận được Tiêu Vọng đang lặng lẽ quan sát mình qua gương chiếu hậu. Phương Mộc khẽ cười, anh biết suốt từ lúc gặp anh, Tiêu Vọng vẫn hoài nghi không biết anh có đúng là chuyên gia tâm lý tội phạm hình sự không. Nhưng cũng chẳng hề gì, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên.

"Đại ca Phương đã lập gia đình chưa?"

"Chưa!" Phương Mộc quay đầu lại, "Đừng gọi tôi là đại ca, tôi không chắc đã hơn tuổi anh đâu."

"Ồ, thế năm nay anh bao nhiêu tuổi?" Tiêu Vọng lập tức nắm ngay lấy cơ hội.

"Hai tám." Phương Mộc mỉm cười nhìn Tiêu Vọng qua kính chiếu hậu.

"Hai chín." Tiêu Vọng đưa mắt nhìn sang chỗ khác, "Không thể tin được. Không ngờ anh trẻ thế, tương lai đầy triển vọng đấy."

"Đâu có!" Phương Mộc hơi đỏ mặt.

"Ha ha, không sai đâu." Tiêu Vọng cười vang, "Người được trưởng phòng Biên dịch thân giới thiệu, hẳn phải là chuyên gia."

Hai mươi phút sau, xe dừng lại trước một khách sạn. Phương Mộc nhìn tấm biển đề "Khách sạn Lục Châu", trong lòng thấy hơi lạ.

"Không đến trụ sở Công an thành phố à?"

"Không." Tiêu Vọng đưa anh vào sảnh khách sạn, vừa đi vừa giải thích: "Điều kiện ở nhà khách của Công an chỗ thành phố chúng tôi không được tốt lắm. Anh là chuyên gia, chúng tôi phải làm tốt công tác tiếp đón chứ."

Phương Mộc định nói không cần, nhưng lại nghĩ đã đến đây rồi, khách theo ý chủ thì tốt hơn. Nghĩ vậy, anh liền đi theo Tiêu Vọng vào thang máy, lên thẳng tầng 12, vào phòng 1212. Đã có mấy người ngồi trong phòng, thấy Phương Mộc bước vào, tất cả đều đứng dậy.

"Đây là chuyên gia tâm lý tội phạm hình sự Phương Mộc, được lãnh đạo tỉnh cử xuống." Tiêu Vọng lần lượt giới thiệu với anh từng người một: "Đây là anh Vương Khắc Cần, phó giám đốc Sở của chúng tôi; Đây là anh Đặng Tiểu Thâm, đội trưởng; Còn đây là anh Từ Đồng, đội phó."

Tiêu Vọng và cả mấy người này đều nhiều tuổi hơn Phương Mộc, nhưng đều thể hiện thái độ hết sức kính nể đối với anh. Phó giám đốc Sở Vương còn bắt tay Phương Mộc và nói: "Sau này chúng tôi đều tuân theo sự phân công của anh."

Phương Mộc không quen lắm với lễ nghi khách sáo của giới quan chức, chỉ liên tục gật đầu vâng dạ. Nhưng khi phó giám đốc Vương sang sang bảo Tiêu Vọng sắp xếp tiệc chiêu đãi, Phương Mộc không thể không lên tiếng.

"Tôi không đói lắm, hơn nữa bây giờ ăn cơm cũng còn sớm quá." Phương Mộc đeo kính vào, "Chúng ta bàn một chút về vụ án nhé!"

Nhắc đến vụ án, vẻ hồ hởi nhiệt tình khi nãy lập tức biến mất, cả mấy người bỗng trở nên im lặng. Phó giám đốc Vương nhìn những người còn lại một lượt, rồi chỉ vào đội trưởng Đặng bảo, "Tiểu Đặng, cậu nói đi."

Bốn hôm trước, một cô gái 26 tuổi tên là Bùi Lam bỗng nhiên mất tích một cách kì lạ ở thành phố chúng tôi. Theo như người báo án - người yêu của Bùi Lam kể, hôm đó hai người ăn tối tại một nhà hàng, sau khi trả tiền, Bùi Lam vào phòng vệ sinh. Anh người yêu đợi hơn hai mươi phút mà vẫn không thấy Bùi Lam quay lại. Anh người yêu thấy kì lạ, liền nhờ một nữ nhân viên phục vụ vào phòng vệ sinh kiểm tra xem, nhưng trong đó không có một bóng người. Anh ta gọi vào điện thoại di động của Bùi Lam, kết quả phát hiện thấy điện thoại di động bị vứt ở thùng giấy trong phòng vệ sinh. Người yêu của Bùi Lam lập tức báo cảnh sát. Sau khi kiểm tra hiện trường, ban đầu cảnh sát suy đoán Bùi Lam bị bắt giữ bằng bạo lực. Ngày hôm sau một cuộn băng video được tìm thấy trước cửa nhà Bùi Lam cho thấy cảnh sát đã suy đoán đúng, Bùi Lam đã bị bắt cóc. Nhưng kì quặc là trong băng video, kẻ bắt cóc không hề đưa ra yêu cầu về tiền chuộc ngay, mà vào buổi tối ba hôm sau đó mới báo cho bố mẹ Bùi Lam qua điện thoại di động, đòi nộp hai triệu tệ tiền chuộc. Bằng các biện pháp kĩ thuật nghiệp vụ, cảnh sát xác định được khu vực kẻ bắt cóc gọi điện thoại, nhưng hẳn đã biến mất không thấy tăm hơi. Dưới sự trợ giúp của cơ quan điện tín, cảnh sát đã điều tra ra sim điện thoại mà kẻ bắt cóc sử dụng được mua từ cửa hàng kinh doanh tư nhân, cuộc gọi đó là cuộc gọi đầu tiên của mã số này, chắc cũng là cuộc gọi cuối cùng. Sau khi tổng hợp toàn bộ các manh mối, cảnh sát nhận định căn cứ để phá án có hai điểm: Một là kẻ bắt cóc đã đưa nạn nhân ra khỏi nhà hàng như thế nào; Hai là cuộn băng video. Đặc biệt là điểm thứ hai, cảnh sát đã xem đi xem lại nhiều lần nhưng vẫn không thể tìm được ra bất cứ manh mối nào có giá trị. Không còn cách nào khác, đành phải xin Sở công an tỉnh giúp đỡ.

Sau khi nghe xong giới thiệu về tình tiết vụ án, Phương Mộc im lặng, chăm chú nhìn vào góc phòng một lúc lâu rồi hỏi: "Nạn nhân - làm nghề gì?"

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng Tiêu Vọng lên tiếng: "Diễn viên điện ảnh nổi tiếng, đã đóng rất nhiều phim. Anh không xem phim truyền hình dài tập đúng không?" Anh ta mỉm cười nói thêm một câu.

Thảo nào. Bắt cóc con cái nhà bình thường, nhiều nhất cũng chỉ đòi hai ba trăm nghìn tệ, còn bọn này đòi hẳn hai triệu, chắc chắn nạn nhân không phải là người bình thường.

"Kẻ gọi điện thoại đòi tiền là nam hay nữ, giọng nói có đặc điểm gì?"

Tiêu Vọng vừa định trả lời thì điện thoại di động trong túi áo đổ chuông. Tiêu Vọng nghe điện thoại, vừa nói mấy câu mặt đã biến sắc. Trong phòng bỗng trở nên yên lặng, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Tiêu Vọng và chiếc điện thoại trong tay anh. Mấy phút sau, Tiêu Vọng ngắt máy, quay người lại, nở nụ cười gượng gạo.

"Tên bắt cóc lại gọi điện." Anh dừng lại giây lát, "Đã tăng số tiền chuộc lên thành bốn triệu."

Không khí bỗng chốc trở nên nặng nề. Bốn triệu, không phải là số tiền nhỏ. Nếu cứ tăng lên theo tốc độ này, áp lực mà cảnh sát và người nhà của nạn nhân phải gánh chịu sẽ càng lúc càng lớn. Tất cả mọi người đều im lặng, không khí dường như cũng đông đặc lại. Mấy giây sau, Phương Mộc bỗng mỉm cười.

"Cũng thú vị đây!"

Theo yêu cầu của Phương Mộc, Tiêu Vọng dẫn anh về trụ sở Công an thành phố để xem cuốn băng video đó. Tiêu Vọng đưa Phương Mộc đến phòng họp, sau khi kết nối các thiết bị, Tiêu Vọng đưa cho Phương Mộc chiếc điều khiển từ xa, quay người đi ra cửa và nói: "Anh xem đi nhé, tôi canh ở ngoài cửa, đảm bảo không ai làm phiền anh đâu. Xem xong thì gọi tôi."

Phương Mộc thấy hơi kì quặc, chỉ là cuốn băng video của bọn bắt cóc chứ có gì mà làm ra vẻ thần bí đến thế.

Nhận ra thắc mắc của Phương Mộc, Tiêu Vọng mỉm cười và nói: "Chúng tôi đều xem rồi, chẳng phân tích ra được điều gì. Mà," - Tiêu Vọng chỉ vào cuốn băng: "càng ít người xem càng tốt, - quay chả khác gì phim con heo cả."

Đúng như Tiêu Vọng nói, tổng độ dài của đoạn băng là 8 phút 47 giây, thì có đến hơn 4 phút đặc tả phần ngực và phần thân dưới của nạn nhân trong trạng thái lỏa thể. Lúc mới xem, Phương Mộc cũng thấy nóng ran cả mặt. Anh định thần lại, rút một điếu thuốc ra hút. Dần dần, anh hoàn toàn đắm chìm trong suy

nghe và phán đoán, chiếc điều khiển từ xa trong tay liên tục tua nhanh rồi tua ngược. Cuối cùng, khi anh dừng lại ở một cảnh quay thì nghe thấy có tiếng ồn ào từ hành lang phía ngoài vọng vào.

Phương Mộc vừa định đứng dậy thì rầm một tiếng, cửa phòng bị kéo ra. Một người đàn ông mặt mũi đỏ gay xộc vào, phía sau lưng anh ta là Tiêu Vọng vẻ mặt đầy hốt hoảng.

"Lương Tử, anh đừng có làm càn..."

Gã đàn ông gạt tay Tiêu Vọng, sau khi thấy rõ Phương Mộc, anh ta không nói gì mà nhìn thẳng vào đống quần anh.

"Có hay không hả?" Gã đàn ông nheo nheo mắt hỏi, tuy âm lượng nhỏ nhưng rõ ràng là không có chút thiện chí nào, "Mở mang đầu óc rồi chứ?"

Phương Mộc ngửi thấy hơi rượu nồng nặc. Anh khẽ cau mày, đưa mắt nhìn Tiêu Vọng.

Tiêu Vọng quay ra phía Phương Mộc, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo: "Lương Trạch Hạo, bạn trai của nạn nhân." Nói xong, anh lấy hết sức kéo Lương Trạch Hạo ra ngoài.

"Anh ra ngoài trước đi, chúng tôi đang phá án..."

"Phá cái con khỉ!" Lương Trạch Hạo vẫn vùng vẫy cố lao về phía trước, chỉ vào màn hình tivi, "Mẹ kiếp, đừng tưởng tao không biết chúng mày đang làm gì! Xem sướng chưa? Đã chưa hả?"

"Anh Lương!" Phương Mộc bỗng lên tiếng, giọng lạnh băng, "Tôi hiểu tâm trạng của anh. Chúng tôi đang nghĩ cách giải cứu bạn gái anh. Nếu anh tiếp tục gây rối, làm mất thời gian, người chịu hậu quả chính là bạn gái của anh."

"Mày là thằng nào?" Sắc mặt Lương Trạch Hạo từ đỏ chuyển thành xanh, gã đưa chân đá bay chiếc ghế đầu trước mặt, "Mày lại dám nói với tao thế hả!"

"Lương Tử!" Tiêu Vọng ghì chặt cánh tay của Lương Trạch Hạo, thấp giọng quát: "Anh thấy còn chưa đủ rồi hả?"

"Mẹ kiếp, mày đừng có lên giọng dọa tao!" Lương Trạch Hạo đẩy mạnh Tiêu Vọng ra, xem chừng cơn giận vẫn đang bốc ngùn ngụt, nhưng rõ ràng câu nói của Phương Mộc ít nhiều cũng có tác dụng. Gã đứng nguyên tại chỗ thở dốc hồi lâu, rồi liếc mắt nhìn Phương Mộc đứng phía trước, bỗng gã gạt đầu rất mạnh:

"Xem đi, cứ xem nữa đi, xem cho kĩ vào!"

Dứt lời, gã đá tung cửa rồi đi ra, bộ dạng hết sức nghênh ngang.

Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc cười gượng, anh bậm môi hướng về phía chiếc đầu video, hỏi nhỏ: "Thế nào, có phát hiện gì không?"

Phương Mộc gật đầu: "Tôi muốn đi xem hiện trường nơi xảy ra vụ án."

Vinh Phúc Thiên Địa là một trung tâm thương mại lớn mới khai trương của thành phố, từ tầng 1 đến tầng 6 là khu vực bán hàng, tầng 7 là rạp chiếu phim, tầng 8 là dịch vụ ăn uống. Buổi tối hôm xảy ra vụ án, Lương Trạch Hạo đưa Bùi Lam đến Ba Đê Nhã - tiệm ăn Thái Lan mới mở, sau khi thanh toán tiền ăn, Bùi Lam vào nhà vệ sinh và mất tích.

Sau khi quan sát một vòng trong tiệm ăn, Phương Mộc muốn đi xem nhà vệ sinh. Tiêu Vọng đưa anh ra khỏi tiệm ăn, vừa đi vừa giải thích là tiệm ăn không có nhà vệ sinh riêng, khách hàng chỉ có thể sử dụng nhà vệ sinh công cộng của tòa nhà. Tiêu Vọng vừa nói vừa dẫn Phương Mộc rẽ ngang rẽ dọc ngoằn ngoèo đến mấy chục mét tới một chỗ vắng vẻ sâu hun hút phía trong tòa nhà. Thấy đường đi càng lúc càng tối, càng lúc càng vắng người, Phương Mộc buột miệng lẩm bẩm: "Không biết lão kĩ sư óc bã đậu nào lại thiết kế nhà vệ sinh ở chỗ này, tiềm ẩn bao nhiêu rủi ro!"

"Đúng là như vậy!" Tiêu Vọng chỉ lên trần nhà, "Để tiết kiệm tiền vốn, chỗ này cũng không lắp camera. Làm chúng tôi không thu được thông tin gì ở hiện trường cả."

Hiện trường phòng vệ sinh nữ đã bị phong tỏa, sau khi nhân viên quản lí mở cửa, toàn bộ căn phòng vệ sinh chưa đến 15 mét vuông hiện ra rõ mồn một trước mắt. Căn phòng được ngăn thành bốn ô, hai bệ rửa tay, không có cửa sổ, âm u tăm tối, đối lập hoàn toàn với khu mua sắm tráng lệ hào nhoáng phía ngoài.

Báo cáo khám nghiệm hiện trường cho thấy, chỗ này không có dấu vết của sự vật lộn, ẩu đả, như vậy Bùi Lam chắc chắn đã bị khống chế và đưa đi rất nhanh chóng. Đây cũng là điều khiến công an cảm thấy khó lí giải. Thứ nhất, Bùi Lam cao 1m65, nặng 45 kg, để có thể khống chế được cô trong khoảng thời gian ngắn mà không bị phát hiện, nghi phạm chắc chắn phải là đàn ông. Song đàn ông ra vào nhà vệ sinh nữ sẽ rất dễ bị nghi ngờ. Thời điểm xảy ra vụ án, bên phòng vệ sinh nam liên tục có người ra vào, nghi phạm làm thế nào để có thể gây án dễ dàng như vậy? Thứ hai, mặc dù nơi xảy ra sự việc không lắp camera theo dõi, nhưng không thể khống chế một cô gái đi ra khỏi tòa nhà mà tránh được toàn bộ các thiết bị camera. Nghi phạm rời khỏi hiện trường sau khi gây án như thế nào

cũng là bí ẩn.

Phương Mộc vừa quan sát hiện trường vừa im lặng nghe Tiêu Vọng phân tích. Một lúc lâu sau, anh quay người nói với Tiêu Vọng: "Đã kiểm tra băng ghi hình giám sát chưa?"

"Xem rồi, không có gì khả nghi cả!" Tiêu Vọng gãi gãi đầu, "Nghị phạm muốn đưa Bùi Lam ra ngoài, ít nhất cũng phải có vật dụng đại loại như túi du lịch to - không phát hiện ra mục tiêu như vậy."

Phương Mộc mỉm cười: "Xem lại xem."

Trong phòng giám sát, Phương Mộc yêu cầu nhân viên bảo vệ mở lại đoạn băng ghi hình giám sát tầng 8 trong vòng một tiếng đồng hồ sau khi xảy ra vụ án, anh ngồi bên cạnh im lặng chăm chú xem. Chưa đầy năm phút, anh đứng bật dậy, chỉ vào màn hình yêu cầu dừng lại.

Tiêu Vọng cũng ngó đầu vào xem nhưng không phát hiện ra điều gì. Trên màn hình đúng là có mấy người đàn ông đang đứng bất động, nhưng hầu hết trong tay đều không có gì, nhiều nhất cũng chỉ là chiếc túi xách tay nhỏ.

"Chỗ này." Phương Mộc chỉ vào một góc trên màn hình, "Người phụ nữ này."

Đó là một nữ lao công, trên người mặc bộ đồng phục lao động của trung tâm thương mại, cô ta đang đẩy chiếc xe chở rác về phía một lối đi.

"Lối đi này dẫn đến chỗ nào?" Phương Mộc hỏi người quản lý trực ban. Người này nghĩ một lúc rồi đáp: "Phía tây tầng 8... có quán trà kèm phục vụ đồ ăn kiểu Hồng Kông, quán bán đồ ăn Tây... còn có thang máy chở hàng."

"Rồi." Phương Mộc lập tức ra lệnh: "Băng ghi hình ở lối ra thang máy chở hàng, khẩn trương!"

Quả nhiên, 1 phút 33 giây sau, nữ lao công lại xuất hiện ở lối ra của thang máy chở hàng tầng 1, vẫn từ từ đẩy chiếc xe chở rác đi men theo tường giống như lúc này, cuối cùng biến mất ở phía trên màn hình.

Nhìn dáng vẻ khó nhọc của cô ta, có thể đoán được trong xe chở vật gì đó rất nặng.

Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc do dự: "Ý của anh là?"

"Đúng thế." Phương Mộc nhìn màn hình, nét mặt đăm chiêu, "Có thể Bùi Lam nằm trong chiếc xe chở rác đó."

Tiêu Vọng lập tức lao lại gần màn hình, ra hiệu cho nhân viên bảo vệ phóng to hình ảnh. Sau khi xem xong, tất cả mọi người đều thất vọng, nữ lao công mang

khẩu trang, hoàn toàn không thể nhìn rõ mặt. Tiêu Vọng vẫn kiên trì chăm chú màn hình một hồi lâu rồi quay sang nói với người quản lý trực ban: "Số 17." Về mặt anh đã bình tĩnh trở lại, nhưng giọng nói không kìm nén nổi sự phẫn khích, "Kiểm tra xem ngày hôm đó ai nhận chiếc xe chở rác số 17."

Người quản lý trực ban cuống cuồng xem lại sổ ghi, nhanh chóng ngẩng đầu lên trả lời: "Trần Quyên. Đúng rồi, hôm nay chị ấy vẫn đến làm."

Tiêu Vọng và Phương Mộc nhìn nhau không biết nói gì, vẻ mặt đầy nghi vấn. Cuối cùng, Phương Mộc khoát tay: "Gọi chị ấy đến đây, sau đó các anh ra ngoài chờ."

Hai người lại vào ngồi xuống bên bàn, Tiêu Vọng ném cho Phương Mộc một điều thuốc, tự mình châm thuốc, rít mạnh một hơi rồi nói: "Mẹ kiếp, vẫn còn dám đi làm, chắc chắn không phải là cô ta."

"Hỏi xem thế nào đã." Phương Mộc khế gạt đầu, "Có thể phát hiện được thêm gì đó."

Trần Quyên nhanh chóng được dẫn đến phòng giám sát. Vừa nhìn thấy chị ta, Phương Mộc và Tiêu Vọng đều nhận ra ngay nữ lao công trong đoạn băng ghi hình chắc chắn không phải là chị ta. Trần Quyên cao chưa đến 1m60, thân hình đã lộ rõ vẻ sò sè của phụ nữ tuổi trung niên. Còn nữ lao công kia phải cao hơn 1m65, dù mặc bộ đồng phục làm việc to rộng, vẫn thấy được dáng người thanh mảnh.

Trần Quyên vô cùng căng thẳng, vào phòng là nắm chặt lấy gấu áo, sợ sệt đứng nép vào tường.

Tiêu Vọng nhìn chị ta từ đầu đến chân rồi hỏi: "Ngày 17 tháng 9, chị ở đâu?"

"Đến làm ở tòa nhà này."

"Chị nhận xe chở rác số 17?"

"Vâng."

"Hôm đó chị sử dụng chiếc xe này suốt đúng không?"

"...Vâng." Trần Quyên trả lời không được tự nhiên, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vọng và Phương Mộc.

Tiêu Vọng nheo mắt lại, nói với giọng lạnh băng: "Chị phải hiểu là nói dối không có bất cứ lợi ích gì cho chị."

"Tôi... không..." Vẻ mặt Trần Quyên bỗng trắng bệch, "... vốn là..."

"Chị đừng sợ!" Phương Mộc ôn tồn nói: "Chúng tôi sẽ không đổ oan cho chị,

nhưng chị phải nói rõ sự việc ngày hôm đó."

Trần Quyên do dự một lúc, cuối cùng cũng nói. Theo như lời chị ta, tối hôm đó chị ta phụ trách quét dọn nhà vệ sinh tầng 4, sau khi quét dọn xong, chị ta phát hiện ra xe chở rác ở cửa đã biến mất. Vì sợ bị truy xét trách nhiệm, nên chị ta không dám báo cho người khác biết, phải mất hơn một tiếng đồng hồ chị ta mới tìm thấy chiếc xe ở điểm tập kết rác cửa phía tây tầng 1.

Phương Mộc nghe xong ngẫm nghĩ giây lát rồi lại hỏi: "Có nhân viên nào bị mất đồng phục làm việc không?"

"Có. Tiểu Tô ở tầng 7 bị mất một bộ, phải tự bỏ ra một trăm hai mươi tệ để đền."

"Mất khi nào?"

"Cũng vào hôm đó."

Phương Mộc khẽ gật đầu, khoát tay ra hiệu cho chị ta đi ra. Trần Quyên áp a áp úng hỏi có giữ bí mật cho chị ta được không, nếu không chị ta có thể sẽ bị đuổi việc. Phương Mộc mỉm cười đồng ý. Trần Quyên như trút được gánh nặng, vừa kéo cửa ra, đã hoảng hồn vì cả đội bảo vệ đông nghịt ở ngoài cửa. Viên quản lý bộ phận trực ban lăm le nắm đấm, tư thế như thể chuẩn bị bắt sống tên tội phạm bắt cóc. Phương Mộc thấy buồn cười, liền vội giải thích: "Chúng tôi đã điều tra rồi, việc này không liên quan đến chị ấy."

"Có đúng là không liên quan gì không?" Trên đường về, Tiêu Vọng vừa lái xe vừa hỏi: "Liệu Trần Quyên có khả năng là đồng phạm không?"

"Chắc là không." Phương Mộc chăm chú nhìn ra ngoài cửa xe, nét mặt đăm chiêu, "Tôi có cảm giác chị ta không phải là đồng phạm."

"Ha ha, cảm giác." Tiêu Vọng khẽ cười, "Anh phát hiện ra con mụ trong đoạn băng ghi hình giám sát cũng là nhờ cảm giác à?"

"Việc này thì không." Phương Mộc ngồi thẳng người lên một chút, "Có thể ra vào nhà vệ sinh nữ một cách tự do mà không bị nghi ngờ thì chắc chắn phải là nữ."

"Ồ! Suy luận ban đầu của tôi là: Chỉ đàn ông mới có thể nhanh chóng khống chế được Bùi Lam mà không bị phát hiện."

"Chưa chắc. Để cho một người ngã gục, chỉ cần một miếng giẻ thấm đấm ê te [\[4\]](#)." Phương Mộc quay sang Tiêu Vọng, "Nếu anh đang ở trong nhà vệ sinh, thấy người nào cầm một miếng giẻ tiến về phía mình mà không nghi ngờ gì?"

Nụ cười trên mặt Tiêu Vọng biến mất, anh ngẫm nghĩ giây lát rồi nghiêm túc trả lời: "Lao công."

"Đúng vậy. Nghi phạm chần chẫn đã nhân lúc Bùi Lam rửa tay, bịt miệng và mũi cô ta từ phía sau lưng, rồi đẩy vào xe chở rác kéo đi."

"Nhưng trong đoạn băng ghi hình xuất hiện mấy người lao công liền, sao anh lại khẳng định chắc chắn là nữ lao công đó?"

"Vì mũ ta đeo khẩu trang." Phương Mộc đưa tay lên gần miệng làm động tác miêu tả, "Trung tâm thương mại không hề có nhiều bụi, cô ta hoàn toàn không cần đeo khẩu trang. Mục đích của hành động này chỉ có thể là để che giấu ngoại hình."

Tiêu Vọng bất giác quay đầu lại nhìn Phương Mộc, trong bụng nghĩ thầm anh chàng trông rất bình thường này quả là có tài.

"Kẻ gọi điện đòi tiền chuộc là một gã đàn ông, cho nên lúc đầu chúng tôi nhận định kẻ bắt cóc là đàn ông." Tiêu Vọng lại hỏi: "Có điều hình như ngay từ đầu anh đã nhận định là có một người phụ nữ tham gia vào việc bắt cóc."

"Đúng vậy."

"Căn cứ của anh là gì?"

Phương Mộc đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: "Cuộn băng video đó."

Trong phòng họp ở trụ sở Công an thành phố, Phương Mộc, Tiêu Vọng, Vương Khắc Cần, Đặng Tiểu Tâm, Từ Đồng ngồi quanh một chiếc bàn. Màn hình ti vi đang dừng lại ở một cảnh quay. Bùi Lam cố né tránh ống kính máy quay, vẻ mặt đau khổ tột cùng, một đôi bàn tay thô kệch ấn chặt trên vai cô.

"Đoạn băng video cho thấy chỗ này chắc là một phòng trọ tồi tàn. Cũng có thể nghi phạm đã thuê tạm căn phòng này để thực hiện mục đích bắt cóc. Trong đoạn băng có xuất hiện một gã đàn ông, còn kẻ cầm máy quay chắc là một mũ đàn bà." Phương Mộc nhận ra, ngoài Tiêu Vọng, vẻ mặt của tất cả những người còn lại đều lộ rõ sự ngạc nhiên, "Các anh xem chỗ này." Phương Mộc chỉ vào góc phía trên bên phải màn hình, vị trí đó hiện ra một góc tủ đầu giường, trên tủ có bày mấy chiếc lọ thủy tinh to nhỏ khác nhau, có thể thấy rõ lô-gô trên lọ.

"Nếu tôi không nhìn nhầm thì đây chắc là mỹ phẩm của hãng Dior." Phương Mộc giải thích: "Ở chỗ thuê tạm mà còn sử dụng mỹ phẩm thì chỉ có phụ nữ. Kết quả điều tra hiện trường lúc chiều của chúng tôi cũng đã chứng minh suy luận này là đúng."

"Một nam một nữ." Đặng Tiểu Thâm cau mày, "Điều này cũng có thể giúp chúng ta thu hẹp được phạm vi điều tra, nhưng..."

Lời chưa nói ra là: "Cũng không có tác dụng thực tế gì lớn."

Phương Mộc mỉm cười: "Sau khi xem xong cuộn băng này, mọi người có suy nghĩ gì?"

Mấy người cùng nhìn nhau, cuối cùng phó giám đốc Vương trả lời: "Thủ đoạn rất tàn nhẫn, tính chất vô cùng nghiêm trọng!" Lời nói điển hình của quan chức, cả Đặng Tiểu Thâm và Từ Đồng đều lộ vẻ ngượng ngùng. Riêng Tiêu Vọng chăm chú nhìn Phương Mộc, ánh mắt sáng rực, chờ anh lên tiếng.

"Thực ra chính là lời của anh Tiêu Vọng đã gợi ý cho tôi." Phương Mộc thân thiện đón nhận ánh mắt của Tiêu Vọng, "Đây là một cuộn băng rất khác thường."

"Gì?" Tiêu Vọng ngồi thẳng dậy, "Câu nào?"

"Anh nói cuộn băng này quay chẳng khác gì phim con heo." Phương Mộc ấn vào nút Play, "Đúng thế. Kỹ thuật quay phim của kẻ cầm máy rất chuyên nghiệp và thành thực, ống kính chủ yếu tập trung vào mặt của Bùi Lam, chú trọng quay lại vẻ mặt đau khổ khóc lóc của cô ấy. Phải công nhận, nữ nghi phạm này có chút tài năng nghệ thuật thiên phú, đoạn băng này thậm chí còn hơi giống phim. Nhưng gã đàn ông mấy lần liền gây rối ảnh hưởng đến việc quay của cô ta, gã kéo ống kính chĩa vào những chỗ kín như ngực, phần thân dưới của Bùi Lam. Điều này nói lên một vấn đề: Mục đích bắt cóc của đôi nam nữ này không đồng nhất."

"Ý của anh là, giữa chúng có mâu thuẫn?" Từ Đồng buột miệng hỏi.

"Đúng thế !" Phương Mộc khẳng định : "Mục đích của nghi phạm nữ là làm nhục và hủy hoại Bùi Lam, còn mục đích của nghi phạm nam là tiền. Lúc đầu bọn bắt cóc đòi hai triệu tệ, vài ngày sau đã tăng lên thành bốn triệu. Điều này vốn đã không bình thường. Làm gì có kiểu tăng tiền như thế? Cho nên, tôi suy đoán tội phạm chính trong vụ bắt cóc này là nghi phạm nữ, hai triệu hay là bốn triệu đều là mức tiền nghi phạm nữ tùy tiện quyết định, mục đích nhằm xoa dịu nghi phạm nam, để anh ta hỗ trợ giúp cô ta bắt cóc Bùi Lam."

"Nếu như mục đích của nghi phạm nữ là làm nhục và hủy hoại Bùi Lam, thì cô ta phải nhanh chóng công khai đoạn băng Bùi Lam bị làm nhục này chứ nhỉ?" Đặng Tiểu Thâm dăm chiêu nói: "Công an mạng của chúng tôi ngày nào cũng bò trên mạng để trực, không hề phát hiện được tin tức gì kiểu như vậy."

"Đúng vậy." Phương Mộc mỉm cười, "Tôi cảm giác nội bộ bọn chúng cũng đang rối tung. Có khả năng chủ quyền bắt cóc đang nghiêng về một bên. Nghi phạm nam có khả năng không đồng ý công khai cuốn băng, vì như vậy mức tiền chuộc sẽ giảm đi đáng kể. Cho nên, tạm thời Bùi Lam vẫn an toàn. Có điều, lúc bắt giữ tội phạm, chúng ta phải đề phòng việc này."

"Bắt giữ?" Từ Đồng lộ vẻ chán nản, "Chúng ta còn chưa làm rõ được thân phận của hai kẻ này, nói gì đến việc bắt bọn chúng."

"Chúng ta có thể bắt đầu từ động cơ bắt cóc, nhất là nghi phạm nữ." Phương Mộc châm một điếu thuốc, "Qua đoạn băng video này, tôi có thể cảm nhận được nghi phạm nữ vô cùng căm hận Bùi Lam, chỉ mong hủy hoại được Bùi Lam cho hả dạ. Điều gì có thể khiến một người đàn bà thù hận một người đàn bà khác đến như vậy?"

Không chờ Phương Mộc nói tiếp, Tiêu Vọng buột miệng đáp: "Đồ kị."

"Tôi cũng nghĩ như vậy." Phương Mộc hướng về phía mọi người, "Kết hợp với việc Bùi Lam là nghệ sĩ, nghi phạm nữ có thể cũng thuộc giới nghệ thuật. Tôi thấy có thể bắt đầu điều tra từ các mối quan hệ xã hội trong giới của Bùi Lam, tất nhiên, cũng nên điều tra cả Lương Trạch Hạo, đặc biệt là phương diện quan hệ nam nữ."

Khi đã xác định được phương hướng điều tra thì công việc tiếp theo sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Ban chuyên án lập tức hành động. Phương Mộc giao cuốn băng video cho phó giám đốc Vương, yêu cầu bộ phận kĩ thuật ngay lập tức tách riêng phần âm thanh trong cuốn băng, đồng thời kiểm tra triệt để toàn bộ vật chứng, xem có tìm được manh mối nào về địa điểm quay hình không. Đặng Tiểu Thâm và Từ Đồng cử người triển khai điều tra ngay tức khắc.

Tiêu Vọng hiển nhiên là quân chủ lực của đội điều tra, vừa lao ra hành lang đã bị Phương Mộc chặn lại.

"Sao?" Tiêu Vọng nhìn nét mặt khó nói của Phương Mộc, "Còn việc gì à?"

"Vâng." Phương Mộc cười ngàn ngại, lôi một tấm ảnh từ trong túi áo ra: "Khi đi điều tra, anh có thể nhân tiện giúp tôi tìm người này được không?"

"Đây là?"

"Con một người họ hàng của tôi, tên là Liêu Á Phàm, bỏ nhà ra đi từ một năm trước." Phương Mộc không nói rõ mối quan hệ giữa anh và Liêu Á Phàm, "Không chắc đã ở thành phố này, coi như là thử vận may thôi."

"Việc này cứ giao cho tôi." Tiêu Vọng cầm lấy tấm ảnh, nhiệt tình nói: "Tìm người là thế mạnh của bọn tôi."

"Cảm ơn anh nhiều!" Mặt Phương Mộc hơi đỏ, khác hẳn vẻ điềm tĩnh tự tin khi nãy, "Nếu phiền phức quá, đợi giải quyết xong vụ án này rồi tính cũng được."

"Đều là người nhà cả, anh đừng khách khí." Tiêu Vọng bước đi luôn, "Anh cứ đi ăn cơm trước đi, có thông tin gì tôi sẽ gặp anh báo cáo."

Tiêu Vọng sai những bước dài, và nhanh chóng mất hút ở cuối hành lang. Mọi người xung quanh đều bận rộn, chỉ còn Phương Mộc vẫn đứng yên tại chỗ, không có việc gì để làm. Khoảnh khắc nhàn tản hiện tại khiến Phương Mộc trở nên lơ đãng. Anh ngẩng nhìn bầu trời đang dần tối bên ngoài cửa sổ, bất giác nhớ đến người con gái trong tấm ảnh.

Giây phút này, em có đứng cùng tôi dưới một bầu trời?

CHƯƠNG 2



KẺ CƯỚP

Trước khi người đàn ông ấy xuất hiện, cô đã cầm sẵn một mảnh thủy tinh hình tam giác nhìn theo ba cô gái và hai người già lần lượt đi qua.

Lần nào cô cũng xông lên bằng một tư thế mà mình tự cảm thấy là rất dữ dằn, sau đó dừng lại khi còn cách đối phương khoảng ba mét, rồi vô cùng lúng túng nhìn họ đi mất với vẻ mặt kính sợ hoặc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cuối cùng chỉ còn biết cảm hận sự mềm yếu của mình.

Cướp giật, cái việc vốn mang tiếng là không có lấy một chút kĩ thuật, không hề dễ chút nào.

Cảm giác rất bồng bóng đáng sợ từ cái dạ dày trống rỗng lại lan tỏa khắp toàn thân, trong giây lát cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt, đành dựa vào một thân cây bên đường dành cho người đi bộ và thở dốc. Dường như sinh linh nhỏ bé trong bụng cảm thấy cô còn chưa đủ đau khổ, lại quấy đạp không yên.

Có phải là mày cũng đói rồi không?

Trời mỗi lúc một tối, khi tia sáng cuối cùng bị nuốt chửng vào trong lòng đất, những ngọn đèn dưới con đường hầm cũng lần lượt bật sáng. Đây có lẽ là con đường hầm hoang vu nhất thành phố này, chỉ thỉnh thoảng mới có một chiếc xe chở hàng phóng vụt qua, không hề có một bóng người qua lại.

Cô dần cảm thấy tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng làm dậy lên chút dững khí trong cô. Đã một ngày hai đêm rồi cô chưa được ăn bất cứ thứ gì, nếu không cướp được tiền, cô sợ là mình không thể chịu đựng được thêm nữa.

Phải sống, nhất định phải sống.

Đâu đó trong đường hầm thoáng vang lên tiếng bước chân, âm thanh đó qua tai cô liền biến thành bánh mìn [LSI](#), mì và những thứ ăn được khác. Kì diệu hơn tất cả. Cho dù anh ta (cô ta) là ai, lần này nhất định phải động thủ.

Cô khế ấn vào lớp da bụng đang xao động bất an, như muốn an ủi sinh linh nhỏ bé đang đói khát trong đó, rồi cầm chặt mảnh thủy tinh, xiêu vẹo bước về phía trước.

Là một anh chàng trẻ tuổi mặc đồ vest. Anh ta cúi đầu, chăm chú nhìn con

đường dưới chân, hình như cũng đang mệt mỏi rã rời. Nhưng điều này không quan trọng, chỉ cần anh ta có tiền, chỉ cần anh ta lấy tiền ra nộp, mọi thứ đều không quan trọng.

"Tiền!" Cô giơ miếng thủy tinh ra, cố sức quát bằng một giọng điệu dữ tợn: "Đưa tiền ra đây!"

Anh thanh niên giật bắn người, gương mặt lộ vẻ ngỡ ngàng, anh nhìn xung quanh, như thể nghĩ rằng cô đang nói chuyện với người khác.

"Cô..." Cuối cùng anh cũng quay đầu về phía cô gái mặt mũi bản thủ, đầu tóc bù xù, toàn thân đang run lẩy bẩy, "... Cô vừa nói gì?"

"Tiền!" Cô gầm lên bằng giọng kích động bất thường: "Tôi cần tiền!"

Anh thanh niên không hề sợ hãi, cũng không căng thẳng, mà cau mày nhìn cô từ đầu đến chân, vẻ mặt dờ khóc dờ cười, ngay sau đó ánh mắt anh ta lập tức trở nên lạnh lùng.

Anh cho tay vào túi, khi rút tay ra, trong tay hiện ra một chiếc ví da nhỏ màu đen.

Nỗi vui mừng khiến cho hơi thở của cô gái nặng nhọc hơn, nhưng ngay sau đó, cô cảm thấy mình không còn thở nổi nữa.

Đó không phải là chiếc ví tiền, mà là tấm thẻ cảnh sát.

Giây phút này, cô gái bỗng muốn cười, nếu việc này xảy ra vài tháng trước, thì đúng là một câu chuyện hài hước mua vui cho mọi người.

Cô quả nhiên lấy tay che mắt và bật cười.

Thôi được. Số mình còn có thể đen đui hơn không cơ chứ - Ai lại cướp trúng vào cảnh sát.

Qua kẽ tay, cô nhìn thấy khoe môi viên cảnh sát khẽ động đậy, hình như anh cũng cười.

Nụ cười của anh khiến cô bật khóc. Nỗi tủi thân dồn nén suốt mấy tháng qua bỗng vỡ òa trước mặt người cảnh sát không quen biết.

Nếu lúc đó có người nào đi qua đường hầm Du Ninh, sẽ được thấy cảnh tượng hết sức kì quặc: Cô gái mặc bộ quần áo rách nát đứng trước mặt anh thanh niên mặc comple, khóc nức nở như một cô bé con, trên tay còn cầm mảnh thủy tinh hình tam giác, trông vô cùng nức cười.

Cô khóc rất lâu, khi tiếng nấc của cô gái đỡ nghẹn ngào hơn, anh cảnh sát nói khẽ: "Vứt mảnh thủy tinh đi, cô sẽ làm mình bị thương đấy."

Mười phút sau, cô ngoan ngoãn đi theo anh vào một quán mì thịt bò.

Anh cảnh sát châm một điếu thuốc, rít mạnh một hơi, anh nhìn cô gái trước mặt qua làn khói đang từ từ bay lên cao. Cô vừa nuốt gọn bát mì bò với một tốc độ đáng kinh ngạc. Khi chút canh thịt cuối cùng ở đáy bát biến mất, ánh mắt cường nhiệt và chăm chú của cô gái cũng trở nên lạnh lùng vô cảm, chân tay như thừa thãi.

"Gọi thêm chút đồ ăn nữa nhé?"

Cô gái đang nhìn ra ngoài cửa sổ, liền quay lại nhìn vào mặt người cảnh sát, rồi lập tức cúi xuống, khẽ gật đầu.

Một đĩa thịt bò ngâm tương, một đĩa gà trộn. Cô lại ăn như rồng cuốn, chẳng mấy chốc đã đánh sạch bách.

Anh cảnh sát thanh toán, rồi đứng dậy nói: "Đi thôi!"

Cô gái ngoan ngoãn đi theo anh ra cửa, lên một chiếc taxi. Cô không hề có ý định bỏ trốn, mặc cho anh muốn đưa cô đi đâu, trụ sở công an hay trại tế bần, cô hoàn toàn không quan tâm. Chỉ cần được sống, chỉ cần có cơm ăn, thế nào cũng được. Nhưng anh cảnh sát lại đưa cô vào một khách sạn, sau khi trực tiếp đặt phòng, cô vẫn thấy hơi thất vọng trong lòng, thậm chí còn cười nhạt: Hóa ra cũng chỉ thế thôi.

Cô biết rõ anh ta định làm gì, nhưng khi trông thấy chiếc giường rộng rãi êm ái trong căn phòng, cô vẫn cảm thấy thật gần gũi. Sự mệt mỏi tích tụ suốt mấy ngày nay dường như bỗng chốc bủa vây lấy cô, cộng thêm bữa no vừa nãy, khiến cô cảm giác hai mí mắt như muốn sụp xuống. Không kịp cởi quần áo, cô đổ nhào ra giường.

Anh muốn làm gì, cứ tùy ý. Không gì có thể cưỡng lại giấc ngủ của tôi.

Mặc dù cơn buồn ngủ đã ập xuống, nhưng cô vẫn nhận thấy viên cảnh sát phía sau lưng không hề cởi quần áo rồi ngang nhiên đòi hỏi như cô nghĩ. Ngược lại, anh nhẹ nhàng tắt đèn, rón rén đi ra rồi khóa cửa phòng lại.

Tiếng khóa cửa vang lên "cách" một tiếng khiến cô tỉnh táo trong giây lát, vào khoảnh khắc ấy, thật kì quặc, trong đầu cô bỗng hiện ra cái tên trên tấm thẻ cảnh sát.

Phương Mộc.

Chưa đến một ngày, các loại thông tin tới tấp được báo về ban chuyên án. Theo yêu cầu của Phương Mộc, trọng điểm điều tra là nữ giới có khả năng có

mâu thuẫn với Bùi Lam trong nghề diễn và phương diện quan hệ nam nữ. Quan hệ xã hội của Bùi Lam dần được làm rõ trong quá trình điều tra. Lúc đầu ban chuyên án đưa một số nhân viên cùng công ty với Bùi Lam vào danh sách đối tượng khả nghi, nhưng Phương Mộc đề nghị điều tra từ thời kì sớm hơn, tức là thời gian Bùi Lam vẫn đang học tại trường nghệ thuật của một tỉnh. Anh giải thích rằng, nếu đồng nghiệp của Bùi Lam bắt cóc cô để thăng tiến, rất có khả năng sẽ bị ảnh hưởng. Cho dù là thuê người khác thực hiện, cũng khó tránh sẽ bị liên lụy, kết cục cuối cùng chỉ có thể là đôi bên cùng chết. Theo Phương Mộc, nghi phạm nữ phải hiểu rất rõ về Bùi Lam, cô ta muốn hủy hoại tiền đồ chứ không phải là thân thể của Bùi Lam. Còn mâu thuẫn giữa cô ta và nghi phạm nam về mục đích của việc bắt cóc lại là điểm đặc biệt của vụ án này. Có thể, trong lúc cảnh sát đang khẩn trương điều tra, giữa hai người này cũng đang xảy ra một cuộc đọ sức ngầm quyết liệt.

Thực tế chứng minh Phương Mộc đã suy luận chính xác, những đối tượng nghi vấn theo nhận định ban đầu đều bị loại bỏ. Còn nhóm điều tra được cử đến trường học trước đây của Bùi Lam đã nhanh chóng tìm ra một số manh mối, đồng thời đưa ra một danh sách những đối tượng nghi vấn. Đúng lúc ban chuyên án thức thâu đêm nghiên cứu danh sách đối tượng nghi vấn, người nhà Bùi Lam báo tin: Nghi phạm nam lại gọi điện thoại đến, yêu cầu ngày mai gia đình chuẩn bị sẵn sàng bốn triệu tệ, địa điểm nộp tiền sẽ thông báo sau. Theo như kế hoạch đã vạch ra, gia đình Bùi Lam lấy lí do là trong khoảng thời gian ngắn không thể gom đủ bốn triệu, yêu cầu đối phương gia hạn thêm hai ngày, đồng thời yêu cầu được nói chuyện điện thoại với Bùi Lam. Tên bắt cóc chỉ nói một câu "sẽ liên lạc lại" rồi cúp máy. Nhân viên kĩ thuật ém ở nhà Bùi Lam nhanh chóng xác định được vị trí nơi tên bắt cóc gọi điện, nhưng dường như hấn nắm rất vững về thời gian gọi điện thoại, khi cảnh sát đến nơi, hấn đã biến mất không còn dấu tích.

Tiêu Vọng hừ một tiếng: "Thằng khốn này cũng chuyên nghiệp ra phết, chắc là xem không ít phim hành động Mỹ."

Đặng Tiểu Thâm có vẻ lo lắng: "Hấn từ chối không cho người nhà nói chuyện điện thoại với con tin... Liệu có phải là Bùi Lam đã bị hại rồi không?"

"Chắc là không." Phương Mộc lắc đầu, "Tên bắt cóc biết rất rõ là hấn không thể dẫn Bùi Lam đi gọi điện thoại trong thành phố. Nếu để Bùi Lam nói chuyện điện thoại với người nhà ở chỗ trọ tạm thời, thì chỉ cần chưa đầy mười phút

chúng ta sẽ tìm được đến chỗ chúng ngay. Hơn nữa," Anh nhìn về phía chiếc ti vi trong góc phòng, "Ả đàn bà đó không muốn Bùi Lam chết một cách đau khổ, mà muốn cô sống trong đau khổ."

Câu nói khiến tất cả những người có mặt ở đó chìm trong im lặng. Đúng là lần đầu tiên họ gặp một vụ bắt cóc có những tình tiết phức tạp đến như vậy. Song tất cả đều hiểu rõ rằng họ không còn thời gian để cảm thán. Bọn bắt cóc khả năng sẽ cho công an và người nhà con tin thêm hai ngày, nhưng trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ ấy, có thể sẽ có nhiều biến động phức tạp hơn chờ họ.

Thời gian. Trong lúc này, thời gian là thứ quý giá nhất.

Lúc Phương Mộc đi ra khỏi phòng họp thì trời đã sáng rõ. Sau một đêm thảo luận, danh sách đối tượng khả nghi được xác định gồm bốn người. Tiêu Vọng muốn lái xe chở Phương Mộc về khách sạn, nhưng Phương Mộc lại hỏi ở gần đó có nơi mua sắm nào không.

"Đã thức cả đêm rồi mà anh vẫn còn sức đi ngắm đồ à?" Tiêu Vọng ngạc nhiên, "Thiếu gì? Để tôi cử người mang qua cho anh."

"Không cần đâu." Phương Mộc hỏi rõ vị trí của cửa hàng, "Tôi tự đi."

Phương Mộc xách mấy chiếc túi giấy, mệt mỏi lấy thẻ khóa phòng ra nhét vào ổ khóa. Một tiếng "tít" vang lên, anh định vặn nắm tay cửa, nhưng lại suy nghĩ giây lát rồi đưa tay bấm chuông. Không có ai trả lời. Anh bấm thêm lần nữa, trong phòng vọng ra tiếng đáp rất khẽ: "Mời vào!"

Khi cửa mở ra, Phương Mộc cứ nghĩ là mình đã vào nhầm phòng. Ngồi bên mép giường là một cô gái đang mặc bộ đồ tắm, cô cúi đầu, làn da cổ trắng ngần thấp thoáng sau làn tóc ướt. Cô gái e thẹn ngồi yên lặng trước mắt anh lúc này hoàn toàn khác với bộ dạng hung dữ nhếch nhác của kẻ cướp tối hôm qua.

Phương Mộc đặt mấy cái túi trong tay lên giường, bỗng không biết nói gì. Phải đến 30 giây sau anh mới lên tiếng hỏi: "Ngủ được không?"

Lại ba mươi giây sau mới nghe thấy tiếng đáp lí nhí: "Vâng."

Phương Mộc nhìn đồng hồ rồi chỉ vào mấy chiếc túi nói khẽ: "Thay đồ đi. Tôi đợi cô ở nhà ăn."

Phòng ăn buffet không đông người, Phương Mộc lấy mấy món và nhanh chóng kết thúc bữa ăn. Anh thấy nhói đau nơi huyết thái dương, vừa ấn vừa từ từ uống từng ngụm nước cam. Anh nghĩ lại hành động của mình tối hôm qua và bất giác bật cười thành tiếng.

Phương Mộc biết lẽ ra phải đưa cô nàng cướp giật ấy đến đồn công an khu vực, sau đó truy tố hành vi phạm tội của cô ta theo trình tự quy định của pháp luật. Cho dù tính chất thế nào, tình cảnh ra sao, hành vi của cô ta cũng đã vi phạm luật hình sự, mà điều tra xử lý tội phạm là thiên chức của cảnh sát. Suýt nữa lúc đó Phương Mộc đã hành động như vậy. Anh cũng chẳng rõ rốt cuộc điều gì đã khiến mình đổi ý.

Đúng lúc cô gái đau khổ khóc lóc, Phương Mộc bỗng nghĩ đến Liêu Á Phàm, liệu cô bé có rơi vào tình cảnh như vậy không: Đói khát rách rưới, cầm mảnh thủy tinh hoặc vật gì khác ở một xó xỉnh tối tăm nào đó chờ cơ hội hành động, trong lòng đầy sợ hãi và tuyệt vọng?

Phương Mộc hiểu rằng anh đã gây ra cho mình một việc phiền toái, nhưng anh buộc phải làm như vậy. Có lẽ Thái Vĩ nói đúng, trong con người anh có tố chất nào đó không thích hợp với nghề cảnh sát.

Cô gái bước vào phòng ăn khi anh đang miên man suy nghĩ. Mặc trên người chiếc áo thể thao kiểu chui đầu, quần bò và đi giày thể thao, trông cô không khác gì một nữ sinh trên giảng đường. Vừa bước vào phòng ăn, cô gái liền đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Phương Mộc biết cô đang tìm mình, nhưng khi ánh mắt gặp nhau, gương mặt cô gái vẫn đỏ bừng, cô cúi đầu, bước thẳng đến chỗ để đĩa ăn. Sau khi chọn mấy món, cô bưng đĩa đứng do dự mấy giây, láy can đảm đến ngồi trước mặt Phương Mộc.

Cô không nói chuyện với Phương Mộc, thậm chí cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lặng lẽ ngồi ăn. Phương Mộc châm một điếu thuốc, ngắm nhìn cô gái qua làn khói thuốc mờ ảo đang bay lên. Có lẽ cô chưa đến hai mươi tuổi, làn da trắng ngần, hai bàn tay tái xanh, thô ráp, trên tay vẫn còn mấy vết thương chưa lành hẳn. Dường như cảm nhận được ánh mắt Phương Mộc đang chiếu về phía mình, gương mặt cô đỏ ửng lên, tốc độ ăn nhanh hơn rõ rệt. Mặc dù thế, cử chỉ của cô hoàn toàn không còn cái vẻ khốn khổ ăn lấy ăn để như tối hôm qua.

Sau khi ăn xong, thấy Phương Mộc ngồi yên, cô gái cũng ngồi yên, vôn vôn hai tay dưới mặt bàn. Phương Mộc nhìn mấy cái đĩa sạch bách hỏi nhỏ: "Ăn no chưa?"

Cô gái không nói gì, chỉ khế gạt đầu thay cho câu trả lời.

Phương Mộc dập tắt điếu thuốc, đứng dậy nói: "Về phòng nghỉ đi. Bữa trưa cứ ăn ở nhà ăn, ghi hóa đơn phòng 1226."

Anh vừa quay người thì nghe thấy cô gái hỏi khế ở sau lưng: "Tại sao lại giúp tôi?"

"Gi?" Phương Mộc không biết trả lời thế nào, suy nghĩ giây lát rồi nói: "Tôi là cảnh sát."

"Hay thật, nếu anh coi mình là cảnh sát thì phải bắt tôi chứ." Mái tóc dài che khuất nửa khuôn mặt cô, ẩn sau những sợi tóc dài đen óng là ánh mắt bất cần, "Mặc dù anh giúp tôi, nhưng đừng có hy vọng tôi sẽ làm bất cứ việc gì cho anh."

Phương Mộc khế nhú mày, anh lại ngồi xuống trước mặt cô gái.

"Cô tên là gì?"

"Anh có cần thiết phải biết không?"

"Đúng là không cần." Phương Mộc cười nhẹ, "Nhưng theo phép lịch sự, tôi cũng nên biết phải xưng hô với cô như thế nào? Không nhẽ lại gọi cô là cô nàng kẻ cướp, đúng không nào?"

Hai chữ "kẻ cướp" khiến gương mặt cô gái chuyển từ trắng sang đỏ, cô cắn môi một lát rồi nói khế: "Mẽ Nam."

"Thế này, Mẽ Nam." Phương Mộc hạ thấp giọng, "Tại sao cô lại đi cướp, tôi không quan tâm. Nhưng một cô gái mà sẵn sàng đi cướp, chần chẫn là đã gặp chuyện phiền phức nghiêm trọng."

Mẽ Nam quay đầu qua chỗ khác, nước mắt trào ra ướt đẫm hàng mi dài.

"Trên cánh tay cô không có vết kim, chứng tỏ không phải là cô đang cần tiền gấp để mua ma túy." Phương Mộc nhìn thẳng vào Mẽ Nam, "Cô nằm ngủ ở khách sạn lâu thế, chắc chắn không phải là có việc gấp cần tiền..."

"Không phức tạp như vậy!" Mẽ Nam nói nhỏ, giọng như lạc đi, "Chỉ đơn giản, tôi muốn được ăn no, thế thôi."

Phương Mộc yên lặng, lát sau, anh hỏi: "Nghe giọng cô không phải là người thành phố này. Cô là người vùng nào?"

"Không liên quan gì đến anh!" Mẽ Nam òa khóc nức nở, Phương Mộc khế thở dài, rút mấy tờ khăn giấy trong chiếc hộp giấy trên bàn đưa cho cô. Mẽ Nam cầm lấy, lau nước mắt. Một lúc sau, tiếng khóc của cô nhỏ dần.

"Cáp Nhĩ Tân [16](#)." Cô lụng bụng nói.

"Ồ. Đợi tôi giải quyết xong việc hiện tại, tôi sẽ đưa cô về." Giọng Phương Mộc nhẹ nhàng hơn, "Cô cứ yên tâm nghỉ ngơi thêm mấy hôm nữa."

"Không cần đâu." Mẽ Nam từ chối rất dứt khoát, "Tôi chẳng có chỗ nào để về

cả."

"Hả?" Phương Mộc ngạc nhiên, "Cô không có nhà sao?"

"Có cũng như không. Tôi có về nhà cũng sẽ bị đuổi lên trường." Mễ Nam thần thờ nhìn chiếc cốc, "Về trường rồi cũng sớm muộn sẽ bị đuổi học."

"Đuổi học? Tại sao?"

"Ha, ha." Mễ Nam đột nhiên phá lên cười, cô quay đầu lại, ánh mắt sáng rực chiếu thẳng vào Phương Mộc, như thách thức nhưng chứa đầy nỗi tuyệt vọng, "Tôi đã có bầu."

Phương Mộc sững người, sau đó im lặng dập tắt điếu thuốc lá.

"Cô định thế nào?"

Mễ Nam hình như chưa bao giờ suy nghĩ về vấn đề này, cô im lặng hồi lâu rồi mới trả lời rất khế: "Tôi không biết!"

Phương Mộc không biết nói gì, anh rót một cốc nước đặt trước mặt Mễ Nam, nghĩ một lát rồi hỏi: "Bố đưa bé đâu?"

Mễ Nam không trả lời mà chỉ thần thờ nhìn cốc nước trước mặt.

"Bạn cùng lớp?"

"Không phải. Bạn quen qua mạng." Mễ Nam khế nói, "Chúng tôi nói chuyện trên mạng được nửa năm... Sau đó, anh ta đến trường gặp tôi, chúng tôi... Hai tháng trước, tôi phát hiện mình có bầu. Tôi sợ quá, liền đến tìm anh ta. Nhưng tôi nhận thấy anh ta không hề quan tâm. Còn bắt tôi..."

"Bắt cô làm gì?" Phương Mộc cau mày, bàn tay bất giác siết chặt nắm đấm.

"Bắt tôi ngủ với bạn anh ta." Mễ Nam cắn chặt môi, "Tôi không đồng ý, anh ta liền đánh tôi, còn trấn lấy mọi thứ của tôi. Sau đó, tôi tìm cách trốn thoát."

"Cô cho tôi địa chỉ của nó." Phương Mộc cố hết sức giữ vẻ bình tĩnh, nhưng cơ mặt vẫn rần lại một cách đáng sợ, "Những việc khác, cô không phải lo."

"Không!" Mễ Nam sợ hãi kêu lên, "Tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh ta nữa. Tôi chỉ muốn rời khỏi nơi đây, càng nhanh càng tốt..."

Phương Mộc nghiêng răng, thở mạnh, đưa tay lấy thuốc lá, vừa rút ra một điếu, nghĩ một lát lại nhét vào.

Im lặng một lúc, Phương Mộc nhìn Mễ Nam, cô ngồi trước mặt anh, vẫn còn đang run rẩy vì sợ, anh hỏi: "Cô học năm thứ mấy rồi?"

"Đáng lẽ là năm thứ tư." Ánh mắt Mễ Nam trống rỗng vô hồn, "Khai giảng gần một tháng rồi, nhưng tôi..."

Phương Mộc khẽ gạt đầu, cầm hai chiếc đũa lên, xếp thành hai đường thẳng song song trên mặt bàn.

"Nếu cuộc đời cô là một con đường, lúc này đúng là đang xảy ra một chút vấn đề." Anh đặt hai chiếc đũa chạm vào nhau, "Xem ra giống một con đường chết."

Mẽ Nam nhìn góc nhọn được tạo thành bởi hai chiếc đũa trên bàn, "Anh muốn nói gì?"

Phương Mộc mỉm cười, "Nhưng không tồi tệ đến thế." Anh để hai chiếc đũa về vị trí cũ, "Cho nó trở về trạng thái ban đầu là xong, quay lại cuộc sống bình thường."

Mẽ Nam chăm chú nhìn hai chiếc đũa hồi lâu rồi run rẩy hỏi: "Liệu tôi... còn kịp không?"

"Tất nhiên."

"Nhưng..." Mẽ Nam đặt tay lên bụng, "Tôi đã..."

"Đây chính là vấn đề tôi muốn nói với cô." Nét mặt Phương Mộc trở nên nghiêm túc, "Những việc khác tôi có thể giúp cô, nhưng đứa bé này, cô phải tự mình quyết định."

Mẽ Nam quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong giây lát, những giọt nước mắt tròn lăn dài trên má.

"Tôi muốn về. Tôi muốn trở lại là tôi của mấy tháng trước." Cô cố gắng hết sức kìm nén tiếng nấc nghẹn ngào của mình, "Vô tư trong sáng, vui vẻ mạnh khỏe..."

"Cô cứ về suy nghĩ cho kĩ." Phương Mộc đứng dậy, "Tôi đợi quyết định của cô."

"Không cần." Mẽ Nam bỗng ngừng khóc, cô lau mắt, nói dứt khoát: "Tôi đến phòng thủ thuật."

Phương Mộc chăm chú nhìn cô gái trước mặt, bỗng anh có cảm giác thần thái trên gương mặt cô thực sự rất giống Liêu Á Phàm, nhất là sự bướng bỉnh ngang ngạnh ẩn sau vẻ yếu đuối dịu dàng.

Nếu Liêu Á Phàm rơi vào tình cảnh này, liệu có ai giúp đỡ cô không?

Phương Mộc khẽ thở dài, nói nhỏ: "Cũng được." Anh làm động tác chém tay, rồi gạt qua một bên: "Cắt bỏ hoàn toàn đoạn kí ức này đi, bắt đầu một cuộc sống mới."

Mẽ Nam gạt đầu, nở một nụ cười gượng gạo, "Vâng."

Phương Mộc nhìn đồng hồ, "Nếu cô đã nghĩ kĩ rồi, tôi đưa cô đi luôn bây giờ nhé?"

"Không cần đâu. Tôi tự đi." Mễ Nam vuốt lại mái tóc, dáng vẻ vừa dững cảm vừa quyết đoán, "Tôi không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào người khác. Tôi tự đi sai đường, thì phải tự trở về."

Phương Mộc ngây người một lúc, sau đó hai đầu mày dần ra, anh khẽ gật đầu.

"Cầm lấy cái này." Anh lấy ví rút ra mấy tờ một trăm tệ, "Phí thủ thuật chắc là đủ rồi. Canh gà gì đó thì bảo nhà ăn đưa lên phòng cho cô."

Mễ Nam nhận tiền, song vẫn ngồi yên, vẻ mặt ngập ngừng như muốn nói gì đó.

"Sao thế?"

Mễ Nam cắn môi, dường như quyết tâm lắm mới ngẩng đầu lên nói: "Còn một việc nữa, có thể giúp tôi không?"

"Ồ?" Phương Mộc ngồi xuống, "Cô nói đi."

"Anh ta tên là Lạc Hoa, thường có mặt ở một quán game đối diện với tòa nhà bưu điện phía bắc thành phố." Mễ Nam nói nhỏ: "Chứng minh thư của tôi cũng ở chỗ anh ta. Còn nữa... bố tôi để lại cho tôi một chiếc bút Parker." Cô cao giọng hơn một chút, khẩn thiết nói: "Đó là kỉ vật duy nhất ông để lại cho tôi, có thể... giúp tôi lấy lại được không?"

"Tất nhiên là được." Phương Mộc trả lời ngay: "Cô cứ yên tâm."

Lúc này, có tiếng gọi từ phía cửa nhà ăn vọng tới "Phương Mộc", Phương Mộc quay đầu lại nhìn, Tiêu Vọng đang sải chân bước tới. Thấy Mễ Nam ngồi đối diện phía bên kia bàn, Tiêu Vọng ngó ra một lát, sau đó lịch sự gật đầu chào, rồi ngồi luôn xuống ghế, cầm cốc nước lên uống cạn một hơi, không hề giữ ý.

"Đã ngủ tí nào chưa?" Anh quệt miệng, mở kẹp tài liệu trên tay ra.

"Chưa." Phương Mộc thành thật trả lời, "Có tin tức gì không?"

"Thế thì anh đừng ngủ nữa." Tiêu Vọng nhìn Mễ Nam ngập ngừng.

Mễ Nam biết ý đứng lên, nói với Phương Mộc "Tôi đi đây", rồi nhanh chóng rời khỏi nhà ăn.

Phương Mộc cứ nghĩ là Tiêu Vọng sẽ dò hỏi về Mễ Nam, nhưng anh ta không hỏi gì, mà bàn luôn về vụ án.

"Sáng nay anh em đã điều tra bốn đối tượng khả nghi, đúng là có thu hoạch. Trong đó khả nghi nhất là cô này." Tiêu Vọng lấy ra một tấm ảnh, "Cô ta tên là

Thang Tiểu Mĩ, là bạn học của Bùi Lam khi còn ở trường nghệ thuật, thời gian đó còn ở cùng phòng. Lúc sắp tốt nghiệp, Bùi Lam và Thang Tiểu Mĩ cùng đến thử vai ở một đoàn làm phim, kết quả là Bùi Lam được chọn, và ngay sau đó trở nên nổi tiếng. Còn Thang Tiểu Mĩ lăn lộn trong giới điện ảnh suốt mấy năm, tiếng tăm vẫn cứ mờ nhạt, sau này chuyển sang làm đạo diễn, nhưng cũng chỉ nhàn nhãng quay MTV, quảng cáo..."

"Ừ, như vậy là động cơ phạm tội có vẻ khớp."

"Đúng thế." Tiêu Vọng rất phấn khích, "Hơn nữa, chúng tôi đã đem ảnh Thang Tiểu Mĩ đối chiếu với đoạn băng ghi hình giám sát ở trung tâm mua sắm, thân hình của hai người rất giống nhau."

"Bây giờ có thể khống chế được cô ta không?"

"Vấn đề nằm ở đây." Về mặt Tiêu Vọng bỗng trở nên trầm trọng, "Nửa năm trước, Thang Tiểu Mĩ quay lại thành phố này. Một tháng trước, cô ta bỗng cắt đứt tất cả các mối liên hệ, điện thoại di động cũng không gọi được."

"Xem ra..." Phương Mộc dăm chiêu, "Thang Tiểu Mĩ đúng là rất khả nghi."

"Đúng thế, chúng tôi đã liệt Thang Tiểu Mĩ là nghi phạm quan trọng."

Phương Mộc nghĩ một lúc rồi hỏi: "Vật chứng đưa lên Sở công an tỉnh xét nghiệm đã có kết quả chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng chắc là sắp có rồi." Nét mặt Tiêu Vọng đầy mệt mỏi, "Anh thấy còn đầu mối gì nữa không?"

"Trong cuốn băng video có hai chỗ thú vị." Phương Mộc mỉm cười, "Có thể bộ phận xét nghiệm vật chứng có khả năng giúp chúng ta phân tích ra chỗ ẩn náu của bọn bắt cóc và con tin."

"Hả?" Tiêu Vọng bỗng tươi tỉnh hẳn lên, "Ở đâu?"

Phương Mộc đang định trả lời thì chiếc điện thoại di động trong túi Tiêu Vọng đổ chuông.

CHƯƠNG 3

HÀNH ĐỘNG TRONG ĐÊM

Phòng họp của trụ sở Công an thành phố tràn ngập khói thuốc, mọi thành viên trong cuộc họp đều cau mày, nét mặt căng thẳng. Nửa tiếng đồng hồ trước, tên bắt cóc lại liên lạc với gia đình người bị hại, yêu cầu họ ngày mai phải nộp bốn triệu tệ tiền chuộc ở ga tàu hỏa, giọng hằn răn đanh, không chút nhượng bộ. Sau khi thảo luận, ban chuyên án quyết định cho quân mai phục ở ga tàu, tiến hành bắt nghi phạm khi hắn nhận tiền chuộc. Gia đình người bị hại quyết liệt phản đối quyết định này. Vì nếu việc bắt giữ thất bại, rất có khả năng tên bắt cóc sẽ chọn cách giết Bùi Lam. Không biết Lương Trạch Hạo dò la được thông tin từ đâu, lại xộc đến chỗ ban chuyên án gây rối, còn lên giọng nếu có chuyện gì xảy ra với Bùi Lam, sẽ cho toàn bộ người của Công an thành phố mất việc. Hành vi của Lương Trạch Hạo khiến Phương Mộc thấy rất phản cảm, nhưng phải thừa nhận, kế hoạch của ban chuyên án thực sự không hợp lí. Bắt sống nghi phạm trong lúc giao tiền chuộc đúng là phương án quen thuộc từ xưa tới nay đối với những vụ án tương tự như vậy, song vụ án này khác với những vụ bắt cóc thông thường: Đầu tiên, kẻ bắt cóc đã lên kế hoạch hành động rất chặt chẽ, không phải là ý đồ nảy sinh nhất thời; Thứ hai, mục đích của kẻ bắt cóc không chỉ đơn thuần là tiền, mà còn liên quan đến những ân oán khác; Cuối cùng, mục tiêu, nhiệm vụ của công an cũng không chỉ dừng lại ở việc giải cứu con tin, bắt giữ nghi phạm, mà còn phải ngăn chặn không để cuốn băng video bị phát tán. Để hoàn thành được ba mục tiêu này, điểm mấu chốt là phải điều tra ra nơi ẩn náu của kẻ bắt cóc và con tin.

Từ Đồng đề xuất sau khi bắt được nghi phạm tại ga tàu, sẽ tra hỏi nơi giam con tin. Tiêu Vọng lắc đầu, một mực không tán thành.

"Ga tàu rất đông, người chen chúc, việc bắt giữ nghi phạm rất dễ xảy ra những tình tiết ngoài dự tính. Hơn nữa, rất có khả năng đôi nam nữ này là tình nhân, nếu một trong hai tên nhất định không khai để bảo vệ kẻ còn lại, chúng ta sẽ rất bị động. Trong ba mục tiêu này, chỉ cần không đạt được một mục tiêu, coi như chúng ta thất bại."

"Thế anh bảo phải làm thế nào?" Từ Đồng nhìn đồng hồ đeo tay, "Thời gian không còn nhiều nữa."

Tiêu Vọng không trả lời, quay đầu nhìn Phương Mộc.

Không chỉ Tiêu Vọng, mà ánh mắt của hầu hết tất cả mọi người đều hướng về phía Phương Mộc. Phương Mộc không ngẩng đầu lên, nhưng anh cảm nhận được sự chờ đợi, sự hoài nghi và cả sự bàng quan lạnh lùng trong những ánh mắt ấy. Anh vẫn ngồi yên, giữ nguyên tư thế không hề thay đổi.

Phương Mộc đang chờ đợi, chờ đợi suy luận của mình được kiểm chứng. Mặc dù người khác cho rằng thái độ của anh thể hiện sự bất lực, nhưng anh buộc phải đợi, vì đó chính là chìa khóa.

Bỗng nhiên cánh cửa bị đẩy ra, Đặng Tiểu Thâm vội vã bước vào, trên tay cầm mấy tờ giấy và một chiếc USB.

"Đã có trả lời của Sở Công an tỉnh."

Phương Mộc đứng bật dậy, gần như giật lấy mấy tờ giấy trong tay Đặng Tiểu Thâm.

Đó là một bản báo cáo xét nghiệm và một tấm ảnh, bộ phận kiểm tra xét nghiệm vật chứng lấy được một chút bụi bám ngoài cuốn băng video và trong chiếc phong bì đựng cuốn băng, kết quả xét nghiệm xác định đây là bột oxit ferric và silica.

"Bột oxit ferric... Silica..." Phương Mộc khẽ nói một mình, "Vậy là chính xác rồi."

Tiêu Vọng hiếu kỳ cầm lấy tấm ảnh, phía trên là cảnh chụp gần trong một căn phòng, quan sát kỹ hơn một chút, anh liền nhận ra đó là một hình ảnh trong cuốn băng video. Sau khi sử dụng biện pháp kỹ thuật xử lý hồi phục, đã rõ hơn rất nhiều.

"Đây là cái gì?"

Phương Mộc bình tĩnh, chỉ vào một chỗ trên tấm ảnh: "Anh xem chỗ này."

Đó là một góc rèm cửa sổ. Gọi là rèm, nhưng thực ra chỉ là hai miếng vải hoa được nối bằng một sợi dây sắt xuyên qua. Giữa khe hở lộ ra một khoảng trời xanh. Kì lạ là chỗ không xa phía ngoài cửa sổ hình như có một luồng khói đỏ bay qua.

Phương Mộc để bản xét nghiệm và bức ảnh cạnh nhau, rồi ngẩng đầu hỏi Tiêu Vọng: "Nghĩ đến cái gì?"

Tiêu Vọng thấy ngạc nhiên không hiểu: "Anh nghĩ đến cái gì?"

"Nhà máy thép." Phương Mộc khẽ nói, "Ở đây có nhà máy thép không?"

Tiêu Vọng vẫn ngỡ ngàng không hiểu: "Sao anh lại nghĩ đến nhà máy thép nhỉ?"

Phương Mộc cắm chiếc USB vào máy tính, trong đó có một file âm thanh.

"Đây là âm thanh tách ra từ cuốn băng video."

File dữ liệu phát ra mớ âm thanh hỗn tạp. Phương Mộc di chuyển nút trên thanh điều khiển đến một điểm, từ chiếc loa bỗng vọng ra tiếng chuông "tinh tang". Tiêu Vọng ngẫm nghĩ giây lát rồi đột nhiên trợn tròn mắt:

"Đây là tiếng chuông báo thép ra lò!!" Tiêu Vọng phấn khích đến mức giọng nói trở nên lắp bắp, "Thành phố này chỉ có một nhà máy thép - nhà máy thép Tụ Nguyên!"

"Thế là đúng rồi." Phương Mộc gật đầu, "Bụi bột, khói đỏ, tiếng chuông - đây chính là cái mà tôi đang đợi."

Tiêu Vọng chăm chú nhìn tấm ảnh, con người mắt đảo liên tục, có thể nhận thấy anh đang tập trung khẩn trương suy nghĩ. Ngay sau đó, anh nhét tấm ảnh và bản xét nghiệm vào tay Đặng Tiểu Tâm.

"Gọi điện thoại cho cục khí tượng, kiểm tra hướng gió lúc đó." Tiêu Vọng vội sai chân đi ra ngoài, "Tìm người phán đoán độ cao của tòa nhà và khoảng cách đến nhà máy thép dựa trên đặc điểm luồng khói."

Tiêu Vọng kéo Phương Mộc dậy, "Đi, anh đi với tôi đến nhà máy thép."

Nhà máy thép Tụ Nguyên nằm ở ngoại ô thành phố, con đường gồ ghề khiến nhóm của Phương Mộc lãng phí mất không ít thời gian. Vừa đến nhà máy, liền nhận được điện thoại từ Sở Công an thành phố, theo hướng gió lúc đó, tòa nhà nơi kẻ bắt cóc và con tin ẩn náu nằm ở phía bắc nhà máy thép, khoảng cách theo đường chim bay chừng hai nghìn mét, điểm quay phim nằm ở tầng 3 trở lên.

Tiêu Vọng đứng dưới chân ống khói cao vọt vọt của nhà máy thép, nhìn về phía bắc, chỉ vào khu nhà cao tầng cách đó không xa bảo: "Chính là chỗ kia!"

Khu dân cư Hoa Cường là khu nhà cao tầng được xây dựng tương đối sớm, kiến trúc cũ kĩ, tường nhà nham nhở bản mốt. Nhìn bốn tòa nhà, mỗi tòa năm đơn nguyên, Tiêu Vọng khẽ bật ra một câu chửi thề:

"Mẹ kiếp, tìm đến bao giờ đây!"

Phương Mộc không hề lo lắng, anh lấy tấm ảnh ra và nói: "Bọn phạm tội luôn

tìm mọi cách để ngăn chặn người khác để ý thấy hành vi của chúng. Chắc chắn chúng sẽ kéo kín rèm suốt cả ngày."

Tiêu Vọng vỗ tay lên trán: "Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ!" Sau khi ngắm kĩ tấm ảnh, anh lấy ra một chiếc kính viễn vọng, nấp trong xe lần lượt quan sát từng tòa, từng tầng. Nhưng sau khi quan sát bốn tòa nhà, vẫn không phát hiện ra căn hộ nào có treo tấm rèm như vậy. Tiêu Vọng không nản lòng, tiếp tục kiểm tra đi kiểm tra lại vài lượt nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

"Mẹ kiếp, kì lạ thật." Tiêu Vọng bắt đầu chán nản, "Không lẽ chúng ta tìm nhầm chỗ?"

"Không thể nhầm được." Phương Mộc nhìn khắp xung quanh bên ngoài cửa xe, "Chắc chắn là bọn chúng ẩn nấp ở đây."

"Không lẽ chúng nó nhận ra là rèm cửa đã bị quay vào băng video..." Tiêu Vọng cắn móng tay, "Nên đã đổi rèm?"

Phương Mộc gật đầu bảo cũng có thể. Nếu nghi phạm đã có đề phòng thì việc xác định chỗ ẩn náu của chúng sẽ càng khó. Bốn tòa nhà, hai mươi đơn nguyên, hai trăm bốn mươi hộ gia đình, không thể lục soát từng căn hộ. Nếu bứt dây động rừng, hậu quả xảy ra có thể sẽ là con tin bị hại hoặc cuốn băng video bị đưa lên mạng.

Tất cả mọi người trong xe bỗng chốc đều im lặng. Sau khi hút liền hai điếu thuốc, Phương Mộc đột nhiên lên tiếng: "Tôi nhớ là lúc điều tra ở Vinh Phúc Thiên Địa, chị lao công tên Trần Quyên có nói là tìm thấy xe chở rác ở cửa phía tây của tòa nhà, đúng không?"

"Đúng thế. Sao cơ?" Tiêu Vọng trầm ngâm đáp lời.

"Cửa phía tây tầng 1... đi về phía trước vài chục mét là một con đường cái, đúng không?"

"Phố Sùng Trí." Tiêu Vọng quay đầu lại nhìn Phương Mộc, "Sao lại nghĩ đến những câu hỏi đó?"

"Gọi mấy anh em nữa qua đây." Phương Mộc chăm chú nhìn ra ngoài cửa xe, khóe môi thoáng nét cười rất tự tin, "Một người mặc thường phục, hai người mặc quân phục, điều thêm một xe cảnh sát nữa đến."

"Hả?" Tiêu Vọng có vẻ ngạc nhiên, "Anh định làm gì?"

"Khà." Phương Mộc nheo mắt, "Chúng ta sẽ diễn một màn kịch."

Nửa tiếng sau, trong khu chung cư bỗng xuất hiện một thanh niên trẻ tuổi bộ

dạng say khướt, một tay xách chai bia, tay kia lăm lăm nửa viên gạch.

"Trần Lộ! Trần Lộ!" Anh ta dốc chai bia vào mồm tu liền mấy hơi rồi gào toáng lên: "Em ra đi! Anh thật lòng yêu em..."

Tiêu Vọng cầm kính viễn vọng quan sát động tĩnh trong khu chung cư, trong lòng thấy rất khoái trá.

Phương Mộc không nhịn được cười: "Trần Lộ là ai?"

"Người yêu của cậu ấy." Tiêu Vọng bỏ kính viễn vọng xuống, "Nếu Trần Lộ biết cậu ấy dùng tên cô ấy để phá án, chắc chắn sẽ không tha cho cậu ấy."

Cậu thanh niên gào một hồi lâu, đương nhiên là không có ai ra, nhưng rất nhiều người trên tầng thò đầu ra ngoài cửa sổ hóng xem. Cậu thanh niên dường như đã không còn tỉnh táo, vung tay ném chai bia, một tay giơ viên gạch đập luôn vào một chiếc xe cạnh mình, vừa đập vừa hét: "Em có ra không thì bảo!?"

Trong chốc lát, anh ta đã đập hết cả mấy chiếc xe đỗ dưới tòa nhà, một hồi còi báo động rú lên, cậu thanh niên liền ném viên gạch đi, rồi vội vàng chạy mất.

Phương Mộc cầm máy bộ đàm lên nói: "Anh em chú ý, ba phút nữa lái xe vào trong khu." Vừa bỏ máy bộ đàm xuống, cậu thanh niên đã chui vào trong xe, chưa ngồi vào chỗ đã vội hỏi: "Thế nào, em diễn có đạt không?"

"Rất tốt." Tiêu Vọng vỗ vai cậu ta, "Mày nhẹ tay thôi đấy nhé, đừng có đập mạnh quá, rồi mình không có tiền mà đền đâu."

"Anh yên tâm, em nhẹ tay mà." Cậu thanh niên vội vàng nói thêm một câu, "Anh Tiêu nhớ giữ bí mật cho em, nếu không bạn gái em sẽ không để cho em yên đâu."

Mọi người trong xe đều phá lên cười.

Lúc này, mấy người chủ xe đã xuống dưới sân, nháo nhào kiểm tra xem xe mình có bị hỏng hóc gì không, tất cả đều rất bức mình, có người còn chửi ầm lên. Xe cảnh sát nhanh chóng xuất hiện. Hai vị cảnh sát mặc quân phục bước xuống xe, một người mở cuốn sổ ghi chép trong tay ra: "Vừa nãy ai báo cảnh sát nhỉ, nghe nói ở đây có người đập xe phải không?"

Mấy người chủ xe lập tức xúm lại, nhao nhao đòi cảnh sát phải xử lý nghiêm khắc. Hai vị cảnh sát lần lượt kiểm tra từng chiếc xe, vừa đối chiếu tên chủ xe.

"Một, hai, ba... sáu, bảy." Tiêu Vọng đếm lại lần nữa rồi quay đầu nói với Phương Mộc: "Tám chiếc xe bị đập, chỉ xuất hiện bảy chủ xe - đúng là còn một người nữa không dám ra."

"Ừ." Phương Mộc cầm máy bộ đàm lên, "Anh em chú ý, kiểm tra xem chủ chiếc xe nào không ra, báo lại biển số xe."

Phương Mộc suy luận như sau: Sau khi đưa Bùi Lam đến cửa phía tây tầng 1 của Vinh Phúc Thiên Địa, nghi phạm nữ đã nhanh chóng rời khỏi khu vực hiện trường, như vậy chắc chắn phải có người lái xe đón họ. Và chiếc xe này có thể đang đỗ ngay trong khu nhà. Phương Mộc cho diễn màn kịch đập xe để đối phương khỏi nghi ngờ, mặt khác, do bản năng sợ cảnh sát, kẻ bắt cóc luôn chủ động tránh xa cảnh sát, cho dù vụ việc bị điều tra không liên quan gì đến chúng. Vì vậy, người chủ của chiếc xe đó có thể là một trong hai nghi phạm bắt cóc.

Biển số xe nhanh chóng được điều tra ra. Nhưng chiếc xe mang biển số đó là xe Alto màu xanh lam, còn chiếc xe đỗ trong khu chung cư lại là xe Mazda màu xám bạc. Tiêu Vọng thất vọng nói: "Có khả năng là biển số giả." Phương Mộc khế gật đầu, anh lại yêu cầu điều tra xem có chiếc xe nào được đăng kí bằng tên của Thang Tiểu Mĩ không. Kết hợp với số chứng minh thư của cô ta, điều tra việc này không hề khó. Kết quả điều tra cho thấy, cuối năm 2006, Thang Tiểu Mĩ đã dùng tên mình đăng kí mua một chiếc xe Mazda màu xám bạc. Phương Mộc lập tức yêu cầu Sở lấy đoạn băng video giám sát đoạn phố Sùng Trí thời điểm Bùi Lam bị bắt cóc. Nhanh chóng có ngay thông tin phản hồi, lúc xảy ra vụ bắt cóc, chiếc xe Mazda màu xám bạc đó đúng là đã xuất hiện trên con phố, hướng xe chạy chính là cửa phía tây của Vinh Phúc Thiên Địa!

Thông tin này khiến mọi người vô cùng phấn chấn. Phương Mộc ra lệnh cho hai người mặc quân phục cảnh sát rút khỏi khu nhà, những người còn lại ở trong xe tiếp tục quan sát. Khoảng bốn mươi phút sau, bỗng một người đàn ông đi ra từ đơn nguyên 2 của tòa nhà số 3. Anh ta đứng ở sân khu nhà, nhìn ngó bốn xung quanh, sau đó châm một điếu thuốc chậm chậm nhả khói. Trông có vẻ rất nhàn tản thoải mái, nhưng rõ ràng là đang rón rén quan sát tình hình. Sau khi hút hết một điếu thuốc, người đàn ông nhìn trước nhìn sau rồi vội vàng đi về phía mấy chiếc xe bị đập khi nãy. Anh ta đến trước chiếc xe Mazda màu xám bạc, nhanh chóng kiểm tra xe, sờ thử vết lõm trên nắp ca pô, sau khi chắc chắn là xung quanh không có ai, anh ta liền chui vào xe và nổ máy.

Tiêu Vọng lập tức buông phanh tay, "Chuẩn bị hành động!" Phương Mộc vội kéo Tiêu Vọng lại, "Đừng vội, Bùi Lam có thể đang bị Thang Tiểu Mĩ khống chế."

"Không bắt thì không kịp đâu." Nét mặt Tiêu Vọng đầy lo lắng, "Nhỡ hấn chạy mất thì làm thế nào?"

"Hấn không chạy đâu!" Phương Mộc nói rất quả quyết, "Không ai được manh động!"

Quả nhiên, người đàn ông chỉ lái xe đến tòa nhà số 2, khóa xe cẩn thận rồi chạy về đơn nguyên 2 của tòa nhà số 3.

"Có đi lên theo anh ta không?" Tiêu Vọng bắt đầu tin vào phán đoán của Phương Mộc, "Có thể sẽ tìm được ra phòng của hấn."

"Làm thế sẽ khiến hấn ta cảnh giác." Phương Mộc lắc đầu, "Gã này rất thận trọng, bây giờ có khi đang ngồi ở bậc nghỉ tầng 2 nghe ngóng tình hình."

"Thế thì làm thế nào?" Tiêu Vọng nhìn ra ngoài cửa xe, "Trời tối đến nơi rồi!"

Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: "Ra chỗ ban quản lí khu nhà xem thế nào."

Việc điều tra ban quản lí khu nhà không mang lại kết quả gì. Hỏi bất cứ điều gì về tình hình các hộ gia đình và nhà cho thuê trong khu, vị trưởng ban quản lí béo tốt đều ậm ừ không biết. Phương Mộc không hề tỏ ra thất vọng, dường như anh đã lường trước được điều này. Đúng lúc Tiêu Vọng té tát phê bình vị trưởng ban quản lí vì sự vô trách nhiệm đối với công tác an ninh trật tự, Phương Mộc đưa ra một yêu cầu khiến mọi người đều bất ngờ: Anh cần một bộ trang phục của nhân viên thu dọn rác trong khu.

Tiêu Vọng là người đầu tiên hiểu ra, anh nhắc máy điện thoại lên gọi về trụ sở công an yêu cầu điều một nữ cảnh sát có tuổi đến hỗ trợ việc điều tra. Sau khi người được cử đến, Phương Mộc chỉ thị nữ cảnh sát giả làm nhân viên thu dọn rác đi thu dọn và xách toàn bộ các túi rác trước cửa các phòng từ tầng 3 trở lên của đơn nguyên 2 trong tòa nhà số 3 xuống, đồng thời dặn phải ghi rõ số phòng của từng túi rác.

Công việc diễn ra rất suôn sẻ, chưa đầy một tiếng đồng hồ, nữ cảnh sát đã hỗn hển đẩy một xe đầy rác về điểm mai phục.

"Nhiều thế này cơ à?" Tiêu Vọng nhìn chiếc xe chở đầy rác, "Làm chị vất vả quá!"

"Không sao." Nữ cảnh sát lau mồ hôi trên mặt, "Tôi sợ nghi phạm ở trên tầng lén lút quan sát, nên cẩn thận thu hết rác của cả mấy tòa nhà này."

"Thế cái chúng tôi cần đâu?" Tiêu Vọng sốt ruột hỏi.

"Đây." Nữ cảnh sát cúi xuống lôi từ trong xe rác ra một chiếc túi giấy, "Tôi đã cẩn thận để riêng ra, băng dính trên túi có ghi rõ số phòng."

Phương Mộc không kịp nói lời cảm ơn, vội vàng đổ một túi rác ra kiểm tra kỹ lưỡng, đổ đến túi thứ tư, Phương Mộc liền giảm tốc độ, sau khi quan sát kỹ càng từng thứ một, Phương Mộc cẩn thận buộc kín lại, tiếp tục so sánh với những túi rác khác, cuối cùng anh xé mẫu nhãn ghi số phòng trên túi rác thứ tư đưa cho Tiêu Vọng.

"502 hả?" Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc, "Có chắc không?"

"Có lẽ là phòng này." Phương Mộc chỉ vào chiếc túi rác, "Anh xem, trong túi hầu như toàn là hộp đựng đồ ăn nhanh, túi đựng thực phẩm ăn liền và vỏ lon bia."

"Ừ." Tiêu Vọng nhìn mẫu nhãn ghi số phòng về suy nghĩ, "Bọn chúng chắc chả có tâm trạng mà cũng chẳng cần nấu nướng."

"Đúng thế." Phương Mộc lau vết bẩn trên tay, "Dem cái túi rác này về, nếu xét nghiệm ra được DNA của Bùi Lam thì có thể khẳng định chắc chắn là bọn chúng ở phòng 502."

Mọi người lập tức hành động. Tiêu Vọng cử một đội ở lại tiếp tục theo dõi, rồi lái xe về trụ sở cùng Phương Mộc.

Sau khi báo cáo tóm tắt với lãnh đạo ban chuyên án về tình hình tiến triển của vụ án, đồ vật trong chiếc túi rác lập tức được đem đi xét nghiệm DNA. Trong lúc chờ kết quả, cơn buồn ngủ ập tới tấn công Phương Mộc, đã hai ngày một đêm anh không hề chớp mắt chút nào. Hút liền một lúc mấy điều thuốc mà hai mí mắt vẫn chỉ chực sụp xuống, Phương Mộc liền nằm luôn xuống chiếc ghế dài ở phòng họp, vừa nhắm mắt vào đã ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, anh dường như lại được trở về chiếc sân nhỏ ở Thiên sứ Đường. Mặt trời tỏa nắng rực rỡ, một màu xanh tươi che phủ mặt đất. Nhị Bảo và mấy đứa trẻ chạy nhảy nô đùa trong sân. Bên tai dường như thấp thoáng tiếng gọi của chị Triệu từ xa vọng tới. Trên bãi ruộng dâu tây bát ngát, màu lá xanh biếc được tô điểm bởi những quả dâu tây đỏ rực. Liêu Á Phàm ngồi dưới ruộng, gương mặt rạng rỡ như hoa. Cảm giác hạnh phúc mãn nguyện tràn ngập tâm trí Phương Mộc, thậm chí khiến anh có đôi chút thần thờ. Đột nhiên mặt trời bị những đám mây đen khổng lồ che lấp, tầng hai của Thiên sứ Đường từ từ đổ sụp. Những tảng gạch vỡ liên tiếp rơi xuống, khiến ruộng dâu tây lún sục dần.

Chiếc váy trắng trên người Liêu Á Phàm bỗng chốc biến màu bản thủ, gương mặt cô đầy bi ai, một tay che vùng bụng đang to ra, tay kia giơ về phía Phương Mộc... Phương Mộc cố sức nắm lấy bàn tay ấy, nhưng anh nhận ra mình không sao cử động được. Cánh tay Liêu Á Phàm càng lúc càng xa, hơn một nửa người cô đã bị lún xuống vũng sâu thăm thẳm đó, Phương Mộc vừa cuống vừa tuyệt vọng, anh không tìm được hết lên.

"A..."

Chân tay bỗng nhiên lại cử động được! Trong giây lát, Phương Mộc không biết mình đang ở đâu, anh ngồi bật dậy, làm người trước mặt giật bản mình.

"Trời ạ!" Tay Tiêu Vọng vẫn còn đang kéo một góc của chiếc áo quân phục đa chức năng, anh chăm chú nhìn Phương Mộc đang trong tư thế nhào người ra phía trước để kéo, "Anh làm gì thế?"

Phương Mộc đờ đẫn nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mắt, phải đến năm giây sau mới tỉnh lại. Anh thần thờ đặt tay xuống, nói khẽ, giọng khàn đi: "Không sao."

"Gặp ác mộng à?"

"Ừ." Phương Mộc không muốn nói thêm, "Đã có kết quả chưa?"

"Vẫn chưa có." Mắt Tiêu Vọng đỏ quạch, có lẽ cũng thức suốt không ngủ, "Anh ngủ thêm một lúc nữa đi, có tình hình gì tôi sẽ gọi."

"Ngủ thế thôi." Phương Mộc nhắc chiếc áo đa chức năng lên, hỏi xin Tiêu Vọng một liều thuốc. Hút được hơn nửa liều, thấy tỉnh táo hơn, anh liền đứng dậy thư giãn, cảm giác toàn thân mỗi nừ.

Nhìn bộ dạng ngoác miệng nhe răng nhả nhó của Phương Mộc, Tiêu Vọng lấy làm khoái trá.

"Mẹ kiếp, đúng là cày như trâu."

"Biết làm thế nào được." Phương Mộc tiện tay cầm chai nước khoáng trên bàn lên, tu ừng ực một hơi, "Ai bảo bọn mình làm cái nghề này. Đội theo dõi bên kia thế nào?"

"Chưa có thông tin gì. Phòng 502 buông rèm kín mít suốt, cũng không thấy gã đó ra ngoài thêm lần nào nữa."

"Thế thì chỉ còn cách chờ kết quả xét nghiệm DNA thôi."

"Đúng thế." Tiêu Vọng mệt mỏi bấm huyệt thái dương, "Có điều đội bên anh Đặng đã lên sẵn phương án vây bắt. Chỉ cần có kết quả, làm nốt một vài chi tiết

nữa là xong."

Đang nói chuyện thì Từ Đồng đẩy cửa bước vào, trông thấy chai nước khoáng Phương Mộc uống dở, không nói câu nào, cầm luôn lấy uống cạn một hơi.

"Mẹ, thằng chết tiệt." Từ Đồng quệt miệng, "Nó tưởng nó là cái gì chứ."

Tiêu Vọng nhìn Từ Đồng, bình thản hỏi: "Đi rồi à?"

"Nói vớ bọt mép, mãi nó mới xéo đi cho." Vẻ mặt Từ Đồng đầy mệt mỏi, "Lần sau bảo phó giám đốc Vương, những việc khỉ gió kiểu này đừng có gọi tôi."

Phương Mộc nghe một hồi không hiểu chuyện gì liền hỏi: "Các anh đang nói ai thế?"

"Lương Trạch Hạo." Tiêu Vọng cười nhả nhó, "Vừa nãy chả biết anh ta nghe được thông tin từ chỗ nào, bảo là chúng ta đã tìm ra chỗ của bọn bắt cóc, nâng nặc yêu cầu chúng tôi nói cho anh ta biết, anh ta định mang hơn chục người đi cướp Bùi Lam về."

Phương Mộc cau mày lại, nghĩ một lát, tò mò hỏi: "Lương Trạch Hạo rốt cuộc là ai?"

Tiêu Vọng và Từ Đồng nhìn nhau, không ai trả lời. Cuối cùng Tiêu Vọng lên tiếng: "Cặp được với sao điện ảnh, thì anh bảo hẳn là loại người nào? Mà anh cũng đừng hỏi nữa, cứ cho hẳn là cứ chớ cũng được."

Phương Mộc khẽ nhún vai, quay đầu hỏi Từ Đồng: "Bao lâu nữa mới có kết quả xét nghiệm DNA?"

"Vừa gọi điện thoại hỏi rồi," Từ Đồng nhìn đồng hồ đeo tay, "Chắc phải sau mười hai giờ đêm, các anh mau tìm chỗ nào ngủ một giấc đi, có thông tin tôi sẽ báo ngay."

Phương Mộc nhắm tính thời gian trong đầu, rồi nói khẽ với Tiêu Vọng: "Bây giờ anh có rồi không?"

"Sao?"

"Dẫn tôi đi một chỗ."

Gần mười hai giờ đêm, thành phố S nằm im lìm trong hơi sương. Không khí lạnh và trong trẻo, đường phố vắng vẻ, không một bóng người qua lại, thỉnh thoảng mới có một vài chiếc xe phóng vụt qua rồi mất hút dưới ngọn đèn đường lẻ loi. Tiêu Vọng dừng xe lại trước cổng tòa nhà bưu chính, anh lấy chiếc gậy cảnh sát trong thùng sau xe ra và cầm trong tay.

"Đi thôi." Anh chỉ vào ngôi nhà hai tầng còn sáng đèn phía bên kia đường, "Đấy chính là chỗ anh cần tìm."

Chưa đi đến gần đã nghe thấy tiếng ồn ào từ ngôi nhà vọng tới. Đẩy cửa ra là đập phải tiếng nhạc rock Heavy Metal đinh tai nhức óc, thứ mùi kì dị của thuốc phiện trộn lẫn với mồ hôi xộc vào mũi. Gian phòng chơi game chật ních người, trước mỗi cái máy đều có một đám thiếu niên chừng mười bảy mười tám vây quanh. Chúng không hề chú ý tới sự đột nhập của người lạ, vẫn tiếp tục chiến đấu, bắn giết, phóng vù vù với tốc độ chóng mặt trong thế giới ảo của mình, nhưng cũng có mấy người trong góc phòng đứng phất dậy, hằm hằm nhìn Phương Mộc và Tiêu Vọng. Lúc này, một gã trọc đầu trong số đó nhìn thấy cây gậy cảnh sát trong tay Tiêu Vọng, hấn vội vàng đưa tay xuống dưới bàn phục vụ.

Tiêu Vọng đưa mắt nhìn anh ta, không nói gì mà đi thẳng về phía thang máy. Lập tức có mấy người xông đến định ngăn họ lại. Mặt Tiêu Vọng lạnh tanh, anh xoay ngực chặn trước mặt kẻ cao lớn nhất, đặt chân vào thang máy, tay giơ chiếc gậy cảnh sát lên chỉ vào mấy kẻ đang lăm le xông tới, một mặt ra hiệu cho Phương Mộc lên tầng.

Phương Mộc đi nhanh lên tầng hai, khác với quang cảnh đèn đóm sáng chói ở tầng một, tầng hai tối mù, thứ mùi kì dị nồng nặc hơn rất nhiều. Đây là một gian phòng lớn có diện tích tương đương với tầng một, hai đầu phía bắc và phía nam được ngăn ra thành mấy ô bằng gỗ tấm, qua cánh cửa khép hờ, có thể nhìn thấy bên trong là chiếc bàn nước và bộ ghế salon cũ rách. Mấy chiếc ghế salon kê lộn xộn giữa phòng, thấp thoáng gương mặt mơ hồ của mấy người đang ngồi ở đó. Trên chiếc salon gần Phương Mộc là một cô gái tóc dài chỉ mặc đồ lót đang nằm, cô ta vẫn ngủ ngon lành, mặc cho tiếng nhạc đinh tai nhức óc. Phương Mộc biết có rất nhiều cặp mắt trong gian phòng, sau vách ngăn đang chăm chăm hướng về mình, anh lạnh lùng đưa mắt nhìn những con người im lặng ấy một lượt, nghĩ đến cảnh Mã Nam từng sống ở đây ngàn ấy ngày, sợ hãi, tuyệt vọng khi đang mang bầu, trong lòng anh trào lên sự phẫn nộ.

Tiêu Vọng đi nhanh lên tầng, gọi to: "Đại Bản, ra đây!" Một gã đàn ông cao gầy nghe tiếng đi ra, Tiêu Vọng chỉ cây gậy cảnh sát về phía anh ta: "Bật đèn lên. Còn nữa, tắt ngay nhạc đi!"

Ngay lập tức, gian phòng bừng sáng, tiếng nhạc khó chịu cũng biến mất.

Tiêu Vọng nhìn gian phòng bừa bãi rồi nói với gã thanh niên cao gầy tên là

Đại Bản, giọng lạnh băng: "Nhanh thật, hàng giấu đi hết rồi hả?"

Đôi mắt gian xảo trên mặt Đại Bản khiến người ta liên tưởng đến một loài rắn độc, mặc dù toàn bộ cơ mặt đều đang cười, nhưng ánh mắt hắc tuyệt nhiên không có một chút lửa ấm nào.

"Anh Tiêu cứ đùa."

Đại Bản vừa lên tiếng đã một điều gọi Tiêu Vọng là anh, mặc dù trông gã phải ngoài bốn mươi tuổi, "Chỗ em không có đá [\[7\]](#), cũng chẳng có bột [\[8\]](#). Nếu mà có, cũng là của khách mang đến, không liên quan gì đến em đâu!"

Tiêu Vọng hừ một tiếng rồi nói: "Bảo với đàn em của anh, lần sau còn dám bấm chuông báo hiệu cho anh, tôi sẽ đánh cho gãy tay."

"Chúng em không dám nữa đâu." Đại Bản gật đầu lia lịa, "Anh Tiêu hôm nay đến để..."

"Tôi tìm Lạc Hoa."

"Lạc Hoa?" Đại Bản ra vẻ vất óc suy nghĩ, "Em có quen đâu!"

Tiêu Vọng nheo mắt lại, "Anh nói lại lần nữa xem nào?"

"Em thực sự không quen mà." Đại Bản xòe hai tay làm ra vẻ oan ức, rồi hất hàm về phía mấy người trên ghế salon, "Không tin, anh hỏi chúng nó xem."

Tiêu Vọng bật cười, anh đột ngột túm lấy mớ tóc dài của một ả đang oặt người trên salon, khiến ả ngã xuống đất. Anh chỉ vào ả đàn bà vẫn đang hôn mê, hỏi với giọng lạnh tanh: "Nó hút bao nhiêu rồi?"

"Nó không hút, chỉ là uống hơi nhiều."

"Thế à?" Tiêu Vọng cười cười, "Uống nhiều hay là hút nhiều, cho người đến xét nghiệm máu là biết ngay."

Mặt Đại Bản lập tức biến sắc, nụ cười tắt ngấm. Hắn nghiêng răng, miễn cưỡng nói nhỏ: "Anh Tiêu, đâu cần làm thế. Mọi người..."

"Lạc Hoa đâu?" Tiêu Vọng lập tức ngắt lời hắn, "Gọi nó ra đây."

Đại Bản trợn mắt nhìn Tiêu Vọng mấy giây rồi chỉ về một ô ngăn bên phía bắc, mặt lộ vẻ giận dữ tột độ. Tiêu Vọng bước qua, đá mạnh một nhát, cánh cửa gỗ bật mở, một ả nhuộm tóc đỏ lập tức kêu lên thất thanh rồi chạy ra ngoài. Ngồi trên salon là một gã thanh niên trần như nhộng, ánh mắt đờ đẫn, dường như không nhìn thấy hai người vừa đột nhiên xông vào, miệng vẫn lẩm bẩm một mình, liên tục đờ đẫn lắc lư hai tay.

"Hừ." Tiêu Vọng cười nhạt, "Vẫn đang xem tranh [\[9\]](#) hả?"

Phương Mộc cúi xuống, nhìn chăm chăm vào mặt gã thanh niên gọi: "Lạc Hoa?"

Nghe hỏi, Lạc Hoa không hề có phản ứng gì, vẫn giữ nguyên vẻ mặt và bộ dạng khi nãy.

Tiêu Vọng bật ra một câu chửi, anh nhìn xung quanh, cuối cùng nhắc một thùng đựng đá ở góc tường lên.

"Tránh ra!" Chưa dứt lời, cả thùng đá to đã đổ xuống đầu Lạc Hoa. Lạc Hoa rùng mình, ánh mắt cũng tỉnh ra tí chút. Anh ta quệt nước trên mặt, lắc lắc đầu, hình như đã trông thấy hai người trước mặt.

"Anh có quen Mễ Nam không?" Phương Mộc điềm tỉnh hỏi: "Đưa đồ của cô ấy cho tôi."

Lạc Hoa không trả lời, mà lôi một cục đá to từ dưới cổ ra, anh ta ngơ ngác nhìn viên đá đang tan ra trên tay, chợt nhanh chóng hiểu đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt hần lập tức trở nên giận dữ.

"Mẹ mày..." Lạc Hoa đứng bật dậy, vung tay ném viên đá, câu chửi vừa bật ra đã tắc lại trong cổ. Tiêu Vọng đập một nhát vào giữa ngực khiến hần ngã lăn ra ghế.

Lạc Hoa ôm ngực lên cơn ho mạnh, vừa lăn lộn trên ghế vừa khản giọng gọi to: "Anh Bân! Anh Bân!"

Không có ai trả lời hần, thậm chí cũng không có ai chạy qua xem thế nào. Lạc Hoa đã hiểu ra tình cảnh của mình, hần cuống quýt co người vào một góc ghế, run lập cập nhìn Phương Mộc và Tiêu Vọng.

Phương Mộc tiến lên một bước, anh nói gầy gợn: "Trả đồ của Mễ Nam cho tôi."

"Anh... anh quan hệ thế nào với Mễ Nam?" Lạc Hoa nhìn Phương Mộc, rồi lại nhìn Tiêu Vọng, vẻ mặt đầy sợ hãi, cuối cùng ánh mắt hần dừng lại ở cây gậy cảnh sát.

Phương Mộc không nói gì, anh chăm chú nhìn Lạc Hoa rất lâu. Lạc Hoa chỉ gan lì được mấy giây, sau đó vội túm lấy chiếc áo khoác trên ghế ném qua. Phương Mộc lục tìm kĩ cả bên trong và bên ngoài áo, nhưng chỉ thấy mỗi chứng minh thư của Mễ Nam.

"Chiếc bút máy đâu?" Phương Mộc cau mày lại, Tiêu Vọng thấy vậy liền giơ cây gậy cảnh sát chỉ thẳng vào mũi Lạc Hoa.

"Tiệm cầm đồ Đại Hâm!" Lạc Hoa cố hết sức co người ra phía sau, mắt không rời khỏi cây gậy cảnh sát trong tay Tiêu Vọng, "Em đã bán cho lão béo rồi."

Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc, Phương Mộc trầm ngâm giây lát rồi gật đầu. Tiêu Vọng ném chiếc áo khoác lên người Lạc Hoa.

"Đi theo bọn tao!"

Lúc áp tải Lạc Hoa xuống tầng 1, mặt Đại Bản tối sầm lại, Phương Mộc quay đầu nói với hắn: "Đưa cô ta đến bệnh viện đi." Phương Mộc hát cảm về phía cô ả tóc dài mặc đồ lót đang nằm bất tỉnh trên sàn nhà, "Có thể chết đấy."

Tiệm cầm đồ Đại Hâm nằm ở phía tây thành phố, đường đi đến đó phải mất hơn hai mươi phút. Chiếc xe Jeep lao nhanh vun vút, cả ba người trong xe đều im lặng, không ai nói với ai câu nào. Lạc Hoa thỉnh thoảng lại khịt mũi hoặc đặng hắng trong cổ, ánh mắt hắn không ngừng sầm soi nhìn Phương Mộc và Tiêu Vọng. Cảm giác khinh ghét khiến Phương Mộc chẳng buồn ngó đến hắn, anh lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thành phố về đêm trông khác hẳn với ban ngày. Mọi con phố, tòa nhà đều trở nên rất đổi xa lạ, dường như vừa mới đột ngột xuất hiện. Phương Mộc bỗng cảm giác như mình đang di chuyển dưới lòng đất. Đúng vậy, đây chính là một thế giới khác đang ngủ say dưới lòng đất, ở nơi đây, cho dù là người bộ hành hay luật hành xử đều hoàn toàn đảo lộn.

Điện thoại di động của Tiêu Vọng bỗng đổ chuông, anh nhét tai nghe vào tai, liên tục "ừ" mấy tiếng, tiếp đó bảo "tôi biết rồi" và dập máy. Chiếc xe Jeep đột ngột tăng tốc khiến Phương Mộc quay đầu lại, chạm phải ánh mắt của Tiêu Vọng qua gương chiếu hậu.

"Xác định chắc chắn rồi." Tiêu Vọng nói ngắn gọn: "502."

Phương Mộc bất giác ngồi thẳng dậy, "Quay về luôn chứ?"

"Không." Tiêu Vọng đập hết ga, "Giải quyết việc của anh trước."

Tiệm cầm đồ Đại Hâm đã đóng cửa từ sớm. Tiêu Vọng cầm cây gậy cảnh sát gõ ầm ầm một hồi vào tấm cửa cuốn, đến khi mấy nhà bên cạnh đều bật đèn lên, lão béo mới khoác áo ra mở cửa, vừa nói vừa chửi rủa. Nhìn thấy cây gậy cảnh sát trong tay Tiêu Vọng, lão béo chột dạ, miệng lắp bắp tuôn ra một tràng, rằng thì mình luôn làm đúng quy định của pháp luật... Tiêu Vọng sốt ruột nói rõ mục đích cuộc viếng thăm của họ, lão béo mới trở lại đứng với bộ mặt của dân kinh doanh buôn bán, lão lập tức ra giá năm nghìn tệ.

"Tiên sư nhà ông!" Lạc Hoa trợn mắt, "Tôi bán cho ông có một nghìn tệ!"

"Tôi không bắt cậu bán cho tôi." Lão béo từ tốn nói: "Đó là chiếc bút cũ hiệu Parker, chính hãng sản xuất."

Tiêu Vọng bảo nói ít thôi, lấy bút ra. Sau khi kiểm tra cẩn thận, Tiêu Vọng lôi tiền trong người Lạc Hoa ra ném lên bàn, cầm chiếc bút lên nhét vào tay Phương Mộc, rồi quay người đi luôn.

"Đợi đã!" Lão béo gọi to đằng sau lưng: "Chỗ này mới có tám trăm thôi."

"Đó là việc của các người." Tiêu Vọng không hề quay đầu lại, anh vẫy tay gọi Phương Mộc lên xe. Xe đi được một đoạn khá xa, Phương Mộc còn thấy lão béo và Lạc Hoa vẫn đang giằng co trong gương chiếu hậu.

Phòng Kiểm nghiệm phát hiện ra có tổ chức niêm mạc trong một chiếc thìa nhựa lấy từ túi rác, kết quả giám định DNA xác định đúng là của Bùi Lam. Ban chuyên án nhanh chóng vạch kế hoạch bắt giữ, những người tham gia hành động được chia làm hai đội, một đội do Từ Đồng chỉ huy, phụ trách việc bắt giữ ở ga tàu hỏa, một đội khác do Tiêu Vọng chỉ huy, phụ trách bắt giữ tội phạm và giải cứu con tin ở khu Cương Hoa. Vì Tiêu Vọng khẩn thiết yêu cầu, Phương Mộc được xếp vào đội thứ hai.

Sau khi mọi việc đã được sắp đặt ổn thỏa, phó giám đốc Vương ra lệnh cho tất cả những người tham gia hành động giữ nguyên vị trí chờ lệnh. Phương Mộc nghĩ một lúc rồi yêu cầu đưa anh về khách sạn, đồng thời đảm bảo sẽ nhanh chóng trở về đội trước bảy giờ. Phó giám đốc Vương đồng ý và phân công Tiêu Vọng đưa Phương Mộc về khách sạn.

Trên đường về khách sạn, Phương Mộc thu mình trong chiếc ghế sau, thầm kiểm tra kĩ lại toàn bộ kế hoạch bắt giữ. Đang mải nghĩ, chợt tay phải anh vô tình chạm vào chiếc bút máy trong túi áo. Anh đưa tay vỗ nhẹ vào vai Tiêu Vọng.

"Hôm nay rất cảm ơn anh!"

Tiêu Vọng không quay đầu lại, mà ném qua một điều thuốc: "Đều là người nhà cả, khách sáo làm gì."

Phương Mộc cười, lặng lẽ tiếp tục hút thuốc. Quả vậy, nếu Tiêu Vọng hỏi về quan hệ của anh với Mã Nam, đúng là anh không biết trả lời thế nào.

Im lặng đúng lúc, đây có lẽ là ưu điểm của Tiêu Vọng.

Có lẽ không phải.

Căn phòng vẫn để một ngọn đèn nhỏ, nhưng Mã Nam đã ngủ say. Không khí

trong phòng thoảng mùi thuốc khử trùng. Phương Mộc nhìn chiếc tủ đầu giường, một bát canh to đã hết, mấy chiếc xương gà nằm trơ trọi trên tờ giấy ăn để bên cạnh.

Trên má cô vẫn còn ngấn nước mắt, nhưng nét mặt đã thanh thản hơn rất nhiều. Phương Mộc lặng lẽ ngắm Mẹ Nam một lúc, rồi lấy chiếc bút máy ra để xuống bên gối.

Hôm nay cô đã mất đi đứa con của mình, lấy lại được chiếc bút này, có lẽ sẽ cảm thấy được an ủi phần nào.

Phương Mộc đóng cửa vào, khoanh khắc cánh cửa sập lại, anh khẽ nói, ngủ ngon nhé, Mẹ Nam.

Ngủ ngon nhé, Á Phàm.

CHƯƠNG 4

CĂN NGUYÊN

Nhà ngày hôm sau, trời nắng, bầu trời thoáng đãng không một bóng mây.

Thời tiết dường như không hề liên quan gì đến những kẻ tội phạm, hoa vẫn nở rộ, chim vẫn ca hát líu lo. Những người ra vào ở khu Cường Hoa không hề để ý thấy mọi góc ngách quanh họ đều có những con mắt cảnh giác của cảnh sát. Trên nóc tòa nhà số 2, một chiếc kính viễn vọng có độ phóng đại lớn đặt khuất sau máy nước nóng năng lượng mặt trời, ống kính chĩa thẳng vào tòa số 3.

Phương Mộc ngồi trên mặt trần bê tông nóng bỏng dưới ánh nắng gắt, mồ hôi đầm đìa. Tiêu Vọng khom người bên cạnh, mắt nhòm vào kính viễn vọng, chiếc sơ mi trên người ướt đẫm mồ hôi.

Đúng lúc đó, máy bộ đàm trong tay Tiêu Vọng vang lên giọng nói của Từ Đồng: "Thế nào rồi? Có động tĩnh gì không?"

"Không." Tiêu Vọng không quay đầu cứ thế đáp lời: "Mẹ kiếp, bọn này giỏi cố thủ thật."

"Bên anh thế nào?" Phương Mộc vừa lau mồ hôi vừa hỏi.

"Chuẩn bị sẵn sàng cả rồi." Giọng Từ Đồng thoáng chút căng thẳng, "Chỉ chờ tin bên anh nữa thôi."

Có thể hiểu được tâm trạng Từ Đồng, ga tàu đông người, tình hình phức tạp, việc bắt giữ nghi phạm vô cùng khó khăn. Chỉ bất cẩn một chút là toàn bộ công sức trước đó sẽ đổ sông đổ biển. Vì vậy, ban chuyên án quyết định khi giao nộp tiền chuộc sẽ đồng thời hành động giải cứu con tin, đề phòng nghi phạm quẫn chí làm liều giết hại con tin.

Đột nhiên Tiêu Vọng nhồm người dậy, nói khẽ: "Ra rồi, ra rồi!"

Phương Mộc phấn chấn, thò nửa đầu ra nhìn xuống dưới tòa nhà. Đúng vậy, nghi phạm nam đang đi ra khỏi cửa tòa nhà, sau khi nhìn ngó bốn xung quanh, hẳn quay người đi về phía sau tòa nhà. Chiếc xe Mazda màu xám bạc đang đậu ở đó.

Tiêu Vọng nhắc máy bộ đàm, thông báo đặc điểm trang phục của nghi phạm. Nửa phút sau, chiếc Mazda xám bạc phóng ra khỏi khu nhà, vun vút lao đi trong

làn bụi đường. Cách một đoạn không xa, một chiếc Santana cũ âm thầm bám theo, không ai chú ý đến nó.

Tám lưới bủa vây lòng lộng đang im lìm tung ra.

Tiêu Vọng để một đồng nghiệp ở lại tiếp tục giám sát trên nóc tòa nhà, anh cùng Phương Mộc đi xuống, thẳng tiến về chỗ xe chỉ huy đang đỗ ở một góc tòa nhà. Theo kế hoạch, nhiệm vụ của đội này là ngồi đợi tiến triển của đội kia, nếu thời cơ chín muồi, cả hai bên sẽ đồng thời hành động.

Sau khi lên xe, ngay lập tức Tiêu Vọng hỏi về tình hình chuẩn bị máy móc, khi nhận được câu trả lời khẳng định, anh liền đóng cửa xe và yêu cầu tất cả mọi người sẵn sàng chờ lệnh.

Chờ đợi là việc mệt mỏi nhất trên đời. Mặc dù mọi người đều yên lặng không nói câu nào, nhưng tâm trạng ai nấy đều căng thẳng. Nhất là Tiêu Vọng, anh đốt hết điếu này đến điếu khác, chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay. Đây là thời điểm mấu chốt của công tác phá án, thần kinh mọi người đều căng đến cực độ, chỉ mong mọi việc suôn sẻ, thắng lợi toàn vẹn.

Nhưng, bất ngờ vẫn cứ không mời mà đến.

Đúng lúc Tiêu Vọng cau mày, đưa tay lên nhìn đồng hồ, máy bộ đàm bỗng vang lên giọng nói đầy lo lắng của Từ Đồng: "Tiêu Vọng! Tiêu Vọng!"

Tiêu Vọng lao đến trước máy bộ đàm: "Tiêu Vọng đây, có tình hình gì?"

"Chúng tôi đang bám theo nghi phạm, nhưng anh ta không đi về phía ga tàu, mà là..."

Dường như Từ Đồng đang dò tìm trên bản đồ, "... Mà là ngoại thành!"

"Ngoại thành?" Tiêu Vọng ngạc nhiên, quay đầu nhìn Phương Mộc. Phương Mộc cau mày hỏi: "Anh ta đang ở vị trí nào?"

"Chúng tôi đang ở một con đường quốc lộ phía tây Cao Gia Đồn... Đợi chút, có tình hình quan trọng!"

Giọng Từ Đồng bỗng trở nên xa xôi, hình như anh nói chuyện với một người nào đó. lát sau, anh lại trở về trước máy bộ đàm: "Người nhà Bùi Lam vừa nhận được điện thoại, tên bắt cóc yêu cầu người nhà Bùi Lam lên ngay chuyến tàu số 5301 khởi hành vào mười giờ năm phút!"

Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ đã là chín giờ năm lăm phút, còn mười phút nữa là tàu chạy.

"Làm thế nào?" Từ Đồng do dự không biết nên quyết định thế nào, "Có bám

theo nữa không?"

"Cứ bám theo!" Phương Mộc nói quả quyết, "Giữ khoảng cách vừa phải."

Dứt lời, anh quay đầu nói với người đồng nghiệp trước máy vi tính: "Tìm cho tôi tuyến đường của chuyến tàu 5301!"

5301 là chuyến tàu đến thành phố Z, xuất phát từ thành phố này, đi qua rất nhiều ga nhỏ, thuộc loại tàu chậm. Phương Mộc nhìn những ga dừng dày chi chít, miệng lẩm bẩm: "Tàu hỏa... Tàu hỏa..."

Đột nhiên, anh hỏi Tiêu Vọng: "Đây là loại tàu cũ, đúng không?"

"Ừ."

"Không phải là tàu có điều hòa?"

"Không phải." Tiêu Vọng ngạc nhiên hỏi, "Sao?"

Phương Mộc mỉm cười, nhắc máy bộ đàm lên nói với Từ Đồng: "Đội trưởng Từ, sau khi cho người nhà Bùi Lam lên xe, hãy làm mọi theo yêu cầu của tên bắt cóc."

"Có cần cử người đi lục soát toa tàu không?"

"Không cần." Phương Mộc nói bằng giọng quả quyết: "Người nhận tiền chuộc không ở trên tàu."

"Ý của anh là..."

"Nghĩ phạm chắc chắn cũng biết là chúng ta đã chuẩn bị vây bắt, nên hẳn tin chắc rằng sẽ có cảnh sát đi cùng người nhà Bùi Lam. Hẳn tạo ra thông tin giao tiền trên tàu nhằm mục đích đánh lạc hướng." Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát, "Nhưng hẳn không ngờ rằng chúng ta đã sớm tìm ra chỗ ẩn náu của hắn. Nên, chắc chắn hẳn sẽ yêu cầu người nhà Bùi Lam mở cửa sổ toa tàu, ném tiền chuộc ra."

"Trời ạ, sao nghe cứ như tình tiết trong phim ấy nhỉ?"

"Đây đúng là tình tiết trong phim đấy!" Phương Mộc mỉm cười, "Có nhớ là anh từng nói tên bắt cóc "chắc là đã xem không ít phim hành động của Mỹ" không? Thang Tiểu Mí học chuyên ngành điện ảnh mà, trong một bộ phim có diễn viên chính là Morgan Freeman, kẻ bắt cóc cũng yêu cầu giao nộp tiền chuộc trên tàu, giống hệt như vụ án này."

"Thế phải làm thế nào?" Tiêu Vọng lo lắng, "Bây giờ chỉ có một đội bám theo tên bắt cóc, những người khác đều ở trên tàu."

"Bảo nhóm của đội trưởng Từ rời khỏi ga tàu đi, phục ở đó không có tác dụng

gì." Phương Mộc dừng lại giây lát, "Còn nữa, lấy cho tôi một tấm bản đồ."

Theo suy luận của Phương Mộc, muốn bắt được cả tên tội phạm cùng vật chứng, thì thời cơ tốt nhất chính là lúc hắn lấy được tiền chuộc, nhưng nếu bám sát suốt chặng đường, rất có thể hắn sẽ cảnh giác và từ bỏ không lấy tiền chuộc, như vậy Bùi Lam sẽ rất nguy hiểm. Nếu không bám sát, có khả năng tên bắt cóc sẽ thoát khỏi vòng kiểm soát. Có lẽ phương án tối ưu nhất là khoanh vùng được vị trí mà tên bắt cóc yêu cầu ném hộp tiền ra ngoài cửa sổ toa tàu, và mai phục trước ở đó.

Tuyến đường chi tiết của chuyến tàu 5301 nhanh chóng hiện ra trên màn hình máy vi tính, Phương Mộc chăm chú nhìn vào những con đường và cánh đồng trừu tượng, trong đầu anh diễn ra những phép tính thần tốc.

Chiếc hộp đựng bốn triệu nhân dân tệ ắt phải rất nặng, cho dù tên bắt cóc có thể lấy được tiền một cách suôn sẻ, nhưng nếu không nhanh chóng rời khỏi hiện trường, cũng vẫn rất nguy hiểm. Vì vậy, anh ta sẽ yêu cầu ném tiền ở chỗ gần đường cái, hoặc ít nhất cũng phải là một khu đất rộng, dễ di chuyển. Phương Mộc lập tức nhanh chóng xác định ba địa điểm có khả năng lớn nhất, là vị trí dưới chân một cây cầu trên đường tàu, cạnh đường quốc lộ 104 và cạnh đường quốc lộ 107.

Tiếp đó, Phương Mộc yêu cầu cảnh sát được bố trí trên tàu báo cáo mọi tình hình của chuyến tàu, nếu tên bắt cóc gọi điện thoại đến, lập tức báo ngay. Cùng lúc đó, Từ Đồng dẫn các thành viên khác gấp rút đến phục ở ba địa điểm nói trên chờ lệnh, nhất định phải sẵn sàng chuẩn bị hành động trước khi tên bắt cóc đến. Đội phụ trách bám theo chiếc Mazda màu xám bạc giữ khoảng cách vừa phải, báo cáo mọi thông tin về phương hướng di chuyển của tên bắt cóc. Mặt khác, Phương Mộc cũng đưa ra phương án về tình huống xấu nhất, nếu tên bắt cóc không yêu cầu ném hộp tiền ở cả ba địa điểm nói trên, đội phụ trách bám sát sẽ lập tức hành động bắt hắn.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút. Chiếc xe chỉ huy chật chội mịt mù khói thuốc, mọi người đều tập trung theo dõi tình hình đoàn tàu và khu dân cư Cương Hoa. Chiếc máy bộ đàm liên tục vang lên thông tin báo cáo của các bên: Xe của tên bắt cóc đã đi qua cây cầu trên đường sắt... Cả ba địa điểm đã bố trí sẵn sàng... Tình hình trên tàu vẫn bình thường, chưa nhận được điện thoại của tên bắt cóc...

Ngược lại với tình hình căng thẳng cao độ của đội phụ trách bắt giữ, trong khu Cương Hoa vô cùng bình yên. Phòng 502 vẫn kéo rèm kín mít, quan sát từ bên ngoài không thể phát hiện được tình hình trong phòng. Tiêu Vọng đã đốt hết cả bao thuốc, mặc dù vẻ mặt hết sức bình tĩnh, nhưng anh liên tục nhìn đồng hồ và ngó bốn xung quanh, có thể thấy trong lòng anh bứt rứt không yên.

"Hay là," Tiêu Vọng lại bóc thêm một bao thuốc, "Chúng ta xử lí luôn bên này?"

"Không được." Phương Mộc khẽ lắc đầu, "Thang Tiểu Mĩ và tên đó chắc chắn vẫn giữ liên lạc, nếu chúng ta hành động trước, bên đội trưởng Từ sẽ bị động."

Tiêu Vọng văng ra câu chửi thề, rồi im lặng hút thuốc.

"Kiên nhẫn một chút." Phương Mộc nhìn đồng hồ, "Chắc là sắp có kết quả rồi."

Hai mươi phút sau, máy bộ đàm lại vang lên nội dung báo báo tình hình vụ án: Xe của tên bắt cóc đã đi qua điểm mai phục thứ hai, vẫn chưa yêu cầu ném hộp tiền.

Mọi ánh mắt đều hướng về Phương Mộc. Anh không nói gì, chỉ im lặng hút hết điếu thuốc trong tay, sau đó, khẽ đẩy chiếc kính lên, bình tĩnh nói: "Đi thôi."

Mười lăm phút nữa, đoàn tàu sẽ chạy qua điểm mai phục thứ ba, đến lúc đó cho dù tên bắt cóc có yêu cầu ném hộp tiền hay không, vẫn phải tiến hành việc bắt giữ.

Phương Mộc, Tiêu Vọng và ba cảnh sát khác cẩn thận men theo góc tường đi vào đơn nguyên 2 của tòa nhà số 3, tiếp đó rón rén dừng lại ở chiếu nghỉ giữa tầng bốn và tầng năm. Nhẹ nhàng trong giày lát, đạn đã lên nòng, thanh gậy phá cửa và thiết bị chặn tín hiệu mạng đã chuẩn bị sẵn sàng. Năm đôi mắt đều dán chặt vào cánh cửa gỗ đóng kín cách chỗ Phương Mộc không xa, chỉ còn đợi mệnh lệnh cuối cùng. Đột nhiên, Tiêu Vọng ấn chặt tai nghe, cau mày, nét mặt trở nên kiên định.

"Tên bắt cóc đã dừng xe lại ở gần đường quốc lộ 107, điểm dừng xe cách đường sắt không quá 150 m." Tiêu Vọng ghé sát vào tai Phương Mộc nói khẽ.

"Người của chúng ta ở đâu?" Phương Mộc lo lắng hỏi.

"Để đề phòng tên bắt cóc không nghi ngờ, đội bám theo đã cho xe vượt lên. Nhưng anh yên tâm, gần đó đã có người của chúng ta." Tiêu Vọng nhìn đồng hồ đeo tay, "Khoảng mười phút nữa đoàn tàu sẽ đi qua điểm đó."

Thông tin này khiến mọi người đều trở nên phấn chấn, tất cả đều giống như một chiếc cung đã được căng hết cỡ, chỉ chờ thời cơ đến là phóng tên. Tiêu Vọng cẩn thận lắng nghe mọi thông tin qua tai nghe, ngay sau đó, mắt anh bỗng mở to. Phương Mộc chú ý thấy sự thay đổi trên gương mặt Tiêu Vọng, không nói gì, chỉ nhìn với ánh mắt thăm dò. Vẻ mặt của Tiêu Vọng rất đổi kì quặc, dường như không tin, lại có vẻ như đã dự đoán từ trước. Bỗng anh đấm nhẹ một cú vào vai Phương Mộc.

"Quả đúng như chú mày nói!" Mặc dù Tiêu Vọng nói rất khế, nhưng không giấu được sự hưng phấn: "Tên bắt cóc yêu cầu ném hộp tiền qua cửa sổ toa tàu!"

Nhóm cảnh sát bỗng nhốn nháo, một cảnh sát thậm chí còn vịn nắm đấm hỏi: "Thế nào, hành động luôn bây giờ chứ?"

Tiêu Vọng vội ra dấu hiệu yêu cầu mọi người yên lặng, anh nheo mắt nghe báo cáo tình hình qua máy bộ đàm, vừa nghe vừa khế truyền đạt lại: "Đã ném rồi... Tên bắt cóc đã lấy được tiền... Đang đi về phía xe... Người của chúng ta đã xông lên... Nào!"

Vừa dứt lời, Tiêu Vọng giật luôn tai nghe xuống, lao thẳng lên!

"Hành động!" Trong chớp mắt, Tiêu Vọng đã đứng trước cửa phòng, "Hắn vẫn luôn giữ liên lạc với Thang Tiểu Mĩ bằng điện thoại."

Gần như cùng lúc đó, một cảnh sát mở thiết bị chặn tín hiệu mạng. Một cảnh sát khác giơ thanh gậy phá cửa lên thực mạnh vào vị trí ổ khóa. Lực va cực lớn khiến cánh cửa gỗ bật ra trong tích tắc, có tiếng kêu thất thanh, cả mấy người đã ập vào phòng 502!

Tiếng kêu thất thanh đó là của một phụ nữ, lúc cánh cửa bị phá, cô ta đang đứng ngay sau cửa, kết quả là bị đẩy ngã lăn ra đất. Cô ta không hề ngạc nhiên trước sự đột nhập của năm người, lồm cồm bò dậy và lao về căn phòng phía bắc phòng khách. Dù ánh sáng tù mù, tất cả mọi người đều thấy một vệt sắc lạnh lóe lên trong tay cô ta.

Đó là một con dao thái rau.

Tiêu Vọng lao lên như tên bắn, túm lấy cổ áo cô ta, tay phải nhanh chóng cướp lấy con dao, tay trái lật một nhát, khiến cô ta ngã ra đất.

"Qua xem thế nào!"

Hai cảnh sát nghe lệnh xông vào gian phòng phía bắc, lập tức vọng ra tiếng hét to của họ: "Con tin ở đây!"

Phương Mộc vội đi vào, đó là phòng vệ sinh, hai cảnh sát khiêng Bùi Lam từ bồn tắm ra, Bùi Lam còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, ra sức vùng vẫy, mắt trợn tròn, miệng bị băng dính dán chặt, chỉ có thể ư ư trong cổ họng.

"Cô bình tĩnh lại nào." Phương Mộc đưa tay an ủi cô, "Chúng tôi là cảnh sát, đến cứu cô."

Hai chữ "cảnh sát" khiến Bùi Lam hoàn toàn thả lỏng người, cô ngừng giãy đạp, đầu ngoẹo sang một bên, ngất lịm đi.

Phương Mộc nhắc máy bộ đàm lên nói: "Đã khống chế được hiện trường, cho đội trợ giúp lên đi."

Ra khỏi phòng vệ sinh, ả đàn bà cúi mặt xuống nền nhà, hai tay đã bị còng ra sau lưng. Tiêu Vọng đứng gọi điện thoại bên cạnh cô ta, thấy Phương Mộc đi ra, liền nở nụ cười rạng rỡ và nói: "Bên đó cũng xong rồi, đã tóm được cả nghi phạm và vật chứng."

Phương Mộc gật đầu, rồi hát hàm về phía ả đàn bà hỏi: "Xác định xem có đúng là cô ta không?"

"Rồi." Tiêu Vọng dập máy, "Chính là Thang Tiểu Mĩ."

Sự việc đã được giải quyết tốt đẹp. Phương Mộc bỗng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Anh tiện tay kéo một chiếc ghế ngồi xuống, yên lặng nhìn đội ngũ nhân viên khám nghiệm hiện trường và bác sĩ bước vào phòng.

Công tác thu giữ bằng chứng được tiến hành một cách quy củ, các vật chứng lần lượt được ghi mã số và cất vào túi đựng tang vật. Tại hiện trường phát hiện tất cả có hai chiếc máy vi tính, nhân viên kĩ thuật đang kiểm tra máy cẩn thận, đề phòng cuốn băng video bị rò rỉ ra ngoài. Sau khi được tiêm một mũi thuốc trợ tim, Bùi Lam đã dần tỉnh lại. Giọng chỉ huy của Tiêu Vọng vang lên đầy vẻ đặc chí.

Bỗng một nhân viên kĩ thuật hét lên không ổn rồi. Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều ngậy ra, người đầu tiên có phản ứng là Tiêu Vọng, anh bước vội qua hỏi có xem có chuyện gì. Anh chàng nhân viên kĩ thuật xoay màn hình máy vi tính về phía Tiêu Vọng: "Anh xem!"

Đó là một trang web diễn đàn nổi tiếng trong nước, một văn bản dạng nén có tên "Video ngôi sao điện ảnh Bùi Lam bị cưỡng hiếp" đang trong trạng thái chuẩn bị đưa lên mạng. Góc phía dưới bên phải màn hình là một thiết bị tính giờ, thời gian đang từ 2 phút 39 giây tiến dần về số 0.

"Thế nghĩa là gì?"

"Thang Tiểu Mĩ đã cài đặt phần mềm này, có thể là tính giờ liên tục, nếu hết thời gian, hệ thống sẽ mặc định..."

"Nói ngắn gọn!" Tiêu Vọng gầm lên.

"Hơn hai phút nữa, hệ thống sẽ tự động đưa file này lên mạng!"

"Tắt nó đi!" Tiêu Vọng bắt đầu cuống, "Nhanh lên!"

"Không tắt được." Cậu nhân viên kĩ thuật gõ vào bàn phím một cách bất lực, một khung thoại lập tức bật ra, yêu cầu phải nhập mật mã có sáu kí tự, "Chúng ta cần có mật mã."

"Có giải mã được không?" Mắt Tiêu Vọng dán chặt vào thiết bị tính giờ, 2 phút 20 giây.

"Không đủ thời gian!" Mặt cậu nhân viên kĩ thuật tái mét, "Kể cả có thông báo cho trang web ngay bây giờ cũng không kịp, tốc độ lan truyền qua mạng nhanh đến mức không tưởng tượng nổi."

Tiêu Vọng chửi thề một câu, quay người đi về phía Thang Tiểu Mĩ, túm lấy tóc ả, gằn giọng nói: "Tôi không phí lời với cô, mật mã!"

Đầu Thang Tiểu Mĩ ngửa ra vì tóc bị túm, mặt vẫn còn lem đất, bộ dạng vô cùng thảm hại, nhưng ả dường như rất khoái chí, thậm chí còn bật cười ha hả.

"Chúng mày tưởng cái thiết bị chặn tín hiệu chết tiệt đó có thể ngăn được tao à? Ha, ha..."

"Nếu cuộn băng video bị phát tán, cô biết là cô sẽ phải lãnh hậu quả thế nào!"

"Đến nước này, chuyện đó đối với tao chả có ý nghĩa gì." Giọng Thang Tiểu Mĩ đầy thâm lương, "Đã chết, tất cả cùng chết!"

Một tiếng kêu tuyệt vọng bật ra từ phía góc tường, Bùi Lam đã hiểu ra sự việc, không biết lấy được sức lực từ đâu ra, cô nhào tới, túm lấy Thang Tiểu Mĩ vừa giật vừa đánh.

"Tôi đã làm gì có lỗi với cô! Tại sao cô lại hận tôi như thế?" Bùi Lam trông có vẻ như đã hoàn toàn mất lí trí, cả hai cảnh sát đều không sao giữ được cô, "Tại sao cô muốn hủy hoại tôi, tôi giết cô! A..."

Hiện trường hỗn loạn, cảnh sát lúng túng mất phương hướng, Bùi Lam kiệt quệ suy sụp, còn Thang Tiểu Mĩ thì giương giương đắc chí. Những lời khuyên nhủ xen lẫn tiếng chửi bới, cười nhạt tạo thành một mớ hỗn độn ầm ầm trong gian phòng khách chật chội. Đột nhiên một tiếng gầm thịnh nộ vang lên.

"Có im mồm hết ngay không thì bảo!"

Trong giây lát, căn phòng bỗng trở nên yên ắng. Ngay cả Bùi Lam đầu tóc đang xoa xạo cũng dừng lại thôi không kéo xé, ngơ ngác nhìn Phương Mộc.

Phương Mộc ngồi trước máy vi tính, bình tĩnh nói: "Tất thiết bị chặn tín hiệu mạng đi."

Chiếc máy vi tính nhanh chóng được kết nối, con số trên thiết bị tính thời gian đã là 1 phút 20 giây.

Không ai nói gì, tất cả mọi người đều dừng lại, im lặng nhìn Phương Mộc. Trong mắt Phương Mộc chỉ có những con số đang không ngừng được cô đọng lại.

Trong ảo giác, những con số ấy từ từ biến thành một khung cảnh mơ hồ, đó là những việc xảy ra trong mấy hôm nay: Từ phòng khách của phòng 502 sang nóc tòa nhà đối diện, tới tòa nhà cao tầng Vinh Phúc, đến căn phòng vệ sinh nữ nằm trên hành lang ngoằn ngoèo, rồi đến gương mặt kính sợ của Bùi Lam và Thang Tiểu Mĩ đang dần sát lại...

Giống hết như một bộ phim đang được tua ngược.

Căn nguyên. Phương Mộc thì thăm một mình. Trở về nguồn gốc của sự việc. Đáp án ở đó.

Bên ngoài trường quay, người đến thử vai đứng chen chúc, một thiếu nữ từ đám đông chen ra reo lên mừng rỡ, ôm chầm lấy một cô gái khác, vừa reo vừa nhảy cẫng lên, người cô gái bị ôm lắc lư theo một cách bị động, nét mặt đầy vẻ thất vọng và ghen tị...

Trong quán mì ven đường, Thang Tiểu Mĩ nhấp từng ngụm cô-ca, chiếc ti vi trên tường đang chiếu một bộ phim. Hầu hết thực khách trong quán đều ngẩng đầu ngắm Bùi Lam đang rạng rỡ trên màn hình, không ai chú ý thấy lon đồ uống trong tay Thang Tiểu Mĩ đã hằn lên những dấu tay...

Trong một buổi lễ trao giải thưởng, giữa tiếng hoan hô chói tai của fan hâm mộ và ánh đèn chớp của máy ảnh, Bùi Lam mặc chiếc váy dài sang trọng, uyển chuyển bước lên thảm đỏ. Sau lưng cô, Thang Tiểu Mĩ đứng lẫn trong một đoàn làm phim làm lối bước tới, nhân viên phục vụ lịch sự ngăn họ, ra hiệu cho họ dừng lại để giới truyền thông chụp ảnh Bùi Lam...

Phương Mộc từ từ quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào mặt Thang Tiểu Mĩ. Cô ta đáp trả Phương Mộc bằng ánh mắt đầy thách thức, dường như đang sẵn sàng

ngắm vẻ lúng túng tội nghiệp của anh. 57 giây.

"Bùi Lam." Phương Mộc hơi nghiêng đầu, hỏi khẽ.

Gương mặt đẫm nước mắt của Bùi Lam thoáng chút sững sờ, cô trả lời theo bản năng: "Gì?"

"Lần đầu tiên đóng phim," ánh mắt Phương Mộc vẫn không rời khỏi gương mặt Thang Tiểu Mĩ, "Vai cô thử diễn tên là gì?"

45 giây.

"Âu Hải Đường." Bùi Lam ngơ ngác, "Sao cơ?"

Mặt Thang Tiểu Mĩ bỗng trắng bệch, cô ta hơi giãy giụa, như muốn thẳng người bật dậy, mặc dù ánh mắt cô ta lập tức lảng đi chỗ khác, cố hết sức tỏ ra không có chuyện gì, nhưng Phương Mộc đã quan sát thấy tất cả những biểu hiện này.

40 giây.

"Ha ha." Phương Mộc bật cười, "Thang Tiểu Mĩ, cô sinh ngày 27 tháng 5 năm 1980, đúng không?"

Thang Tiểu Mĩ không kìm chế được nữa, cô ta ra sức giãy giụa, như muốn lao đến ngăn không cho Phương Mộc nói tiếp, nước mắt trực trào ra, cổ họng phát ra những tiếng rên, vừa như căm hận, vừa như cầu cứu.

32 giây.

"Cô luôn cho rằng vai diễn Âu Hải Đường phải thuộc về cô, đúng không?" Phương Mộc đưa tay về phía bàn phím, nhẹ gõ vào phím chữ O.

27 giây.

"Vai diễn Âu Hải Đường đã đem lại sự nổi tiếng cho Bùi Lam, nên cô muốn dùng cái tên Âu Hải Đường để hủy hoại Bùi Lam." Kí tự H. 22 giây.

Gương mặt Thang Tiểu Mĩ đã ướt đẫm nước mắt, cô ta ra sức lắc đầu.

Phương Mộc nhìn cô ta bằng nét mặt vô cảm, nhưng trong lòng rất kiên định, anh lại gõ kí tự T. 15 giây.

"Nhưng đó không phải là nhân vật Âu Hải Đường Bùi Lam đã diễn, mà là Âu Hải Đường trong lòng cô, Âu Hải Đường sinh ngày 27 tháng 5 năm 1980. Cho nên..." 11 giây.

Phương Mộc nheo mắt lại, nhưng ánh mắt sắc như dao chiếu thẳng vào Thang Tiểu Mĩ.

"... Nên ba con số sau cùng của mật mã là 527, đúng không?"

"Mày không phải là người! Mày không phải là người!!" Thang Tiểu Mĩ điên cuồng gào lên, gương mặt vô cùng kinh sợ, người cảnh sát trẻ tuổi trước mặt cô ta như thể ma quỷ hiện hình.

Phương Mộc bỗng thấy lòng thật bình yên, anh khẽ buông một tiếng thở dài rồi nhắm mắt lại.

"Sự đổ kị có thể sinh ra thù hận, càng có thể khơi dậy lòng dũng cảm." Anh khẽ nói: "Cô đã đi sai đường."

5 giây.

Phương Mộc gõ lên bàn phím ba số 527, rồi ấn phím Enter.

Con số trên thiết bị tính thời gian dừng lại ở 3 giây, tiếp đó, một tiếng "tít" dài vang lên, con số lại chuyển thành 5 phút, 4 phút 59 giây, 4 phút 48 giây...

"Ồ, xem ra cứ 5 phút lại phải nhập mật mã một lần." Phương Mộc đứng dậy, vỗ nhẹ vào anh chàng nhân viên kĩ thuật đang đứng ngây người ra, "Mật mã là OHT527. Còn làm thế nào để tắt được thì tôi chịu, việc này giao cho anh."

Thang Tiểu Mĩ oạt người ra nền nhà, đau khổ khóc rống lên. Còn những người khác, kể cả Bùi Lam vẫn ngây ra nhìn Phương Mộc với vẻ mặt hết như nhau.

Không thể ngờ được.

Phương Mộc hơi xấu hổ, mặt anh đỏ lên, thần thái tự tin và ung dung khi nãy bỗng hoàn toàn biến mất.

"Nhìn tôi làm gì?" Phương Mộc khoát tay gượng gạo, "Làm việc đi."

Gã đàn ông bị sa lưới bên đường quốc lộ 107 tên là Tôn Vĩ, 33 tuổi, là người yêu của Thang Tiểu Mĩ, bị Thang Tiểu Mĩ lôi kéo tham gia vào việc bắt cóc Bùi Lam. Do có đầy đủ bằng chứng, cho dù không có khẩu cung của hai người, việc khởi tố cũng không gặp bất cứ trở ngại nào. Phương Mộc biết, đến thời điểm này anh không cần tiếp tục tham gia nữa, liền đi thu dọn đồ đạc một mình.

Lúc xuống lầu, anh đụng ngay phải Lương Trạch Hạo từ trước mặt đi tới. Phương Mộc vốn định lảng tránh, nhưng đã bị Lương Trạch Hạo tóm chặt lấy. Anh tưởng gã muốn tỏ ý cảm ơn, đang định từ chối, thì Lương Trạch Hạo hỏi bằng giọng đầy ẩn ý: "Bùi Lam đã bị gì chưa?"

"Hả?" Phương Mộc không hiểu.

"Hừm, anh không phải làm bộ không hiểu!" Mặt Lương Trạch Hạo đầy vẻ sát ruột: "Nghĩa là đã bị xài chưa?"

Một cảm giác ghê tởm tột độ trào lên trong lòng Phương Mộc, anh đẩy Lương Trạch Hạo ra, không nói câu nào, sải bước đi thẳng xuống lầu.

Phòng họp không một bóng người, có lẽ các thành viên của ban chuyên án đều đang bận tiến hành công việc dự thẩm. Phương Mộc kéo một chiếc ghế ra ngồi, anh bỗng thấy đói cồn cào. Đưa tay lật đống tài liệu trên bàn, bỗng phát hiện thấy nửa gói bánh quy của ai còn thừa lại, Phương Mộc cầm mấy miếng lên nhét vào miệng, vừa nhai vừa sắp xếp đồ của mình.

Đúng lúc đó có người gõ cửa phòng họp. Phương Mộc vẫn cúi đầu, miệng nói mời vào. Cánh cửa liền bị đẩy ra, có tiếng bước chân nhẹ vang lên ở cửa phòng. Phương Mộc vẫn cầm cúi thu xếp đồ, mấy giây sau thấy người đến không hề nói gì, anh liền ngẩng đầu lên.

Là Bùi Lam. Cô đứng ở cửa, dáng vẻ bồn chồn không yên, hai tay đan vào nhau, rụt rè nhìn Phương Mộc.

"Là chị à?" Phương Mộc ngạc nhiên, "Sao chưa đi bệnh viện?"

"Tôi không sao." Bùi Lam đưa tay lên vuốt tóc, vẻ căng thẳng, "Tôi đến để... cảm ơn anh."

"Ha ha, có gì đâu!" Phương Mộc cười, "Tôi là cảnh sát, đó là nhiệm vụ của tôi." Dứt lời, anh xem qua một tập công văn rồi nhét vào chiếc cặp da của mình. Khi ngẩng đầu lên, anh thấy Bùi Lam vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

"Chị... còn việc gì nữa không?"

Bùi Lam cắn môi, cô nói bằng giọng run rẩy: "Cảnh sát Phương, tôi biết là nếu không có anh, tôi đã mất hết. Nhưng..." Bỗng mắt cô ngấn lệ, nước mắt trực trào ra: "Anh có thể giữ bí mật chuyện này cho tôi được không, đừng bao giờ nói cho ai biết. Cho dù việc này có thể giúp anh thăng chức..."

"Chị Bùi Lam ạ, không tiết lộ thông tin cá nhân của người bị hại là một trong những nghĩa vụ của tôi." Phương Mộc ngắt lời Bùi Lam, "Cho nên chị có thể hoàn toàn yên tâm về việc này."

Bùi Lam bối rối, cô mấp máy môi, nhưng chỉ nói một câu cảm ơn anh, cúi người tỏ ý kính cẩn, rồi quay đi. Phương Mộc nhìn theo bóng dáng mảnh mai của cô, bỗng thấy chạnh lòng, anh ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng gọi cô.

"Chị Bùi, chị có thể..." Mới nói được nửa câu, mặt Phương Mộc đã đỏ lên, "... Có thể cho tôi xin chữ kí được không?"

"Gì cơ?" Bùi Lam tròn mắt ngạc nhiên, "Xin chữ kí? Bây giờ á?"

"Vâng." Phương Mộc khẽ đáp: "Tôi mong rằng, có lẽ chuyện này sẽ không gây ra ảnh hưởng lâu dài đối với chị. Hãy quên nó đi."

Anh mấp máy môi, lúng túng nói thêm một câu: "Tôi là fan hâm mộ của chị. Đối với tôi, chị vẫn là diễn viên xuất sắc nhất."

Nước mắt Bùi Lam trào ra, cô nhìn người cảnh sát bỗng trở nên thật vụng về trước mặt mình, cô hiểu được thiện ý của anh.

"Fan hâm mộ? Anh thậm chí còn không biết bộ phim thành danh của tôi là gì."

Dẫu vậy, cô vẫn cầm lấy cuốn sổ ghi chép Phương Mộc vừa tiện tay đưa, đặt bút kí tên mình. Lúc đưa trả cuốn sổ, Bùi Lam mỉm cười, nụ cười đầu tiên trong suốt mấy tiếng đồng hồ từ lúc Phương Mộc gặp cô.

CHƯƠNG 5

TẠM BIỆT CẢNH SÁT

Vụ án kết thúc suôn sẻ, Phương Mộc cũng nói lời chào tạm biệt. Tiêu Vọng và lãnh đạo Công an thành phố S nằng nặc giữ anh ở lại chơi thêm vài hôm. Cuối cùng, Tiêu Vọng nhất định đẩy Phương Mộc lên xe, mặc cho anh liên tục từ chối.

"Ngoại ô thành phố có một khu thắng cảnh tự nhiên, sơn thủy hữu tình, còn có một động nhũ đá, rất nổi tiếng, ai đến chỗ chúng tôi cũng đều phải đến đó tham quan."

Động Long Vĩ là thắng cảnh đã nổi tiếng từ rất lâu của thành phố S, đây là một động nhũ đá xuyên thủy rất lớn được hình thành từ bốn năm triệu năm trước, xuyên suốt động là một dòng sông ngầm quanh co uốn lượn khoảng sáu nghìn mét. Trong đó có khoảng ba nghìn năm trăm mét sông ngầm đã được khai phá để đón khách du lịch, khúc sông còn lại đang chờ khai thác. Không khí trong động lưu thông rất tốt, quanh năm đều duy trì nhiệt độ ổn định ở khoảng 20°C, độ sâu trung bình của lòng sông là 1.75m, chỗ sâu nhất khoảng 8m.

Mặc dù thời điểm này không phải là mùa du lịch, nhưng khách tham quan trong lòng động vẫn đông như trẩy hội. Phương Mộc và Tiêu Vọng ngồi trên thuyền ngược theo dòng sông ngắm cảnh. Rừng nhũ đá, măng đá trong động đẹp như tranh vẽ, cảnh đẹp hiếm có khiến các du khách đều trầm trồ ngạc nhiên, mọi người liên tục giơ máy ảnh lên chụp hình lưu niệm. Riêng mình Phương Mộc chẳng có tâm trí nào để ngắm cảnh, anh chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc hành trình này và rời khỏi thành phố S.

Tâm trạng áy của Phương Mộc chủ yếu là vì Mẹ Nam.

Sau khi làm xong thủ thuật, anh cứ nghĩ là Mẹ Nam cần được nghỉ ngơi chừng một tháng, nhưng sức sống trong cô mạnh mẽ đến kinh ngạc, hết như một cọng cỏ mọc ven tường, ngoan cường hồi phục. Khi Phương Mộc hỏi khi nào cô định trở về Cáp Nhĩ Tân, cô trả lời luôn không hề suy nghĩ: "Ngay lập tức."

Mặc dù trong thâm tâm chỉ muốn sớm quay về, nhưng khi con thuyền quay đầu trên dòng ngầm, trở về bến ở cửa động, anh vẫn cảm nhận được hành trình quá ngắn ngủi.

"Dòng sông ngầm dài tất cả là sáu nghìn mét cơ mà!" Phương Mộc khế lật bản giới thiệu thẳng cảnh trong tay, "Sao kết thúc nhanh thế?"

"Vừa nãy chú mày không nghe hướng dẫn viên giới thiệu à? Hồn vía lại để đi đâu rồi." Tiêu Vọng mỉm cười nói: "Dòng sông ngầm này mới khai phá được hơn ba nghìn mét."

Phương Mộc "ồ" lên một tiếng, anh quay đầu nhìn về phía thượng du của dòng sông. Đó là khúc sông chưa được khai thác, một vùng tối tăm tịch mịch, những nhũ đá, măng đá đẹp tuyệt vời ấy còn đang ẩn mình trong bóng tối, không giống cảnh đẹp, mà gợi cho người ta liên tưởng đến một tình huống nguy hiểm. Ngược lại với vẻ phồn hoa, rực rỡ của hạ du, khúc thượng du của dòng sông dường như là một thế giới khác.

Sau khi ra khỏi động Long Vĩ, Tiêu Vọng vô cùng hứng khởi, anh muốn đưa Phương Mộc đi ngắm lá phong, lần này Phương Mộc kiên quyết từ chối.

"Cũng được." Tiêu Vọng ngẫm nghĩ một lát rồi khoát tay nói: "Sắp xếp một bữa tiễn cậu."

Cảnh sát tụ họp ăn uống, không thể không uống rượu. Phương Mộc không giỏi uống rượu, nhưng trước tình cảm chân thành của mọi người, nếu không cạn một ly, sẽ thấy áy náy trong lòng. Những lời khen ngợi tặng bốc trong suốt bữa tiệc khiến anh càng không thoải mái. Chẳng mấy chốc, Phương Mộc đã cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, bàng quang căng tức. Anh vội chuồn vào nhà vệ sinh, xả một mạch, đúng lúc anh đang rửa mặt bằng nước lạnh, gương mặt Tiêu Vọng hiện ra trong tấm gương trên tường nhà vệ sinh.

"Không sao chứ?"

"Các anh uống giỏi thật đấy." Phương Mộc gượng cười, "Tôi thì chịu, không thể cố thêm được."

"Khà khà." Tiêu Vọng cũng chen vào rửa tay, "Mọi người căng thẳng suốt mấy hôm nay rồi, giải lao một tí cho thoải mái."

Rửa tay xong, Tiêu Vọng lau tay qua loa vào quần rồi lôi từ trong túi áo ra một chiếc phong bì đưa cho Phương Mộc.

"Gì thế?" Phương Mộc ngạc nhiên hỏi.

"Một chút cảm ơn." Tiêu Vọng cười nói: "Ai lại để cậu vất vả mà không có tí bồi dưỡng nào."

"Ôi thôi!" Phương Mộc đưa tay lên chặn lại, "Chúng tôi có quy định rõ ràng,

khoản tiền này tôi không nhận được. Anh cứ gửi thẳng cho Sở."

"Cũng được." Tiêu Vọng nhét chiếc phong bì vào túi áo, rồi lại lôi ngay ra một phong bì khác dày hơn, "Cái này anh nhất định phải nhận."

"Lại là gì thế?"

"Đây là một chút của Lương Trạch Hạo gửi cho anh." Tiêu Vọng hạ thấp giọng, "Gọi là cảm ơn."

"Tôi không lấy!" Phương Mộc cau mày, "Anh trả lại cho hắn ta."

"Ha ha, đừng có ngốc thế." Tiêu Vọng vừa cười vừa nhét chiếc phong bì vào túi Phương Mộc, "Gã chết tiệt ấy không thiếu gì tiền, không lấy thì lãng phí quá."

"Tôi không lấy!" Phương Mộc gần như đẩy Tiêu Vọng ra, "Anh nói lại với Lương Trạch Hạo là tôi có lương để lĩnh. Cứu Bùi Lam không phải vì tiền."

Tiêu Vọng cười gượng mấy tiếng, vẻ mặt vô cùng lúng túng, Phương Mộc cũng thấy áy náy.

"Cái... cái việc tôi nhờ anh thế nào rồi?"

"Hả? Việc gì nhỉ?"

"Cô gái con một người họ hàng nhà tôi ấy..."

"À." Vẻ mặt Tiêu Vọng lập tức tự nhiên trở lại, "Vẫn chưa có thông tin gì. Anh đừng lo, nếu có tình hình gì, tôi sẽ báo cho anh ngay."

"Vâng." Phương Mộc khẽ gật đầu, trong lòng hơi thất vọng. Thực ra, trong thâm tâm anh hiểu rõ, giữa mênh mông biển người, tìm Liêu Á Phàm đâu có dễ?

Nghĩ đến đó, anh thầm hổ thẹn vì mình vẫn có cơm để ăn, có giường để ngủ.

Gần mười hai giờ đêm, Phương Mộc mới chệnh choáng về đến khách sạn. Vừa vào phòng, anh liền lao ngay vào nhà vệ sinh nôn ầm ầm. Nôn đến lúc dạ dày rỗng tuếch không còn gì, Phương Mộc mới gắng gượng đứng dậy, lê bước ra chỗ bồn rửa tay, xả đầy một bồn nước lạnh, rồi vục cả đầu xuống.

Cảm giác lạnh toát đột ngột khiến anh tỉnh táo trong giây lát, tiếp đó là cảm giác đau buốt như bị kim châm. Rất lâu sau, anh mới nhấc đầu ra khỏi bồn nước, nước lạnh từ má chảy xuống, anh nhắm mắt lại, lặng lẽ cảm nhận từng giọt nước lạnh từ từ chảy vào trong cổ áo, thấm ướt ngực áo và sau lưng...

"Anh làm sao thế?" Lời hỏi thăm đầy ngạc nhiên vọng tới từ phía sau lưng.

Phương Mộc mở mắt ra, trước mặt là một khoảng không gian nhạt nhòa. Tầm gương phía trước thấp thoáng hình một cô gái.

"Tôi thấy cửa mở..." Cô gái rụt rè lên tiếng, "... Anh không sao chứ?"

Phương Mộc không trả lời, cũng không quay đầu lại, anh chăm chú nhìn cô gái trong gương. Một lúc lâu sau, anh đột nhiên hỏi: "Tại sao lại bỏ đi?"

"Dạ?"

"Rốt cuộc là em đã đi đâu?" Giọng Phương Mộc khàn đi, "Nếu chúng ta ở bên nhau, Thiên sứ Đường sẽ không tan..."

Cô gái trong gương không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Phương Mộc.

"Về đi. Chị Triệu rất nhớ em, Tam Bảo rất nhớ em..." Phương Mộc chậm chậm quay người lại, "Anh cũng rất nhớ em..."

Mới hoàn thành được một nửa động tác đó, anh đã đổ nhào xuống nền phòng vệ sinh.

Ngày hôm sau khi Tiêu Vọng đến đón, Phương Mộc vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Tiêu Vọng không hề hỏi Mã Nam điều gì, anh còn giúp cô chuyển hành lí, đến lúc lên tàu, anh mới dặn dò cô chăm sóc Phương Mộc cẩn thận.

Sau khi tìm được giường của mình, Phương Mộc nằm gục xuống nhanh chóng ngủ thiếp đi. Lúc anh tỉnh dậy, trời đã gần tối. Anh gượng bò dậy, bất giác không biết mình đang ở đâu.

"Nước." Phương Mộc liếm đôi môi khô nẻ, mò mẫm sờ lần xung quanh, người bên cửa sổ lập tức đứng dậy, đưa qua chai nước suối đã mở nắp.

Phương Mộc tu liền một hơi hết nửa bình, rồi ngồi trên giường nấc. Anh lắc đầu thật mạnh, cuối cùng cũng thấy tỉnh táo hơn tí chút.

Người ngồi bên cửa sổ chính là Mã Nam, mái tóc dài đã được cột lại, áo thể thao, quần bò, trông tươi tắn và tràn đầy sức sống.

"Anh có đói không?" Mã Nam khẽ hỏi: "Em lấy chút đồ ăn cho anh nhé?"

"Không." Phương Mộc đặng hắng trong cổ, anh lôi bao thuốc lá trong túi áo ra, đứng dậy đi ra ngoài cửa khoang tàu đặc biệt.

Đoàn tàu đang chạy qua một cánh đồng lúa. Những bông lúa đầu thu vàng nhạt trở nên rực rỡ, nồng nhiệt hơn dưới ánh nắng chiều. Phương Mộc nghiêng người tựa vào một bên cửa sổ toa tàu, vừa hút thuốc vừa ngắm nhìn những người phụ nữ nông thôn từ đồng về nhà khi trời nhá nhem tối, anh thầm nghĩ cuộc sống như thế này cũng tốt, không có gì để mong đợi, cũng chẳng phải trốn tránh điều gì.

Phía trước luôn là con số bí ẩn, còn phía sau thật khó ngoảnh đầu nhìn lại. Ga cuối cùng của đoàn tàu là Cáp Nhĩ Tân, nhưng có những việc lại không bao giờ

tìm thấy điểm dừng.

Chẳng hạn như, tìm kiếm.

Khi anh quay vào trong khoang tàu, Mễ Nam đã úp một bát mì ăn liền, bên cạnh là túi dưa muối đã mở sẵn và hai quả trứng muối. Phương Mộc vốn không hề muốn ăn chút nào, nhưng nhìn thấy mấy thứ đó bất giác lại nuốt nước bọt. Anh khẽ nói lời cảm ơn, rồi ngồi xuống cầm cúi ăn. Mễ Nam ngồi bên cạnh yên lặng đọc sách. Khi Phương Mộc ăn xong, cô liền đứng dậy thu dọn sạch sẽ. Phương Mộc cầm chiếc đĩa nhựa trong tay, không biết làm gì, cho đến lúc Mễ Nam đưa vào tay chai nước suối, anh mới lau miệng, trong đầu thầm nghĩ mình cứ như là chủ nợ.

Bên ngoài cửa toa tàu, những tiếng động âm âm vang lên không ngừng nghỉ, còn trong khoang tàu lại yên lặng vô cùng. Đôi trai gái hình như không hề có ý định nói chuyện với nhau, một người đọc sách, còn người kia nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm chầm chậm buông xuống, cảnh vật ngoài cửa sổ mờ dần rồi chìm sâu vào trong bóng tối. Phương Mộc quay đầu lại đúng lúc Mễ Nam ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt họ vô tình chạm vào nhau rồi lập tức lảng đi. Rất lâu sau, Mễ Nam khẽ vươn vai: "Vẫn chưa đến mười tiếng."

"Ừ." Phương Mộc đáp lời, "Đúng là hơi chậm. Thành phố S không có sân bay, nếu không tôi đã đưa cô về bằng máy bay."

"Thế này là tốt lắm rồi!" Mễ Nam khẽ mỉm cười ngại ngùng, "Đây là lần đầu tiên em được nằm giường mềm đấy."

"Trước đây rất ít khi xa nhà hả?"

"Vâng. Kể cả là đi xa, cũng chỉ mua vé ngồi cứng thôi." Mễ Nam nhìn đi chỗ khác, "Tiền mẹ em cho cũng chỉ vừa đủ sinh hoạt."

"Lần nói chuyện trước..." Phương Mộc cẩn thận lựa chọn từ ngữ, "...Hình như giữa hai mẹ con rất căng thẳng?"

Mễ Nam khẽ cười, tay mân mê hộp thuốc lá trên bàn, "Vâng."

Cô hơi cau mày, giọng trầm xuống, giống như đang nói một mình trong khi mơ ngủ.

"Gia đình em rất kì quặc, với em, bố mẹ lấy nhau đúng là một sai lầm. Bố em là giáo viên trung học, còn mẹ là nhân viên bán hàng. Lúc còn nhỏ, em đã biết mẹ có quan hệ với những người đàn ông khác. Bố em cũng biết nhưng không làm thế nào được, đành nhẫn nhịn. Đối với một người đàn ông, đây có lẽ là một sự

nhục nhĩ ghê gớm." Tay Mễ Nam dần nắm chặt thành nắm đấm, "Sau này ông mất vì trầm uất, trong nhà chỉ còn em và mẹ. Mẹ lại càng quá đáng. Nhiều lúc em đi học về mà không vào nhà được, vì bà ta và những gã đàn ông đó đã khóa trái cửa lại. Em đành ngồi chờ ngoài cửa, buồn chán nhìn những đôi giày đàn ông đó và đoán xem bọn họ là loại người như thế nào."

Mễ Nam bỗng bật cười, "Lúc đó, em có một biệt tài: Khi những gã đàn ông đó đi ra, em phát hiện mình đoán gần như đúng tuyệt đối, ha ha."

Phương Mộc cũng cười theo, mặc dù trong lòng dâng đầy cảm giác cay đắng: "Sau khi tốt nghiệp, cô có thể cân nhắc theo nghề cảnh sát được đấy, làm công việc giám định vết chân."

Đây đúng là một câu nói hoang đường và nực cười, Mễ Nam phá lên cười, đến chảy cả nước mắt.

"Kể chuyện gì về anh đi." Mãi cô mới thôi cười, "Em gần như chẳng hiểu gì về anh cả."

"Chẳng có gì để hiểu đâu." Phương Mộc nhẹ nhàng nói, "Tôi tên Phương Mộc, là cảnh sát, cô biết thế là đủ rồi."

"Thế, em có thể hỏi anh một việc không?"

"Cô hỏi đi."

"Liêu Á Phàm là ai?"

"Gì?" Phương Mộc mở to mắt, "Sao lại hỏi điều này?"

"Hôm qua, anh uống nhiều quá, cứ gọi tên cô ấy suốt." Mễ Nam nhìn thẳng vào mắt Phương Mộc, "Cô ấy là người rất quan trọng đối với anh, đúng không?"

Phương Mộc quay đầu đi chỗ khác, một lát sau, anh nặng nề đáp: "Đúng vậy."

"Cô ấy mất tích rồi à?" Mễ Nam ngẫm nghĩ một lúc, "Bỏ đi khỏi một nơi tên là Thiên sứ Đường?"

"Đúng thế."

"Cô ấy... là người yêu của anh à?"

Cô chưa nói dứt lời, cả khoang tàu bỗng tối om. Đã đến giờ tắt đèn.

Hai người ngồi đối diện với nhau, có lẽ cả hai đều thấy may mắn vì bóng tối đã giúp họ che giấu cảm xúc của mình. Im lặng một hồi lâu, Phương Mộc bảo: "Ngủ một lúc đi." Dứt lời, anh nằm xuống giường, không nói thêm gì nữa.

Năm rưỡi sáng, Phương Mộc và Mễ Nam đi ra khỏi ga Cáp Nhĩ Tân, họ quyết định đến tiệm ăn gần đó ăn sáng.

Bữa sáng diễn ra trong im lặng, Mễ Nam không hề để tâm vào món ăn, chốc chốc cô lại thẫn thờ cầm chặt chiếc thìa. Phương Mộc ngẩng đầu lên nhìn cô, anh nhận ra sự lo lắng, sợ hãi thoáng hiện trong ánh mắt cô.

"Sao thế?"

"Dạ, không có gì." Mễ Nam bưng tỉnh, lúng túng xúc thìa cháo đưa lên miệng. Nhưng chỉ mấy phút sau, cảm xúc phức tạp đó lại hiện ra trên mặt cô.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Phương Mộc cau mày, "Nói cho tôi nghe xem nào."

"Em đang nghĩ..." Mễ Nam cúi đầu, "...Em có nên về không."

"Sao?"

"Tuy việc cái thai đã giải quyết xong. Nhưng..." Mễ Nam ngoáy cốc cà phê về lo lắng, "Em bỏ học lâu quá rồi, em sợ nhà trường sẽ phạt rất nặng."

"Ha ha." Phương Mộc bật cười, "Hóa ra cô lo lắng chuyện này." Anh lục tìm trong cặp một lúc rồi lôi ra một tờ giấy đưa cho Mễ Nam.

Mễ Nam ngạc nhiên không hiểu, cô cầm lấy tờ giấy. Đó là bản nhận xét thực tập đã có dấu của Công an thành phố S.

"Trong thời gian nghỉ hè, cô đã thực tập ở Công an thành phố S, trước khi đợt thực tập kết thúc, có tham gia hoạt động điều tra một vụ án quan trọng. Vì tính chất công việc rất hệ trọng, nên phải tuyệt đối giữ bí mật. Nói cách khác, bất cứ ai hỏi cô những thông tin cụ thể về việc thực tập, cô đều có quyền từ chối trả lời. Phía dưới có số điện thoại của bộ phận tổ chức nhân sự Công an thành phố S, nếu nhà trường không tin, có thể gọi điện thoại cho họ để kiểm tra, cô yên tâm, tôi đã nói trước với họ rồi, sự việc chắc chắn sẽ không bị lộ. Còn nữa..."

Phương Mộc lấy trong túi áo ra một chiếc phong bì, "Đây là ba nghìn tệ, tiết kiệm một chút, chắc là đủ cho cô sinh hoạt trong nửa năm."

Mễ Nam nhận lấy chiếc phong bì, đôi môi run rẩy, không biết nói gì.

"Anh..."

Phương Mộc khẽ mỉm cười xoa tay, ý bảo cô không cần nói thêm điều gì nữa.

"Thế thôi nhé, tất cả kết thúc ở đây." Phương Mộc đứng dậy cầm ba lô lên, anh vừa bước một bước, Mễ Nam liền nắm chặt lấy cổ tay anh kéo lại.

"Em..." Gương mặt Mễ Nam đầm đìa nước mắt, "Khi nào em có thể gặp lại anh?"

"Ha ha, chắc là cô sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa đâu." Phương Mộc nhẹ

nhàng kéo tay Mễ Nam ra, "Gặp lại tôi, có lẽ cô sẽ nhớ lại những ngày hè tai nạn này. Vì thế, hãy quên tôi đi, quên cả mùa hè này đi. Hãy sống thật tốt. Chúc cô may mắn!"

Nói rồi, anh bước đi, không hề quay đầu nhìn lại.

Phương Mộc rảo bước một mạch qua quảng trường phía trước nhà ga, đi tiếp qua hai con phố nữa mới đi chậm lại. Tất cả mọi việc đã giải quyết xong, anh như trút được gánh nặng, nhưng cùng lúc đó, một cảm giác trống trải khế len vào tâm trí anh. Anh đứng ở bên đường, lơ đãng nhìn người đi đường và những tòa nhà xung quanh, nghĩ ngợi xem nên tìm chỗ nào đó ở lại một ngày, hay là lên đường về thành phố C luôn.

Đúng lúc đó, chiếc điện thoại di động trong túi áo đồ chuông. Phương Mộc lấy ra nhìn, Biên Bình gọi.

Phương Mộc bặm môi, nghĩ bụng không ổn rồi, biết giải thích với vị lãnh đạo già thế nào về lí do về muộn của mình đây? Anh vừa nghĩ vừa nhấn nút nghe điện thoại.

"Cậu đang ở đâu vậy?" Giọng Biên Bình rất sốt ruột, "Sao vẫn chưa về đội?"

"Vâng... em vẫn còn chút việc..."

"Về ngay đi. Có chuyện xảy ra với anh Hình!"

"Sao ạ?" Phương Mộc tròn mắt, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi hả anh?"

"Không nói ngắn gọn được. Cậu về ngay đi!" Biên Bình dừng lại giây lát, "Mà anh Hình nói rõ là muốn gặp cậu!"

CHƯƠNG 6

ĐỘNG CƠ

Ngày 22 tháng 9, tại khách sạn Thành Loan xảy ra vụ án mạng. Nạn nhân tên là Hồ Anh Bá, nam, 39 tuổi, không nghề nghiệp. Trong ngày xảy ra vụ án, Hồ Anh Bá bị bắn chết ở chiếu nghỉ giữa cầu thang từ tầng 9 lên tầng 10. Cùng thời điểm đó, một đội cảnh sát của Công an thành phố nhận được tin báo có người tổ chức tụ tập dân loạn, đang xử lý vụ việc thì nghe thấy tiếng súng nổ. Sau khi ập tới hiện trường, cảnh sát nhanh chóng khống chế được nghi phạm và dẫn về trụ sở Công an thành phố để tiếp tục điều tra. Kết quả điều tra cho thấy nghi phạm tên là Hình Chí Sâm, nam, 53 tuổi, phó trưởng Công an thành phố C.

Hình Chí Sâm khai, nạn nhân Hồ Anh Bá đã giết hại một phụ nữ ở phòng 624, khi bị ông ta truy đuổi, Hồ Anh Bá cầm một vật giống như con dao lao vào ông ta, vì mục đích tự vệ, Hình Chí Sâm nổ súng về phía Hồ Anh Bá. Nhưng sau khi khám nghiệm hiện trường, cảnh sát không hề phát hiện thấy có xác chết hay những dấu hiệu khả nghi khác ở hiện trường, còn cái gọi là vật giống như con dao mà Hồ Anh Bá cầm chỉ là một chiếc thìa inox. Cảnh sát hỏi về lí do Hình Chí Sâm xuất hiện ở hiện trường, song Hình Chí Sâm từ chối không trả lời.

Công việc điều tra được triển khai từng bước, đã hé mở một số manh mối: Nạn nhân Hồ Anh Bá từng là công nhân một nhà máy xi măng, sau khi bị đuổi việc vì đánh bạc, anh ta thất nghiệp, có nhiều tiền án tiền sự nghiêm trọng. Xem xét từ góc độ quan hệ xã hội, giữa anh ta và Hình Chí Sâm không có bất cứ mối liên hệ nào; nhân viên quầy phục vụ của khách sạn Thành Loan - nơi xảy ra vụ án cũng chứng minh, trưa hôm đó nạn nhân Hồ Anh Bá một mình đặt một phòng đồng thời dặn nhân viên phục vụ đừng làm phiền anh ta. Năm tiếng sau, Hình Chí Sâm lái xe đến, đi thẳng lên phòng 624. Do tính chất vụ án nghiêm trọng, liên quan đến vụ án lại là người quyền cao chức trọng, ảnh hưởng xã hội rất xấu, ủy ban Kiểm tra Kỷ luật đã trực tiếp tham gia điều tra. Do Hình Chí Sâm im lặng không khai bất cứ điều gì liên quan đến những tình tiết quan trọng của vụ án, nên những chứng cứ hiện có vô cùng bất lợi đối với ông ta.

Sau khi nghe Biên Bình thuật lại tình tiết vụ án, Phương Mộc im lặng hồi lâu,

rồi đột nhiên hỏi: "Công an thành phố có ý kiến gì?"

"Xử lý một cách thỏa đáng." Biên Bình tựa người ra phía sau, mệt mỏi vuốt tóc, "Cậu cũng biết đấy, từ sau khi ban hành 5 lệnh cấm, những vụ việc liên quan đến sử dụng súng rất nhạy cảm. Hơn nữa, việc này ảnh hưởng rất lớn, trường công an thành phố nổ súng giết người - giới tin tức truyền thông đang theo dõi rất chặt."

Phương Mộc chửi thề một câu rồi đứng bật dậy, tay bám vào mặt bàn, mắt sáng rực nhìn Biên Bình: "Anh có tin là anh Hình giết người không?"

"Tin." Biên Bình không hề né tránh ánh mắt của Phương Mộc, "Nếu sự thực đúng như lời anh Hình nói, đừng bảo là anh Hình, nếu là tôi, tôi cũng sẽ nổ súng. Nhưng vấn đề là: Không có đủ bằng chứng để chứng minh cho lời khai của anh ấy."

Phương Mộc không biết nói gì, sau khi hút xong một điếu thuốc, anh hỏi: "Bây giờ vụ án đến giai đoạn nào rồi?"

"Vẫn đang điều tra. Cái ông Hình này, sống chết không khai bất cứ điều gì, cũng không biết ông ấy muốn làm gì. Có điều," Biên Bình nhìn Phương Mộc bằng ánh mắt sâu xa, "Khi vợ vào thăm, anh ấy có nhắn cho tôi một câu: Anh ấy muốn gặp cậu."

Phương Mộc nghe xong, không nói câu nào, quay người đi luôn, Biên Bình hỏi với sau lưng: "Cậu đi đâu đấy?"

"Em đi gặp anh Hình!"

Vì trước khi bị bắt, Hình Chí Sâm đang giữ chức vụ quan trọng, nên cảnh sát sử dụng giải pháp tạm giam ở nơi khác. Phương Mộc gấp rút lên đường, sáu tiếng sau, anh có mặt ở trại giam. Sau khi làm xong thủ tục, Phương Mộc ngồi chờ ở phòng chờ, anh bỗng nhớ ra suốt cả dọc đường chỉ nghĩ làm thế nào để nhanh chóng gặp được ông Hình mà quên mất không mua gì cho ông. Anh lục lọi chiếc cặp, chỉ tìm thấy hơn nửa bao thuốc lá. Phương Mộc thất vọng thở dài, rút một điếu ngậm trên môi, rồi cẩn thận đóng kín bao thuốc lá, dành số thuốc lá còn lại cho ông Hình.

Vừa bật nắp bật lửa thì có tiếng cồng chân va đập xuống mặt đất nghe chói tai từ phía ngoài cửa vọng vào. Phương Mộc ngẩng đầu lên, anh sững sờ nhìn về phía trước không rời mắt, chiếc bật lửa trên tay đã phụt ra một ngọn lửa nhỏ, nhưng anh quên cả châm thuốc.

Ông Hình mặc bộ đồ tù nhân, thân hình tiều tụy, sạm đi, trên mặt đầy những vết bầm tím, ông gàn như lê từng bước nhích đến trước bàn ngồi xuống. Thấy vẻ sững sờ của Phương Mộc, gương mặt đầy thương tích của ông cố nặn ra một nụ cười.

"Cục trưởng Hình..." Phương Mộc nhìn chằm chằm vào ông Hình, điều thuốc ngậm ở miệng rơi xuống bàn, "Anh..."

"Không sao, khà khà, chuyện nhỏ ấy mà." Ông Hình khẽ sờ những vết bầm trên mặt, lông mày nhíu lại vì đau, "Có mấy thằng do chính tay tôi bắt vào, khà khà, đúng là không duyên không nợ không chạm mặt."

"Khốn nạn!" Phương Mộc bật ra một câu chửi thề, đứng bật dậy, quay về phía người giám thị sau lưng ông Hình gầm lên: "Gọi ngay trưởng trại đến đây!"

"Phương Mộc!" Ông Hình sầm mặt, "Tôi nhắn cậu đến không phải vì việc này, ngồi xuống!"

Phương Mộc nghiêng răng, trợn mắt hằn học nhìn hai giám thị ở đó, họ đều không có phản ứng gì, chỉ lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác. Phương Mộc nén giận ngồi xuống.

"Cho tôi điều thuốc." Ông Hình đưa tay ra, Phương Mộc vội vàng lấy thuốc, bật lửa châm. Ông Hình rít mạnh một hơi, "Mong cậu mãi."

"Anh Hình, rốt cuộc là có chuyện gì?" Phương Mộc nghiêng người về phía trước, khẽ hỏi.

Ông Hình ngẩng đầu nhìn Phương Mộc, từ từ phả ra một hơi, rồi hỏi: "Phương Mộc, cậu có tin tôi không?" Ông rành rọt bật ra từng từ một.

"Tất nhiên rồi!" Phương Mộc vội vàng trả lời: "Em tuyệt đối tin anh."

"Rất tốt." Ông Hình mỉm cười, ngay sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc, "Đã tìm thấy xác của người phụ nữ đó chưa?"

"Chưa."

Hai hàng lông mày ông Hình nhíu lại, nhưng sau đó lại khẽ cười.

"Mẹ kiếp, bọn khốn nạn này cũng giỏi thật."

"Hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ông Hình thở dài, "Tôi đã mắc bẫy." Sau đó, ông kể cho Phương Mộc biết toàn bộ tình hình chi tiết ngày hôm đó.

Phương Mộc ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: "Phòng 624... Không phát hiện thấy vết máu để lại à?"

"Ừ." Ông Hình cúi đầu, "Lúc đó, con dao đâm xuyên qua ngực cô gái, trong khoảng thời gian ngắn không có máu chảy ra thì cũng hợp lí, nhưng không thể không phát hiện thấy bất cứ vết máu nào. Chắc chắn có người đã dọn sạch hiện trường."

Phương Mộc tính toán trong đầu một lúc, từ lúc ông Hình ra khỏi phòng để truy đuổi Hồ Anh Bá cho đến lúc cảnh sát vào khám xét phòng 624, tổng cộng không quá bốn phút, có thể nhanh chóng dọn sạch hiện trường trong thời gian ngắn như vậy, đối phương hẳn đã có sự chuẩn bị kĩ lưỡng từ trước. Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh.

"Đã xem băng video giám sát của khách sạn chưa?"

"Sau khi sự việc xảy ra, có hỏi rồi, nhưng khách sạn trả lời là đúng vào hôm đó họ tiến hành điều chỉnh hệ thống nên đã tắt thiết bị giám sát."

Phương Mộc chửi thầm trong đầu, anh hỏi khẽ: "Anh có tin là họ trả lời thật không?"

"Không." Ông Hình trả lời rất dứt khoát.

Hai người nhìn nhau, trong lòng họ đều rất rõ, phạm vi của âm mưu này có lẽ đã vượt quá sức tưởng tượng của họ.

"Còn một việc nữa." Phương Mộc dừng lại giây lát, rồi hỏi khẽ: "Hôm đó tại sao anh phải đến khách sạn Thành Loan?"

Ông Hình chăm chú nhìn Phương Mộc, mấy giây sau ông đưa tay lên bàn, đồng thời ra hiệu cho Phương Mộc cũng đưa tay ra.

Ông Hình đặt tay mình dưới tay Phương Mộc, nhẹ nhàng vẽ trong lòng bàn tay Phương Mộc một nét ngang, một nét dọc, thêm một nét hất, sau đó ông nhìn Phương Mộc thăm dò.

Đinh. Phương Mộc đọc thầm, và gật đầu với ông Hình.

Ông Hình mỉm cười, "Còn nhớ vụ án người độc giả thứ bảy khi cậu còn ở Đại học Sư phạm không?"

"Dạ?" Phương Mộc nhướn mày không hiểu, "Nhớ. Nhưng mà..."

"Người phối hợp cùng tôi lúc đó..." Ông Hình nhìn thẳng vào mắt Phương Mộc, "Còn nhớ người đó không?"

"Hả?" Phương Mộc bất giác thốt lên, "Anh muốn nói là..."

Đinh Thụ Thành. Ánh mắt vô cùng nghiêm khắc của ông Hình lập tức chặn đứng cái tên đang chuẩn bị bật ra nơi cổ họng Phương Mộc.

"Giúp tôi tìm ra cậu ấy." Ông Hình nói ngắn gọn: "Càng nhanh càng tốt."

Phương Mộc ngạc nhiên đến mức không nói nên lời. Đinh Thụ Thành từng là cấp dưới của ông Hình, cho đến khi được ông Hình đánh giá cao và trọng dụng. Nhưng khoảng hơn nửa năm trước, Đinh Thụ Thành đã bị khai trừ khỏi ngành công an do bị nghi ngờ có dính líu đến một vụ vi phạm pháp luật vì mục đích tư lợi, sau đó anh ta biến mất không rõ tung tích, nghe nói anh ta vẫn chưa giao nộp khẩu súng được giữ trước đó. Thời điểm đó, rất nhiều người nói ông Hình đã dùng nhảm người, sau khi biết chuyện, Phương Mộc cũng thấy rất ngạc nhiên. Nhưng, vụ việc trước mắt có liên quan gì tới Đinh Thụ Thành?

Cảm nhận được sự ngạc nhiên của Phương Mộc, ông Hình ra hiệu cho anh sát lại gần.

"Cậu ấy là điệp viên được tôi cài vào một tổ chức." Ông Hình nói thì thầm: "Hôm đó, cậu ấy báo cho tôi đến gặp ở khách sạn Thành Loan."

"Hả?" Phương Mộc nhướn mày ngạc nhiên, "Anh ta đã làm phản?"

"Chưa chắc." Vẻ mặt ông Hình nặng nề, "Lúc đầu tôi cũng suy luận như vậy, nhưng sự việc đã phát triển đến mức này, tôi lại thấy phải thận trọng hơn. Nếu cậu ấy làm phản, thì rất có khả năng cái bẫy này hoàn toàn là do cậu ấy sắp đặt; nếu không phải, thì..."

"Thì anh ấy đã bị lộ." Phương Mộc lập tức nói: "Và tình cảnh của anh ấy cũng rất nguy hiểm."

"Cho nên mấu chốt là phải nhanh chóng tìm được cậu ấy." Ông Hình khế gật đầu, "Nếu cậu ấy làm phản, chỉ cần tìm được cậu ấy là sẽ rõ mọi việc. Nếu không phải, cần bảo vệ cậu ấy, khôi phục danh dự và địa vị cho cậu ấy."

"Còn anh thì thế nào?"

"Nghĩ cách sau." Ông Hình trầm ngâm một lúc, "Trước tiên phải tìm ra được cậu ấy đã. Chính tôi là người cử cậu ấy đi, bây giờ có chuyện xảy ra, không thể bỏ mặc cậu ấy một mình."

Phương Mộc biết, trong thâm tâm ông Hình vẫn không tin là Đinh Thụ Thành làm phản. Anh ngẫm nghĩ rồi hỏi nhỏ: "Tổ chức đó... dính líu đến tội gì?"

"Buôn bán trẻ em xuyên quốc gia." Ông Hình cau mày, "Cậu ấy mất rất nhiều sức lực mới lọt vào được, vừa bắt đầu giai đoạn mai phục, mới chỉ điều tra được đằng sau tổ chức này còn có những nhân vật ở tầng sâu hơn. Không ngờ lại xảy ra việc ngoài dự tính như thế này."

Tâm trạng Phương Mộc càng trở nên nặng nề. Ông Hình rõ ràng là đã bị mưu hại, mà người duy nhất có thể chứng minh sự trong sạch của ông còn chưa rõ chính tà. Tình cảnh của ông Hình hiện tại vô cùng nguy hiểm, hoặc sẽ vĩnh viễn phải gánh chịu nỗi oan này, hoặc sẽ rơi vào tình huống nguy hiểm như Đinh Thụ Thành. Mặc dù vậy, việc đầu tiên mà ông nghĩ đến vẫn là vấn đề an nguy của Đinh Thụ Thành. Nghĩ đến đó, Phương Mộc bất giác lại nhìn gương mặt đầy thương tích của ông Hình, anh cảm thấy khắp người bưng bưng dưng dưng khí.

"Tại sao anh lại nói với em những điều này?"

"Chuyện này liên quan đến nhiều việc hệ trọng, không chỉ liên quan đến mình tôi, mà còn liên quan đến kết quả của toàn bộ hoạt động. Do đó tôi buộc phải tìm một người dũng cảm và có đầu óc." Hình Chí Sâm nhìn sâu vào mắt Phương Mộc, "Chú mày hiểu chứ, anh không nhìn nhầm người đâu."

Phương Mộc bất giác nắm chặt nắm đấm, "Sau khi tìm được anh ấy, em phải làm thế nào?"

Ông Hình vừa định trả lời thì viên giám thị đang đứng im lìm ngoài cửa bỗng lên tiếng: "Hết thời gian rồi." Nói xong, anh ta đến trước bàn đưa tay lôi ông Hình dậy. Ông Hình không thể nói thêm điều gì nữa, mắt nhìn Phương Mộc không rời, bật ra từng chữ rõ ràng: "Tất cả nhờ cậu!"

Phương Mộc nghiêng chặt răng nhìn ông Hình bị lôi ra cửa, bước chân khó nhọc xiêu vẹo. Bỗng anh đứng bật dậy, túm lấy viên giám thị đi sau kéo lại, nói như van: "Anh làm ơn... Ông ấy cũng là người của mình... Nhẹ tay với ông ấy một chút."

"Người của mình?" Viên giám thị lạnh lùng hất tay Phương Mộc ra, "Đã giết người thì không còn là người của mình nữa."

Bước ra khỏi cổng trại giam, đột ngột bị bao vây bởi ánh nắng rực rỡ đầu mùa thu chan hòa tỏa xuống, Phương Mộc bỗng thấy hoa mắt chóng mặt, trong đầu tràn ngập những suy nghĩ hỗn loạn.

Đến đâu để tìm Đinh Thụ Thành bây giờ? Cho dù anh ta làm phản hay không, muốn tìm được anh ta bây giờ cũng vô cùng khó khăn.

Người của khách sạn Thành Loan chắc chắn có vấn đề, đối phương không ngẫu nhiên chọn đó làm chỗ giảng bẫy. Có cần điều tra lại xem có thực là không có video giám sát hay không?

Người phụ nữ bị giết là ai, có quan hệ gì với Đinh Thụ Thành và Hồ Bá Anh?

Trong vụ này, Hồ Bá Anh tự sát với vai trò là công cụ hãm hại, anh ta tự nguyện chết vì nguyên nhân gì? Liệu có thể tìm ra manh mối quan trọng nào ở chỗ anh ta?

Quá nhiều câu hỏi được đặt ra khiến Phương Mộc rối bời, đành khởi động xe, tự nhủ về rồi tính.

Xe của Phương Mộc vừa rời đi, một chiếc Santana màu xanh thẫm đậu ở ven đường liền lẳng lặng bám theo. Chiếc xe cẩn thận giữ khoảng cách, hết như một con sói độc đang rượt theo con mồi, im lìm chờ đợi thời cơ.

CHƯƠNG 7

KÊ NGOÀI CUỘC

Lương Tứ Hải ngồi nghe điện thoại trên chiếc ghế ông chủ rất bề thế, vẻ mặt vô cảm. Người ở đầu dây bên kia hình như đang xin ý kiến về việc gì đó, Lương Tứ Hải mân mê chiếc chặn giấy bằng vàng nguyên chất trong tay, miệng trả lời điện thoại nhưng tâm trí dường như đang ở nơi khác: "Nếu con đàn bà đó xử lý xong rồi, giữ lại thằng đó cũng không để làm gì, giải quyết nốt đi... Xử lý thế nào chú mày tự quyết định, về trình tự chú mày rõ hơn anh... Được, anh sẽ bảo bọn tài vụ làm."

Đúng lúc đó, thiết bị đưa tin trên bàn vọng ra một giọng nữ dịu dàng: "Anh Kim đến rồi." Lương Tứ Hải nói với người trong điện thoại: "Thế nhé", rồi dập máy. Hắn nhấn công tắc thiết bị đưa tin: "Cho anh ta vào!"

Mấy phút sau, một người đàn ông cao to vạm vỡ bước vào, một cô gái nhỏ đi theo sau lưng. Người đàn ông dừng lại trước mặt Lương Tứ Hải, cúi thấp đầu chào. Lương Tứ Hải không nhìn anh ta, mà đưa mắt chăm chú ngắm nhìn cô gái. Cô gái còn nhỏ tuổi, người toát lên vẻ non nớt, quê mùa. Cảm nhận được ánh mắt của Lương Tứ Hải đang nhìn mình, cô bé lộ rõ sự căng thẳng, cúi đầu không dám nhìn lên, hai tay đan vào nhau, đôi chân run lập cập.

Lương Tứ Hải khẽ cười, "Bao nhiêu tuổi rồi?"

Cô bé lắp bắp chưa kịp nói thì gã đàn ông họ Kim đã cướp lời: "Mười lăm tuổi, không lệch được."

Lương Tứ Hải từ từ đưa mắt sang gã đàn ông họ Kim, "Đảm bảo còn trinh?"

"Đảm bảo, đảm bảo." Gã đàn ông họ Kim nói liên tiếp: "Lần này tuyệt đối không có vấn đề gì."

Lương Tứ Hải hứ một tiếng: "Nếu có thằng chó chết nào xài trước rồi, tao sẽ lấy luôn cả mạng mày!"

"Dạ, dạ." Mồ hôi gã đàn ông họ Kim túa ra, gã bắt giắc kẹp hai chân lại.

"Đẫn nó đi, thay bộ quần áo khác." Lương Tứ Hải chỉ vào chiếc váy như đi mượn trên người cô bé, "Trông phải giống học sinh!"

Lúc này cô bé đã ngẩng đầu lên, cô lắng nghe hai người đàn ông nói chuyện,

nhưng không hiểu gì cả. Khi gã đàn ông họ Kim đẩy vào vai cô ngằm ý bảo đi ra, cô bé như được ai đó tiếp thêm sức mạnh, nỗi sợ sệt bỗng chốc tan biến.

"Không phải... không phải là làm nhân viên đánh máy ạ?"

"Làm nhân viên đánh máy chứ còn gì nữa." Gã đàn ông họ Kim trả lời qua quýt, "Đi nào."

"Các người lừa tôi!" Cô bé giãy nảy lên, "Tôi không làm nữa, tôi muốn về nhà!"

Gương mặt Lương Tứ Hải tối sầm lại. Gã đàn ông họ Kim thấy vậy, vội vàng kéo cô bé ra ngoài, vừa đi vừa khẽ tiếng dọa nạt: "Mày đã nhận tiền rồi, giờ lại bảo không làm là sao?"

"Chú thả cháu ra, cháu xin chú." Giọng cô bé như muốn khóc, "Cháu về rồi sẽ trả lại tiền cho chú ngay..."

Đang giãy giụa, cô bé chợt cảm thấy ánh sáng trên đầu mình tối đi. Ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lương Tứ Hải đã đứng trước mặt mình từ lúc nào.

Hắn nheo mắt lại nhìn cô bé, không nói lời nào, nhưng ánh mắt hắn như một chậu nước đá giội thẳng vào đầu, khiến cảm giác sợ hãi xâm chiếm lấy tâm trí cô bé. Cô bé cảm giác tay chân dần dần trở nên lạnh cóng, cứng đờ, tiếng khóc cũng nghẹn lại trong cổ không bật ra được.

Một lúc lâu sau, Lương Tứ Hải nói khẽ: "Đừng quấy! Nghe lời!"

Bốn chữ vang lên tựa như một câu thần chú, cô bé lập tức không dám thốt ra âm thanh nào nữa, đôi mắt mở to đầy sợ hãi, mặc cho gã đàn ông họ Kim lôi ra ngoài cửa.

Lương Tứ Hải quay người, lấy điện thoại trong túi áo ra, bấm số, nói bằng một giọng nhẹ nhàng, hoàn toàn khác.

"Chào sếp, hàng đã đưa đi rồi." Nụ cười xòe nở trên mặt hắn, "Giờ bàn chuyện của em chứ?"

Phương Mộc xuyên qua những con ngõ đan vào nhau chẳng chịt rặc rối như mạng nhện, anh vừa nhìn những tấm biển số nhà cũ kĩ hoen ố trên tường, vừa chậm rãi bước về phía trước tìm kiếm. Ngoặt ra khỏi một con ngõ, trước mặt hiện ra một con phố rộng hơn chút xíu. Một chiếc bàn mát chược đặt giữa đường, chút không gian dành cho người qua lại càng trở nên chật hẹp. Phương Mộc khó nhọc lách người qua một bà cụ già béo tốt đang chăm chú chơi mát chược, khi ngẩng đầu lên nhìn biển số nhà, anh phát hiện ra mình đã đi quá một

đoạn. Đúng lúc đó, một người đàn ông dắt xe đạp từ trong cánh cổng trước mặt đi ra, Phương Mộc vội hỏi: "Anh làm ơn cho hỏi, nhà Hồ Anh Bá ở đâu?"

Người đàn ông nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân, hất hàm về phía căn nhà một tầng chếch phía đối diện bảo: "Ở bên kia! Anh tìm cậu ấy làm gì?"

"À, tôi muốn tìm hiểu một vài thông tin." Phương Mộc trả lời qua loa.

"Thế thì có lẽ anh chỉ có thể gặp được em trai cậu ấy." Người đàn ông quay về phía chiếc bàn mặt chược gọi to: "Anh Vĩ ơi!"

Cậu thanh niên ngồi xồm bên chiếc bàn mặt chược lơ đãng đáp lời. Anh ta để mình trần, vai khoác một chiếc áo vest, cánh tay phải đeo nẹp, treo trước ngực bằng sợi dây băng cáu bắn, tay trái cầm chặt nửa bao thuốc lá Trung Hoa vỏ giấy, anh ta đang khó nhọc ngậm lấy một điếu thuốc.

"Có người tìm cậu."

Cánh tay Hồ Anh Vĩ run bắn, điếu thuốc lá rơi luôn xuống đất. Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn Phương Mộc đầy sợ sệt, bốn mắt nhìn nhau giây lát, Hồ Anh Vĩ liền quay người bỏ chạy.

Phương Mộc co cẳng đuổi theo phản xạ bản năng. Hai chân của Hồ Anh Vĩ không được nhanh nhẹn, lúc chạy chân cũng khập khiễng, nên chưa ra khỏi con ngõ đã bị Phương Mộc túm được cổ áo lôi lại.

"Anh chạy cái gì hả?" Phương Mộc ấn anh ta vào tường, quát hỏi.

"Tay, tay..." Hồ Anh Vĩ ôm tay phải, rên rỉ vì đau.

Phương Mộc buông cổ áo anh ta ra, Hồ Anh Vĩ liền tuột người ngồi xuống, tay trái ôm đầu, bộ dạng như sẵn sàng chuẩn bị chịu đòn.

Đúng lúc đó, mấy bà già bên chiếc bàn mặt chược nhao nhao chen đến, bà già phía trước đi tới xem xét vết thương của Hồ Anh Vĩ, thấy không sao liền đẩy hẳn đến trước mặt Phương Mộc.

"Đánh đi, đánh nữa vào, đánh cho chết đi!" Vẻ mặt bà già đầy đau khổ, "Đằng nào thì cũng chết một thằng rồi, đánh chết nốt cả thằng này đi."

Mấy bà già khác cũng mồm năm miệng mười nói theo:

"Đúng thật, còn để người ta sống nữa không đây?"

"Cũng phải để cho người ta sống bình yên mấy ngày chứ..."

"Kể cả có thù hận đi nữa, cũng không đến mức như thế..."

Phương Mộc lúng túng không biết xử trí thế nào, đành rút thẻ cảnh sát ra bảo: "Tôi là cảnh sát. Tôi hỏi anh ta vài câu rồi đi ngay, tuyệt đối sẽ không đánh

anh ta."

Không ngờ, sau khi biết anh là cảnh sát, những lời chỉ trích lại càng dữ dội hơn.

"Cảnh sát thì sao chứ hả? Cảnh sát đánh người còn dã man hơn!"

"Anh Bá đã bị chính cảnh sát đánh chết..."

Phương Mộc không thể nhịn thêm được nữa: "Im ngay! Bây giờ là cảnh sát phá án, mọi người bắt buộc phải phối hợp! Còn bà nữa..." Anh chỉ vào bà Hồ, "Nếu bà muốn sự việc của con trai bà sớm được điều tra rõ ràng, thì biết điều một tí!"

Câu nói lập tức có tác dụng, bà Hồ bĩu môi, gọi mấy bà già khác quay lại bàn mạt chược, lại rộn rã xáo quân chơi tiếp.

Phương Mộc khẽ thở phào một tiếng, đưa tay kéo Hồ Anh Vĩ dậy. Hồ Anh Vĩ vừa nhàn mồm nhe răng che chắn cánh tay phải, vừa len lén liếc nhìn Phương Mộc.

"Hồ Anh Bá là anh trai anh phải không?"

"Đúng vậy!" Hồ Anh Vĩ đáp rất rành rọt: "Nếu anh muốn hỏi chuyện của anh trai tôi, thì anh tìm sai người rồi. Chuyện của anh ta tôi không biết gì hết."

"Thế à?" Phương Mộc nheo mắt, đưa tay túm lấy cổ áo Hồ Anh Vĩ, "Chiếc áo vest này là đồ hiệu, anh có đủ tiền tự mua không? Còn cái này nữa..." Phương Mộc đá vào bao thuốc lá Trung Hoa dưới chân, "Anh trai anh để lại cho anh bao nhiêu tiền?"

Ánh mắt Hồ Anh Vĩ bắt đầu lảng đi chỗ khác, "Đâu có... là tôi... chơi xổ số..."

Phương Mộc tỉnh bơ siết mạnh tay, "Anh khôn hồn thì khai thật ra, nếu không tôi sẽ thường xuyên đến tìm anh."

"Thôi được." Hồ Anh Vĩ không biết làm thế nào, hấn gằn giọng văng ra một câu chửi bậy, "Tôi nói cho anh biết, sau này đừng có đến quấy nhiễu tôi nữa."

Hồ Anh Bá và Hồ Anh Vĩ sống cùng với mẹ, nhưng Hồ Anh Bá thường phiêu bạt bên ngoài, rất ít khi về nhà. Hồ Anh Vĩ kiếm sống bằng cách đi làm thuê lặt vặt cho người ta. Một tuần trước, ông anh trai bật tắt lâu ngày đột nhiên về nhà, để lại một túi tiền, dặn em trai phải chăm sóc mẹ chu đáo, rồi vội vàng đi luôn. Trước đây Hồ Anh Bá đã từng có lúc phải trốn ra ngoài lánh nạn như vậy, nên hai mẹ con Hồ Anh Vĩ không để tâm lắm, ai ngờ, mấy ngày sau nhận được tin Hồ Anh Bá đã chết.

Nghe xong, Phương Mộc trầm ngâm một lúc rồi hỏi: "Anh ta để lại bao nhiêu tiền?"

"Năm mươi nghìn tệ."

Phương Mộc nhìn thẳng vào mắt Hồ Anh Vĩ, hần thở mạnh, ngoan cố được mấy giây, cuối cùng đành thừa nhận: "Hai trăm năm mươi nghìn tệ."

Phương Mộc nhìn hần, mặt mũi hần và Hồ Anh Bá giống hệt bà Hồ. Nhưng giờ phút này gương mặt kia đã nằm nơi yên bình lạnh giá. Phương Mộc ngẫm nghĩ, bất giác hỏi: "Anh và mẹ anh có bao giờ nghĩ xem đó là tiền gì không?"

Một lúc lâu sau, Hồ Anh Vĩ chậm chạp lắc đầu: "Người đã chết rồi, tiền vẫn thực hơn cả."

Bỗng đám người ở chiếc bàn mặt chược sau lưng họ nhón nháo, có người đã thắng. Bà Hồ vừa bực bội càu nhàu, vừa lấy từ trong túi ra một nắm tiền ném lên bàn.

Bà ta vừa thua mất cái gì? Một bàn tay hay một cẳng chân của Hồ Anh Bá?

Phương Mộc bỗng cảm thấy chua xót trong lòng, anh buông cổ áo Hồ Anh Vĩ ra, khế nói: "Cố gắng sống cho đảng hoàng, anh và cả mẹ anh nữa."

"Tôi cũng muốn lắm chứ." Hồ Anh Vĩ cười nhăn nhó, hần nâng cánh tay phải đeo nẹp lên, "Chỉ mong đừng có bị đánh nữa."

"Hả?"

"Hôm trước có người đến hỏi về anh trai tôi, tôi cũng trả lời như thế, kết quả là tự đứng bị nện cho một trận."

"Ai?" Phương Mộc lập tức hỏi.

"Không biết." Hồ Anh Vĩ dường như vẫn còn kinh sợ, "Tóm lại là ra đòn rất dã man."

Phương Mộc nhìn anh ta một lúc, khế thở dài, "Tôi sẽ không đến tìm anh nữa đâu, anh yên tâm."

"Anh trai tôi... anh trai tôi anh ấy..." Giọng Hồ Anh Vĩ như nghẹn lại, "Anh ấy không phải là người quá tồi."

Phương Mộc không đáp lời, anh nhìn Hồ Anh Vĩ mấy giây rồi quay người bước đi.

Đúng như suy đoán, Hồ Anh Bá là "tử sĩ" được đối phương thuê bằng một khoản tiền rất lớn. Còn người phụ nữ mà ông Hình nói, có lẽ là một vật hy sinh khác nhằm mục đích cài bẫy để ông Hình nổ súng.

Hai trăm năm mươi nghìn tệ. Hai mạng người.

Mặc dù trời không hề lạnh, nhưng Phương Mộc vẫn thấy rùng mình. Đối phương rõ ràng muốn đẩy ông Hình vào con đường chết, nếu không chứng minh được đúng là Hồ Anh Bá đã giết người trong phòng, sẽ không thể giải thích được động cơ nổ súng của ông Hình. Như vậy, theo quy định của pháp luật, ông quả thực đã phạm tội cố ý giết người.

Kết quả là ông Hình có khả năng sẽ gục ngã vì chính cái mà ông đã dành trọn cuộc đời để bảo vệ: Pháp luật, thật quá nực cười.

Phương Mộc nghiêng chặt răng, ép mình phải mạnh mẽ hơn.

Ông anh già, hãy đợi em, em nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho anh.

Đừng bao giờ bỏ cuộc, em và cả anh nữa nhé.

Về đến Sở, Phương Mộc liền gọi mấy cuộc điện thoại, hỏi xem gần đây có phát hiện thấy xác chết của cô gái vô danh nào không. Kết luận khiến người ta thất vọng, nhưng cũng nằm trong dự đoán. Thế lực của đối phương mạnh như vậy, muốn cho một người sống biến mất cũng không phải là việc khó, huống hồ là một xác chết. Phương Mộc vừa đặt ống nghe xuống thì Biên Bình đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy Phương Mộc ngồi sau bàn làm việc, Biên Bình ngây người ra.

"Chà, cậu về rồi à."

"Vâng." Phương Mộc vội đứng dậy, "Anh tìm em ạ?"

Biên Bình không hề sốt sắng bàn việc, ông ném cho Phương Mộc một điều thuốc, hút được nửa điều mới khẽ hỏi: "Anh Hình thế nào?"

"Không ổn." Phương Mộc báo cáo ngắn gọn tình hình cuộc gặp ông Hình, nét mặt Biên Bình càng lúc càng u tối. Im lặng một lúc, Biên Bình đứng dậy đóng chặt cửa lại, hỏi nhỏ: "Anh Hình tìm cậu làm gì?"

Phương Mộc không trả lời, anh ngẩng đầu nhìn Biên Bình với vẻ có lỗi. Biên Bình cười, đưa tay vỗ vai Phương Mộc, ý nói ông hiểu được, không sao. Sau đó, ông lấy điện thoại ra bấm số, nghe cuộc đối thoại, Phương Mộc biết người trong điện thoại là trưởng trại giam nơi ông Hình bị giam giữ. Giọng Biên Bình rất khẩn thiết, thậm chí có phần nhún nhường so với địa vị của mình. Sau khi nhận được lời hứa sẽ "chăm sóc ông Hình hợp lý" của trưởng trại giam, ông mới cảm ơn và dập điện thoại.

Phương Mộc mỉm cười cảm kích: "Cảm ơn anh nhiều!"

"Đừng nói thế, anh Hình cũng là bạn của tôi." Biên Bình lại thở dài, "Hơn nữa, tôi cũng chỉ có thể làm được một chút như vậy cho anh ấy."

Phương Mộc bất giác thấy lòng chùng xuống, anh ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi: "Tình hình bên nhóm điều tra thế nào rồi ạ?"

"Vẫn đang điều tra, có điều tạm thời vẫn chưa có tin tức gì khả quan." Biên Bình gơ tờ giấy cầm trong tay lên, "Anh Hình vẫn nhất quyết không thay đổi lời khai của mình, không nói thêm một câu nào khác. Vì vậy nhóm điều tra quyết định yêu cầu anh ấy tiến hành trắc nghiệm nói dối."

"Ồ." Phương Mộc lập tức ngồi thẳng người lên, "Chúng ta..."

"Cậu không thể làm gì được đâu." Biên Bình lập tức đoán ngay ra ý đồ của Phương Mộc, "Tránh không dùng bất cứ người nào của tỉnh. Nhóm điều tra đã mời chuyên gia của Thẩm Dương [\[10\]](#)."

"Mẹ kiếp." Phương Mộc thất vọng, "Thế thì còn cần chúng ta để làm gì?"

"Đón tiếp và học tập kinh nghiệm." Biên Bình cười nhăn nhó, "Tôi với cậu cùng đi, cố gắng phát huy chút tác dụng."

"Khi nào chuyên gia đến?"

"Trong mấy hôm nữa thôi." Biên Bình cau mày, "Mong là anh Hình có thể vượt được qua đận này."

Đối với Phương Mộc, kĩ thuật trắc nghiệm nói dối là một lĩnh vực xa lạ. Anh ngồi trong xe đọc lướt mấy cuốn sách liên quan vừa mua về với hy vọng có thể tìm được một vài đối sách hữu ích cho ông Hình. Xem được một lúc, thấy ông hết cả đầu. Anh nhìn đồng hồ, khế cau mày và lôi điện thoại ra bấm số.

"Anh Quý hả, sao vẫn chưa đến?"

"Sắp đến rồi... Ồ, tôi nhìn thấy xe của anh rồi."

Lát sau, một người đàn ông thở hổn hển mở cửa xe chui vào, vừa ngồi xuống đã thản nhiên cầm bao thuốc của Phương Mộc lên lấy một điếu ra hút, không hề khách khí.

"Sao muộn thế?" Phương Mộc vừa khởi động xe vừa hỏi.

"Vừa qua bên Tây Quan, một cô nàng óc bả đậu quên chìa khóa trong nhà, trên bếp vẫn đang hầm nồi ba ba." Người đàn ông họ Quý thoải mái dựa vào lưng ghế, "Anh tìm tôi có việc gì?"

"Đi rồi biết."

Người đàn ông họ Quý khế nhún vai, không nói gì nữa.

Nhà của Đinh Thụ Thành ở phòng số 3 tầng 4 đơn nguyên 4 số 43 đường Hồ Đông. Phương Mộc đã phục ở đây hai ngày, nhưng tuyệt nhiên không có người về nhà. Vì vậy anh quyết định nhờ gã Quỷ đến giúp. Gã Quỷ trước đây từng đi ăn trộm, sau khi ra tù chuyển làm nghề mở khóa. Anh ta có mối quan hệ với cả công an và xã hội đen, nên cảnh sát đôi khi cũng tìm anh ta để thăm dò thông tin.

"Có nghe nói về việc của ông Hình không?" Phương Mộc dừng xe lại trước tòa nhà, vừa quan sát xung quanh vừa hỏi.

"Ôi giời, tin đưa nhan nhản trên mặt báo." Gã Quỷ thờ ơ trả lời, "Ông Hình cũng nóng tính quá, cho dù có thế nào đi nữa, cũng không thể giết người được."

"Giúp tôi thăm dò một việc." Phương Mộc ngắt lời anh ta, "Có tin gì nhớ báo cho tôi ngay."

"Hả? Tôi rất bận, cảnh sát Phương ạ."

Phương Mộc không đáp lời, anh lấy ví tiền, rút ra năm tờ một trăm đưa cho gã. Thấy tiền, gã lập tức cười tít mắt.

"Được, có tin gì tôi sẽ gọi điện báo cho anh ngay." Gã nhét tiền vào ngực áo, kéo cửa xe định đi luôn. Phương Mộc kéo anh ta lại, "Từ từ, vẫn còn việc."

Hai người rón rén leo lên tầng bốn, Phương Mộc gõ nhẹ mấy nhát lên cửa phòng số 3, rồi lại áp tai vào cửa chăm chú lắng nghe, sau khi chắc chắn là trong phòng không có động tĩnh gì, anh nói khẽ với gã Quỷ: "Mở cửa ra."

"Hả?" Gã Quỷ trợn tròn mắt, "Đây là chỗ nào?"

"Đừng có hỏi nhiều thế, mở ra."

"Nhưng tôi không dám." Gã Quỷ quay người định đi, "Việc phạm pháp, tôi không làm."

"Nói phét vừa thôi." Phương Mộc quát khẽ: "Anh làm còn ít hả?"

Gã Quỷ vừa nhìn nét mặt Phương Mộc vừa lẩm bẩm: "Tôi phải mạo hiểm như thế..."

Phương Mộc hừ một tiếng, anh rút thêm ba trăm đưa cho gã. Gã Quỷ nhanh như cắt nhét luôn tiền vào túi, nhăn nhó cười:

"Đây là cảnh sát bảo tôi làm đấy nhé."

Nói xong, gã khom người, nhòm vào lỗ khóa, rồi lôi ra một chiếc túi nhỏ đựng dụng cụ, chọn lấy hai sợi sắt mảnh, thọc vào lỗ khóa ngoáy mấy nhát, "tách" một tiếng, cánh cửa bật mở.

"Tôi đi trước đây." Gã Quỷ nhanh chóng thu dọn đồ nghề, "Việc tiếp theo là

của anh, không liên quan đến tôi." Dứt lời, gã vẫy tay chào Phương Mộc, rồi phóng nhanh xuống dưới lầu.

Phương Mộc nhìn xung quanh một lượt rồi đẩy cửa bước vào.

Đây là một căn chung cư có hai phòng ngủ, một phòng khách, phòng khách nằm phía bắc nên rất tối, dưới chùm ánh sáng lọt vào nhà qua cửa sổ thông hơi trong phòng vệ sinh, có thể thấy bụi bặm lảng chuyển động trong không khí. Mùi ẩm mốc lan tỏa khắp nơi. Phương Mộc đóng chặt cửa lại, đeo găng tay vào, anh sờ vào chiếc tủ giày cạnh cửa, lập tức bụi bám đầy tay. Xem ra chủ căn phòng này đã lâu lắm rồi không về.

Đồ đạc trang trí trong phòng khách rất đơn giản, một chiếc ghế sofa, một bàn nước, một chiếc ti vi, và một tủ lạnh kê ở góc tường. Phương Mộc lật giở chông tạp chí trên bàn nước tìm kiếm, không phát hiện thấy gì. Mở ngăn kéo kệ ti vi, bên trong chỉ có một chông đĩa và ít trà. Phương Mộc đứng dậy đi vào phòng ngủ. Đẩy mở cánh cửa khép hờ, trước mặt hiện ra một chiếc giường đôi cỡ lớn. Trên giường chăn gối vứt bừa bãi, ngăn kéo của mấy chiếc tủ đầu giường đều đã bị kéo ra. Phương Mộc lập tức nhận ra có sự bất thường, anh vừa định quay người liền cảm thấy có kẻ nào đó đẩy mạnh một cú vào lưng mình!

Trong chớp mắt, hai tay anh đã bị bẻ ngoặt ra phía sau, mặt bị ấn chặt xuống giường. Một đôi tay nhanh chóng lục soát khắp người anh. Phương Mộc giãy giụa muốn quay đầu lại, nhưng không sao cử động được. Lập tức, một vật dạng ống lạnh toát đập xuống đầu anh. Phương Mộc kinh sợ, thối giãy giụa.

Đó là một khẩu súng.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc mày cũng về!" Gã cầm súng nói với giọng hung hãn, "Khai ngay, rốt cuộc là thế nào?"

"Hả?" Một giọng nói khác vang lên, "Thả nó ra. Nó không phải là Đinh Thụy Thành."

Phương Mộc lập tức nhận ra đó là ai.

Cánh tay đè mạnh trên lưng Phương Mộc nhanh chóng rời lỏng. Phương Mộc đang định giãy giụa bò dậy, bỗng thấy hai mắt tối sầm, anh nhận ra mình đã bị tràm chặn bịt mắt lại, tiếp đó bị đẩy xuống nền nhà.

Phương Mộc cố gắng giãy đạp chui ra khỏi chỗ, trong phòng đã trống trơn không một bóng người. Anh vội lao ra cửa phòng, liền nghe thấy tiếng bước chân gập gáp từ dưới lầu vọng lên. Phương Mộc ba chân bốn cẳng phóng xuống,

vừa định lao ra khỏi cửa thì nhìn thấy một chiếc xe Santana màu xanh thẫm đang nổ máy. Anh không kịp suy nghĩ nhiều, chạy luôn tới chặn trước đầu xe, dang hai tay ra.

Tiếng lốp xe mài xuống mặt đường nghe rợn xương sống, chiếc Santana phanh gấp, rồi dừng lại sát người Phương Mộc.

Phương Mộc thấy mồ hôi toát ra lạnh sống lưng, anh nghiêng răng, bước tới kéo mạnh cửa xe, lôi thẳng anh chàng lái xe đang ngoác mồm chửi rủa ra khỏi xe, rồi đưa tay rút phăng chiếc chìa khóa, giơ tay ném vù ra ngoài.

Anh chàng lái xe sững sờ, cuống quýt chạy tới bụi cỏ bên đường tìm chiếc chìa khóa. Phương Mộc chỉ tay vào ghế sau: "Trịnh Lâm, xuống xe!"

Trịnh Lâm - Đội phó đội cảnh sát hình sự Công an thành phố S mặt tái mét, kéo cửa xe bước xuống.

"Anh làm cái gì thế hả?" Trịnh Lâm đóng sầm cửa xe, "Gây rối chưa đã hả?"

"Tôi đang định hỏi anh câu ấy đây!" Phương Mộc trừng mắt nhìn thẳng vào Trịnh Lâm, "Tại sao anh lại có mặt ở đây?"

Trịnh Lâm không trả lời câu hỏi của Phương Mộc, anh ta tiến lên một bước, thấp giọng hỏi: "Ông Hình đã nói gì với anh?"

Phương Mộc sững người, anh lập tức hiểu ra.

"Anh theo dõi tôi?" Phương Mộc gần như chạm vào mũi Trịnh Lâm, "Chính anh đã đánh Hồ Anh Vĩ gãy tay phải không?"

Anh chàng lái xe đã tìm thấy chìa khóa, ùng ùng lao tới trước mặt Phương Mộc giơ nắm đấm lên định đánh. Trịnh Lâm ngăn anh ta lại, rồi quay sang Phương Mộc gượng gạo giới thiệu: "Tiểu Hải [\[11\]](#)." Tiếp đó, anh ta hát hàm về phía một thanh niên khác vừa từ ghế lái phụ bước xuống: "Anh Triển, đều thuộc đội chúng tôi."

Phương Mộc lạnh lùng quan sát ba người trước mặt, Tiểu Hải và người tên Triển cũng gằm ghè nhìn lại Phương Mộc.

"Đe dọa người thân của người bị hại, lục soát trái phép." Phương Mộc hỏi nhỏ: "Các anh định làm gì?"

"Không liên quan gì đến anh." Trịnh Lâm đáp gãy gọn, "Anh trả lời tôi trước đã, anh Hình nói gì với anh?"

"Không liên quan gì đến anh!" Giọng Phương Mộc lạnh băng, tuyệt nhiên không xuống nước.

"Việc này không thuộc phận sự của anh." Trịnh Lâm cau mày, "Tốt nhất là anh nói cho chúng tôi biết."

"Anh nói cho tôi biết anh định làm gì trước đã?!"

Cơ mặt Trịnh Lâm gờ lên một cách đáng sợ, anh ta chăm chăm nhìn Phương Mộc mấy giây, có lẽ nhận ra là Phương Mộc chắc chắn không cho anh ta biết sự thực, vẻ hàm hàm giận dữ trên mặt anh ta dần chuyển thành bất lực. Anh ta khoát tay ra hiệu cho Hải và Triển lên xe, lần này Phương Mộc không ngăn họ lại, anh nghiêng người tránh sang một bên. Lúc xe chuẩn bị nổ máy, Trịnh Lâm đưa tay ra ngoài cửa sổ xe, chỉ thẳng vào Phương Mộc và nói: "Tôi cảnh cáo anh, đừng có làm càn!"

Phương Mộc hứ một tiếng rồi quay đầu bước đi.

Sự việc vốn đã vô cùng phức tạp, lại xuất hiện thêm ba người này. Ngồi trong xe, Phương Mộc bỗng cảm thấy mệt mỏi rã rời. Anh và Trịnh Lâm quen nhau đã lâu, thậm chí đã từng hợp tác rất ăn ý trong vụ án Giáo hóa trường. Nếu là thời điểm khác, Phương Mộc chắc chắn sẽ vô cùng tin tưởng anh ta. Nhưng sau khi xảy ra sự việc của ông Hình, anh bỗng cảm thấy tất cả mọi người đều khả nghi, đen trắng khó lường. Hành động của Trịnh Lâm rõ ràng có liên quan đến ông Hình. Mặt khác nhất cử nhất động của Phương Mộc đều bị Trịnh Lâm theo dõi, cho nên anh ta mới có thể đi trước một bước trong việc tìm gặp Hồ Anh Vĩ và đến nhà Đinh Thụ Thành. Trịnh Lâm muốn làm gì, Phương Mộc không thể đoán biết được. Nhưng có thể khẳng định không chỉ một mình Phương Mộc điều tra việc của ông Hình.

Người nào đáng tin tưởng, kẻ nào cần đề phòng, tất cả rối như tơ vò.

CHƯƠNG 8

GẶP LẠI

Việc điều tra vụ án giết người ở khách sạn Thành Loan đã tiến hành được một thời gian, Hình Chí Sâm vẫn một mực không thay đổi lời khai của mình. Từ góc độ pháp luật, nếu quả thật là Hồ Anh Bá đã giết người, sau đó lại cầm một vật giống như hung khí tấn công Hình Chí Sâm ở cầu thang, thì việc Hình Chí Sâm nổ súng bắn hấn là sự việc ngoài ý muốn. Ngược lại, nếu không thể chứng minh được là Hồ Anh Bá đúng là đã giết người, thì ông Hình buộc phải chịu trách nhiệm hình sự. Theo bằng chứng hiện có, lời khai của ông Hình hoàn toàn không có căn cứ. Tuân thủ nguyên tắc tuyệt đối thận trọng trong công việc, nhóm điều tra tiến hành trắc nghiệm nói dối đối với ông Hình, nếu kết quả trắc nghiệm cho thấy ông Hình trung thực, họ sẽ tiếp tục tiến hành điều tra vụ án, ngược lại, vụ án sẽ được chuyển cho viện Kiểm sát thẩm tra và khởi tố. Vì vậy, nhóm điều tra đã tổ chức họp nội bộ về vấn đề này. Biên Bình và Phương Mộc cũng tham gia cuộc họp với tư cách là nhân lực hỗ trợ do Công an tỉnh cử xuống.

Bí thư ủy ban Chính pháp [\[12\]](#) cũng tham dự và có bài phát biểu quan trọng trong hội nghị, lời lẽ vô cùng nghiêm khắc với nhiều từ ngữ có tính chất cảnh cáo. Ông yêu cầu nhóm điều tra phải loại bỏ tất cả những ảnh hưởng can thiệp từ bên ngoài, xử lý vụ việc công minh theo pháp luật. Nhằm mục đích ngăn chặn sự bao che bênh vực, ngoài việc mời chuyên gia từ Thẩm Dương tới tiến hành trắc nghiệm nói dối đối với ông Hình, còn điều cảnh sát từ nơi khác đến tham gia điều tra. Nhiều người, từ trưởng Công an thành phố đến cảnh sát cấp dưới, đều bất bình nhưng vì vụ việc hệ trọng, không ai dám thể hiện thái độ, đành nhất nhất chấp hành mệnh lệnh. Cuộc họp diễn ra trong bầu không khí vô cùng nặng nề, ngoài lời phát biểu oai phong của bí thư, những người còn lại đều uốn lưỡi bầy lần trước khi nói, mỗi từ được thốt ra đều hết sức thận trọng. Vì vậy, khi bí thư Ủy ban Chính pháp tuyên bố nghỉ giải lao, hơn một nửa số thành viên lập tức chạy ra ngoài phòng họp thư giãn cho đỡ căng thẳng.

Phương Mộc và Biên Bình đứng ngoài hành lang hút thuốc, cả hai đều im lặng không biết nói gì. Bên cạnh họ, người thì lên giọng phân tích, người thì

vươn vai ưỡn ngực. Phương Mộc bỗng thấy mình thật lạc lõng, vì anh không thể coi mình đối lập với "nghi phạm", cho dù là chỉ lạnh lùng đứng ngoài quan sát, anh cũng không thể làm được. Lúc mấy người bên cạnh đang thì thầm bàn luận nếu ông Hình phải ngồi tù, ai sẽ là người có khả năng được đề bạt làm giám đốc Công an thành phố, Phương Mộc không thể kìm chế hơn được nữa, anh lớn tiếng nói xen vào một câu: "Anh Hình sẽ về."

Mấy người ngó ra một lúc, rồi cùng cười vẻ chế nhạo. Phương Mộc thấy có người kéo vai mình, là Biên Bình.

Biên Bình ra hiệu cho Phương Mộc im lặng, nhưng ông không hề nhìn anh mà chăm chú nhìn lá rơi ngoài sân, nét mặt thần thờ. Đã vào giữa thu, sau một trận mưa, đất trời cảnh vật xơ xác tiêu điều.

"Trời lạnh rồi." Biên Bình dụi tắt đầu thuốc, nói như đang thì thầm một mình: "Không biết chỗ anh Hình có lạnh không."

Cơn giận trong lòng Phương Mộc vẫn đang bốc ngùn ngụt, "Mẹ kiếp, anh Hình vẫn còn đó, mà cái lũ khốn nạn này đã bắt đầu tính chuyện thế chỗ anh ấy!"

"Cậu ngoan ngoãn vâng lời một tí." Biên Bình nói thẳng băng, "Kín kẽ một tí, nếu không, bị hất ra ngoài nhóm điều tra, thì cậu còn giúp được cái chó gì cho anh Hình!"

Ông nhìn đám người vẫn đang thì thầm to nhỏ bên cạnh, "Quan trường là như vậy, có người xuống, mới có người lên. Những kẻ có khả năng được làm giám đốc Công an thành phố tất nhiên đều muốn ông ấy không qua được vụ này."

Phương Mộc không nói gì nữa, anh bỗng nghĩ đến một người.

Trịnh Lâm.

Có lẽ anh ta chính là một trong những người đang khao khát được thế chỗ ông Hình.

Khi cuộc họp tiếp tục, xuất hiện thêm vài người lạ bên cạnh bí thư, có lẽ là cảnh sát được điều đến từ các nơi khác. Phương Mộc mãi suy nghĩ nên chỉ đưa mắt nhìn qua rồi ngồi vào vị trí của mình trầm lặng hút thuốc. Bí thư lần lượt giới thiệu số cảnh sát điều động, bỗng một cái tên trong đó khiến Phương Mộc bưng tỉnh.

"Tiêu Vọng, thành phố S."

Tiêu Vọng đứng dậy chào mọi người, anh chạm phải ánh mắt ngạc nhiên của

Phương Mộc từ phía đối diện nhìn sang. Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc mỉm cười, nháy mắt thân thiện.

Phương Mộc thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn đôi chút. Tiêu Vọng có thể coi như người nhà, Phương Mộc sẽ dễ nắm được hướng điều tra hơn qua anh ta.

Sau khi cuộc họp kết thúc, không đợi Phương Mộc đi sang, Tiêu Vọng đã lập tức chạy luôn tới, anh chào Biên Bình rồi ôm chầm lấy vai Phương Mộc.

"Tớ có cảm giác thế nào cũng gặp được cậu!" Tiêu Vọng cười thoải mái, "Quả nhiên không sai!"

"Tôi lại bất ngờ quá." Phương Mộc nhìn một lượt bốn xung quanh rồi khẽ hỏi: "Anh phụ trách những công việc nào?"

"Tạm dẹp công việc sang một bên cái đã." Tiêu Vọng khẽ nhướn mày, "Tôi đến địa bàn của cậu mà không mời tôi nhậu một bữa à?"

Họ ăn tối ở một quán thịt dê nướng than củi. Tiêu Vọng lên ý tưởng ăn đặc sản địa phương, Phương Mộc không rành về ăn uống nên chọn một quán mới mở gần đó. Được cái Tiêu Vọng cũng không kén chọn, anh say sưa nhậu đùi dê với bia.

Biên Bình không ăn tối cùng họ, Phương Mộc hiểu được suy nghĩ của ông: Tiêu Vọng là người quen của Phương Mộc, không có mặt người khác, câu chuyện sẽ rôm rả hơn.

Được ba tuần rượu, chiếc đùi dê cũng đã được chén bay quá nửa. Tiêu Vọng thỏa mãn lau miệng, dường như vẫn còn luyến tiếc.

"Ngon thật, thủ phủ có khác, ở chỗ bé tí như thành phố S thì không thể tìm được cái quán nào thế này... Chà!" Tiêu Vọng vỗ lên trán, "Phó giám đốc Vương và đội trưởng Đặng, cả Từ Đồng nữa gửi tôi mang cho cậu chút quà, uống tí bia vào, suýt nữa thì quên mất."

"Gì thế?"

"Táo mèo." Tiêu Vọng lấy một chiếc hộp nhựa to trong cặp ra, "Đặc sản rừng núi của thành phố S chúng tôi, chắc chắn là cậu chưa được nếm bao giờ."

"Các anh chu đáo quá." Phương Mộc nhận lấy chiếc hộp, "Khi nào về, anh nhớ cảm ơn các anh ấy giúp tôi nhé."

"Có gì đâu." Tiêu Vọng khoát tay, "Cậu đã giúp chúng tôi một việc lớn."

"Đó là nhiệm vụ của tôi mà." Phương Mộc mỉm cười, "Vụ án thế nào rồi?"

"Tiến triển khá thuận lợi." Tiêu Vọng châm một điếu thuốc, rồi lại đưa cho

Phương Mộc một điệu, "Có điều nghe nói quan hệ giữa Lương Trạch Hạo với Bùi Lam khá căng thẳng."

"Sao thế?"

"Bùi Lam bị quay hình kiểu đó, Lương Trạch Hạo thoải mái thế nào được?" Tiêu Vọng lười biếng dựa vào thành ghế, "Nghe nói sau khi Bùi Lam được giải cứu, Lương Trạch Hạo đã ngầm nhờ người ở bệnh viện kiểm tra phụ sản cho ấy."

Phương Mộc nhớ lại vẻ bí hiểm của Lương Trạch Hạo lúc ở cầu thang, trong lòng bỗng thấy ghê tởm.

"Là người yêu, đáng ra lúc đó phải cố gắng an ủi Bùi Lam mới phải." Phương Mộc lắc đầu, "Gã này không đáng mặt đàn ông chút nào."

"Ôi giỏi!" Tiêu Vọng khẽ vẩy tàn thuốc lá, "Tâm lý của hạng người này, bọn mình không hiểu được đâu."

Phương Mộc nhún vai, "Anh được cử đi công tác ở thành phố C bao lâu?"

"Giờ vẫn chưa biết, tôi đoán là sau khi vụ án được chuyển cho bên tòa án thì bọn tôi sẽ phải về đơn vị cũ." Tiêu Vọng ghé sát lại hỏi nhỏ: "Nghe nói nhân vật bị điều tra là giám đốc Công an thành phố?"

"Ừ."

"Ông ấy giết người hả?"

"Bị nghi là giết người." Phương Mộc đính chính theo phản xạ tự nhiên: "Anh được giao nhiệm vụ gì?"

"Chắc là điều tra ngoại tuyến." Về mặt Tiêu Vọng trở nên nghiêm túc hơn, "Xem chừng, cấp trên rất coi trọng vụ này, người trong nhóm điều tra phần lớn đều không phải là của Công an thành phố C. Người ngoài điều tra, nhìn chung là có thể mạnh tay hơn."

"Ừ." Phương Mộc khẽ gật đầu, "Có lẽ đây là lần đầu tiên xảy ra tình huống như vậy ở thành phố này."

"Tôi cũng thấy lạ," Tiêu Vọng bỗng mỉm cười, "Quan lớn ngã ngựa, đa phần là vì ăn hối lộ, vi phạm pháp luật để tư lợi, hoặc một lí do đại loại như vậy. Lần đầu tiên thấy có chuyện động thủ giết người."

"Đúng thế." Phương Mộc chăm chú nhìn đám lửa than củi vẫn đang hồng rực trước mặt đăm chiêu suy nghĩ, "Đấy chính là việc mình cần phải điều tra rõ ràng."

"Cho dù thế nào đi nữa, được hợp tác với cậu lần nữa, tôi cũng rất vui." Tiêu Vọng trịnh trọng đưa tay ra, "Tôi tin là bọn mình chung sức thì sẽ làm được việc"

lớn."

Phương Mộc mỉm cười, nắm chặt tay Tiêu Vọng phía trên đống lửa than nóng bỏng.

Đèn đỏ.

Lương Tứ Hải nghiêm túc dừng xe trước vạch kẻ đường quy định. Trông anh ta khác hẳn với vị tổng giám đốc họ Lương lúc ngồi sau chiếc bàn làm việc to rộng - người mặc bộ quần áo kiểu lao động, đầu đội chiếc mũ chơi bóng chày, trông hết như một anh chàng tài xế thông thường.

Thời gian chờ đèn đỏ khá lâu. Anh ta đưa tay mở thùng đựng đồ, bên trong có vài bao thuốc lá. Lương Tứ Hải lưỡng lự giây lát, sau đó chọn bao thuốc Vân Yên, loại có giá rẻ nhất, rút ra một điếu rồi châm thuốc hút. Căn buồng lái kín như bưng chằng mấy chốc đã tràn ngập khói thuốc. Anh ta không hề thích mùi thuốc lá, chỉ khi nào cần giữ cho đầu óc tỉnh táo anh ta mới hút một điếu.

Đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh. Lương Tứ Hải lập tức dập tắt điếu thuốc, nghĩ bụng phải vứt hết mấy bao Tô Yên và Trung Hoa loại mềm đi. Lái xe chờ hàng mà hút thuốc loại cao cấp, sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Anh ta tự mình làm mọi việc, để cả quá trình không có bất cứ sơ sẩy nào.

Đúng lúc khởi động xe, anh ta thoáng nghe thấy có tiếng động phát ra từ thùng sau của xe. Anh ta lập tức trở nên căng thẳng, chăm chú lắng nghe lần nữa, dường như tiếng động lạ khi nãy đã hoàn toàn biến mất. Chiếc xe phía sau đã sột ruột bấm còi, Lương Tứ Hải nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, nổ máy phóng đi.

Sau khi chạy qua trạm thu phí rồi lên đường cao tốc, Lương Tứ Hải mới thấy đỡ căng thẳng hơn. Trong lúc quan sát mặt đường, anh ta đồng thời chăm chú lắng nghe động tĩnh trong thùng sau của xe, sau khi chắc chắn không có tiếng động phát ra nữa, mới hoàn toàn yên tâm. Hiệu quả của vụ nhập khẩu thuốc gây mê khiến anh ta vô cùng hài lòng, lần sau sẽ mua nhiều hơn.

Mặc dù đang là buổi chiều, nhưng không khí cuối mùa thu vẫn se lạnh. Trải dài hai bên đường cao tốc là những cánh đồng lúa mạch đã thu hoạch xong, một vài đống rạ bỏ đi đang âm ỉ cháy trên đồng. Trời lặng gió, những làn khói bốc thẳng lên trời chỗ đậm chỗ nhạt hết như khói lửa báo hiệu chiến tranh thời cổ đại [\[13\]](#). Nghĩ đến đó, Lương Tứ Hải khẽ nhếch mép cười. Cánh đồng lúa mạch hai bên đường khác nào chiến trường sau trận quyết đấu sinh tử? Còn những đống rạ đang cháy trên đồng chính là hài cốt của những người tử nạn.

Cuộc đời là chiến trường.

Lương Tứ Hải đạp mạnh chân ga, chiếc xe tải đột ngột tăng tốc lao đi vun vút, bỏ lại phía sau những cánh đồng lúa mạch hoang vu, những cột khói đang nghi ngút bay lên.

Người may mắn sống sót chính là kẻ chiến thắng.

Khoảng bốn mươi phút sau, tấm biển báo bên đường cao tốc ghi rõ phía trước là thành phố S. Lương Tứ Hải cho xe rời khỏi đường cao tốc ở một lối xuống gần trạm thu phí, xe chạy vào một con đường quốc lộ. Cảnh sắc hai bên đường không có gì thay đổi, Lương Tứ Hải không để ý quan sát nữa, nét mặt anh ta trở nên nghiêm trọng hơn. Nửa tiếng sau, phía trước dần hiện ra hình dáng một ngọn núi, xe của Lương Tứ Hải ngoặt vào một con đường đất gồ ghề, chiếc xe chạy về phía trước, xóc rung bần bật. Những người nông dân lao động trên đồng đã quá quen thuộc với sự xuất hiện của chiếc xe, họ hầu như không để ý đến nó, thỉnh thoảng lắm mới có người ngẩng đầu lên lơ đãng liếc một cái, rồi lại cúi đầu xuống tiếp tục lụi hụi với đám đất dưới chân.

Khi đến gần chân núi, một con đường nhỏ hẻo lánh hơn hiện ra. Gọi là đường, nhưng thực ra đó chỉ là một khe trống giữa hai tảng đá núi khổng lồ. Mặc dù đã là cuối thu, nhưng khoảng rừng cây dưới chân núi vẫn chưa rụng hết lá, trên ngọn cây lác đác một vài đốm xanh đang rắng chút sức tàn cuối cùng trước khi chết. Con đường nhỏ thoát ẩn thoát hiện sau những lùm cây bụi cỏ, nếu không quan sát kĩ, không ai có thể phát hiện ra.

Lương Tứ Hải dừng xe lại, lấy một điều thuốc chậm chậm hút, đồng thời mở cửa sổ xe, chăm chú quan sát, lắng nghe động tĩnh xung quanh. Sau khi chắc chắn không có người, anh ta mới nhồm dậy bước xuống xe, men theo đám cỏ mọc cao ngang thắt lưng bên tay phải đi về phía sau ngọn núi đá. Vừa ngoặt ra khỏi tảng núi đá đã trông thấy một chiếc xe chở hàng giống hệt như chiếc xe anh ta vừa lái khi nãy đỗ ở đó. Lương Tứ Hải không vội lên xe ngay, mà đi một vòng xung quanh xe, kiểm tra kĩ biển số xe, sau khi chắc chắn biển số cũng giống hệt nhau, anh ta mới mở cửa nhảy lên xe. Buồng lái nồng nặc mùi thuốc lá. Lương Tứ Hải nhìn những vết ố bẩn trên bảng đồng hồ, khe cau mày. Những con người này đáng tin cậy, có điều tố chất quá kém. Anh ta lấy ra một chiếc khăn giấy ướt nhanh chóng lau vô lăng rồi nổ máy.

Thế là Lương Tứ Hải lái một chiếc xe giống y hệt lúc nãy quay về theo đường

cũ. Điểm khác biệt duy nhất là khoang chở hàng của chiếc xe này trống rỗng. Lương Tứ Hải không hề lo lắng về chiếc xe kia và "hàng" trong thùng xe, vì anh ta biết, sẽ nhanh chóng có người đến lái đi.

Màn đêm chậm chậm buông xuống, con đường nhỏ dưới chân núi mờ dần. Trên cánh đồng chỉ còn lác đác vài người nông dân, khói bếp bắt đầu bay lên từ những ngôi nhà lẻ loi nằm rải rác dưới chân núi. Cả vùng rừng núi yên lặng tĩnh mịch, thỉnh thoảng mới nghe thấy tiếng quạ về muồn kêu trên cành cây. Chiếc xe chở hàng im lìm đứng đó, trông không ăn nhập chút nào với cảnh vật xung quanh, nhưng lại giống như một người lắng nghe trung thành.

Bỗng có tiếng đập nhẹ rón rén vang lên ở cửa sau khoang chở hàng, tiếp đó tất cả lại chìm trong im lặng. Nhưng nếu chăm chú lắng nghe, bạn sẽ nghe thấy có người đang thở gấp, khóc lóc ở phía cánh cửa đó. Cùng lúc đó, có mấy cánh tay đang sợ hãi lần tìm nơi có thể mở cửa thoát ra. Nhưng, chẳng thể làm được gì khác ngoài việc đưa tay sờ soạng một cách vô ích. Giữa những âm thanh sột soạt yếu ớt đó, tiếng đập lại vang lên. Lúc đầu chỉ thưa thớt vài lần, rồi dần dần mỗi lúc một dồn dập hơn, mạnh hơn, cuối cùng có một tiếng kêu khế vang lên, nghe rõ mồn một giữa núi rừng.

"Cứu tôi... Cứu tôi với..."

Mấy con quạ đang đậu ở chỗ nào đó trong rừng giật mình bay vụt lên, chúng bực tức lượn vài vòng trên đầu chiếc xe chở hàng rồi lao vào khoảng không sâu thẳm tối mịt, vừa bay vừa cất những tiếng kêu thảm thiết.

Đó là lời đáp duy nhất của rừng cây dành cho những con người đó. Trước những tiếng đập, tiếng kêu ấy, núi đồi lặng im, cây cối lặng im.

Đất trời lặng im.

Tất cả đều im lìm.

CHƯƠNG 9

LỜI NÓI DỐI

Ngày hôm sau, Tiêu Vọng gọi điện thoại đến thông báo được phân công điều tra bên khách sạn Thành Loan. Sau khi hỏi rõ thời gian, Phương Mộc quyết định đi cùng Tiêu Vọng.

Ông Hình nói ngày hôm đó cô gái bị một con dao thép đâm xuyên người, nhưng lại không tìm thấy bất cứ dấu vết gì ở hiện trường. Giả sử là vết thương của nạn nhân bị hung khí bịt chặt, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có máu chảy ra. Điều này đúng là có khả năng xảy ra, nhưng nếu hoàn toàn không có vết máu nào để lại, thì chỉ có thể chứng tỏ một vấn đề: Có người đã hết sức nhanh chóng thu dọn hiện trường ngay sau khi vụ án xảy ra. Đáng lý ra, thiết bị giám sát ở hành lang sẽ ghi lại toàn bộ quá trình hai người đuổi nhau và quá trình thu dọn hiện trường, nhưng khách sạn trả lời là đúng vào hôm đó họ tiến hành điều chỉnh thiết bị, vì vậy đã tắt toàn bộ hệ thống camera giám sát.

Có thật là có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy không?

Lúc Phương Mộc đến khách sạn, Tiêu Vọng đã chờ anh ở sảnh lớn. Tiêu Vọng cầm trên tay một quyển tài liệu, đang nhíu mày chăm chú đọc. Thấy Phương Mộc bước tới, Tiêu Vọng dường như không giấu nổi sự kinh ngạc, nói luôn: "Mẹ kiếp, vụ này kì quặc quá thể!"

"Đúng vậy." Phương Mộc ngồi xuống bên cạnh, "Có rất nhiều điểm khả nghi."

Tiêu Vọng lập tức ngồi đứng dậy, "Thế thì mình còn chờ gì nữa? Bắt đầu điều tra luôn đi."

Theo yêu cầu của cảnh sát, từ sau khi xảy ra vụ án, phòng 624 không được cho khách vào ở nữa. Lúc nhân viên quản lý tầng mở cửa phòng ra, mùi ẩm mốc xộc vào mũi. Tiêu Vọng bước vào phòng, đi lại một vòng, vừa đi vừa đưa tay làm động tác.

"Ông Hình đứng ở chỗ này... Hồ Anh Bá và cô gái đó đứng ở chỗ này... Giết người... Cô gái gục xuống..."

Tiêu Vọng quỳ một chân xuống nền nhà, khế sờ lên bề mặt tấm thảm trải nền, "...Như vậy chỗ này chắc là chỗ tiếp xúc với vết thương của cô gái."

Tiêu Vọng ngẩng đầu lên hỏi nhân viên quản lý tầng: "Đây có phải là tấm thảm hôm xảy ra vụ án không?"

"Vâng. Chúng tôi không động đến bất cứ thứ gì."

Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc, Phương Mộc bất lực nhún vai, "Không phát hiện ra bất cứ một vết máu nào dính trên tấm thảm."

"Thế thì lạ thật." Tiêu Vọng cau mày, "Nếu lời khai của giám đốc Hình đúng sự thật, thì không thể nào lại không có bất cứ một dấu vết gì."

Phương Mộc không biết nói gì, anh quay người đi vào phòng vệ sinh. Theo lời ông Hình nói, Hồ Anh Bá uy hiếp cô gái làm con tin từ trong phòng vệ sinh bước ra. Mặc dù bộ phận khám nghiệm không thu hoạch được bất cứ điều gì ở đây, song Phương Mộc vẫn nuôi hy vọng. Nhưng sau khi điều tra kĩ càng khắp mọi chỗ rất lâu, anh cũng đành phải thừa nhận, đúng là hiện trường không để lại bất cứ manh mối nào có giá trị.

"Có phát hiện thấy gì không?" Tiêu Vọng đứng tựa vào cửa, lật giở tập tài liệu trên tay, "Báo cáo cho thấy không phát hiện ra bất cứ thứ gì ở đây, kể cả là một sợi tóc."

"Đây chính là điểm khả nghi lớn nhất." Phương Mộc nhìn mọi đồ vật trong phòng vệ sinh một lượt, "Quét dọn sạch sẽ thế này, có vẻ như có chủ ý. Khách sạn hạng này mà lại lau dọn phòng vệ sinh sạch bóng không một hạt bụi?"

"Anh ạ!" Nhân viên quản lý tầng nói xen vào, "Anh không được nghi ngờ chất lượng của khách sạn chúng tôi!"

"Thôi đi." Tiêu Vọng bĩu môi coi thường, "Chả có tí sao nào thì tốt vào đâu được?"

"Xin lỗi anh!" Người quản lý trẻ tuổi đỏ bừng mặt, "Khách sạn của chúng tôi có những phòng không hề kém khách sạn năm sao đâu! Nếu anh không tin, tôi có thể dẫn anh đi thăm quan, anh thử xem xem có phải là sạch bóng không một hạt bụi không?"

Tiêu Vọng xua tay, "Thôi, tôi không có thời gian. Anh cứ làm việc của anh đi, có việc gì tôi sẽ gọi."

Người quản lý ưỡn ngực, tức tối bỏ đi.

"Có tinh thần tự hào tập thể ra phết." Tiêu Vọng nói với giọng bất lực. Anh quay người nhìn vẻ mặt u ám của Phương Mộc, "Sao thế? Hay là kiểm tra lại xem?"

"Thôi." Phương Mộc thất vọng, "Chỗ này chắc là không điều tra được gì đâu, qua phòng giám sát đi."

Phòng giám sát nằm ở tầng 2, khi Phương Mộc và Tiêu Vọng bước vào, trong phòng chỉ có một nhân viên bảo vệ đang trực. Thấy có người vào, anh ta vội vàng bỏ hai chân đang gác trên thành ghế xuống, đồng thời tắt hình ảnh đang xem trên điện thoại di động đi. Dù vậy, Phương Mộc vẫn nghe thấy tiếng nam nữ đang "vui vẻ".

Tiêu Vọng hiển nhiên là cũng nghe thấy, anh kéo một chiếc ghế ngồi xuống, nét mặt hài hước.

"Không làm phiền anh chứ?"

"Không." Anh chàng bảo vệ chỉnh lại quần áo, "Các anh là..."

"Cảnh sát."

Trong lúc Tiêu Vọng hỏi han, Phương Mộc đưa mắt quan sát căn phòng giám sát, trên vách tường bên trái là màn hình camera giám sát rất lớn, mấy chục hình ảnh tuần tự hiện ra trên màn hình. Phương Mộc nhanh chóng tìm thấy hình ảnh giám sát khu vực gần phòng 624. Xem được một lúc anh phát hiện thấy mặc dù khách sạn này không ra gì, nhưng thiết bị giám sát lại rất tốt, hình ảnh rõ nét trôi chảy, có thể dễ dàng nhận diện những người trong băng ghi hình. Anh khẽ thở phào, nếu toàn bộ quá trình hôm xảy ra vụ án được ghi lại, thì mọi việc đều rõ như ban ngày. Phương Mộc chửi thầm trong đầu một câu, gạt tâm tư lại, chú ý lắng nghe cuộc đối thoại giữa Tiêu Vọng và anh chàng nhân viên bảo vệ.

"Cảnh Húc, anh làm ở đây được bao lâu rồi?"

"Chưa được một năm."

Xem ra anh chàng bảo vệ này tên là Cảnh Húc, Phương Mộc nghiêng đầu tựa vào chiếc bàn giám sát, im lặng nhìn anh ta.

"Còn giữ đoạn băng video giám sát hôm xảy ra vụ án không?"

"Không, hôm đó tiến hành điều chỉnh hệ thống, nên tất cả các thiết bị giám sát đều bị tắt hết."

"Trùng hợp thế à?"

"Vâng."

"Ai sai khiến anh làm thế?" Phương Mộc đột ngột xen vào một câu.

Cảnh Húc quay đầu lại, nhìn Phương Mộc, tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, "Sao lại là sai khiến?" Anh ta nói lạnh tanh: "Hệ thống cần điều chỉnh, chúng tôi không còn có

cách nào khác. Ai mà biết được hôm đó lại có chuyện."

"Tắt hết toàn bộ các thiết bị camera giám sát thì các anh theo dõi tình hình an ninh trong khách sạn thế nào?"

"Ôi dào, cái khách sạn giẻ rách của chúng tôi, bình thường có mấy ai đến, không cần phải theo dõi chặt."

"Không cần? Thế thì lắp thiết bị camera giám sát tốt như vậy để làm gì?"

"Cái này..." Cảnh Húc khẽ cười một tiếng, "Có lẽ các anh phải hỏi ông chủ."

Phương Mộc không nói gì nữa, anh nheo mắt nhìn chằm chằm vào Cảnh Húc, mấy giây sau, anh khẽ hỏi: "Hôm đó, có đúng là không có hình ảnh giám sát không?"

"Không có." Cảnh Húc bực mình tặc lưỡi, đồng thời đưa tay xoa bóp cổ thật lực, có vẻ đã mệt mỏi lắm rồi, "Còn muốn tôi nói mấy lần nữa?"

Phương Mộc khẽ gật đầu, "Thôi được." Anh lấy một tấm danh thiếp đưa cho Cảnh Húc, "Nếu anh nhớ ra điều gì thì gọi điện cho tôi nhé."

Cảnh Húc cầm lấy tấm danh thiếp, chẳng buồn nhìn mà để luôn lên mặt bàn giám sát.

"Vâng."

Phương Mộc và Tiêu Vọng quay người đi về phía cửa, vừa kéo cửa ra, thì Cảnh Húc gọi với một tiếng "này" ở sau lưng.

"Gì thế?" Phương Mộc lập tức quay đầu lại.

"Mấy hôm trước có mấy người ở chỗ các anh đến điều tra, mang mấy cuộn băng video giám sát cũ đi." Cảnh Húc lười biếng nói: "Khi nào sử dụng xong, bảo họ trả lại cho chúng tôi."

"Mấy người?" Phương Mộc hỏi luôn.

"Ba người thì phải, đúng rồi, ba người."

Trên đường về, Tiêu Vọng chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ không nói gì, Phương Mộc cũng không có tâm trí để trò chuyện. Lúc chờ đèn đỏ, Tiêu Vọng bỗng quay đầu lại nhìn Phương Mộc hỏi: "Ai đã lấy băng video?"

Phương Mộc ngó ra một lúc rồi chậm rãi lắc đầu.

Thực ra anh biết rất rõ, đám người của Trịnh Lâm đã lấy băng video. Còn họ muốn làm gì, anh không thể nào biết được. Nhưng rõ ràng là việc lấy nội dung số băng video đó không thuộc phạm vi chức trách của Trịnh Lâm. Anh mơ hồ cảm giác Trịnh Lâm quan tâm đến vụ án của ông Hình đến mức ấy, có lẽ không chỉ vì

mục đích thăng quan tiến chức.

Tiêu Vọng "ồ" lên một tiếng, ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: "Anh có tin lời Cảnh Húc không?"

"Không." Phương Mộc gạt suy nghĩ trong đầu lại, nhìn về phía trước, trả lời dứt khoát: "Anh ta đã nói dối."

"Ồ?" Tiêu Vọng bất giác ngồi thẳng dậy, "Câu nào?"

Đèn đỏ chuyển sang xanh. Phương Mộc nở má, "Về việc băng ghi hình giám sát."

"Ý anh là..." Tiêu Vọng nhíu mày nhớ lại, "Có đúng là có người sai khiến anh ta tắt hết các thiết bị camera giám sát đi không?"

"Đúng."

"Lí do?" Tiêu Vọng nhìn Phương Mộc thăm dò, "Lại là cảm giác à?"

"Không." Phương Mộc mỉm cười, "Lúc tôi hỏi anh ta có phải có người sai khiến hay không, thái độ anh ta rất khinh khỉnh, thông thường phản ứng như vậy cho thấy nội dung chất vấn là sự thật. Ngoài ra, không biết anh có để ý không, khi tôi hỏi có đúng là hôm đó không có hình ảnh giám sát không, anh ta xoa bóp cổ rất mạnh."

"Ừ, hình như là thế." Tiêu Vọng ngẫm nghĩ, "Thế thì sao?"

"Khi nói dối, người ta thường hay sờ lên cổ." Phương Mộc hừ một tiếng, "Đó là biểu hiện điển hình nhất."

"Ha ha." Tiêu Vọng cười phá lên, "Chú mày cao thủ thật! Đúng rồi, nghe nói ông Hình phải làm trắc nghiệm nói dối, cậu đi luôn cho xong."

"Tôi cũng muốn lắm!" Phương Mộc cười nhăn nhó, bỗng trong lòng ghen lại. Chuyên gia trắc nghiệm nói dối sắp đến, không biết liệu ông Hình có vượt được qua ải này.

Chuyên gia của Thẩm Dương tên là Hàn Vệ Minh, hơn bốn mươi tuổi, tóc hoa râm, mặt đầy nếp nhăn. Trông không giống dáng dấp của một chuyên gia trắc nghiệm nói dối, mà giống một nhân viên marketing đã được tôi luyện nhiều năm, thành tích đầy mình trên thương trường. Biên Bình ra đón, vừa xuống xe, anh ta đã ôm chầm lấy Biên Bình, vừa vỗ vừa đám, có vẻ rất thân mật.

Biên Bình nhìn về phía sau lưng anh ta: "Đến một mình à? Trợ lí đâu?"

"Anh chàng ấy hả, về quê làm đám cưới rồi." Hàn Vệ Minh cười bảo: "Các anh cử cho tôi vài người làm trợ lí cũng được."

"Chuyện nhỏ." Biên Bình vội kéo Phương Mộc lại, "Đây là anh chàng cừ nhất bộ phận của tôi, cho cậu ấy theo học anh nhé."

Hàn Vệ Minh mỉm cười ngắm Phương Mộc, khoảnh khắc ấy, Phương Mộc bỗng cảm giác con người trông rất đỗi bình thường này đã tập trung toàn bộ sự chú ý vào ánh mắt, ánh mắt ấy hết như tia X quang, trong chớp mắt đã rọi thấu toàn bộ tâm can anh.

"Rất tốt." Hàn Vệ Minh vỗ vào vai Phương Mộc, "Thông minh nhanh nhẹn. Những ngày tới cậu sẽ vất vả đấy."

Phương Mộc bình tĩnh lại, vội khách sáo đáp lời: "Dạ, may quá, có cơ hội đi theo học tập thầy Hàn."

Hàn Vệ Minh cười giòn giã, quay người nói với Biên Bình: "Đi thôi, ông bạn già, mời tôi ăn một bữa ngon nào."

Biên Bình mời cơm, Phương Mộc đi cùng. "Một bữa ngon" hóa ra là một bữa lẩu Tứ Xuyên. Theo lời Hàn Vệ Minh, anh ta chỉ khoái món này. Hàn Vệ Minh hứng khởi sang sảng cười nói với Biên Bình suốt bữa ăn. Phương Mộc không có tâm trí nào để ăn uống, anh mấy lần muốn bàn chuyện vụ án, nhưng không biết bắt đầu thế nào. Bữa ăn kéo dài đến tận mười rưỡi tối, đến lúc không thể uống thêm được nữa, Hàn Vệ Minh mới đòi về khách sạn nghỉ. Trên đường về, Phương Mộc trách Biên Bình đã không nhân cơ hội chỉ có một mình Hàn Vệ Minh để bàn về vụ án, Biên Bình bĩu môi:

"Cậu tưởng Hàn Vệ Minh uống nhiều thật à? Anh ta hiểu rõ tình hình đấy." Biên Bình mở cúc áo cổ, hơi thở nồng nặc mùi rượu, "Cái tay ghê gớm này không muốn cho mình có cơ hội nên mới rót rượu liên tục thế đấy."

Phương Mộc không nói thêm gì nữa, một lúc sau, anh hỏi: "Bước tiếp theo phải làm thế nào?" Lòng anh nặng trĩu.

"Tính từng bước một vậy." Biên Bình nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ đăm chiêu suy nghĩ, "Trong tỉnh có rất nhiều chuyên gia, cậu có biết tại sao lại mời Hàn Vệ Minh không?"

"Tại sao ạ?"

"Hàn Vệ Minh nổi tiếng là người chính trực. Làm trắc nghiệm nói dối đối với ông Hình, phải tìm một người chí công vô tư." Biên Bình nhìn vẻ mặt u ám của Phương Mộc, "Có điều không việc gì phải lo lắng cả. Sự thực là sự thực, hơn nữa, Phương Mộc..."

Giọng Biên Bình bỗng trở nên nghiêm khắc, Phương Mộc bất giác quay đầu lại nhìn ông.

"...Là cảnh sát, nhất định phải bảo vệ chính nghĩa, nhưng chúng ta cũng không được đánh mất lập trường."

Một hồi lâu sau, Phương Mộc mới khẽ gật đầu. Vẻ như đã tiếp thu lời giảng giải của Biên Bình, nhưng thực ra trong lòng anh rối bời.

Rõ ràng là ông Hình đã bị mưu hại, nhưng nếu không có bằng chứng có lợi, hình phạt mà pháp luật dành cho ông sẽ rất nặng.

Cảnh sát phải trung thành, nhưng trung thành với pháp luật, hay với lương tâm?

Đúng như Biên Bình nói, ngày hôm sau Hàn Vệ Minh đóng cửa không tiếp khách, giam mình trong phòng nghiên cứu hồ sơ vụ án, không gặp bất cứ một ai. Việc chọn phòng làm trắc nghiệm và lắp đặt thiết bị trắc nghiệm giao cả cho Biên Bình và Phương Mộc. Sáng ngày thứ ba, Phương Mộc đến chờ Hàn Vệ Minh ở phòng ăn của khách sạn từ rất sớm. Vừa bước vào, đã thấy Hàn Vệ Minh ngồi bên bàn ăn cháo. Hàn Vệ Minh lập tức phát hiện ra Phương Mộc, anh vẫy tay gọi Phương Mộc đi tới.

"Ăn gì chưa?" Hàn Vệ Minh lấy một tờ giấy ăn lau miệng, "Cháo ngon lắm, ăn tí nhé?"

"Em ăn rồi." Phương Mộc không có tâm trí nào để nói chuyện, "Thầy Hàn này, phương án trắc nghiệm thế nào rồi ạ?"

"Chà, người được anh Biên giới thiệu quả là có bản lĩnh." Hàn Vệ Minh cười sáng khoái, "Không ngờ cậu cũng chuyên nghiệp ra phết nhỉ."

Phương Mộc cười nhả nhỏ. Chuyên nghiệp gì đâu, chỉ vì mấy hôm nay cặm cụi tìm hiểu bổ sung kiến thức về kỹ thuật trắc nghiệm nói dối. Trình tự trắc nghiệm nói dối có thể chia thành ba giai đoạn: lên phương án trắc nghiệm, thực thi phương án trắc nghiệm và chỉnh lý số liệu trắc nghiệm. Trong đó, phương án trắc nghiệm bao gồm các nội dung như mục tiêu trắc nghiệm, đối tượng trắc nghiệm, phương thức trắc nghiệm, trong đó quan trọng nhất là việc thiết kế các câu hỏi khơi gợi phản ứng tâm sinh lý của người bị trắc nghiệm và cách sắp xếp phối hợp các câu hỏi đó. Bên ngoài, Hàn Vệ Minh rất tin tưởng Biên Bình và Phương Mộc, nên đã giao cho họ làm một số công việc, nhưng anh ta tuyệt đối không để người khác nhúng tay vào phần việc mang tính quyết định trong quá

trình trặc nghiệm. Phương Mộc hiểu rõ điều đó nên đã từ bỏ ý định thăm dò trước phương án trặc nghiệm. Hơn nữa, cho dù anh có dự đoán trước được câu hỏi trặc nghiệm, cũng rất khó có thể làm được điều gì đó cho ông Hình.

Ăn xong bữa sáng, Hàn Vệ Minh còn tán chuyện rất lâu, thấy đồng hồ đã hơn tám rưỡi, anh ta mới đứng dậy bảo: "Đi thôi, qua trụ sở xem thế nào."

Mặc dù lúc đó đã qua giờ cao điểm, nhưng đường vẫn đông nghẽn. Dòng xe trên đường chật ních, chiếc xe Jeep chốc chốc lại phải dừng lại chờ đợi, tốc độ chậm như rùa bò. Phương Mộc liên tục quan sát Hàn Vệ Minh qua gương chiếu hậu, Hàn Vệ Minh lơ đãng tựa người ra chiếc ghế sau, có vẻ hứng thú với quang cảnh bên ngoài cửa sổ.

Phương Mộc hiểu rõ, Hàn Vệ Minh tỏ ra thư thái nhẹ nhõm cốt để tạo cho người khác cảm giác khó tiếp xúc. Nhưng anh vẫn muốn thử xem sao.

Lại đèn đỏ. Phương Mộc nhìn dãy xe nối đuôi nhau xếp hàng dài phía trước liền gạt cần số về số không, rồi kéo phanh tay.

"Thầy Hàn làm trặc nghiệm nói dối bao nhiêu năm rồi?" Phương Mộc đưa cho anh ta một điếu thuốc.

"Ha ha, cảm ơn cậu." Hàn Vệ Minh cầm lấy điếu thuốc, "Gần mười lăm năm rồi."

"Thầy từng trải thế, vốn hiểu biết và kinh nghiệm chắc chắn là vô cùng phong phú." Phương Mộc nhìn về phía trước, cố gắng né tránh ánh mắt của Hàn Vệ Minh, "Thầy có gặp vụ nào gai góc không? Kể cho em nghe để em học tập đôi điều."

"Ha ha, ý cậu là vụ kiểu nào?" Hàn Vệ Minh thoáng nhìn Phương Mộc.

"Là loại..." Phương Mộc cẩn thận lựa chọn câu từ, "Có chuẩn bị trước, định gây nhiễu..."

"Đối phó lại trặc nghiệm đúng không?" Hàn Vệ Minh cười vang, "Tất nhiên là có. Kỹ thuật trặc nghiệm nói dối ra đời, thì kỹ thuật đối phó cũng xuất hiện luôn. Khi Liên Xô cũ huấn luyện đặc vụ KGB, khả năng đối phó lại trặc nghiệm nói dối là một trong những kỹ năng bắt buộc phải nắm vững."

"Thế ạ? Có thật là có thể đối phó lại được trặc nghiệm nói dối không?" Phương Mộc cố gắng tỏ ra thoải mái, "Sử dụng phương pháp gì ạ?"

"Ha ha, có rất nhiều phương pháp có thể gây nhiễu đối với phản ứng tâm sinh lí của mình." Hàn Vệ Minh nói ra một vài phương pháp có khả năng khiến cho

người ta không thể tiến hành trắc nghiệm được, hoặc có ảnh hưởng nghiêm trọng đối với kết luận trắc nghiệm.

Phương Mộc không nói xen vào nữa mà cố gắng ghi nhớ. Hàn Vệ Minh nói xong, Phương Mộc im lặng thâm sấp xếp lại trong đầu, bỗng anh cảm giác có gì đó bất thường.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, liền bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Hàn Vệ Minh đang chăm chú nhìn mình.

"Ha ha, thầy Hàn, thầy tin tưởng em quá." Phương Mộc cup mắt xuống, trong lòng hoang mang lo lắng, "Thầy không sợ em thông đồng báo cho ông Hình biết à?"

"Ha ha, tôi nghĩ là cậu cũng có những nguyên tắc đạo đức nghề nghiệp của mình. Chúng ta cũng chỉ bàn về học thuật thôi mà." Hàn Vệ Minh cười thoải mái, nhưng ánh mắt anh ta sắc như dao, "Hơn nữa, tôi biết đã có biện pháp đối phó với trắc nghiệm nói dối, thì tất cũng sẽ có cách đối phó lại."

Đèn đỏ chuyển sang xanh. Phương Mộc im lặng khởi động xe. Niềm vui vừa mới nhen nhóm trong lòng đã hoàn toàn tắt ngấm.

Phòng họp ở tầng 4 của trụ sở Công an thành phố được chọn làm phòng trắc nghiệm nói dối, ở đây sạch sẽ và yên tĩnh, sau khi bỏ bớt số bàn ghế không cần thiết đi, không gian cũng đủ rộng, tiện cho việc bố trí người làm công tác chuẩn bị, đề phòng xảy ra tình hình ngoài dự đoán. Hàn Vệ Minh chấp tay sau lưng đi một vòng, sau khi cẩn thận kiểm tra nhiệt độ trong phòng, anh ta bày tỏ sự hài lòng đối với kết quả làm việc của Biên Bình và Phương Mộc.

"Nếu còn cần gì, anh cứ nói với chúng tôi." Biên Bình chân thành nói, "Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Ha ha, đầy đủ lắm rồi." Vẻ mặt Hàn Vệ Minh trở nên nghiêm nghị hơn, "Gặp đối tượng trắc nghiệm chứ nhỉ."

Vì phải làm trắc nghiệm nói dối, nên Hình Chí Sâm được giải về trại giam của thành phố. Một tiếng đồng hồ sau, khi họ đang chuyện phiếm ở một phòng họp khác thì nhận được thông báo: Đối tượng trắc nghiệm - Hình Chí Sâm đã chờ ở phòng trắc nghiệm.

Hàn Vệ Minh chậm rãi châm một điếu thuốc, rồi đứng dậy nói: "Đi thôi, xem tình hình thế nào."

Biên Bình vỗ vai Phương Mộc, ra hiệu cho anh đi theo.

Để đảm bảo cuộc nói chuyện trước khi tiến hành trắc nghiệm không bị làm phiền, tầng 4 bị phong tỏa tuyệt đối, chỉ giữ lại lực lượng an ninh cần thiết. Bốn xung quanh đều im ắng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hai người. Bước chân Hàn Vệ Minh ung dung thong thả, còn bước chân Phương Mộc thoáng sự lo lắng bất an. Vừa rẽ vào hành lang tầng 4, đang cúi đầu suy nghĩ, Phương Mộc bỗng thấy trước mắt hơi tối, anh ngẩng đầu lên theo phản xạ bản năng, hành lang trống trải xuất hiện một người.

Là Trịnh Lâm.

Hàn Vệ Minh đưa mắt nhìn anh ta, định vòng qua một bên để đi tiếp. Không ngờ Trịnh Lâm giạng chân ra đứng chặn trước mặt Hàn Vệ Minh.

Gương mặt Hàn Vệ Minh thoáng vẻ ngạc nhiên, nhưng anh lập tức mỉm cười.

"Gì thế?" Hàn Vệ Minh hỏi khẽ, như thể đang nói chuyện với một cậu bé tinh nghịch.

"Ông chính là chuyên gia đấy à?" Trịnh Lâm lạnh lùng ngắm Hàn Vệ Minh, giọng trầm lắng nhưng đầy hằn học.

"Anh Trịnh!" Phương Mộc chạy lên đứng chặn trước Hàn Vệ Minh, "Anh làm cái gì thế hả?"

Trịnh Lâm không hề để tâm đến Phương Mộc, anh ta vẫn chăm chăm nhìn Hàn Vệ Minh, một lát sau, anh ta thong thả nói:

"Trắc nghiệm cho cẩn thận." Anh ta dừng lại một lúc, "Nếu ông làm càn, tôi không tha cho ông đâu."

Hàn Vệ Minh nheo mắt lại, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

"Thế nào là làm càn? Bênh vực, bao che, hay là ép ông ấy vào chỗ chết?" Giọng Hàn Vệ Minh lạnh băng, "Anh có quan hệ thế nào với Hình Chí Sâm, tôi không quan tâm, tôi chỉ tin vào những gì tôi nhìn thấy và những sự thực mà tôi thấy đáng tin cậy."

Nói xong, Hàn Vệ Minh vòng qua Trịnh Lâm, sải bước về phía trước, không hề quay đầu lại. Phương Mộc vội đuổi theo. Lúc Phương Mộc đi ngang qua, Trịnh Lâm đột ngột túm lấy cổ tay anh. Phương Mộc quay đầu lại, vẻ mặt Trịnh Lâm pha trộn những cảm xúc phức tạp, dường như vừa lo lắng, lại vừa thù ghét.

Phương Mộc không nói gì, lạnh lùng nhìn anh ta. Được mấy giây, môi Trịnh Lâm động đậy, như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói gì.

Phương Mộc lẳng lặng kéo tay anh ta ra rồi quay người bước đi.

Phương Mộc mở cửa phòng họp, thấy Hàn Vệ Minh và Hình Chí Sâm ngồi đối diện với nhau, Hàn Vệ Minh đang châm thuốc cho Hình Chí Sâm. Phương Mộc vội vàng giới thiệu: "Giám đốc Hình, đây là..."

"Khà khà, không cần giới thiệu đâu. Hàn Vệ Minh, thầy Hàn, trước đây chúng tôi đã từng gặp nhau." Ông Hình nhìn Hàn Vệ Minh cười vang, "Thầy Hàn, lần này lại vất vả cho thầy rồi."

"Vất vả gì đâu, công việc của tôi mà." Hàn Vệ Minh khẽ vẩy tàn thuốc lá, "Dạo này thế nào, anh Hình?"

"Vẫn ổn."

Ông không ổn chút nào. Những vết thương trên mặt Hình Chí Sâm không hề bớt đi, mà còn nhiều hơn, thậm chí có chỗ vết thương cũ chưa kịp lành, đã có thêm vết mới. Hàn Vệ Minh cũng để ý thấy điều đó, nét mặt anh dần trở nên nghiêm nghị.

"Có tiến hành được không?" Hàn Vệ Minh hỏi khẽ.

"Không sao đâu." Ông Hình cười giòn giã, "Chuyện nhỏ, tôi chịu được."

Hàn Vệ Minh mỉm cười, đẩy bao thuốc trên bàn sang cho ông Hình.

"Mình nói chuyện quan trọng nhé. Gần đây anh có uống thuốc gì không?"

"Không."

"Có bị bệnh tim mạch, bệnh đường hô hấp không? Còn nữa..." Giọng Hàn Vệ Minh bỗng pha chút hài hước, "Anh không có bệnh thần kinh chứ?"

Hình Chí Sâm cười phá lên, "Không có, không có bệnh gì cả. Tôi mà mắc bệnh thần kinh thì đã chẳng phải phiền đến anh ra tay."

Một trong những nhiệm vụ của giai đoạn trò chuyện trước khi tiến hành trắc nghiệm là tạo ra không khí tin cậy, khách quan và chuyên nghiệp giữa người tiến hành trắc nghiệm với đối tượng trắc nghiệm, xem ra, ông Hình và Hàn Vệ Minh đã dễ dàng đạt được mục tiêu này.

"Theo thông lệ, tôi phải giới thiệu với anh về nguyên lí trắc nghiệm." Hàn Vệ Minh vẫn tươi cười, "Thế nào, anh muốn trắc nghiệm bằng đối thoại hay diễn tả?"

"Anh không cần mất công mất sức thế đâu." Điều thuốc trong tay ông Hình đã cháy cả đầu lọc, ông vẫn còn cố hút, "Tôi làm công an bấy nhiêu năm rồi, tính khoa học trong quá trình trắc nghiệm tâm sinh lí, tính khách quan của chỉ tiêu

trắc nghiệm, rồi kết quả trắc nghiệm không chịu ảnh hưởng chủ quan của nhân viên làm trắc nghiệm, những cái đó tôi đều hiểu."

"Được." Hàn Vệ Minh mở laptop ra. "Thế thì nói về vụ án nhé."

Trò chuyện trước khi tiến hành trắc nghiệm là một khâu vô cùng quan trọng trong cả quá trình trắc nghiệm nói dối. Ở một góc độ nhất định, giai đoạn trò chuyện này thậm chí còn quan trọng hơn cả giai đoạn trắc nghiệm chính thức. Đối tượng trắc nghiệm có thể có những phản ứng cần thiết hay không, phụ thuộc vào trạng thái tâm lí trước khi làm trắc nghiệm, để đối tượng trắc nghiệm có được trạng thái tâm lí thích hợp, người làm trắc nghiệm phải trò chuyện để dẫn dắt, điều chỉnh.

Đầu tiên ông Hình thuật lại chi tiết tình hình hôm xảy ra vụ án. Hàn Vệ Minh rất ít khi xen vào, hầu như chỉ lắng nghe, thỉnh thoảng lại gõ vài chữ. Phương Mộc biết, Hàn Vệ Minh vừa nghe ông Hình nói về tình tiết vụ án vừa điều chỉnh quan điểm của mình về vụ án và những câu hỏi trong quá trình trắc nghiệm. Tiếp đó, Hàn Vệ Minh và ông Hình thảo luận về những vấn đề liên quan đến trắc nghiệm nói dối, anh ta chú trọng giảng giải về những câu hỏi mấu chốt. Phương Mộc để ý thấy, những câu hỏi mà Hàn Vệ Minh chuẩn bị cho quá trình trắc nghiệm đa phần tập trung vào chi tiết có sự xuất hiện của nạn nhân nữ hay không và chi tiết nổ súng bắn Hồ Anh Bá. Đối với những câu hỏi này, nội dung trả lời của ông Hình hoàn toàn giống với lời khai trước đó.

Sau khi ghi lại câu hỏi trắc nghiệm vào trong máy, đồng thời yêu cầu ông Hình đối chiếu, giai đoạn trò chuyện trước khi tiến hành trắc nghiệm kết thúc.

"Thế thôi nhé." Hàn Vệ Minh đứng dậy, "Mai chúng ta gặp lại!"

"Mai gặp lại." Ông Hình bình tĩnh nói.

Lúc đi đến cửa, Hàn Vệ Minh bỗng nhớ ra điều gì đó, anh lôi trong túi áo ra hơn nửa bao thuốc ném cho ông Hình.

"Nhớ ngủ một giấc thoải mái. Mai phải tươi tỉnh hơn đấy nhé."

Hình Chí Sâm không đáp lời, ông giơ bao thuốc lá lên tỏ ý cảm ơn. Hàn Vệ Minh mỉm cười, mở cửa bước ra. Phương Mộc không đi ngay mà ghé sát tới trước bàn hỏi khẽ: "Giám đốc Hình, em có thể làm được gì giúp anh không?"

Hình Chí Sâm đưa mắt nhìn thiết bị giám sát trên trần nhà, bỗng ông nhe răng cười: "Làm cái chân giò, càng to càng tốt."

Trở ra hành lang, Phương Mộc đuổi theo Hàn Vệ Minh đang chậm rãi bước

đi phía trước, rón rén hỏi: "Thầy thấy... bây giờ trạng thái của giám đốc Hình có thể làm trắc nghiệm được không?"

"Ông ấy không sao đâu." Hàn Vệ Minh còn đang mải suy nghĩ trong đầu, ánh mắt nhìn về phía trước vẻ đăm chiêu, "Hình Chí Sâm ngoan cường hơn cậu tưởng nhiều đấy."

Trong phòng họp, Tiêu Vọng đang nói chuyện gì đó với một người phụ nữ trung niên. Thấy Phương Mộc và Hàn Vệ Minh bước vào, hai người liền đứng dậy. Phương Mộc nhận ra người phụ nữ đó là Dương Mẫn, vợ Hình Chí Sâm, y tá trưởng của khoa nhi bệnh viện thành phố, anh vội bước tới bắt tay: "Chị..."

"Cậu Phương, tôi có thể gặp anh ấy một lát được không?" Dương Mẫn gầy sọp và già hẳn đi, "Chỉ nhìn mặt thôi cũng được."

Lời đề nghị khiến Phương Mộc khó xử, anh nhìn Hàn Vệ Minh và Tiêu Vọng. Hàn Vệ Minh lập tức bày tỏ thái độ: "Tôi không có ý kiến gì." "Tôi đi xin ý kiến lãnh đạo." Tiêu Vọng nói rồi đi luôn.

Mấy phút sau Tiêu Vọng quay lại, vẻ mặt đầy khó xử.

"Ý của lãnh đạo là... không nên để tâm trạng của giám đốc Hình bị ảnh hưởng trước khi làm trắc nghiệm."

"Mang vào chút đồ ăn cũng không được sao?" Dương Mẫn không kìm nén được cảm xúc, "Giám lâu như thế... không có tin tức gì... Kể cả là chém đầu... cũng phải được ăn một bữa trước khi xử chứ..." Nói đến đó, Dương Mẫn biết mình đã lỡ lời, vừa hối hận lại vừa tức giận, người chị run lên.

Phương Mộc nghiêng răng, làm lì kéo Dương Mẫn dậy, rồi xách chiếc túi Dương Mẫn mang đến lên.

"Chị, em dẫn chị đi."

"Phương Mộc!" Biên Bình và Tiêu Vọng cùng đứng bật dậy.

"Để cho cậu ấy đi." Hàn Vệ Minh im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng, "Căn cứ vào trạng thái tinh thần hiện tại của đối tượng trắc nghiệm, người nhà vào thăm có tác dụng ổn định tâm lí. Cứ nói là tôi bảo thế."

Phương Mộc cảm kích nhìn Hàn Vệ Minh rồi kéo Dương Mẫn đi về phía phòng tạm giam. Những người trông thấy Dương Mẫn ở lối đi đều lảng ra chỗ khác, chỉ có mấy người cảnh sát nhiều tuổi chào một tiếng rồi cũng vội vàng đi luôn. Phương Mộc nhớ lại cảnh mọi người vây lấy vò vập hỏi han mỗi lần Dương Mẫn đến trụ sở khi trước, trong lòng anh đan xen những cảm xúc phức tạp.

Đến cửa phòng tạm giam, sau khi trình bày tình hình, liền bị cảnh vệ từ chối: "Không được. Ông ta phạm tội nghiêm trọng, chỉ được phép ăn đồ ăn do Công an thành phố đưa tới."

Phương Mộc nén giận, kiên nhẫn giải thích: "Đây là vợ của ông Hình, không lẽ lại bỏ thuốc độc?"

"Kể cả là thế cũng không được." Cậu cảnh vệ vẫn không thay đổi thái độ, "Chúng tôi buộc phải tuân thủ quy định, ngoại trừ mang đi xét nghiệm..."

"Xét nghiệm cái cục cứt!" Trịnh Lâm từ đầu hành lang bên kia âm âm bước tới, mặt sắt lại: "Có cần tôi ăn cho anh xem không hả?"

Cậu cảnh vệ luống cuống, "Đội trưởng Trịnh..."

"Mở cửa ra!"

"Tôi..."

"Tôi bảo anh mở cửa!" Trịnh Lâm gầm lên, "Nhanh lên!"

Cậu cảnh vệ miễn cưỡng nhìn ngó bốn xung quanh rồi thò tay lấy chìa khóa. Dương Mẫn chỉ kịp cười cảm ơn Trịnh Lâm, chị đưa tay khẽ vuốt tóc và đi theo cảnh vệ vào phòng giam.

Hành lang chỉ còn lại Phương Mộc và Trịnh Lâm mặt đối mặt không biết nói gì. lát sau, Trịnh Lâm đưa cho Phương Mộc một điều thuốc, Phương Mộc lưỡng lự giây lát rồi cầm lấy, im lặng hút.

Hút hết điều thuốc, Trịnh Lâm khẽ hỏi: "Ngày mai... anh có mặt?"

Phương Mộc không muốn nói nhiều, anh đáp ngắn gọn: "Ừ."

"Có kết quả thì báo cho tôi một tiếng." Nói xong, Trịnh Lâm dập tắt điều thuốc, quay người bước đi.

Thời gian trắc nghiệm: Ngày 3 tháng 11

Địa điểm trắc nghiệm: Phòng họp số 3 trụ sở Công an thành phố C

Nguyên nhân vụ án: Án cố ý giết người

Người làm trắc nghiệm: Người trắc nghiệm chính Hàn Vệ Minh; Trợ lý Phương Mộc.

Đối tượng trắc nghiệm: Hình Chí Sâm, 53 tuổi, nam, dân tộc Hán, trình độ văn hóa: tốt nghiệp đại học, trước khi bị bắt là Giám đốc Công an thành phố C.

Mối quan hệ giữa đối tượng trắc nghiệm và vụ án: Nghi phạm

Người trắc nghiệm chính cho đối tượng trắc nghiệm biết: Hôm nay dùng thiết bị trắc nghiệm tâm lí tiến hành trắc nghiệm những vấn đề tâm lí liên quan

nhằm mục đích phục vụ cho việc điều tra vụ án giết người ở khách sạn Thành Loan. Nếu nội dung anh trình bày là sự thực, thì kết quả trắc nghiệm sẽ có lợi đối với anh, nếu anh nói dối, kết quả trắc nghiệm sẽ bất lợi đối với anh. Việc tiến hành trắc nghiệm tâm lí là hoàn toàn tự nguyện, anh có quyền từ chối không làm trắc nghiệm tâm lí hoặc chấm dứt không tiếp tục việc trắc nghiệm tâm lí bất cứ lúc nào trong suốt quá trình trắc nghiệm.

Đối tượng trắc nghiệm cam kết: Người trắc nghiệm chính đã giảng giải về đặc điểm kĩ thuật của quá trình trắc nghiệm nói dối, tôi - Hình Chí Sâm hài lòng về những nội dung giảng giải này và hoàn toàn tin tưởng vào trình tự trắc nghiệm, hiểu rõ quyền lợi của mình, đồng thời không sử dụng bất cứ thủ đoạn uy hiếp hay cưỡng ép tôi. Tôi - Hình Chí Sâm hoàn toàn tự nguyện chấp nhận lần trắc nghiệm tâm lí này, và cam kết sẽ phối hợp tích cực. Tôi công nhận kết quả trắc nghiệm và đồng ý lấy kết quả trắc nghiệm làm căn cứ nhận định sau này.

Sau khi Hình Chí Sâm và Hàn Vệ Minh lần lượt kí tên vào văn bản, cuộc trắc nghiệm tâm lí chính thức bắt đầu. Việc được tiến hành đầu tiên là trắc nghiệm kích động.

Hàn Vệ Minh đưa cho ông Hình một tờ giấy, yêu cầu ông tùy ý chọn một trong những con số từ 4 đến 8 và viết lên giấy, sau đó gấp tờ giấy lại, đặt dưới lòng bàn tay mình, tuyệt đối không để người khác nhìn thấy.

"Không cần đâu." Ông Hình mỉm cười nói: "Tôi hoàn toàn tin tưởng vào tính khoa học của việc trắc nghiệm."

"Cần đấy." Hàn Vệ Minh nghiêm túc nói: "Tôi cần kiểm tra mô hình sơ đồ phản ứng sinh lí của anh khi nói dối."

Ông Hình khế lắc đầu, viết một con số, rồi gấp đôi tờ giấy lại, đặt dưới lòng bàn tay. Hàn Vệ Minh vẫy tay gọi Phương Mộc, Phương Mộc lập tức lấy thiết bị truyền dẫn nhịp thở đeo vào cho ông Hình, sau đó quần túi hơi đo huyết áp vào tay trái của Hình Chí Sâm, cuối cùng kẹp điện cực vào đầu ngón áp út tay trái của ông. Khoảnh khắc đó, Phương Mộc bỗng cảm thấy người ông Hình khế co giật.

"Ha ha, anh bạn già, có phản ứng nhanh thế?" Hàn Vệ Minh đưa mắt nhìn thiết bị hiển thị biểu đồ, "Điện ở da anh tăng lên đấy."

"Lần đầu tiên đeo cái món này mà." Ông Hình cười gượng, "Nếu là anh chắc cũng sẽ căng thẳng thế thôi."

Hàn Vệ Minh mỉm cười: "Được, giờ tôi sẽ hỏi con số khi nãy anh viết, cho dù

là tôi hỏi con số nào, anh đều phải trả lời là "không phải", hiểu không?"

Ông Hình gật đầu. Sau đó, Hàn Vệ Minh lần lượt hỏi từ 4 đến 8, Hình Chí Sâm đều lắc đầu phủ nhận.

Hàn Vệ Minh chăm chú nhìn máy hiển thị biểu đồ, mấy phút sau, anh hỏi: "Là số 5, đúng không?"

Hình Chí Sâm không trả lời mà mở tờ giấy trong tay ra, con số 5 viết ngoáy hiện ra rõ ràng trước mắt.

"Cái món này của anh chuẩn thật." Ông quay về phía Phương Mộc, chọc chọc vào tờ giấy, như thể đang tham gia một trò chơi thú vị.

"Được rồi." Hàn Vệ Minh ngồi dựa vào ghế, mỉm cười nói: "Tôi vẫn phải nhắc anh là mỗi câu hỏi anh đều phải trả lời thành thật, nói dối đối với bất cứ câu trả lời nào đều bất lợi cho anh, hiểu không?"

"Tôi hiểu." Hình Chí Sâm hơi thẳng người lên.

"Được, thế thì chúng ta bắt đầu thôi."

Hỏi: Anh tên là Hình Chí Sâm đúng không?

Đáp: Vâng. (Hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức trả lời ngay)

Hỏi: Buổi chiều hôm xảy ra vụ án, anh đã đến khách sạn Thành Loan đúng không?

Đáp: Vâng.

Hỏi: Anh đến phòng 624?

Đáp: Vâng.

Hỏi: Anh gặp phải một người ở phòng 624, đúng không?

Đáp: Không đúng, là hai người. (Chỉnh lại tư thế ngồi, ngồi thẳng người)

Hỏi: Là hai người đàn ông phải không?

Đáp: Không đúng, là một nam một nữ.

Hỏi: Anh có đồng ý nói thật không?

Đáp: Tôi đồng ý. (Gật đầu, vẻ mặt bình thản)

Hỏi: Công việc của anh là cảnh sát, đúng không?

Đáp: Vâng.

Hỏi: Lúc anh vào phòng, cô gái đó ở trong phòng đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Cô ta từ cửa bước vào phòng à?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Cô ta đi ra từ phòng vệ sinh đúng không?

Đáp: Đúng. (Gật đầu, trả lời ngay)

Hỏi: Anh đã bao giờ nói dối cơ quan công an chưa?

Đáp: Tôi chưa từng nói dối.

Hỏi: Anh sinh năm 1953, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước đây anh đã bao giờ gặp cô gái đó chưa?

Đáp: Chưa.

Hỏi: Cô ta mặc quần áo như thế nào?

Đáp: Cô ta không mặc quần áo.

Hỏi: Trên người cô ta có đặc điểm gì?

Đáp: Bụng dưới có một vết xăm.

Hỏi: Vết xăm hình con chim phải không?

Đáp: Không phải. (Hơi cúi đầu, con ngươi mắt chuyển động xuống dưới về bên trái)

Hỏi: Vết xăm hình động vật phải không?

Đáp: Không phải, là một bông hoa. (Trả lời ngay)

Hỏi: Bông hoa đó màu xanh lam phải không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Bông hoa đó màu đỏ đúng không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Bông hoa đó màu tím đúng không?

Đáp: Đúng. Màu tím nhạt.

Hỏi: Anh có đồng ý thành thật trả lời các câu hỏi của tôi không?

Đáp: Đồng ý.

Hỏi: Anh là người thành phố C, đúng không ?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước khi anh vào phòng, người đàn ông đó đã ở trong phòng, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước đây anh đã bao giờ gặp anh ta chưa?

Đáp: Chưa. (Lắc đầu, vẻ mặt bình thản)

Hỏi: Lúc anh vào phòng, anh ta đang ngồi trên giường đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh ta đang ngồi trên ghế?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh ta từ trong phòng vệ sinh đi ra?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh ta đi ra cùng một người khác?

Đáp: Đúng. (Gật đầu)

Hỏi: Là một người đàn ông đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Là một cô gái đúng không?

Đáp: Đúng. (Gật mạnh đầu, người nghiêng về phía trước)

Hỏi: Anh có biết là nói dối sẽ mang đến hậu quả thế nào không?

Đáp: Biết.

Hỏi: Anh bắt đầu công tác từ năm 1973?

Đáp: Để tôi nghĩ một tí... Đúng rồi.

Hỏi: Người đàn ông đó có nói chuyện với anh không?

Đáp: Không.

Hỏi: Anh ta là người anh cần gặp phải không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta cưỡng chế cô gái đó đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh ta dùng búa để cưỡng chế cô gái đó đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh ta dùng súng cưỡng chế cô gái đó đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh ta dùng dao cưỡng chế cô gái đó?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh có lo lắng khi tôi hỏi những câu hỏi khác không?

Đáp: Không. Chẳng có gì phải lo lắng cả, khà khà. (Mỉm cười, tay phải nắm chặt, ngón cái liên tục di vào đốt thứ hai của ngón trỏ)

Hỏi: Trước khi vụ án xảy ra, anh là Giám đốc Công an thành phố C, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh có đồng ý thành thực trả lời câu hỏi của tôi không?

Đáp: Đồng ý.

Hỏi: Người đàn ông đó đã giết cô gái đó trước mặt anh?

Đáp: Đúng. (Gật đầu, trả lời ngay lập tức)

Hỏi: Giết bằng dao?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Đâm ba nhát đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Đâm hai nhát đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh có giấu tình tiết nào không?

Đáp: Không.

Hỏi: Anh có gia đình rồi, đúng không?

Đáp: Đúng. (Trả lời ngay, hơi cau mày)

Hỏi: Sau khi giết người, gã đàn ông đó tiếp tục ở lại trong phòng?

Đáp: Không.

Hỏi: Anh ta chạy trốn phải không?

Đáp: Phải.

Hỏi: Anh ta chạy về bên trái cửa phòng phải không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta chạy về bên phải cửa phòng phải không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Anh ta chạy xuống tầng dưới đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh ta chạy lên tầng trên đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Lúc đó anh có biết họ tên của anh ta không?

Đáp: Không biết.

Hỏi: Anh biết sử dụng súng thành thạo đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh đã bắn vào người đàn ông đó, đúng không?

Đáp: Đúng. (Ngồi thẳng người dậy)

Hỏi: Lúc anh nổ súng, người đàn ông đó đang chạy đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Khi anh nổ súng, người đàn ông đó đang đứng tại chỗ đúng không?

Đáp: Không.

Hỏi: Khi anh nổ súng, người đàn ông đó đang ở tư thế nằm đúng không?

Đáp: Không phải.

Hỏi: Khi anh nổ súng, người đàn ông đó đang lao về phía anh đúng không?

Đáp: Đúng. (Trả lời ngay)

Hỏi: Trước đây đã bao giờ anh sử dụng súng khi không cần thiết chưa?

Đáp: Chưa. (Trả lời chậm)

Hỏi: Anh có giấu tôi gì không?

Đáp: Không.

Hỏi: Anh tốt nghiệp học viện Cảnh sát hình sự Trung Quốc năm 1973?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Anh có đồng ý thành thực trả lời tất cả các câu hỏi không?

Đáp: Đồng ý.

Hỏi: Anh cảm thấy khi lao vào anh, người đàn ông đó đang cầm một cây gậy trong tay đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh cảm thấy khi lao vào anh, người đàn ông đó đang cầm súng trong tay đúng không?

Đáp: Không đúng.

Hỏi: Anh cảm thấy khi lao vào anh, người đàn ông đó đang cầm dao trong tay đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Thực ra đó là một chiếc thìa, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước khi nổ súng, anh đã biết đó là chiếc thìa, đúng không?

Đáp: Không đúng. (Lắc đầu, trả lời ngay lập tức)

Hỏi: Sau khi nổ súng, anh mới biết đó là chiếc thìa, đúng không?

Đáp: Đúng.

Hỏi: Trước đó anh đã từng nhìn thấy chiếc thìa đó đúng không?

Đáp: Không.

Hỏi: Có lo lắng tôi sẽ hỏi những câu hỏi khác không?

Đáp: Không, tôi sẽ nói tất cả những điều mình biết. (Lắc vai phải, mỉm cười, nhìn thẳng vào Hàn Vệ Minh)

Hỏi: Anh theo nghề cảnh sát 26 năm rồi, đúng không?

Đáp: Để tôi tính lại xem... Vâng, đúng thế.

Hỏi: Anh đã bao giờ vi phạm luật hình sự chưa?

Đáp: Chưa.

Hỏi: Có vấn đề gì bị người khác nắm được thóp, sợ bị lộ không?

Đáp: Không.

Hỏi: Anh có biết là nếu anh nói dối, sẽ xuất hiện phản ứng trên máy trắc nghiệm nói dối không?

Đáp: Biết.

Hàn Vệ Minh nói với tốc độ rất chậm, giọng từ tốn, cứ cách 15 giây mới đưa ra một câu hỏi. Phương Mộc căng thẳng quan sát điện ở da, nhịp thở, huyết áp và biểu đồ mạch đập. Hàn Vệ Minh thỉnh thoảng mới đưa mắt nhìn qua, anh ta chủ yếu tập trung quan sát nét mặt Hình Chí Sâm. Suốt cả quá trình, Hình Chí Sâm luôn bình tĩnh trả lời câu hỏi của Hàn Vệ Minh, biểu đồ trắc nghiệm cho thấy phản ứng sinh lí của ông không có những thay đổi rõ rệt. Phương Mộc dần dần đỡ căng thẳng, anh thầm nghĩ ông Hình không nói dối, sẽ dễ dàng vượt qua được khâu trắc nghiệm này.

Gần trưa, Hàn Vệ Minh tuyên bố lần trắc nghiệm thứ nhất kết thúc. Sau khi nhận được sự đồng ý của Hình Chí Sâm, lần trắc nghiệm lần hai sẽ tiếp tục vào buổi chiều.

Hình Chí Sâm vừa bị dẫn đi, Phương Mộc liền sốt ruột hỏi Hàn Vệ Minh: "Thầy Hàn, thầy thấy lần trắc nghiệm này thế nào?" Hàn Vệ Minh có vẻ hơi mệt, anh ta gỡ kính xuống, xoa huyết thái dương một lúc lâu, trả lời qua quýt: "Lát nữa hẵng nói." Sau khi đeo kính vào, anh ta cũng không định trả lời câu hỏi của Phương Mộc luôn, mà cầm biểu đồ trắc nghiệm lên nhìn chăm chú. Đúng lúc đó, Biên Bình thò đầu vào nói với Hàn Vệ Minh: "Thầy Hàn, đi ăn cơm đã chứ?"

"Ăn cơm, ăn cơm." Hàn Vệ Minh lập tức ném tờ biểu đồ trên tay xuống, "Tôi đói quá rồi." Quay đầu lại nhìn thấy dáng vẻ nóng lòng chờ đợi của Phương Mộc, Hàn Vệ Minh mỉm cười vỗ vào vai Phương Mộc.

"Tôi thấy cậu còn lo lắng về kết quả trắc nghiệm hơn cả ông Hình đấy." Anh ta chỉ vào biểu đồ trắc nghiệm, "Hay là lát nữa cho cậu đeo thiết bị vào, phản ứng

của cậu chắc chắn còn mạnh hơn cả ông Hình, ha ha."

Họ ăn trưa ở một phòng riêng trong nhà ăn, mấy vị lãnh đạo của Công an thành phố cũng có mặt để tiếp khách. Có lẽ để tránh dị nghị, mọi người hoàn toàn không nhắc đến kết quả trắc nghiệm, chỉ nói đôi câu khách sáo kiểu quan chức, sau khi ăn uống no say, bèn ai đi đường nấy. Lúc ra khỏi phòng ăn, Phương Mộc để ý thấy Trịnh Lâm, Hải và Triển đang ngồi quanh một chiếc bàn gần đó. Mấy đĩa thức ăn trên bàn đã nguội lạnh, chứng tỏ họ đã ngồi đợi ở cửa rất lâu. Thấy mọi người đi ra, Trịnh Lâm liền đưa mắt nhìn Phương Mộc thăm dò, Phương Mộc cup mắt xuống, lạnh lùng đi qua chỗ họ.

Hơn một tiếng nữa sẽ tiếp tục cuộc trắc nghiệm buổi chiều, Biên Bình đề xuất sang phòng nghỉ uống trà, Hàn Vệ Minh vui vẻ đồng ý. Ngồi uống trà được một lúc, sau khi nói chuyện đông tây hồi lâu, Biên Bình hỏi thăm dò: "Tình hình trắc nghiệm buổi sáng thế nào?"

Hàn Vệ Minh mỉm cười: "Khá suôn sẻ, nhưng bây giờ kết luận còn sớm quá, để xem tình hình buổi chiều thế nào." Có lẽ để ý thấy vẻ mặt Biên Bình thoáng chút thất vọng, Hàn Vệ Minh nói thêm: "Có điều, theo quan điểm cá nhân của tôi, ông Hình chắc là không nói dối."

Biên Bình lập tức trở nên phấn chấn: "Như vậy có nghĩa đúng là ông Hình bị mưu hại?"

"Ha ha, chuyện này thì tôi không biết." Hàn Vệ Minh khẽ vuốt tóc, "Tôi chỉ nhận định là ông ấy không nói dối. Nếu không, anh có thể hỏi cậu ấy." Hàn Vệ Minh chỉ vào Phương Mộc, "Cậu Phương chăm chú nhìn biểu đồ trắc nghiệm suốt đấy."

Phương Mộc và Biên Bình nhìn nhau, cảm giác như trút được gánh nặng trong lòng. Ông Hình đã được chứng minh là không nói dối, việc điều tra sẽ phải bắt đầu lại, có lẽ ngày ông Hình được giải oan sẽ không còn xa nữa.

Cuộc trắc nghiệm buổi chiều vẫn diễn ra trong gian phòng họp đó. Trạng thái tinh thần của ông Hình rất tốt, nghe nói buổi trưa đã ăn một bữa ngon, sau đó còn ngủ một giấc. Trước khi trắc nghiệm, ông Hình còn hỏi hút một điếu thuốc và đùa mấy câu với Hàn Vệ Minh.

Hai giờ chiều, lần trắc nghiệm thứ hai chính thức bắt đầu.

Lúc đầu, Phương Mộc vẫn hơi căng thẳng, nhưng anh nhanh chóng phát hiện ra Hàn Vệ Minh chỉ điều chỉnh thứ tự của các câu hỏi liên quan và những câu hỏi

trung tính, những câu hỏi máu chốt hầu như không thay đổi. Ông Hình trả lời rất ung dung, biểu đồ trắc nghiệm cho thấy phản ứng tâm sinh lí của ông không có những thay đổi rõ nét.

Cuộc trắc nghiệm nhanh chóng kết thúc sau hơn một tiếng đồng hồ. Cả người làm trắc nghiệm và đối tượng trắc nghiệm đều biết mười mười kết quả trắc nghiệm thế nào. Mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm. Hàn Vệ Minh ra hiệu cho Phương Mộc tháo các loại thiết bị dẫn truyền trên người ông Hình. Phương Mộc "vâng" một tiếng, rồi đưa tay định tháo thiết bị truyền dẫn điện ở da ở ngón tay ông Hình, ông Hình vội chỉ vào thiết bị truyền dẫn nhịp thở:

"Tháo món này ra trước cho tôi đã, nghệt thở không chịu nổi."

Hàn Vệ Minh cười phá lên, anh ném cho ông Hình một điều thuốc.

"Anh bạn già ạ, giảm béo đi thôi."

Thiết bị truyền dẫn nhịp thở trên ngực nhanh chóng được tháo ra, nhưng nút cài của thiết bị truyền dẫn nhịp thở ở bụng dưới hơi bị mắc, Phương Mộc nhẹ nhàng tháo từng tí một, ông Hình vừa phối hợp với động tác của Phương Mộc, vừa nói chuyện với Hàn Vệ Minh.

"Anh Hình sắp về hưu rồi nhỉ?"

"Ừ, chẳng còn mấy năm nữa."

"Về hưu sớm một chút cũng được, làm cả đời rồi, về nhà nghỉ ngơi hưởng thụ, vui vầy con cháu, còn gì thoải mái hơn. "

"Ha ha, đúng thế."

Cuối cùng cũng tháo xong thiết bị truyền dẫn nhịp thở ở bụng dưới, Phương Mộc tiếp tục tháo cuộn túi hơi đo huyết áp ở tay trái ông Hình.

"Con gái ông tên là Hình Na nhỉ? Lập gia đình chưa?"

"Chưa đâu!"

"Vẫn làm giáo viên à?"

"Không, ra nước ngoài rồi."

Bỗng nhiên, thiết bị hiển thị biểu đồ ở góc phòng vang lên những tiếng vễ biểu đồ tí tí, Phương Mộc nhìn về phía phát ra tiếng động, biểu đồ hiển thị điện ở da dao động mạnh.

Ông Hình đang nói dối.

Phương Mộc chợt thấy đầu mình trống rỗng, anh vẫn đưa tay gỡ đầu cực điện trên ngón tay ông Hình, tháo cái thứ chết tiệt này ra!

"Để yên đây!"

Là Hàn Vệ Minh. Lúc này trông anh ta khác hẳn với hình ảnh người bạn lâu năm hiền hòa khi nãy, nụ cười trên mặt biến mất. Anh ta nhìn chăm chăm vào ông Hình mấy giây, ông Hình nhìn lại không chút sợ hãi, nhưng sắc mặt dần dần trắng bệch.

Hàn Vệ Minh: Hôm đó anh đến khách sạn Thành Loan vì có hẹn, đúng không?

Hình Chí Sâm: Đúng.

Hàn Vệ Minh: Anh đã chuẩn bị súng từ trước, đúng không?

Hình Chí Sâm: Tôi là cảnh sát, trên người có mang súng là chuyện bình thường.

Hàn Vệ Minh: Mang súng đi là định sử dụng, đúng không?

Hình Chí Sâm: Không đúng. (Lắc đầu, nhưng trước đó đã có động tác gật đầu trong thời gian rất ngắn, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Không phải là để bắn người đàn ông đó, mà là người khác, đúng không?

Hình Chí Sâm: Đây là làm lại trắc nghiệm phải không? (Mím cười, con ngươi mắt mở to cực độ)

Hàn Vệ Minh: Trả lời câu hỏi của tôi, ông Hình.

Hình Chí Sâm: Không phải. (Đưa mắt nhìn đi chỗ khác, ngón tay trở bên phải gãi nhẹ lên sống mũi bên phải, phản ứng điện ở da bất thường)

Phương Mộc bỗng hiểu ra trong mấy giây nhìn chăm chăm vào ông Hình khi nãy, Hàn Vệ Minh đã nhanh chóng thiết lập một loạt câu hỏi trắc nghiệm trong đầu.

Hàn Vệ Minh: Người đàn ông bị bắn có quen Na Na [\[14\]](#) không?

Hình Chí Sâm: Không quen.

Hàn Vệ Minh: Người anh định bắn có quen Na Na không?

Hình Chí Sâm: Đừng có nhắc đến con gái tôi, nó không liên quan đến vụ án. (Người nghiêng về phía trước, hàm hất lên, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Anh định bắn người đàn ông đó đúng không?

Hình Chí Sâm: Tôi không định bắn bất cứ ai cả! (Phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh im lặng nhìn ông Hình, khẽ hỏi: "Có chuyện xảy ra với Na Na

phải không?"

Hình Chí Sâm: Không có! (Tựa người ra sau, nhìn đi chỗ khác, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Cho nên anh định bắn hân, đúng không?

Hình Chí Sâm: Không đúng! (Tay phải nắm chặt nắm đấm, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Người anh muốn bắn đã hại Na Na, vì thế anh muốn báo thù, đúng không?

Hình Chí Sâm: Không phải! (Mím chặt môi, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Anh Hình, anh mang theo súng, định bắn một người đúng không?

Hình Chí Sâm: Không đúng. (Lại nhìn thẳng vào Hàn Vệ Minh, ngữ điệu lên cao, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Sự việc xảy ra ở hiện trường nằm ngoài dự tính của anh, người anh định bắn không xuất hiện, đúng không?

Hình Chí Sâm: Không đúng, tôi không định bắn bất cứ người nào cả! (Ngồi thẳng, người nghiêng về phía trước, phản ứng điện ở da bất thường)

Hàn Vệ Minh: Rốt cuộc là Na Na bị làm sao?

Ông Hình đột ngột đứng bật dậy, vẻ mặt dữ dội, con ngươi như muốn bật ra khỏi tròng mắt: "Đừng có nhắc đến con gái tôi!"

Giây phút đó, Phương Mộc gần như nghĩ rằng ông Hình muốn bóp chết Hàn Vệ Minh tại chỗ. Hai cảnh sát phụ trách an ninh phía sau nhanh chóng lao đến, ấn chặt Hình Chí Sâm xuống ghế.

Hàn Vệ Minh không hề né tránh, hai hàng lông mày cau lại, một lúc lâu sau, anh ta khẽ nói với ông Hình: "Anh phải nói thật, chúng tôi mới giúp được anh."

Hình Chí Sâm bỗng lặng yên, dường như đã kiệt sức sau cơn vẫy vùng khi nãy. Ông thở dốc một lúc rồi thì thào nói: "Tôi không còn gì để nói nữa."

Hàn Vệ Minh nhìn ông Hình mấy giây, thở dài ngẩng đầu lên nhìn thiết bị giám sát ở góc phòng và nói: "Trắc nghiệm kết thúc."

Phương Mộc ngây ra như một pho tượng đất, cảm giác toàn thân không sao cử động được, chỉ biết nhìn trân trối vào ông Hình. Anh biết những người ở đầu bên kia thiết bị camera giám sát cũng đang sững sờ bởi sự việc bất ngờ này. Nhưng đối với Phương Mộc, tất cả những điều này đều không hề quan trọng,

trong đầu anh chỉ có một dấu hỏi:

Tại sao anh lại lừa dối tôi?

Ông Hình không nhìn Phương Mộc, ông thậm chí không nhìn bất cứ ai, chỉ cúi thấp đầu, người như nhỏ thó lại. Một lúc lâu sau, ông thở dài một tiếng.

"Ý trời, ý trời."

CHƯƠNG 10

ĐỨC PHẬT VÀ ĐỊA NGỤC

Chùa Ban Nhược nằm ở trung tâm thành phố, đây vốn chỉ là một ngôi chùa nhỏ đổ nát tiêu điều, không biết từ bao giờ, thiện nam tín nữ trong thành phố này bỗng trở nên nhiều vô kể, và vì đây là trung tâm đạo Phật duy nhất của thành phố, chùa Ban Nhược ngày càng nghi ngút khói hương. Sân chùa hương khói mù mịt suốt cả ngày, chỗ nào cũng có thể thấy những vị tăng mặt mũi hồng hào vì được ăn uống đầy đủ.

Không biết vì sao, cuộc sống vật chất ngày càng sung túc, mà tâm linh con người ta lại ngày càng chóng chếnh.

Chỗ bán đồ cúng lễ và đồ lưu niệm chật cứng người. Gã đàn ông họ Kim bê một bó nến lớn, vừa chửi rửa vừa chen ra khỏi đám đông.

"Mẹ kiếp, người đâu mà đông thế!"

Lương Tứ Hải cau mày, lạnh lùng nhếch mép. Kim vội im bật, rón rén đặt nến thơm vào tay Lương Tứ Hải.

"Một nghìn tám trăm tám mươi tám tệ." Để ý thấy ánh mắt dò hỏi của Lương Tứ Hải, Kim liền nói thêm một câu: "Loại đắt nhất."

Vẻ mặt Lương Tứ Hải dịu lại, hần nhẹ nhàng nói: "Đắt nhất, chưa chắc đã thành tâm nhất. Quan trọng ở cái tâm." Kim khẽ chớp mắt, nghe xong vẫn thấy mơ hồ không hiểu hết. Lương Tứ Hải khẽ cười, quay người đi về phía chiếc lư hương khổng lồ ở giữa sân chùa.

Khi Lương Tứ Hải châm hương, những người đến lễ xung quanh khẽ xì xầm xôn xao. Dù sao cũng ít khi thấy có người mang đồ lễ hoành tráng như vậy ở chùa Ban Nhược. Lương Tứ Hải đã quá quen với cảnh này, hần chấp tay đứng yên lặng hồi lâu, rồi rời bước đi về Đại Hùng bảo điện.

Sau khi vào điện, Lương Tứ Hải lần lượt chấp tay chào các vị tăng đang cầm chuông đứng cạnh tượng Phật. Hiển nhiên đã rất quen mặt Lương Tứ Hải, những vị tăng đang gật gà bỗng trở nên tươi tỉnh, hoàn lễ xong, liền gõ mạnh vào chiếc chuông trong tay. Tiếng chuông vang lên lảnh lót, ngân nga trong điện hồi lâu, khiến những người đang quỳ bái bất giác đưa mắt nhìn sang. Lương Tứ Hải

vẫn thẳng đầu hướng về phía trước, chậm chậm bước tới bên chiếc đệm quỳ, kính cẩn chấp tay, hai bàn chân đứng thành hình chữ bát, hai gót chân cách nhau khoảng hai thốn ^[15], hai mũi chân cách nhau khoảng tám thốn, mắt chăm chú nhìn vào đầu ngón giữa của hai bàn tay. Tiếp đó, anh ta hạ cánh tay phải xuống trước, bàn tay trái vẫn giữ nguyên ở thế chấp, eo lưng từ từ khom xuống, cánh tay phải đưa về phía trước, bàn tay phải đặt vào giữa đệm quỳ, bàn tay trái vẫn giơ lên như cũ, hai đầu gối lập tức quỳ xuống. Sau khi quỳ xuống, bàn tay trái liền đưa xuống theo, đặt vào chỗ giữa bên trái đệm quỳ, cao hơn bàn tay phải nửa bàn tay. Tiếp đó, bàn tay phải dịch chuyển về phía trước nửa bàn tay, ngang bằng với tay trái, hai bàn tay cách nhau khoảng sáu thốn, trán chạm đất.

Một đôi vợ chồng đang quỳ vái bên cạnh trâm trồ thán phục, bà vợ đưa tay khẽ chọc vào ông chồng đang quỳ lạy đại khái:

"Anh xem người ta đấy, chuyên nghiệp thế chứ, thành tâm thật đấy. Mình cũng nên học một tí."

Kim cũng chăm chú nhìn Lương Tứ Hải. Mỗi lần dập đầu bái lạy, miệng Lương Tứ Hải lại thì thầm khấn gì đó, Kim ghé tai qua, cố lắng nghe, nhưng không có chút thu hoạch nào.

Vái lạy xong, Lương Tứ Hải quay sang một vị tăng già đang đứng chờ bên cạnh từ lâu:

"Tĩnh Năng đại sư."

Trụ trì Tĩnh Năng gập người đáp lễ, rồi tươi cười nói: "Thí chủ Lương, anh lại đến à."

"Vâng."

"Lần trước anh quyên góp cho nhà chùa ba trăm nghìn tệ, bàn tăng còn chưa kịp cảm ơn anh."

"Đại sư đừng khách khí." Lương Tứ Hải vội nói: "Đó là việc tôi nên làm mà."

"Anh một lòng hướng về Phật, Phật tổ nhất định sẽ phù hộ cho anh."

Lương Tứ Hải liên tục nói "Nam mô A di đà phật", dáng vẻ vô cùng kính cẩn. Lúc quay người rời đi, Kim thấy Lương Tứ Hải mỉm cười hài lòng, nụ cười đầu tiên từ lúc bước vào chùa.

Phòng họp của trụ sở Công an thành phố chìm trong bầu không khí nặng nề, tình huống đột ngột lúc chiều khiến tình tiết vụ án vốn đã mơ hồ khó hiểu càng trở nên phức tạp. Hàn Vệ Minh đưa ra hai bản kết luận trắc nghiệm hoàn toàn

trái ngược. Một bản âm tính (người không liên quan đến vụ án đã qua được trắc nghiệm), một bản dương tính (người liên quan đến vụ án không qua được trắc nghiệm). Theo Hàn Vệ Minh, nội dung lời khai của Hình Chí Sâm về khách sạn Thành Loan là chân thực, nhưng mục đích đến khách sạn Thành Loan của ông Hình rõ ràng không đơn giản chỉ là để gặp một người nào đó. Mặc dù Hàn Vệ Minh không nói rõ về điều này, nhưng những người đã xem biểu đồ trắc nghiệm và những câu hỏi liên quan đều hiểu, ông Hình đến khách sạn Thành Loan với mục đích giết người, có điều ông đã giết nhầm người.

Chỉ duy nhất Hàn Vệ Minh trình bày với giọng trầm buồn, còn tất cả mọi người dường như đều chìm trong suy nghĩ, ngay cả lãnh đạo thành phố cũng chẳng còn tâm trí nào để bình luận. Sau khi nghe Hàn Vệ Minh báo cáo, vị lãnh đạo dụi mắt điều thuốc lá, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói vì vụ án hệ trọng, cần nghiên cứu tiếp trước khi đưa ra quyết định, và tuyên bố kết thúc cuộc họp. Mọi người lục tục đứng dậy ra về, loáng một cái, gian phòng họp thênh thang chỉ còn lại ba người: Hàn Vệ Minh, Biên Bình và Phương Mộc. Biên Bình nhìn Phương Mộc nãy giờ vẫn ngồi đờ ra trước bàn, ông thở dài rồi khẽ nói với Hàn Vệ Minh: "Đi thôi, thầy Hàn, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đã."

"Thôi, tôi không muốn ăn." Vẻ mặt Hàn Vệ Minh đầy mệt mỏi, "Xong nhiệm vụ rồi, tôi muốn về sớm một chút."

Sau khi tiễn Hàn Vệ Minh về khách sạn, Phương Mộc dừng xe bên đường, lặng lẽ hút thuốc cùng Biên Bình, cả hai đều im lặng, không nói với nhau câu nào. Một lúc lâu sau, Biên Bình ném đầu thuốc ra ngoài cửa sổ xe, buông một tiếng thở dài.

"Tôi về đây."

"Em đưa anh về nhé?" Phương Mộc khởi động xe.

"Không cần đâu. Đầu óc tôi rối bời, tôi muốn tĩnh tâm một mình." Biên Bình nhảy xuống xe, "Mai gặp lại cậu."

Phương Mộc cũng chẳng còn tâm trí nào để đôi co, anh ngồi cúi đầu một lúc, bất giác muốn uống bia. Cách đó không xa, tấm biển hiệu đèn nê-ông của một quán lẩu nhỏ nhấp nháy sáng rực. Phương Mộc đạp chân ga, lái xe phóng thẳng tới.

Loáng một cái bốn chai bia đã được uống cạn, thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên. Chẳng mấy chốc Phương Mộc đã uống say, mắt lơ đãng nhìn nồi lẩu đang

sôi sùng sục, anh thấy bộ não của mình cũng giống như thịt và rau trong nồi lẩu, một mớ hỗn độn, cuộn cuộn trào sôi.

Ông Hình đã lừa dối mình, đây là điều mà Phương Mộc không thể ngờ tới. Nỗi vất vả những ngày vừa qua không quan trọng, điều làm Phương Mộc khó chấp nhận là người mà mình tin tưởng nhất đã lừa dối mình. Anh bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình: Việc điều tra lúc trước có giá trị không? Ai mới là người vô tội? Đinh Thụ Thành làm điệp viên với mục đích gì, để điều tra hay là để tiếp tay cho ông Hình giết người?

"Sao lại lãng phí thế?"

Bỗng một bóng người lơ mờ xuất hiện giữa làn hơi đang bốc lên nghi ngút trước mặt, Phương Mộc khó nhọc ngẩng đầu lên, nhìn mãi mới nhận ra là Hàn Vệ Minh.

Hàn Vệ Minh tự động ngồi xuống trước mặt Phương Mộc, đưa mắt nhìn đám vỏ chai bia và thức ăn trên bàn, khẽ cười: "Uống khá nhiều rồi đấy nhỉ, Phương Mộc."

Nói xong, không chờ Phương Mộc đáp lời, anh vẫy tay gọi nhân viên phục vụ.

"Cho thêm bốn chai bia, hai đĩa gáy bò."

Sau khi bia và đồ ăn được mang tới, Hàn Vệ Minh cầm cúi ăn uống, không hề nhìn Phương Mộc. Phương Mộc chăm chú nhìn anh ta, tâm trạng rối bời. Có thể khẳng định, đây là một cảnh sát rất có trách nhiệm với nghề. Nhưng chính anh ta đã vạch rõ ý đồ thực sự của ông Hình, khiến Phương Mộc cảm thấy đau khổ vì bị lừa dối.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Phương Mộc, Hàn Vệ Minh bảo: "Ăn một chút đi, có ghét tôi thế nào, cũng phải ăn cơm chứ." Hàn Vệ Minh không hề ngẩng đầu lên.

Phương Mộc ngây người, nhắc đũa gắp mấy miếng thịt dê trong nồi bỏ vào bát theo phản xạ, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: "Không, tôi không ghét anh."

"Ha ha." Hàn Vệ Minh ngẩng đầu nhìn Phương Mộc, "Anh và tôi đều làm nghiên cứu, không phải giấu tôi, viết rõ trên mặt cậu cả đấy."

Phương Mộc lặng im, mấy giây sau bỗng anh đập mạnh chiếc cốc xuống bàn, gầm lên: "Tại sao không tha cho anh Hình?"

Mấy vị khách trong quán giật mình quay đầu lại, kinh ngạc nhìn họ, sau đó lại tiếp tục ăn uống. Phương Mộc đỏ mặt tía tai, còn nét mặt Hàn Vệ Minh vẫn

điềm tĩnh.

Hàn Vệ Minh nhìn chiếc cốc nứt toác trong tay Phương Mộc, khẽ cau mày, anh quay người ra hiệu cho nhân viên phục vụ lấy chiếc cốc khác.

Tiếng găm vừa nãy dường như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của Phương Mộc, anh cúi đầu xuống, cảm giác toàn thân mệt mỏi rã rời. Nhân viên phục vụ sợ sệt rút chiếc cốc ra khỏi tay Phương Mộc, anh mới cảm giác lòng bàn tay đau nhói.

Lòng bàn tay anh đã bị mảnh thủy tinh vỡ cửa rách, vết thương không sâu, nhưng máu lập tức ứa ra.

Một tờ giấy ăn trắng tinh được đưa tới trước mặt Phương Mộc, Hàn Vệ Minh không nói gì, chỉ ra hiệu cho anh rịt tay lại.

Phương Mộc nghe lời cầm lấy tờ giấy ăn ấn vào lòng bàn tay, khi ngẩng đầu lên, Hàn Vệ Minh đã bỏ đĩa xuống, rút một điếu thuốc chậm rãi hút.

"Không phải là tôi không tha cho anh ấy, mà chính anh ấy không tha cho mình." Hàn Vệ Minh từ tốn nói: "Là cảnh sát, anh ấy đã làm một việc tuyệt đối không nên làm."

"Anh Hình chắc chắn không giết người vô cớ..."

"Cho dù vì bất cứ lí do gì cũng không được giết người!" Hàn Vệ Minh cao giọng: "Mọi tội lỗi đều có thể tha thứ, duy nhất tội giết người, tuyệt đối không thể tha thứ được!"

Mỗi chữ đều được thốt ra rất rành rọt, nói xong, Hàn Vệ Minh nhìn thẳng vào Phương Mộc, lông mày nhíu sát, như thể muốn khắc ánh mắt mình lên mặt Phương Mộc. Sau khi nhìn lại được nửa phút, Phương Mộc chịu thua.

"Anh Hình đã bị mưu hại..." Phương Mộc lắp bắp nói.

"Chuyện này đã rõ như ban ngày." Hàn Vệ Minh lại châm một điếu thuốc, "Nếu tôi đoán không nhầm, anh biết rõ hơn tất cả chúng tôi về chuyện này. Tôi không hề có ý thăm dò." Hàn Vệ Minh nhìn thấy vẻ mặt đột nhiên trở nên cảnh giác của Phương Mộc, "Nếu anh Hình tin tưởng cậu, và cậu thật sự xứng đáng với sự tin cậy của anh ấy, thì cậu phải điều tra rõ việc này. Nếu tìm ra được kẻ chủ mưu phía sau, anh Hình sẽ được xóa bỏ gần hết tội. Sau đó..."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó anh Hình vẫn phải gánh chịu phần trách nhiệm của mình." Hàn Vệ Minh khẽ nói: "Đây là sự thật mà cả cậu và tôi đều biết rõ, nhưng dù thế nào, tôi vẫn nghĩ rằng không nên để anh ấy bị oan. Chúc cậu may mắn."

Phương Mộc im lặng mấy phút rồi đứng dậy đi luôn, bỏ mặc Hàn Vệ Minh ở lại bực mình lắm lắm:

"Anh chàng này, đã thanh toán tiền đâu."

Đêm khuya, nhiệt độ xuống rất thấp. Phương Mộc đứng ở hành lang tối đen như mực, qua ánh sáng yếu ớt chiếu sáng từ tòa nhà đối diện, có thể thấy những làn hơi trắng mờ phả ra từ miệng mình. Anh định thần, đưa tay ấn chuông cửa phòng 402.

Nửa phút sau, lỗ kính chống trộm trên cửa tối đi, Phương Mộc biết có người ở sau cửa đang nhìn mình thăm dò.

"Ai?"

"Em là Phương Mộc." Phương Mộc cố nói thật nhỏ, "Chị mở cửa cho em."

Dương Mẫn thở phào nhẹ nhõm. "Cách" một tiếng, cánh cửa mở ra.

"Sao cậu..."

Không đợi Dương Mẫn nói hết, Phương Mộc đã lao vào trong phòng, sau đó quay người lại đối diện với Dương Mẫn, anh nói từng chữ rành rọt: "Chị ạ, em cần nói chuyện với chị."

"Nói chuyện gì?" Dương Mẫn bỗng khịt khịt mũi, chị khẽ cau mày, "Cậu vừa uống rượu hả?"

"Vâng." Phương Mộc không muốn dài dòng về câu hỏi này, anh hỏi luôn: "Hình Na ở đâu?"

Sắc mặt Dương Mẫn bỗng trở nên trắng bệch, môi run rẩy. Mấy giây sau, đôi mắt chị bỗng nhiên mở to, dường như vừa nghĩ về một việc gì đó trong đầu.

"Hình Na..."

"Anh Hình sao rồi?" Dương Mẫn bỗng túm chặt lấy cổ tay Phương Mộc bằng một sức mạnh đáng kinh ngạc, Phương Mộc cảm giác móng tay chị găm như đâm vào trong da mình, "Có phải là anh ấy..."

"Hình Na ở đâu?"

"Cậu nói cho tôi biết trước đã, anh Hình sao rồi?" Dương Mẫn bỗng gào lên, vẻ kích động bất thường, "Nếu không, tôi sẽ không nói gì hết!"

Phương Mộc nhìn vào mắt chị, sâu thẳm sau làn nước mắt ẩn chứa một điều gì đó, vững vàng không thể lay động.

"Trong cuộc trắc nghiệm buổi chiều anh Hình..." Phương Mộc thận trọng lựa chọn từ ngữ, "Kết quả trắc nghiệm cho thấy, buổi chiều hôm đó anh Hình định

đi giết người."

Dương Mẫn bỗng thấy sức lực kiệt quệ, bàn tay đang nắm chặt cánh tay Phương Mộc trở nên đờ đẫn vô hồn, nước mắt trào ra chảy xuống má, hai chân lúi mõi về phía sau, cuối cùng chị ngã phịch xuống chiếc ghế sofa.

"Cái ông ngốc này..." Dương Mẫn bật khóc thành tiếng, người co lại trên ghế sofa, hai vai rung lên nức nở, "Cái ông ngốc này..."

Phương Mộc thông tay đứng bên Dương Mẫn, không biết nói gì để an ủi chị. Đợi cho tiếng khóc của chị nhỏ hơn, Phương Mộc mới hỏi khẽ:

"Rốt cuộc là Hình Na ở đâu?"

Dương Mẫn lập tức thôi khóc, chị đưa tay lên mặt lau nước mắt, giọng kiên quyết: "Cậu đi đi, tôi không có gì muốn nói với cậu cả."

Phương Mộc cúi người xuống, "Chị, em muốn giúp anh Hình..."

"Nếu anh Hình cảm thấy nói được với cậu, anh ấy đã nói rồi." Dương Mẫn đứng dậy, "Tôi phải đi ngủ rồi, cậu về đi."

Phương Mộc nghiêng răng, nhanh chóng đảo mắt quanh gian phòng khách, sau đó lảng lảng xông về phía căn phòng ngủ ở phía bắc. Dương Mẫn sững sờ, vội vàng ngăn Phương Mộc lại, nhưng chỉ kịp túm được ống tay áo. Phương Mộc hất tay chị ra, đẩy cánh cửa phòng ngủ.

Mùi hương của nến thơm nồng nặc xộc vào mũi, cùng lúc đó, anh nghe thấy có tiếng động rì rì âm thầm kêu. Ánh sáng trong căn phòng mù mờ, không khí toát ra cảm giác lạnh thấu xương. Phương Mộc lập tức phát hiện ra có gì đó bất thường, đồng thời lờ mờ cảm giác được nguyên nhân của sự bất thường đó.

Căn phòng không hề giống phòng ngủ của một thiếu nữ. Giường, tủ, bàn trang điểm, bàn máy vi tính... đều không có, chỉ có một ban thờ nhỏ đặt ở góc phòng bên trái. Kì quặc nhất là trong phòng còn có một vật giống tủ đựng đồ rất lớn, anh định thần nhìn kĩ và nhận ra đó là một chiếc tủ lạnh cực lớn.

Những gì quan sát được khiến Phương Mộc ngây người ra, tiếp đó anh bất giác bước về phía chiếc tủ lạnh. Vừa bước được hai bước đã cảm thấy có người túm chặt lấy cánh tay mình lôi lại.

Là Dương Mẫn. Gương mặt chị đầm đìa nước mắt, mái tóc hoa râm ướt đầm nước mắt dính bết vào mặt, mắt ánh lên sự hoảng sợ và khẩn cầu.

"Đừng làm phiền nó... Hãy để cho nó ngủ yên... Tôi xin cậu... Nó đã phải chịu đựng quá đủ rồi."

Một luồng hơi lạnh buốt xuyên thấu người Phương Mộc, anh bỗng hiểu ra trong tủ lạnh chứa vật gì.

"Đó là... đó là..." Phương Mộc run run giơ một ngón tay chỉ về phía chiếc tủ lạnh, cổ họng nghẹn lại không sao nói tiếp được.

Dương Mẫn cố hết sức gạt đầu, người chị nhũn ra, chỉ còn đôi tay vẫn ra sức kéo Phương Mộc, ngăn không cho anh động vào chiếc tủ lạnh.

"Rốt cuộc có chuyện gì?"

"Ngày mùng 7 tháng 8... Sau khi hết giờ làm việc, không thấy Na Na về nhà... điện thoại di động cũng tắt..." Dương Mẫn khóc thảm thiết, "Quá nửa đêm, có người gõ cửa... không nhìn thấy người, chỉ thấy một chiếc thùng giấy to..." Dương Mẫn bật ra một tiếng kêu xé lòng, dường như trước mắt lại hiện ra cảnh tượng khủng khiếp ấy.

"Con... tay chân đều không còn... ngực cũng bị cắt... thân dưới nhét đầy những thứ lộn xộn."

Phương Mộc cảm giác não như bị tê liệt, hai bên huyết thái dương liên tục giật mạnh, một lúc lâu sau anh mới nhận ra hàm răng mình đã bị nghiền mạnh đến mức muốn vỡ ra.

"Kẻ nào làm?" Giọng anh khàn đi, dữ dằn như không còn thuộc về mình, "Kẻ nào làm?"

"Không biết..." Dương Mẫn đã buông tay ra khỏi người Phương Mộc từ lúc nào, trán tì mạnh xuống nền nhà, khóc đến quặn thắt cả gan ruột, "Hu hu... không biết..."

"Tại sao không báo cảnh sát?" Phương Mộc không tin nổi, gầm lên: "Anh Hình là cảnh sát! Chúng tôi là cảnh sát!"

"Anh ấy không nói gì với chị... chỉ bảo chị mua một cái tủ lạnh về cho cháu vào đấy... Hu hu... Anh ấy nói anh ấy sẽ xử lý..."

"Nhưng... tại sao phải để Na Na ở nhà?"

"Con chết thảm quá... Hu hu... Nó thích đẹp thế... chắc chắn sẽ không muốn bị người khác nhìn thấy trong bộ dạng như vậy... Anh chị chẳng cho con được gì... Chỉ còn có thể giữ cho con chút tôn nghiêm cuối cùng..."

Phương Mộc quay người nhìn chiếc tủ lạnh. Nó lạnh lùng đứng đó, không hề doái hoài đến tiếng khóc đau đớn của người mẹ đang gục người trên nền nhà. Phương Mộc chậm chậm bước tới, đặt tay lên cánh cửa tủ, dừng lại mấy giây, rồi

lấy hết can đảm mở tủ ra.

Cảnh tượng trước mắt lẽ ra chỉ có thể xuất hiện ở dưới địa ngục.

Cô gái nằm yên trong ngăn đá đầy tuyết, đầu hơi nghiêng sang bên trái, tóc và mặt phủ đầy hoa tuyết. Dù vậy, vẫn không che được vết thương kinh hoàng trên mặt cô. Vì bị mất nước nghiêm trọng, làn da co lại xám xịt, không còn thấy được vẻ đẹp trước đây. Có lẽ vì sợ cô lạnh, bố mẹ mặc cho cô một chiếc áo lông vũ màu sắc rực rỡ, nhưng cơ thể bị mất cả chân lẫn tay khiến chiếc áo méo mó thảm hại, trông như một con búp bê không cân bằng đã bị ai đó ác ý làm hỏng.

Dương Mẫn hình như không nhận thấy Phương Mộc đã mở tủ lạnh ra, chị vẫn chìm trong khoảng kí ức ác mộng đó, chị khóc đến đờ đẫn cả người.

"Lúc đó chắc là nó rất sợ... sợ lắm..."

Phương Mộc nghe thấy hết những lời của chị, khi nhẹ nhàng đóng cánh cửa tủ lại, anh đã đưa ra một quyết định.

Ông Hình bị giải về trại giam cũ tiếp tục tạm giam. Mặc dù Công an thành phố đã ra lệnh tạm thời phong tỏa thông tin, nhưng thông tin ông Hình có ý đồ giết người vẫn loan ra. Ngày ông rời thành phố C, không ai đưa tiễn. Vào thời điểm nhạy cảm này, không ai muốn dính líu gì đến ông.

Chiếc xe cảnh sát rời khỏi sân trụ sở Công an thành phố, nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ tấp nập trên đường. Nửa tiếng sau, chiếc xe ra khỏi địa phận thành phố C, một tiếng sau dừng lại ở một trạm nghỉ bên đường cao tốc.

Ông Hình nhắm mắt nghỉ suốt chặng đường, thấy xe dừng lại liền mở mắt ra hỏi: "Đến đâu rồi?" Hai cảnh sát phụ trách áp giải đi cùng không trả lời, mà bật dậy nhảy xuống xe. Hình Chí Sâm khẽ thở dài, ông vừa nhắm mắt lại thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc từ bên ngoài xe vọng vào.

"Cảm ơn các anh nhiều!"

"Ừ, đừng lâu quá."

"Vâng, sẽ không để anh bị phiền phức đâu."

Ông Hình thầm giật mình, vừa mở mắt ra đã thấy Phương Mộc mở cửa nhảy lên. Anh cẩn thận đóng chặt cửa lại, rồi gõ mấy tiếng vào cửa sổ phía sau của buồng lái, người lái xe quay đầu lại, Phương Mộc giơ hai ngón tay trở về phía anh ta làm kí hiệu chữ thập, miệng nói không ra tiếng: "Mười phút." Người lái xe khẽ gật đầu rồi nhảy xuống.

Sau đó, anh ngồi xuống trước mặt ông Hình, châm một điếu thuốc nhét vào

bàn tay đang bị còng của ông. Cảm giác có lỗi trào dâng trong lòng ông Hình, ông gằn như không dám ngẩng đầu lên nhìn Phương Mộc, chỉ làm theo anh một cách máy móc.

"Được rồi, bây giờ ở đây chỉ có anh và em." Phương Mộc khẽ cúi người xuống, "Hôm qua em đã đến nhà anh."

Bàn tay đang kẹp điều thuốc lá đưa lên liền dừng lại giữa khoảng không, run lên bần bật.

Phương Mộc nhìn bàn tay run rẩy của ông Hình, mặt không biểu lộ cảm xúc, "Kẻ nào làm?"

Ông Hình khó nhọc nhét điều thuốc vào miệng, rít mạnh một hơi, giọng khàn đi: "Hãy quên việc tôi nhờ cậu đi. Tôi phải gánh chịu tội lỗi của mình."

Phương Mộc im lặng nhìn ông Hình mấy giây, rồi lại hỏi: "Kẻ nào làm?"

"Đừng hỏi nữa. Đừng làm bất cứ việc gì cho tôi nữa, không đáng." Ông Hình lắc đầu rất mạnh, "Tôi không thể để người khác liên lụy thêm nữa..."

"Em không chỉ là vì anh." Phương Mộc ngắt lời ông, "Nếu em biết những việc này, mà không làm gì, thì không còn là em nữa. Anh nghĩ thế nào?"

Ông Hình ngẩng đầu lên, vô tình chạm phải ánh mắt Phương Mộc, hai người nhìn nhau mấy giây, rồi cùng cười.

"Cậu muốn biết những gì?"

"Em muốn biết tất cả." Mắt Phương Mộc sáng rực, "Tất cả mọi chuyện."

"Thế thì phải kể từ đầu năm nay. Có nhớ lần trước tôi nói với cậu về vụ buôn bán trẻ em xuyên quốc gia không? Lúc đầu, bọn tôi đã làm được một số việc ở vòng ngoài, nhưng tiến triển rất chậm, cũng gặp phải trở lực rất lớn. Sau đó, tôi quyết định sử dụng giải pháp điều tra bí mật. Cùng thời gian đó, tôi nhận được một vài cú điện thoại khủng bố. Cậu biết đấy, làm cái nghề này, những trò đó như cơm bữa, tôi cũng không để ý. Đầu tháng 8, ở khu Khoan Điền xảy ra một vụ bắt cóc bé gái học sinh tiểu học ngoài ý muốn, án phạt nhẹ, cháu bé suýt bị bắt cóc đó là học sinh của Hình Na..."

Ông Hình cúi đầu, hai tay liên tục xới vào mái tóc, chiếc còng tay sáng loáng đến nhức cả mắt.

"...Nhà trường yêu cầu phụ huynh đưa đón học sinh. Ngày 7 tháng 8, có ba học sinh không có phụ huynh đến đón, Hình Na lần lượt đưa chúng về nhà. Còn nó không bao giờ về nhà được nữa..."

Ông Hình không nói tiếp được nữa, hai tay đang vuốt tóc chuyển thành kéo rút đầy tuyệt vọng, cổ họng phát ra những tiếng "hu hu" tựa như mãnh thú bị thương.

Phương Mộc giữ chặt tay ông, hỏi khe: "Sao không hỏi phụ huynh của ba đứa trẻ đó, biết đâu có manh mối gì?"

"Tôi đã gặp họ, họ không muốn nói bất cứ điều gì, sau đó đều nhanh chóng rời khỏi thành phố, chuyển đi nơi khác." Sắc mặt ông Hình trắng bệch, "Rõ ràng là muốn cảnh cáo tôi."

"Thế là anh..."

"Đúng. Tôi cử Đinh Thụ Thành đi làm điệp viên, ngoài việc điều tra vụ án, tôi còn giao cho cậu ấy một nhiệm vụ, đó là tìm ra hung thủ phía sau, để tôi đích thân giết hắn."

"Như vậy có nghĩa là..." Phương Mộc chậm rãi nói: "Anh cử Đinh Thụ Thành đi giúp anh giết người?"

"Đúng." Ông Hình cười đau khổ, "Rất thất vọng về tôi, đúng không?"

"Tại sao không để pháp luật trừng trị hắn?"

"Ha ha." Ông Hình lắc đầu, "Đúng là nếu tôi báo cảnh sát ngay lúc đó, có lẽ sẽ nhanh chóng bắt được một hoặc hai thằng, nhưng làm thế để làm gì? Thiếu gì những kẻ cam tâm chịu tội thay như Hồ Anh Bá. Kể cả là bắt được hung thủ phía sau, bằng chứng đầy đủ, cũng để làm gì? Tử hình? Trói nó vào bàn xử án, tiêm barbitone [\[16\]](#) xong đợi đến lúc nó ngủ say thì tiêm potassium chloride [\[17\]](#)? Mẹ kiếp, rồi để cho nó chết một cách thoải mái, dễ chịu như đi ngủ hả?"

Ông Hình đột nhiên gầm lên: "Tay chân Na Na đều không còn!"

Phương Mộc lặng lẽ nhìn ông Hình, đột nhiên anh rất muốn giúp con người trước mặt mình rời khỏi chiếc xe này, sau đó đưa cho ông một khẩu súng, để ông bắn thẳng một nhát vào trán kẻ chủ mưu phía sau cho hả dạ.

Phương Mộc gồng mình kìm nén cảm xúc sôi trào trong tim, cố gắng hỏi bằng giọng điệu bình tĩnh: "Sau đó thế nào?"

Ông Hình không trả lời ngay, mà thở dốc, mệt mỏi nhắm đôi mắt khi nãy gần như muốn bật ra khỏi tròng lại, rồi khe nói: "Cậu Đinh báo tin cho tôi, chúng tôi đã mặc định trước, viết trên giấy chữ thập nghĩa là có thể hành động. Kết quả... Những sự việc sau đó thế nào, cậu biết rồi đấy." Giọng ông Hình khàn đặc.

"Đinh Thụ Thành có nói cho anh biết tên của hung thủ phía sau không?"

"Không! Việc này vốn đã không bình thường." Ông Hình cup mắt xuống, "Lòng thù hận đã khiến tôi mất lí trí, vừa nhìn thấy chữ thập đó là tôi quên hết."

Phương Mộc nghĩ một lúc rồi hỏi: "Tất cả chỉ thế thôi?"

"Ừ." Ông Hình ngẩng đầu lên, khẩn thiết nói, "Nếu tôi còn có thể xin cậu làm gì đó, có thể giúp tôi làm hai việc được không?"

"Anh nói đi."

"Việc thứ nhất, tôi không biết mình đã liên lụy đến Đinh Thụ Thành hay chưa, nếu có, nhất định phải giúp tôi tìm ra cậu ấy." Ông Hình dừng lại một lúc, "Thứ hai, nếu Đinh Thụ Thành đã gặp nạn, thì cậu tuyệt đối đừng dính đến việc này nữa. Lực lượng của bọn chúng vô cùng mạnh, có lẽ đã vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta, cho dù kết cục thế nào, tôi cũng chấp nhận sự đen đui này, tôi không muốn liên lụy đến bất cứ một người nào nữa."

Phương Mộc nhìn gương mặt đầy yếu đuối của ông Hình, vẻ mặt ấy khiến anh cảm thấy rất đối xa lạ, Phương Mộc không nỡ nhìn thêm nữa. Anh lặng lẽ đứng dậy, nhảy xuống xe, khoát tay ra hiệu cho cảnh sát phụ trách áp giải đi tới. Lúc ấy, Phương Mộc biết ánh mắt ông Hình không hề rời khỏi mình. Khoảnh khắc đóng cửa xe lại, anh không kịp được, ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt già sọm đi của ông Hình, chân thành nói:

"Cố gắng sống!" Phương Mộc nheo mắt lại, "Nhất định phải cố gắng sống!"

CHƯƠNG 11

CUỘN BĂNG VIDEO

Mấy hôm sau, Công an thành phố chính thức đưa ra quyết định: Căn cứ vào kết luận trắc nghiệm nói dối của Hàn Vệ Minh, ban chuyên án tiếp tục làm việc, điều tra rõ sự thật của vụ án. Việc Hình Chí Sâm cố ý giết người lập án khác xử lí.

Trọng điểm điều tra vẫn là cô gái bị giết trong lời khai của Hình Chí Sâm và mối quan hệ của cô ta với vụ án, nhiệm vụ hàng đầu là phải tìm ra xác của cô ta. Ban chuyên án đã tiến hành rất nhiều công việc liên quan, hễ phát hiện bất cứ thi thể nữ vô danh nào ở trong thành phố hoặc các huyện lân cận đều đến để nhận diện, nhưng không tìm thấy xác chết nào khớp với đặc điểm mà ông Hình miêu tả. Mọi người đều hiểu, công việc này chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Tiêu Vọng tiếp tục tiến hành điều tra ở tuyến khách sạn Thành Loan, đồng thời tiết lộ cho Phương Mộc biết tình hình điều tra bất cứ lúc nào. Theo lời anh, khách sạn Thành Loan thành lập năm 2001, giám đốc tên là Kim Vĩnh Dụ, theo tài liệu lấy được từ cơ quan thuế vụ và cơ quan quản lí hành chính công thương, khách sạn này không hề có bất cứ hành vi gây rối, vi phạm pháp luật hay điểm khả nghi nào. Trong thời gian đó, Tiêu Vọng còn đưa nhân viên kĩ thuật đến kiểm tra lại hiện trường xảy ra vụ án và mấy phòng xung quanh nhiều lần, nhưng đều không có thu hoạch gì.

Cùng lúc đó, Phương Mộc cũng âm thầm tiến hành điều tra, mục tiêu quan trọng là Đinh Thụ Thành. Cái người mất tích từ rất lâu này có lẽ chính là chìa khóa giải đáp cho toàn bộ những câu hỏi. Phương Mộc cố gắng không nghĩ đến khả năng anh ta có thể đã bị giết hại hoặc đã rời khỏi thành phố, anh tập trung toàn bộ sức lực có thể của mình để truy tìm dấu vết của Đinh Thụ Thành.

Anh không thể nào quên được căn phòng ngủ trong nhà Hình Chí Sâm, không thể quên nổi chiếc tủ lạnh đó, không thể quên nổi hình ảnh Hình Na Na nằm co quắp trong ngăn đông lạnh.

Phương Mộc không biết mình làm như vậy có đúng không, thậm chí không biết việc mình làm có giá trị hay không.

Nhưng, trước khi làm, liệu có nhất định phải suy nghĩ xem có giá trị hay

không?

Chiều thứ tư, nhóm điều tra họp định kì lần ba.

Thời gian tạm giam Hình Chí Sâm đã sắp vượt quá quy định pháp luật, mà giới truyền thông theo dõi vụ án này rất sát. Nếu không tìm ra bằng chứng chứng minh Hình Chí Sâm vô tội, Công an thành phố chỉ còn cách chuyển giao cho viện Kiểm sát khởi tố với tội danh cố ý giết người. Một khi đã chuyển giao cho tòa án, khả năng thay đổi tình tiết vụ án cho Hình Chí Sâm là rất mong manh. Áp lực trên vai nhóm điều tra vô cùng lớn, mà tình hình điều tra lại không có bất cứ tiến triển nào. Mọi thành viên tham gia cuộc họp đều mang bộ mặt u ám, không khí nặng nề như muốn kết lại thành tảng, giáng xuống đầu mỗi người bất cứ lúc nào.

Đúng lúc mọi người đang lắng nghe Tiêu Vọng báo cáo tình hình điều tra tuyến ngoài, cửa phòng họp bỗng nhiên bị đẩy ra, một người sai bước xông vào, tiến thẳng về phía góc bên kia của chiếc bàn dài, chỗ của giám đốc Công an thành phố.

Là Trịnh Lâm.

Giám đốc Công an thành phố cau mày: "Trịnh Lâm, chúng tôi đang họp, cậu đi ra đã."

"Tôi biết, tôi đến chính là vì vụ án." Trịnh Lâm không dừng lại mà tiến thẳng đến trước mặt giám đốc Công an, "Chúng tôi có phát hiện quan trọng."

Mười mấy người đột nhiên cùng xông vào, khiến gian phòng họp có diện tích chưa đầy mười mét vuông trở nên quá chật chội, mọi người chen chúc sau lưng giám đốc Công an đang đi phía trước, ông quay lại chỉ vào Phương Mộc, Tiêu Vọng, Trịnh Lâm và mấy người khác: "Cậu, cậu, cậu và cậu nữa ở lại, những người khác đều ra ngoài."

Không gian trong phòng rộng hơn một chút, trưởng Công an quay người nhìn anh chàng trẻ tuổi đứng trước chiếc bàn, ôn tồn hỏi: "Anh là ai?"

Anh chàng trẻ tuổi ngẩng đầu lên, Phương Mộc và Tiêu Vọng nhìn nhau.

Là Cảnh Húc.

Trước mặt nhiều cảnh sát, Cảnh Húc có vẻ bất an, anh ta đảo mắt nhìn lung tung. Trịnh Lâm lên tiếng: "Cậu ấy tên là Cảnh Húc, là bảo vệ ở khách sạn Thành Loan, hôm xảy ra vụ án chính là ca trực của cậu ấy."

"Thế à?" Giám đốc Công an quay sang Trịnh Lâm: "Cậu vừa nói có phát hiện

quan trọng, là gì thế?"

"Cuộn băng video." Trịnh Lâm giơ một chiếc túi chứa tang vật vụ án lên, "Trong này đã quay lại mọi tình hình ở hành lang hôm xảy ra vụ án, rất rõ ràng."

Phương Mộc trợn tròn mắt, tiếp đó nhìn chằm chằm vào chiếc túi trong tay Trịnh Lâm. Anh bỗng cảm thấy mình đã biết Trịnh Lâm lấy số băng video đó đi để làm gì. Nhưng Phương Mộc vẫn nuôi chút hy vọng...

"Cuốn băng video?" Trưởng Công an ngạc nhiên quay đầu về phía Cảnh Húc: "Không phải là do hệ thống giám sát cần điều chỉnh nên hôm đó không có video giám sát à?"

Cảnh Húc nhìn trưởng Công an, rồi lại nhìn sang Trịnh Lâm, rụt rè mấp máy môi, vẻ như không biết trả lời thế nào.

"Là thế này, hôm đó có mấy chiếc máy camera đã chỉnh xong." Trịnh Lâm trả lời thay Cảnh Húc: "Trong đó có một máy ở phía nam tầng 6, lại đúng là chiếc máy quay đoạn hành lang đó."

Trưởng Công an đưa mắt nhìn Trịnh Lâm, rồi quay sang Cảnh Húc: "Tại sao lúc đó anh không đưa ra nộp?"

"Tôi..." Cảnh Húc cúi đầu xuống, "Tôi..."

"Cậu ấy sợ bị báo thù, cũng không muốn khách sạn bị liên lụy." Vẫn là Trịnh Lâm lên tiếng.

Trưởng Công an quay đầu nhìn Trịnh Lâm lần nữa, lông mày ông nhíu lại.

Tim Phương Mộc đập thình thịch, cảm giác bất an trước đó dần trở thành sự thật.

Ánh mắt trưởng Công an rời khỏi Trịnh Lâm, ông khoát tay: "Xem cuốn băng video thế nào trước đã."

Cuốn băng video dài một tiếng bốn mươi phút. Một tiếng hai mươi phút đầu không có gì đặc biệt, chỉ có quãng hành lang vắng vẻ, thỉnh thoảng lại có nhân viên phục vụ mặc đồng phục làm việc của khách sạn đi qua. Đến bốn rưỡi chiều, bỗng một người đàn ông cao lớn xuất hiện ở hành lang, mặc dù chỉ nhìn từ phía sau, nhưng qua đặc điểm quần áo trên người, có thể nhận ra chắc chắn là ông Hình.

Mọi người đều vô cùng phấn chấn, ai nấy đều chăm chú không rời mắt khỏi màn hình. Sau khi người đàn ông vào phòng 624, màn hình lại trở về trạng thái tĩnh lặng trước đó. Nhưng khoảng tĩnh lặng đó chỉ duy trì được hai phút mười

hai giây, cửa phòng 624 bỗng bật mở, một người đàn ông lao nhanh ra khỏi phòng, tiếp đó ông Hình cũng đuổi theo. Ánh mặt trời rọi xuống từ trong phòng chiếu sáng tấm thảm cửa, Phương Mộc nhìn vệt sáng đó, anh cố gắng phân tích tình hình trong phòng qua những thay đổi bất ngờ đó. Đồng thời, mối nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn. Bỗng mắt anh mở to...

Trịnh Lâm, anh đúng là thằng ngốc!

Khoảng mười phút sau, góc bên dưới màn hình bỗng xuất hiện ba người, quần áo trên người không có đặc điểm gì khác biệt, nhưng đều đeo khẩu trang. Họ vội vã đi vào phòng 624, rồi đóng cửa lại. Một phút hai mươi giây sau, hai người cùng khiêng một vật hình khối dài bước ra, trông bên ngoài, có thể thấy đó là một người bị quán trong chiếc thảm. Người đi sau xách một chiếc túi ni lông màu đen căng phòng. Ba người thoăn thoắt bước đi, rồi nhanh chóng biến mất ở phía dưới màn hình.

Trưởng Công an ngồi thẳng dậy, ông không phát biểu ý kiến ngay, mà chông cảm suy nghĩ nửa phút. Tiếp đó, ông khoát tay bảo những người khác đi ra, chỉ để một mình Trịnh Lâm ở lại.

Phương Mộc và Tiêu Vọng trở ra hành lang, vẻ mặt Tiêu Vọng đầy phấn chấn: "Thế này thì vấn đề đơn giản rồi, có bằng chứng này, là có thể chứng minh cho lời khai của ông Hình."

Phương Mộc cười nhăn nhó, không đáp lời, quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Trời đã rất lạnh, cây cối bên đường chỉ còn những cành cây khẳng khiu trơ trụi, những người đi đường đều phòng phệnh trong quần áo, tay ôm vai rảo bước vội vã. Có lẽ họ đều thấy rất lạnh, lòng Phương Mộc còn buốt giá hơn cả cái lạnh đầu mùa đông.

Bỗng trong phòng thoáng vọng ra giọng nói của trưởng Công an, ông cao giọng quát: "...Cái đầu của cậu để làm gì hả... Cậu thấy còn chưa đủ loạn hả?"

Tiếng Trịnh Lâm lẫn trong tiếng quát của trưởng Công an, anh ta hấp tấp nói nhỏ, dường như đang giải thích gì đó, nhưng càng lúc càng mất kiên nhẫn.

Phương Mộc quay đầu lại, vô tình chạm phải ánh mắt Tiêu Vọng, Tiêu Vọng hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng tranh luận, anh ta định châm điếu thuốc nhưng lại thôi. Hai người nhìn nhau, đúng lúc đó, cánh cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh, trưởng Công an thò đầu ra, vẻ mặt đầy tức giận, ông đưa mắt hết nhìn mặt Phương Mộc lại nhìn sang Tiêu Vọng, cuối cùng ông chỉ vào Phương Mộc quát:

"Cậu, vào đây!"

"Nào, cậu Phương, cậu nói xem," trưởng Công an không quay về phía Phương Mộc, mặt hầm hầm nhìn Trịnh Lâm: "Cậu thấy cuốn băng video này thế nào?"

Phương Mộc hiểu, không thể giấu được nữa, nhưng vẫn không dám quay qua nhìn Trịnh Lâm. Trịnh Lâm cũng quay đầu lại nhìn Phương Mộc, ánh mắt đã mất đi vẻ cứng rắn, thậm chí còn thoáng vẻ cầu khẩn.

"Không phải nhìn cậu ấy! Trong đầu nghĩ thế nào thì nói thế ấy!" Giọng trưởng Công an lạnh băng.

Phương Mộc cụp mắt xuống, nhưng anh vẫn cảm nhận được ánh mắt của trưởng Công an và Trịnh Lâm chiếu vào mình bỏng rát.

"Cuốn băng video đó là giả."

"Xem đây! Xem đây!" Trưởng Công an giơ hai tay lên một cách khoa trương, rồi đập mạnh xuống mặt bàn, "Cậu Phương không phải là nhân viên kĩ thuật chuyên nghiệp mà còn nhận ra được vấn đề. Cậu tưởng là người ở phòng Vật chứng đều là óc bả đậu hết cả đấy hả?"

Trịnh Lâm không đáp lời trưởng Công an, vẫn chăm chăm nhìn Phương Mộc: "Anh căn cứ vào đâu mà bảo là giả?"

Phương Mộc ngẩng đầu lên, cố gắng nói với giọng ôn tồn: "Vụ án xảy ra vào khoảng hơn bốn giờ chiều, mặt trời lúc đó phải ở phía tây nam, còn phòng 624 ở hướng chính nam, cho nên, ánh nắng mặt trời không thể chiếu thẳng từ cửa sổ phòng ra hành lang. Cuốn băng video của anh chắc chắn là quay vào khoảng một giờ."

Trịnh Lâm ngớ ra mấy giây, người bỗng lão đảo, cuối cùng phải dựa vào chiếc bàn mới đứng vững được.

"Quay lúc mười hai rưỡi trưa." Trịnh Lâm cười một cách khó hiểu, "Khó khăn lắm mới tìm được thời gian."

Dứt lời, Trịnh Lâm đưa mắt chăm chú nhìn xuống viên gạch dưới chân, đứng yên không động đậy.

Không khí im lặng bao trùm lấy ba người, rồi dần dần cô đặc lại, cuối cùng như có sức nặng khủng khiếp, đè xuống khiến người ta muốn nghẹt thở.

Một lúc lâu sau, trưởng Công an lên tiếng: "Mấy diễn viên đó là ai? Theo tôi thấy, có cậu Hải và cậu Triển đúng không? Còn ai nữa?"

Trịnh Lâm ngẩng đầu lên, mặt tái xám, vừa định lên tiếng, trưởng Công an đột ngột vung tay: "Thôi, tôi cũng không muốn biết nữa. Cậu tìm đại một cái có gì đó đuổi thẳng nhóc đó đi. Việc này kết thúc ở đây! Đừng bao giờ nhắc lại nữa!"

Giọng Trịnh Lâm mềm lại: "Chỉ cần chúng ta tin cuốn băng này có thật, là xong mà?"

"Chết tiệt!" Trưởng Công an đá đổ chiếc ghế cạnh mình, "Cậu điên mẹ nó rồi hả? Như thế là làm bằng chứng giả! Vi phạm pháp luật vì mục đích tư lợi! Cậu cũng muốn vào tù gặm bánh ngô như anh Hình phải không?"

Đúng lúc đó, có người gõ cửa phòng, tiếp đó, Tiêu Vọng rụt rè thò đầu vào, nói khẽ với trưởng Công an: "Bàn xong chưa ạ?"

"Có việc à?" Trưởng Công an hỏi luôn, không hề khách khí: "Có việc thì nói mau đi!"

"Vừa nãy... cái..." Mặt Tiêu Vọng đầy vẻ lúng lúng, "Tốt nhất là anh xuống tầng 1 xem."

Trưởng Công an chửi khẽ một câu rồi sải bước đi ra.

Trong phòng chỉ còn lại Phương Mộc và Trịnh Lâm, không khí càng nặng nề. Phương Mộc đứng im lặng một lúc rồi hỏi khẽ: "Tại sao lại làm thế?"

Trịnh Lâm thở dốc một hơi: "Tôi theo anh Hình hơn mười năm rồi, anh ấy có chuyện, tôi không thể mặc kệ."

"Nhưng anh làm tất cả những cái này đều chẳng có ý nghĩa gì cả!" Phương Mộc không kìm được khẽ quát: "Lơ mơ còn liên lụy đến mình!"

"Tôi không sợ!" Trịnh Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên, mắt sáng rực nhìn Phương Mộc: "Chỉ cần cứu được anh Hình, tôi có thể làm mọi việc!"

"Trưởng Công an nói không sai," Phương Mộc nghiêng răng, "Anh điên mẹ nó rồi!" Dứt lời, Phương Mộc quay người định bước đi. Trịnh Lâm đưa tay kéo bả vai anh, Phương Mộc hất liền mấy nhát nhưng Trịnh Lâm vẫn không chịu buông ra.

"Anh nói cho tôi biết, rốt cuộc anh Hình đã nói gì với anh?" Mặt Trịnh Lâm ánh lên sự cuồng nhiệt đến mất cả lí trí, "Chúng tôi có thể giúp anh!"

"Tôi sẽ không nói cho anh biết." Phương Mộc đứng lại, khẽ nói: "Vì tôi không tin anh."

"Cái gì? Không ngờ anh..." Mặt Trịnh Lâm méo mó, như muốn lòi cả ruột gan ra cho Phương Mộc xem, "Chúng ta quen nhau khá lâu rồi... còn từng làm

việc cùng nhau..."

"Sự việc phát triển đến giờ phút này..." Phương Mộc lấy hết sức gỡ tay Trịnh Lâm ra, anh nói từng chữ rành rọt: "Tôi không tin bất cứ người nào cả!"

Nói xong, Phương Mộc quay người đi ra phía cửa, vừa mở cửa ra, liền bị đẩy mạnh một nhát vào ngực, anh lảo đảo mấy bước mới đứng vững lại được.

Hai người lao vụt vào trong phòng, sau đó đóng chặt cửa lại. Phương Mộc nhìn họ, cũng là người quen.

Anh chàng cao, mặc áo da, quần đen là Triển, anh chàng hơi thấp, mặc áo gió màu xanh thẫm là Hải.

"Trả lời câu hỏi của đội trưởng Trịnh," Triển nói lạnh tanh: "Nếu không thì đừng có đi đâu."

Phương Mộc nhìn anh ta, rồi quay đầu nhìn Trịnh Lâm, Trịnh Lâm đang ôm vai, cau mày nhìn lại.

Phương Mộc khế cười, tiếp đó khước miệng anh lập tức nhếch lên lạnh lùng: "Nếu tôi không trả lời thì sao?"

"Thế thì đừng trách tôi không khách khí." Hải rút từ sau lưng ra một vật, quăng vù một tiếng, là một chiếc gậy ASP của cảnh sát.

Hai hàng lông mày Trịnh Lâm càng nhíu sát hơn, nhưng anh ta không hề có ý ngăn Hải lại.

"Đừng để chúng tôi phải khó xử, Phương Mộc." Trịnh Lâm nói khế.

"Thế thì cứ thử xem."

Bỗng một giọng nói vang lên ở phía cửa, tiếp đó, một người cao lớn nhanh chóng lao vào phòng, đứng cạnh Phương Mộc.

Là Tiêu Vọng.

"Lính mới, việc này không liên quan gì đến anh." Trịnh Lâm lạnh lùng nói: "Đừng tự chuốc vạ vào thân."

"Liên quan đến cậu ấy, là liên quan đến tôi." Mặt Tiêu Vọng thản nhiên, tay vẫn để sau lưng, "Anh cứ thử xem."

Nét mặt Trịnh Lâm sất lại, anh ta đi tới trước mặt Tiêu Vọng, gần như chạm vào mũi anh.

"Tôi nhắc lại với anh một lần nữa, việc này không liên quan đến anh. Đừng chuốc vạ vào thân."

"Ha ha." Tiêu Vọng liếc qua chiếc gậy cảnh sát trong tay Hải, anh nhìn lại

Trịnh Lâm không chút nhượng bộ, "Đánh nhau trong trụ sở Công an của các anh, với tôi không nghĩa lý gì, nhưng tốt nhất là anh giải quyết vấn đề của mình trước đi đã."

"Cái gì?" Vẻ mặt dữ dằn của Trịnh Lâm lập tức chuyển thành ngạc nhiên, "Ý anh là sao?"

"Cục trưởng gọi anh xuống." Ánh mắt Tiêu Vọng đầy giễu cợt, "Cảnh Húc đang làm làm ở phòng tư vấn kia."

Vừa vào phòng tư vấn, Phương Mộc sững người.

Cảnh Húc mình trần không mặc áo, trên ngực và cánh tay anh ta đầy vết thương. Trên bàn trước mặt anh ta là một chiếc phong bì đã mở, bên trong là một xấp tiền dày.

Cảnh tượng trước mắt rõ ràng là nằm ngoài dự tính của Trịnh Lâm, phải mất ba mươi giây, anh ta mới định thần lại được.

"Cậu làm cái gì thế hả?" Giọng Trịnh Lâm tuy nhỏ nhưng lạnh băng, "Định diễn tiết mục thoát y phải không?"

"Anh ta tố cáo cậu dùng bạo lực để lấy bằng chứng." Trưởng Công an đứng im lặng nãy giờ bèn lên tiếng, "Ngoài ra còn..."

"Còn vi phạm pháp luật vì mục đích tư lợi."

Phương Mộc ngoái đầu nhìn về phía tiếng nói, một người đàn ông cao lớn mặc comple đi giày da bước vào, đi sau lưng hắn là một anh chàng thấp bé cắp chiếc cặp tài liệu, đeo kính đen.

"Kim Vĩnh Dụ, giám đốc khách sạn Thành Loan". Tiêu Vọng ghé vào tai Phương Mộc nói khẽ.

"Anh là ai?" Trưởng Công an nhìn hắn từ đầu xuống chân, lạnh lùng hỏi.

Kim Vĩnh Dụ tự giới thiệu rồi chỉ vào anh chàng thấp bé bên cạnh: "Đây là luật sư của tôi."

"Anh có việc gì?" Trưởng Công an đưa mắt nhìn tấm danh thiếp Kim Vĩnh Dụ đưa, tiện tay đặt lên bàn.

"Cảnh Húc là nhân viên khách sạn của tôi, tôi đại diện cho cậu ấy tố cáo cảnh sát của các anh có hành vi dùng bạo lực để lấy vật chứng, dùng tiền mua nhân chứng, làm giả bằng chứng và vi phạm pháp luật vì mục đích tư lợi, đồng thời yêu cầu truy cứu trách nhiệm hình sự những người liên quan..."

"Việc này liên quan gì đến anh?" Trịnh Lâm ngắt lời hắn, "Anh là gì mà thay

mặt cậu ta?"

"Ha ha, thế thì phải hỏi anh." Kim Vĩnh Dụ chậm rãi lên tiếng, "Anh tạo ra bằng chứng giả, tiếp đó chắc chắn sẽ tiến hành điều tra giả, như vậy sẽ ảnh hưởng trầm trọng đến uy tín và việc kinh doanh của khách sạn chúng tôi. Tất nhiên là tôi không thể khoanh tay đứng nhìn."

Mặt Trịnh Lâm hết đỏ lại trắng, hai tay nắm chặt nắm đấm. Trịnh Lâm quay đầu nhìn Cảnh Húc, Cảnh Húc rét run cầm cập, cậu ta không thèm nhìn Trịnh Lâm, vẻ mặt đầy khoái trá.

"Tôi đã đánh giá nhầm anh nhỉ?" Trịnh Lâm hỏi khẽ: "Anh đã lên kế hoạch chơi tôi từ trước, đúng không?"

Cảnh Húc chăm chú nhìn xuống mặt bàn, chậm rãi nói: "Anh không phải uy hiếp tôi, tôi là một công dân nghiêm túc tuân thủ pháp luật."

"Thôi!" Trưởng Công an vừa nhìn thấy Trịnh Lâm đã muốn bốc hỏa, vội xoa dịu cho yên chuyện, quay sang Kim Vĩnh Dụ hỏi khẽ: "Anh muốn thế nào?"

"Vừa nãy tôi đã nói rất rõ ràng." Kim Vĩnh Dụ vẫn dương dương vẻ đã nắm chắc phần thắng trong tay, "Nếu anh xử lý không công minh, tôi sẽ phản ánh sự việc này lên viện Kiểm sát và Ủy ban Chính pháp."

Trưởng công an im lặng nhìn anh ta mấy giây, rồi đột nhiên nói to: "Trịnh Lâm, Triển, Hải, ngay lập tức giao nộp súng và thẻ cảnh sát của các anh, bắt đầu tạm thời nghỉ việc tiếp nhận điều tra từ hôm nay."

Dứt lời, ông quay sang Kim Vĩnh Dụ, mặt không biểu lộ cảm xúc: "Có kết quả, chúng tôi sẽ thông báo cho anh."

"Vâng." Kim Vĩnh Dụ mỉm cười, đứng dậy, "Chúng tôi giữ quyền tiếp tục truy cứu việc này."

Cảnh Húc cũng đã mặc áo vào, đi theo Kim Vĩnh Dụ ra khỏi phòng tư vấn, khi đi qua chỗ Trịnh Lâm, anh ta cố ý dừng lại, nhìn vào gương mặt ngây ra như tượng đất của Trịnh Lâm, cười một cách khoái trí rồi đắc thắng đi ra.

CHƯƠNG 12

BÁCH HÂM DỤC CUNG [\[18\]](#)

Tại trường quay một bộ phim truyền hình dài tập.

Bùi Lam trang điểm, ăn mặc rất mát, tay kéo một chiếc va li, vừa đi vừa lau nước mắt, một người đàn ông cao to tuấn tú đuổi theo sau lưng, anh ta nắm lấy cánh tay Bùi Lam, nói gì đó, vẻ mặt đầy xúc động. Bùi Lam lắc đầu khóc như mưa, cuối cùng cô gục đầu vào ngực người đàn ông, hai tay ôm lấy eo lưng anh ta.

"Dừng! Cảnh này xong!" Một anh chàng bộ dạng như đạo diễn ngồi trước máy theo dõi đứng dậy, mặt lộ vẻ không hài lòng.

"Chuẩn bị cảnh tiếp theo." Đạo diễn quay về phía Bùi Lam, "Bùi Lam, tâm trạng hơn chút nữa, OK?"

"Vâng." Bùi Lam lơ đãng đáp lời. Chuyên gia trang điểm vội vàng tới trang điểm thêm cho cô, phía ngoài trường quay một chiếc xe Mercedes màu đen chậm chậm đi tới, ánh mắt Bùi Lam lập tức bị hút vào chiếc xe.

Hai người một nam một nữ bước xuống xe, tay cô gái xách một chiếc bình giữ nhiệt lớn. Người đàn ông là Lương Trạch Hạo, anh ta thân thiện chào nhân viên trong đoàn làm phim, và sai cô bảo mẫu mang chiếc bình giữ nhiệt vào phòng trang điểm của Bùi Lam. Lương Trạch Hạo đi đến trước mặt Bùi Lam, nhún nhử cười hỏi: "Em yêu, hôm nay thế nào?"

Bùi Lam chưa kịp trả lời, một nữ diễn viên bên cạnh đã xen vào: "Anh Lương, lại mang canh đến đây à? Anh tốt với chị Bùi thật đấy!"

"Công nhận!" Lương Trạch Hạo ngắm cô gái từ đầu xuống chân, cuối cùng ánh mắt gã dừng lại trên bộ ngực căng đầy của cô gái, "Dạo này Tử Yên xinh thật đấy!"

Tử Yên cười giòn tan, cố tình lúng liếng liếc nhìn Lương Trạch Hạo. Nét mặt Bùi Lam lộ vẻ tức giận, cô quay mặt đi chỗ khác.

Tử Yên đắc chí bĩu môi, buông một câu đầy ẩn ý "Không làm phiền anh chị nói chuyện nữa", rồi lắc hông điệu đà đi ra chỗ khác, đi được vài bước, còn không quên quay đầu lại đưa mắt liếc tình tứ.

Lương Trạch Hạo thềm thường dán chặt mắt vào môn Tử Yên, cho đến lúc Bùi Lam không thể kìm nén hơn được nữa, ho một tiếng, gã mới luyến tiếc quay lại.

Gương mặt Bùi Lam lộ rõ sự bức tức, Lương Trạch Hạo khẽ nói mấy câu. Dỗ dành một lúc thấy Bùi Lam vẫn không tươi tỉnh lên, Lương Trạch Hạo hết kiên nhẫn, gã bèn nói: "Nhớ ra uống canh" rồi chui luôn vào phòng hóa trang.

Bùi Lam không cần đoán cũng biết Lương Trạch Hạo đi làm gì, nghĩ đến cảnh hấn lại cột nhà với mấy cô nàng diễn viên đang nóng lòng muốn bám áo đại gia, cảm giác ghen tức lại trào lên trong lòng Bùi Lam. Chuyên gia trang điểm bị Bùi Lam giục giã vội nhanh chóng hoàn thành công việc. Bùi Lam cảm thấy khó thở, cô đứng dậy, định ra ngoài đi dạo một lúc, vừa đi mấy bước, cô liền nghe thấy có tiếng reo ầm ĩ ở bên ngoài, tiếng chớp máy ảnh vang lên liên tiếp.

Fan hâm mộ xúm đông bên ngoài trường quay. Bùi Lam lập tức nở nụ cười rạng rỡ tự tin, nhẹ nhàng bước tới.

Lúc này, có lẽ chỉ có những người hâm mộ cuồng nhiệt này mới có thể mang đến cho tâm hồn cô một chút an ủi. Bùi Lam kiên nhẫn cầm lấy từng cuốn sổ, đưa bút ký như rồng bay phượng múa. Cô chợt nhớ mình đã từng đặt bút ký trên một cuốn sổ xấu xí, nhớ đến người cảnh sát với ánh mắt sắc lạnh mà ấm áp.

Cô bỗng thấy lòng mình được sưởi ấm.

Chưa đến giờ tan học, nhưng phụ huynh học sinh đã chen chúc chờ ở cổng trường tiểu học số 6, đủ loại xe ô tô, xe đạp điện, xe đạp dàn ra chật kín hai bên đường. Người đi đường đều thấy bức mình, nhưng sau khi hiểu rõ nguyên nhân, mọi người đều mỉm cười độ lượng.

Thông tin về việc các em bé liên tục bị mất tích đã lan đến thành phố C, không ai muốn tai họa giáng xuống đầu đứa con yêu quý của mình.

Trong một quán ăn nhanh bên đường, Phương Mộc vừa chăm chú nhìn về phía cổng trường tiểu học đông chật người, vừa chậm rãi uống từng ngụm sữa đậu nành, đá trong cốc đã tan ra lạnh toát. Cô thu ngân chốc chốc lại đưa mắt nhìn vị khách kì quặc, anh ta đã ngồi ở đây hơn một tiếng đồng hồ, chỉ hút thuốc lá và thỉnh thoảng uống chút sữa đậu nành, cốc sữa không biết bao giờ mới uống hết. Thời tiết đã rất lạnh, ô cửa kính của quán ăn phủ một lớp hơi nước, anh ta chốc chốc lại lấy tay lau sạch một khoảng kính, như thể đang tìm một người nào đó ở bên ngoài. Cô gái cúi đầu nhìn tập tiền lẻ xếp ngay ngắn trong tay, nghĩ

bụng chắc là có người nợ anh ta tiền.

Kim đồng hồ chậm chậm nhích gần đến con số năm giờ chiều, cô gái bắt đầu sốt ruột, một lúc nữa là trường tiểu học số 6 tan học, rất nhiều phụ huynh sẽ đưa con vào quán ăn chút gì đó, cái anh chàng này cứ ngồi đây chiếm chỗ thì phiền quá. Cô đang do dự không biết làm thế nào để đuổi anh ta đi thì vị khách bỗng đứng dậy, chạy vù ra ngoài cửa.

Phương Mộc chen ngang chen dọc giữa đám phụ huynh đang chờ đợi, nhằm một người đàn ông mặc chiếc áo gió màu xám xông tới, túm lấy cánh tay anh ta.

Gã Quỷ quay đầu lại, thấy Phương Mộc, lập tức mặt gã lộ vẻ như bị tắc trong ngõ cụt. Không đợi Phương Mộc lên tiếng, gã vội vàng nói nhỏ: "Đừng ở đây, đừng ở đây! Con trai tôi sắp tan học rồi."

Cô thu ngân vừa thu dọn cốc sữa vị khách đáng ghét lúc nãy chưa uống hết, đã lại thấy anh ta bước vào, lôi theo một người đàn ông trong bộ dạng khổ sở nhăn nhó. Cô gái hỏi theo phản xạ bản năng: "Anh gọi gì?", không ngờ anh ta trả lời không hề khách khí: "Đợi một lúc nữa, tôi gọi sau." Cô gái bấu môi, bực mình quay về chỗ bàn thu ngân.

Phương Mộc ấn gã Quỷ ngồi xuống ghế, hỏi luôn: "Tại sao không nghe điện thoại của tôi?"

"Tôi có nghe thấy đâu." Mắt gã Quỷ lấm lét, "Ngày nào tôi cũng bận lắm..."

"Việc tôi nhờ anh tìm hiểu, có tin tức gì không?"

"Không." Gã Quỷ trả lời câu hỏi một cách rõ ràng dứt khoát, nói xong gã định đứng dậy, "Xin lỗi anh! Tôi phải đi đón con đây."

Phương Mộc chẳng nói chẳng rằng, ấn luôn gã xuống chỗ ngồi. Gã Quỷ có vẻ cuống, nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Phương Mộc, đành mềm mỏng.

"Anh cho tôi đi đi, đại ca." Gã Quỷ chấp tay khúm núm liên tục van nài Phương Mộc, "Tính khí con mụ vợ cũ của tôi anh cũng biết đấy, mỗi tháng tôi chỉ được gặp con vào hôm nay thôi."

"Được thôi." Phương Mộc chậm rãi châm một điếu thuốc, "Thế thì nói thật đi."

Gã Quỷ chửi khế một câu, nhìn đồng hồ, rồi giở bộ mặt vô lại: "Anh cho tôi uống cốc nước đã. Tôi muốn uống trà sữa trân châu."

"Được." Phương Mộc đứng dậy, một tay chỉ vào mũi gã Quỷ, "Anh mà dám chạy..."

"Trời ơi, tôi đâu có dám." Gã Quỷ sốt ruột xua tay, mắt dán chặt vào cánh cổng trường, "Anh gọi nhanh lên đi."

Lúc trả tiền, cô thu ngân lờm Phương Mộc một cái sắc lẹm, Phương Mộc ngạc nhiên không hiểu, khi nhìn thấy cô bỏ cái gọi là "trân châu" vào chiếc cốc nhựa, trong đầu anh bất giác lóe lên một ý nghĩ. Sau khi cốc trà sữa được rót xong, Phương Mộc hỏi cô gái lấy một chiếc ống hút to rồi trở về chỗ ngồi.

Đúng là gã Quỷ đã khát khô cả cổ, chả buồn để ý xem liệu có bỏng mồm không, đã uống liền mấy ngụm to, vừa nhai "trân châu" vừa lẩm bẩm.

"Anh đừng tưởng, cái món này ngon ghê đấy."

"Nói đi, anh nghe ngóng được những gì rồi?"

"Không thấy tăm hơi cái tay họ Đinh ấy đâu, gần đây không ai trông thấy gã. Chắc là chuồn mất rồi." Gã Quỷ nói khế, "Còn về việc của ông Hình, người các băng đảng đều biết là ông ấy đã bị giăng bẫy, nghe nói có liên quan đến vụ án ông ấy đang điều tra."

"Vụ gì?"

"Cụ thể thì tôi không biết, nghe nói là liên quan đến vụ trẻ con bị mất tích."

Phương Mộc nghĩ một lát rồi hỏi: "Nhà họ Trang là ai?"

"Cụ thể tôi cũng không rõ, chỉ biết là người vùng này." Gã Quỷ nhìn xung quanh, nói khế: "Cảnh sát Phương, anh là người tốt, tôi muốn khuyên anh điều này, cũng là muốn tốt cho anh..."

"Gì?"

"Con người đó không dễ chơi đâu, nghe nói là thế lực rất ghê gớm. Đến cả nhân vật như ông Hình mà còn bị đốn ngã, nữa là anh." Giọng gã Quỷ nghe đầy thiện ý, "Theo tôi, anh đừng có nhúng mũi vào cái thùng cứt đấy, không cẩn thận rồi cũng toi luôn."

"Hả?" Phương Mộc nheo mắt lại, chậm rãi nói: "Xem ra anh biết khối thông tin nội bộ đấy nhỉ."

"Đâu có, đâu có." Gã Quỷ hoang mang nhìn lảng đi chỗ khác, "Tôi có biết gì đâu."

Gã Quỷ cười nhạt mấy tiếng, trong lòng lại càng căng thẳng. Gã bưng cốc trà sữa lên hút một ngụm to để che giấu tâm trạng của mình, bỗng nhiên, cổ họng gã tắc nghẹn, hai mắt trợn lên, gã lấy tay cuống quýt xoa cổ họng.

Phương Mộc đưa mắt nhìn hạt "trân châu" mắc kẹt trong ống hút, im lặng

nhìn gã Quý đang giãy giụa trước mặt.

Mặt mũi gã Quý tím tái, con ngươi mắt như muốn bật ra khỏi tròng. Gã đứng dậy, không giữ ý giữ tứ gì nữa, thọc luôn tay vào cổ họng moi móc loạn xạ, nước dãi chảy ròng ròng dính đầy cằm và ngực gã, nhưng cái hạt "trân châu" chết tiệt ấy vẫn tắc trong khí quản. Cô gái thu ngân định tới giúp, nhưng Phương Mộc nghiêm khắc đưa tay ngăn lại khiến cô sợ xanh mặt đứng yên tại chỗ không dám động đậy. Gã Quý tức giận trợn mắt nhìn Phương Mộc, định chạy ra ngoài tìm ai đó nhờ giúp. Gã vừa đứng dậy, Phương Mộc liền tung chân đạp mạnh, chiếc bàn đổ xuống đập vào ngực gã Quý. Gã bị đè chặt trong ghế không sao động đậy được, cũng không nói được, gã chấp tay rồi rít cầu xin Phương Mộc. Phương Mộc lấy bút và cuốn sổ ghi chép trong túi áo ra, vút xuống trước mặt gã, gã Quý vội vàng chộp lấy, ngoáy mấy chữ vào cuốn sổ, rồi ngẩng đầu cuống quýt chỉ vào cổ họng mình.

Phương Mộc thả chân xuống, đi vòng ra sau lưng gã, hai tay đặt vào eo lưng gã, sau đó tay trái nắm lại, ngón trỏ ấn mạnh vào phần bụng trên và ngực gã, tiếp đó tay phải tóm lấy nắm đấm tay trái, ép mạnh vào bụng gã từ dưới lên trên thật nhanh, sau vài lần như vậy, cuối cùng gã Quý ho một tiếng dữ dội, hạt "trân châu" bật ra bàn, nảy lên mấy lần rồi lăn vào góc tường.

Chờ cho gã Quý bớt ho, Phương Mộc cầm cốc trà sữa lên ý bảo gã súc miệng, gã Quý xoa tay rồi rít, hỏn hển nói: "Chừa rồi, chừa rồi." Phương Mộc mỉm cười bảo cô thu ngân đang ngây người ra mang cho một cốc nước lọc.

Gã Quý uống vài ngụm, sắc mặt đỡ hơn một chút. Phương Mộc đưa cho hắn một điều thuốc lá và hỏi: "Không sao chứ?"

"Không sao." Gã Quý vẫn nguyên bộ dạng sợ sệt, "Mẹ kiếp, suýt nữa thì chết ghen."

Phương Mộc vỗ vai gã, anh mở cuốn sổ ra, chỉ vào hai chữ "Bách Hâm" xiêu xiêu vẹo vẹo và hỏi: "Cái này nghĩa là gì?"

"Chẳng có nghĩa gì." Gã Quý nhắm mắt lại, ngả người tựa ra phía sau, "Viết bừa thôi."

Phương Mộc không nói gì, anh nhìn chăm chăm vào mặt gã Quý.

"Anh nhìn tôi cũng chả được gì." Gã Quý quay mặt sang một bên, "Tôi không muốn chết quá sớm."

Đúng lúc đó, một tốp học sinh tiểu học ào vào trong quán, nhốn nháo mua

cánh gà, sữa chua, kem, một cậu bé vô tình đưa mắt nhìn về phía họ, cậu lập tức reo lên: "Bố!"

Gã Quỷ giật bản người, vội mở mắt ra, toe toét cười:

"Dương Dương!"

Dương Dương bước tới, nét mặt đầy nghi ngờ, cậu bé chăm chú nhìn Phương Mộc, vẻ không thân thiện. Gã Quỷ tươi tỉnh ngồi xuống, ôm chầm lấy con trai.

"Muốn ăn gì nào? Bố mua cho!" Nét mặt gã Quỷ bỗng thay đổi, "Nhưng không được uống trà sữa trân châu."

Dương Dương giãy ra khỏi tay gã Quỷ, cậu bé nhìn Phương Mộc rồi cau mày, "Chú ấy là cảnh sát đúng không, bố lại phạm tội gì rồi?"

"Đâu có. Bố vẫn... con biết đấy..." Gã Quỷ cố gắng lên nói lấp bắp, "Bố đã thề với con rồi mà..."

"Bố cháu không làm việc xấu." Phương Mộc lên tiếng, anh cúi xuống, vỗ nhẹ vào đầu Dương Dương, "Ông ấy đang giúp cảnh sát làm một nhiệm vụ bí mật."

"Nhiệm vụ gì?" Dương Dương vẫn nửa tin nửa ngờ.

"Chú không thể nói cho cháu biết được, vì đây là nhiệm vụ bí mật."

"Thôi được, thực ra bố cháu rất giỏi đấy." Cậu bé có vẻ rất độ lượng, "Thế cháu có phải giả vờ không quen chú và bố cháu không?"

"À, không cần đâu." Phương Mộc mỉm cười, "Cháu đi mua đồ ăn đi, chú mời nhé."

Dương Dương hớn hờ chạy đi. Gã Quỷ thở phào nhẹ nhõm, ngượng ngùng nói "cảm ơn anh". Phương Mộc không đáp lời, anh lấy trong ví ra năm tờ một trăm tệ đưa cho gã.

"Thù lao cung cấp thông tin."

Gã Quỷ không từ chối, thoải mái nhét luôn tiền vào túi, gã quay người định đi thì bị Phương Mộc gọi lại.

"Đợi đã."

Gã Quỷ nhăn nhó, "Tôi đúng là không biết gì mà, cảnh sát Phương..."

"Cầm lấy."

Gã Quỷ ngây người ra, trước mặt gã là hai trăm đồng.

"Trời lạnh rồi, mua cho con trai anh đôi giày." Phương Mộc hát hàm về phía Dương Dương, cậu bé đang đứng ngay gần đó, "Anh xem, hở hết cả ngón chân ra rồi."

Gã Quỷ lưỡng lự giây lát, cuối cùng vẫn đưa tay cầm lấy tiền, mặt gã lộ vẻ bối rối, dường như định đi nhưng lại muốn nán lại.

"Đi đi!" Phương Mộc nhìn ra chỗ khác, khoát tay, "Con trai anh đang đợi kia kia."

Gã Quỷ đứng thêm mấy giây, gã mấp máy môi, nắm chặt lấy mấy tờ tiền trong tay, vẻ như quyết tâm lắm, rồi nói khẽ:

"Cảnh sát Phương?"

"Gì thế?"

"Thời gian trước, có người thấy tay họ Đinh đến Bách Hâm Dục Cung, sau đó thì không thấy hẳn đi ra nữa."

Phương Mộc đột ngột quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt gã Quỷ vài giây, khẽ thở phào một tiếng.

"Cảm ơn anh!"

Gã Quỷ khẽ nhún vai, vẻ mặt ngượng ngùng, gã lẩm bẩm nói thêm một câu: "Anh nhớ cẩn thận", rồi kéo con trai ra khỏi quán.

Bách Hâm Dục Cung nằm ở ngoài vành đai hai, khu vực giáp ranh giữa nông thôn và thành phố, người đại diện pháp lý tên là Lý Thủ Khánh, nam, 47 tuổi. Theo tài liệu của cơ quan thuế vụ, mỗi tháng Bách Hâm Dục Cung đều báo thuế và nộp thuế đúng hạn, tiền thuế tương đối lớn, tình hình kinh doanh có vẻ rất phát đạt. Nhưng lần đầu tiên đến Bách Hâm Dục Cung, Phương Mộc vô cùng ngạc nhiên.

Nơi gọi là Bách Hâm Dục Cung, chỉ là một tòa nhà hai tầng nhỏ, nhìn từ bên ngoài, có lẽ trước đây từng được trang trí rất xa hoa sang trọng, nhưng vì đã lâu không được tu sửa, những hoa văn trang trí tinh xảo đã hoen ố cũ nát. Phương Mộc đi một vòng xung quanh Bách Hâm Dục Cung, anh phát hiện thấy toàn bộ cửa sổ đều được che kín bởi những tấm rèm cửa dày, không thể biết được tình hình bên trong. Một tờ giấy đã ố vàng cứng đanh dán trên cửa chính, trên tờ giấy đề dòng chữ "Đóng cửa tu sửa".

Phương Mộc ngẫm nghĩ một lúc rồi quay người đi sang bên kia đường. Ở đó có một hàng sửa xe đạp. Phương Mộc châm một điếu thuốc mời ông già sửa xe, chuyện phiếm vài câu rồi hỏi về tình hình Bách Hâm Dục Cung. Ông già nói, ông sửa xe ở đây đã được mười mấy năm, lúc Bách Hâm Dục Cung bắt đầu xây dựng, ông cũng có mặt. Nhưng kì lạ là, sau khi tường ngoài xây sửa xong thì công

nhân thi công đều rời đi hết, từ đó đến giờ chưa từng có người đến, tức là nơi này chưa bao giờ mở cửa kinh doanh.

Phương Mộc đã nắm được tình hình, về đến trụ sở, anh liền kiểm tra ngay thông tin về Lý Thủ Khánh, kết quả không nằm ngoài dự đoán. Đúng là có một người tên là Lý Thủ Khánh, số chứng minh thư cũng hoàn toàn khớp, nhưng Lý Thủ Khánh chỉ là một công dân bình thường ở huyện Cố An tỉnh Hà Bắc, cả đời chưa ra khỏi huyện Cố An nửa bước.

Rõ ràng mặc dù từ góc độ pháp luật, Bách Hâm Dục Cung kinh doanh bình thường, đóng thuế đầy đủ, nhưng thực chất chỉ là cái vỏ rỗng, giá trị tồn tại của nó tất yếu là vi phạm pháp luật, khả năng lớn nhất là để rửa tiền, ngoài ra còn...

Phương Mộc không muốn nghĩ tiếp, vì Đinh Thụ Thành rất có khả năng đang ở trong Bách Hâm Dục Cung.

Sở dĩ đêm khuya là đêm khuya, vì không có nắng mặt trời chiếu sáng mặt đất. Nhưng ánh sáng vẫn tồn tại, chỉ có điều chúng tỏa ra từ đủ các loại đèn. Có loại mờ dịu ấm áp, ví như chút ánh sáng mong manh ở đầu giường ngủ; có loại cuồng nhiệt khiêu khích, đầy vẻ mờ ám, ví như các loại biển hiệu đèn màu trong đêm tối. Chúng cũng giống như thành phố này về đêm, luôn rập rình trôi dạt, chỉ cần huy hoàng trong giây lát, hoàn toàn không nghĩ đến sớm mai khi nào mặt trời mọc.

Trong những buổi đêm như vậy, luôn có những người không ngủ được và cả những người không muốn ngủ.

Có người đàn ông nằm trên nền nhà lạnh giá của trại giam, ngửa mặt nhìn chút ánh trăng yếu ớt rọi vào qua lỗ cửa thông hơi.

Có người phụ nữ lặng lẽ rời khỏi người đàn ông nằm ngáy vang như sấm bên mình, châm một điếu thuốc giữa phòng khách tối đen như mực, nhớ nhung người cảnh sát mình chỉ tiếp xúc trong mấy tiếng đồng hồ.

Có người đàn ông ngồi trong buồng lái của chiếc xe Jeep, mệt mỏi chăm chú nhìn tòa nhà hai tầng cách đó không xa.

Còn những cô gái ấy nép sát vào nhau để sưởi ấm, lắng nghe tiếng suối chảy rì rầm giữa vùng núi đá đã trầm mặc đứng sừng sững hàng nghìn năm.

Mỗi con người ấy đều là một linh hồn cô quạnh, phiêu du trong khoảng thời gian chôn vùi tất cả.

Cảnh Húc cũng chưa ngủ. Hắn muốn ngủ, nhưng không cam tâm ngủ. Mỗi

một giây đều là thời khắc hồi sinh, cũng có thể là khoảnh khắc tận thế. Hấn đã chán ghét những cặp đùi, những bộ ngực của lũ đàn bà bên mình, nhưng vẫn không ngừng sờ soạng, dường như giây phút sau đó sẽ vĩnh viễn không còn nữa, thực chất chưa bao giờ thực sự thuộc về mình.

Trước khi phải đối mặt với giây phút cuối cùng của số mệnh, hấn muốn tận dụng thời gian để hoan lạc.

Kim Vĩnh Dụ đẩy cửa căn phòng VIP, cảnh tượng đòi trụ trước mắt khiến gã hơi cau mày, lại thấy buồn cười. Bốn cô nàng không tấm vải che thân ngồi vây quanh Cảnh Húc, người duy nhất trong phòng còn mặc quần áo chỉnh tề cũng chính là anh ta. Thấy có người bước vào, Cảnh Húc ngó ra, hấn đã hoàn toàn đỡ dẫn vì còn và bột K [19](#), sau khi nhận ra người vừa bước vào, hấn chỉ khẽ gật đầu, không hề có ý ngồi dậy.

Kim Vĩnh Dụ khoát tay, mấy cô nàng biết ý vội vàng tìm quần áo của mình, khoác đại lên người rồi lần lượt đi ra.

Kim Vĩnh Dụ ngồi cạnh Cảnh Húc, nhìn gương mặt vô cảm của hấn, bỗng không biết phải nói gì, đành đưa mắt nhìn chiếc màn hình ti vi tinh thể lỏng đang liên tục nháy sáng. Cô gái da trắng nằm dưới anh chàng da đen kêu lên những tiếng rên rỉ tốt độ, mặc dù kích thích, nhưng chẳng mấy chốc đã khiến người ta thấy nhạt nhẽo vô vị.

"Đã không?" Kim Vĩnh Dụ châm một điếu thuốc.

Cảnh Húc vẫn đỡ dẫn nhìn vào màn hình, một lúc lâu sau mới khẽ gật đầu.

"Thế thì chơi cho đã đi." Kim Vĩnh Dụ lấy trong túi áo vest ra một chiếc phong bì dày cộp, đặt lên bàn rượu, "Ông chủ cho cậu."

Con người mắt Cảnh Húc chậm rãi đảo về phía chiếc phong bì, dừng lại mấy giây, sau đó quay lại, khẽ gật đầu.

Kim Vĩnh Dụ khẽ cười, dụi tắt điếu thuốc, rồi đứng dậy nói: "Vui vẻ đi. Ông chủ thưởng phạt phân minh đấy." Dứt lời, gã mở cửa phòng đi ra.

Cảnh Húc nãy giờ chỉ gật đầu ra hiệu bỗng lên tiếng.

"Em muốn đàn bà." Hấn nói rõ ràng từng chữ: "Gọi bốn con khác vào cho em."

Kim Vĩnh Dụ đứng ngay ra ở cửa, rồi trả lời ngắn gọn: "Được."

Sau đó, gã đóng cửa phòng lại, quay người bảo nhân viên phục vụ: "Tìm cho nó bốn con khác, đừng có lấy bốn con vừa rồi."

"Dạ?" Cậu nhân viên phục vụ tỏ vẻ khó xử, "Anh Kim, mấy em nói anh Cảnh chơi dữ quá... chảy cả máu..."

Kim Vĩnh Dụ không nói gì, bặm môi nhìn cậu nhân viên phục vụ. Ánh mắt Kim Vĩnh Dụ khiến cậu ta hoảng sợ, cuối cùng đành nhượng bộ, cup mắt xuống nói: "Em sắp xếp luôn bây giờ đây ạ." Dứt lời cậu ta liền men theo hành lang chạy đi.

Kim Vĩnh Dụ hừ một tiếng, vừa định đi, thì điện thoại di động trong túi áo đổ chuông. Gã ấn nút nghe điện thoại, mới nghe được vài câu mặt gã đã biến sắc. Gã đập máy rồi bấm máy gọi luôn một số khác.

"Sếp," đầu kia vừa bắt máy, gã liền vội nói: "Bên "lòng" có chuyện rồi."

Đã quá hai giờ đêm, con đường vốn đã vắng người lại càng tịch mịch. Phương Mộc bóp bẹp vỏ bao thuốc lá, xách ba lô đứng dậy bước ra khỏi chiếc xe Jeep.

Xung quanh Bách Hâm Dục Cung rậm rạp toàn cỏ hoang, giữa đêm khuya, tiếng bước chân giẫm lên cỏ sột soạt nghe rõ mồn một. Thỉnh thoảng lại vang lên tiếng vỡ lọ xạo, chắc là chân giẫm phải mảnh chai thủy tinh cũ bỏ đi. Những lúc như vậy, Phương Mộc liền dừng lại nhìn xung quanh, cẩn thận lắng nghe tiếng động quanh mình. Nhưng bốn bề đều lặng thinh, ngoài tiếng chó sủa văng vẳng ở xa, không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa.

Phương Mộc chậm chậm bước đến trước một cánh cửa sổ, đưa tay lấy công cụ phá cửa kính trong ba lô ra. Anh cố định miếng chụp hút lên cửa kính, sau đó dùng dao cắt kính khoét một lỗ đường kính chừng nửa mét, rồi cẩn thận gỡ miếng thủy tinh xuống. Vừa kéo được tấm rèm dày nặng trịch ra, tay Phương Mộc liền dừng lại.

Sau tấm rèm nhưng phủ đầy bụi đỏ, Phương Mộc sờ thấy song sắt lạnh toát. Không ngoài dự đoán, bên trong cửa sổ còn có chấn song bảo vệ.

Phương Mộc gỡ thiết bị phá cửa kính xuống cất đi cẩn thận, anh đứng dậy vòng ra phía sau tòa nhà. Ở đó có một ban công thò ra ngoài cao hơn một mét, phía nam ban công là một cánh cửa sắt, có lẽ là vị trí của phòng bếp.

Phương Mộc vặn đèn pin, chỉ nhìn thấy một thanh sắt to chặn ngang tấm cửa sắt, bên trên là một chiếc khóa sắt. Phương Mộc đưa tay thử sức nặng của chiếc khóa sắt, cảm giác tay lạnh toát đầy gỉ sét. Phương Mộc lấy thanh móc sắt trong ba lô ra, xuyên vào giữa hai càng khóa, vặn mạnh mấy nhát, ổ khóa bung ra.

Phương Mộc lập tức khom người ở nguyên vị trí cũ, sau khi chắc chắn xung

quanh không có người, anh mới nhẹ nhàng mở cánh cửa sắt bước vào.

Sau khi bước vào phòng, Phương Mộc phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng xi măng khoảng mười mét vuông. Không có cửa sổ, xung quanh đầy vỏ túi đựng thực phẩm, vỏ trứng và vỏ chai rượu vứt lung tung. Nhìn chiếc bếp ga đặt trên nền nhà, có thể thấy chỗ này đúng là nhà bếp, nhưng hiển nhiên không phải là bếp dùng phục vụ cho việc kinh doanh của Bách Hâm Dục Cung.

Đối diện với căn phòng là một tấm cửa gỗ. Phương Mộc bước tới, thử kéo một nhát, cánh cửa gỗ bỗng cọt kẹt mở ra. Một luồng khí lạnh xộc tới, phía trước dường như là một khoảng không gian lớn hơn.

Phương Mộc vừa đi vừa dùng đèn pin rọi xung quanh, dưới chân là một đoạn cầu thang, phía dưới là một gian phòng lớn rộng chừng hai trăm mét vuông, giữa phòng có hai chiếc bể lớn hình vuông, chỗ này chắc là bồn tắm. Phương Mộc vừa đi, vừa cẩn thận để ý những cục bê tông và những thanh gỗ dưới chân. Quang cảnh trong phòng như vừa mới xây xong, thậm chí còn chưa được quét dọn sạch sẽ.

Phương Mộc đi đến bên miệng bể, tiện tay chiếu đèn pin xuống hố. Trong lòng cái gọi là "bồn tắm" thậm chí còn chưa lát gạch sứ, chỉ trát qua loa bằng xi măng. Dưới ánh đèn pin, Phương Mộc nhìn thấy những thứ trông như chần, chiếu vớt bữa bãi dưới đáy bồn tắm, trong đầu anh lóe lên một ý nghĩ, anh co chân nhảy xuống.

Chân vừa chạm đáy, Phương Mộc có cảm giác mình đang giẫm lên một đồng gì đó mềm nhũn, nhìn kĩ, hóa ra là một đồng chần cuộn vào nhau, bắn đến mức không rõ là màu gì. Phương Mộc cúi xuống lật ra xem kĩ, anh rút mấy sợi cỏi chiếu, khế vụn trong tay.

Hơi ươn, nhưng vẫn chưa mục.

Phương Mộc đứng dậy, hai hàng lông mày cau lại. Chỗ này rõ ràng đã từng có người ở, nhưng có thể khẳng định không phải là công nhân ở trong thời gian thi công. Nếu không, trong môi trường ẩm ướt như thế này đến mấy năm, những chiếc chiếu cỏi đó đã phải mục nát từ lâu. Phương Mộc nhìn gian phòng mênh mông hoang tàn, cho dù là ai ở đây đi nữa, tình cảnh của họ lúc đó chắc chắn là vô cùng thê thảm.

Phương Mộc tiện tay kéo lấy một thanh gỗ bên miệng bể, khều vào đám chần bông rách nát đó. Vì ẩm ướt, chiếu cỏi và chần đều nặng trĩu, dưới nhiệt độ thấp

như vậy, vẫn ngửi thấy mùi hôi nồng nặc chốc chốc lại xộc lên nhức mũi. Mấy phút sau, Phương Mộc nhặt lên một miếng vải rách bươm, dưới ánh sáng của chiếc đèn pin, vẫn có thể lờ mờ nhận ra mấy chỗ màu hoa đào trên miếng vải. Đây có lẽ là một chiếc áo sơ mi, kích cỡ miếng vải cho thấy thân hình chủ nhân của nó dường như rất bé nhỏ.

Phương Mộc ném thanh gỗ xuống, nghiêng chặt răng. Nếu anh đoán không sai, đây chính là nơi những cô bé bị lừa bán đã từng ở.

Phía bắc của bồn tắm là một đoạn cầu thang chưa bị bịt kín, Phương Mộc nhảy lên khỏi chiếc bể, men theo cầu thang đi lên tầng 2. Quang cảnh tầng 2 cũng không khác tầng 1 là mấy, rác xây dựng bừa bãi khắp nơi. Vị trí của gian giữa là một khoảng trống rất rộng, trông giống như một gian phòng nghỉ lớn. Bốn xung quanh là một loạt các phòng nhỏ, có lẽ để dùng làm phòng VIP. Phương Mộc kiểm tra từng phòng một, ngoài một phòng vệ sinh đơn giản ra, các phòng khác đều gần giống như nhau. Nhưng khi bước vào hành lang phía đông, cảnh tượng hiện ra trước mắt hoàn toàn khác.

Không giống như những chỗ khác, ở đây hỗn loạn hơn nhiều. Chỗ nào cũng thấy bàn ghế hỏng, vỏ chai rượu vỡ. Một đoạn khung sắt rơi xuống từ lỗ hổng nứt vỡ trên trần nhà, treo lơ lửng ở đó, thấp thoáng ánh lên sắc lạnh. Chiếc đèn pin trong tay rọi qua mặt tường, những vết lồi lõm sáng tối càng rõ hơn, Phương Mộc cúi sát hơn, có thể nhận ra trên tường đầy dấu tích khốc liệt, có vết dao chém, có vết đập mạnh của loại công cụ dạng côn sắt. Trong đó có một lỗ tròn, hiển nhiên là vết đạn bắn. Trên mặt tường, Phương Mộc phát hiện thấy một vết chất lỏng màu nâu đỏ đã khô cứng, trông vẫn có cảm giác dính đặc. Phân tích kỹ, có lẽ là do máu phụt ra từ đầu sau khi bị va đập cực mạnh tạo thành.

Phương Mộc rọi đèn pin một vòng khắp xung quanh, lại phát hiện thấy rất nhiều vết máu. Tay anh khẽ run lên. Rõ ràng, ở đây đã xảy ra một cuộc vật lộn thảm khốc. Máu đã chảy nhiều như vậy, cho dù là một người hay nhiều người, ắt phải có người chết.

Còn người chết có khả năng là ai, Phương Mộc không muốn nghĩ thêm nữa, anh buộc mình cất bước, tiếp tục kiểm tra phòng tiếp theo.

Vừa rọi đèn pin vào trong phòng, Phương Mộc chợt thấy mắt mình tối sầm, một bóng người xuất hiện trước mặt, hai tay hắn cùng đưa ra, hòng súng đen sì đang nhắm vào anh!

Trúng mai phục!

Phương Mộc lập tức tắt ngay đèn pin, quay người tránh khỏi cửa, lưng dán chặt vào tường, đồng thời điên cuồng lục lọi trong ba lô. Tới lúc cầm được thanh móc sắt trong tay, anh mới nhận ra lòng bàn tay đã ướt lạnh mồ hôi.

Cùng lúc đó anh cũng nhận ra, đối phương không hề nổ súng, thậm chí không hề di chuyển.

Chiếc kính tuột xuống dưới sống mũi ướt đẫm mồ hôi, Phương Mộc đưa tay đẩy kính lên, cố gắng để nhịp thở gấp đột ngột bình tĩnh trở lại, đồng thời anh cố sức lắng nghe động tĩnh của đối phương. Nhưng hần dường như rất kiên nhẫn, cứ đứng im mãi trong phòng.

Phương Mộc không tìm được nữa, anh quát to: "Ai ở trong phòng? Bỏ vũ khí xuống đi ra ngoài, tôi là cảnh sát!"

Tiếng của anh âm vang giữa hành lang trống trải, va vào những bức tường vắng vắng một hồi, nhỏ dần rồi mất hẳn. Tiếp đó là một khoảng im lặng rất lâu, có thể là một phút, cũng có thể là mười phút hoặc lâu hơn nữa.

Đối phương vẫn không có phản ứng gì.

Phương Mộc dần cảm thấy kì lạ, nếu đối phương đã mai phục, thì chắc chắn không chỉ có một người, thời gian lâu như vậy, đồng bọn lẽ ra phải xông tới từ lâu rồi mới đúng. Hơn nữa, khi này đối phương rõ ràng có cơ hội nổ súng, tại sao lại không động thủ?

Phương Mộc hạ quyết tâm, khom người xuống, lặng lẽ nhích ra phía cửa, quay người, đột ngột bấm đèn pin chiếu chéo lên trên.

Mặt đối phương bị luồng sáng mạnh rọi vào, Phương Mộc dự tính sẽ nhân cơ hội đó vung chiếc gậy sắt qua, đánh cho hắn ta trở tay không kịp, nhưng khi nhìn thấy rõ gương mặt ấy, anh quên hết toàn bộ kế hoạch, chỉ kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Đó là gương mặt một người chết, mặc dù đôi mắt chưa nhắm hết của anh ta tối tăm vô cảm, mặc dù toàn bộ khuôn mặt đã phù nề biến dạng, mặc dù vết thương dài ngang má đã toác ra như miệng đứa trẻ con, Phương Mộc vẫn nhận ra đó là Đinh Thụ Thành.

Tại sao anh ta lại ở đây?

Ai đã giết chết anh ta?

Anh ta bị giết để bịt miệng hay là đã hi sinh vì thân phận bị lộ?

Hàng loạt câu hỏi dồn dập nảy ra trong đầu Phương Mộc, anh sững sờ đứng yên tại chỗ, mãi mới định thần lại được, anh vội vàng cắt cây móc sắt cẩn thận, bước nhanh đến bên xác Đinh Thụ Thành, rọi đèn pin từ trên xuống dưới.

Đinh Thụ Thành đã chết từ rất lâu, xác đã bắt đầu thối rữa, có điều nhiệt độ thời gian gần đây xuống rất thấp khiến tốc độ thối rữa chậm hơn, quan sát thi thể của anh ta, vẫn có thể nhận ra tình trạng thảm hại trước khi chết.

Tóc Đinh Thụ Thành dính đầy máu khô, bết lại thành từng đám, những vết thương trên da đầu đen đặc máu khô, không thể nhìn rõ độ sâu và độ rộng. Đôi mắt anh ta khế trợn, lông mày nhướn lên, dường như vào giây phút cuối cùng của số mệnh, anh ta vẫn đang cố gắng nhìn rõ phía trước. Hung khí sắc bén để lại trên mặt anh ta một vết chém dài ngang qua miệng, vết thương sâu đến tận xương, có thể thấp thoáng nhìn thấy răng qua vết rách ở môi trên. Thi thể đã thối rữa chứa đầy khí, trương phình khiến quần áo trên người Đinh Thụ Thành căng chặt, lộ ra ít nhất là ba vết đạn xuyên thủng người. Chỉ một trong những vết thương đó cũng có thể khiến một người đàn ông lực lưỡng hoàn toàn mất đi khả năng kháng cự, nhưng Đinh Thụ Thành vẫn giữ nguyên tư thế đứng, người dựa vào chiếc khung sắt trước mặt, hai tay đưa ra nắm chặt khẩu K54, nhắm về phía trước.

Con người này, vào giây phút sự sống bỏ mình ra đi vẫn ngoan cường chiến đấu.

Phương Mộc nhìn theo hướng khẩu súng trong tay Đinh Thụ Thành, nơi đó chỉ còn một khoảng mênh mông, không có một thứ gì. Phương Mộc chợt nghĩ đến quang cảnh hỗn loạn và vệt máu loang ở hành lang.

Cuối cùng anh ta đã chết, nhưng đối thủ của anh ta chắc chắn cũng phải trả cái giá thảm khốc.

Phương Mộc thở dài, đưa tay cầm lấy khẩu súng trong tay anh ta. Giật liên mấy nhát, nhưng không tài nào giật ra được, Phương Mộc bất giác kinh ngạc. Anh giật thật mạnh, thi thể Đinh Thụ Thành khẽ động đậy, ngay lập tức có tiếng sột soạt phát ra ở phía dưới chân anh ta.

Phương Mộc rọi đèn pin, dưới chân Đinh Thụ Thành hàng đồng vỏ gói mì ăn liền vứt lung tung, còn có một vài gói gia vị đã bị xé ra, có thể nhìn thấy nước tương thịt trong đó đã bị liếm sạch sẽ. Phương Mộc bỗng cảm thấy nghi hoặc, không lẽ...

Đúng lúc đó, Phương Mộc phát hiện ra có sự bất thường dưới những tia sáng mờ nhạt: Đồng chặn bông rách nát trong góc tường đột nhiên khế động đây!

Phương Mộc vội rọi đèn pin qua, ánh sáng chói lóa khiến vật đang bò dưới đồng chặn bông dừng lại, nhưng lập tức lại động đây. Mấy giây sau, một gương mặt thò ra.

Phương Mộc kinh ngạc đến mức không kịp phản ứng gì, quên cả lấy thanh móc sắt ra để chuẩn bị tự vệ. Con người đó hình như không hề có ý chống cự Phương Mộc, thậm chí còn chẳng buồn để ý tới sự tồn tại của anh, cứ tự nhiên bò ra khỏi đồng chặn bông, loạng choạng đi đến dưới chân Đình Thụ Thành, cúi người xuống bới đồng vỏ bao tìm kiếm.

Đó là một đứa trẻ, một bé gái. Phương Mộc nhìn thân hình chưa đến một mét rưỡi và mái tóc rối bù của cô bé, trong lòng càng thấy kinh ngạc.

Cô bé bới ra một chai nước khoáng trong đồng rác đó, vẫn còn nửa chai nước, trông màu vẫn đục. Cô bé mở nắp chai đưa lên miệng uống. Phương Mộc vội vàng ngăn lại, nhưng cô bé chỉ uống một ngụm nhỏ rồi bỏ chiếc chai xuống, qua nét mặt cô bé, có thể nhận ra không phải vì chê nước bẩn, mà là không muốn lãng phí. Uống nước xong, cô bé tiếp tục chăm chú bới đồng rác ra tìm, cuối cùng cô bé nhặt một chiếc vỏ gói mì ăn liền lên, thè lưỡi liếm sạch chút vụn mì còn sót lại trong túi.

Phương Mộc khom người, nghĩ một lúc rồi khế hỏi: "Cháu là ai?"

Cô bé không hề chú ý đến câu hỏi của Phương Mộc, vẫn chăm chú nhai thức ăn trong miệng. Phương Mộc hỏi liên mấy lần, cô bé vẫn không trả lời.

Phương Mộc khế cau mày, anh đưa tay định đỡ cô bé dậy. Vừa thấy đầu ngón tay anh chạm vào cánh tay mình, cô bé liền nhảy dựng lên như bị bỏng, cuống quýt trốn ra phía sau xác Đình Thụ Thành, túm chặt lấy áo anh ta, nhìn Phương Mộc sợ sệt.

Phương Mộc vội rút tay lại, khe khế giải thích: "Cháu đừng sợ, chú không làm gì cháu đâu. Cháu tên là gì?"

Cô bé im lặng, cố sức thu mình nép vào sau thi thể Đình Thụ Thành.

Dường như đó là thần bảo hộ của cô bé.

Đột nhiên, Phương Mộc cảm thấy mình đã hiểu ra được sự thật.

Đình Thụ Thành đứng ở sảnh lớn tầng 1, mặt đầy cảnh giác nhìn những kẻ đang tiến sát về phía mình. Gương mặt bọn chúng mơ hồ, nhưng đăm đăm sát

khí. Bên miệng bể, cô bé đang bị một gã đàn ông xênh xệch lôi đi, cô bé giãy giụa đấm đạp, nhưng không có ích gì.

Đinh Thụ Thành không rời mắt khỏi cô bé, tay anh chậm chậm đưa xuống thắt lưng. Đúng lúc đó, gã đàn ông trước mặt động thủ, Đinh Thụ Thành tung chân đạp hấn ngã lăn ra đất, đồng thời chạy ngay ra chỗ cô bé. Gã đàn ông đang túm chặt cô bé lập tức buông tay ra, đưa tay mò lấy khẩu súng ở thắt lưng. Đinh Thụ Thành nổ súng, gã đàn ông ngã ngửa ra phía sau. Lập tức, đạn bay chiu chiu qua căn phòng, cô bé thét lên sợ hãi. Đinh Thụ Thành túm lấy cô bé, anh phát hiện lối vào đã bị chặn, chỉ có thể chạy lên tầng 2.

Hành lang tầng 2 ngoằn ngoèo quanh co, Đinh Thụ Thành lúc tiến khi lùi trong làn mưa đạn, vách tường sát người anh liên tục tóe lửa đạn. Cô bé loạng choạng, vừa chạy vừa khóc lóc gào thét. Đinh Thụ Thành một mặt che chắn cho cô bé, một mặt cầm súng bắn. Có người rú lên rồi gục xuống. Bỗng có mấy người lao ra từ một phòng VIP, Đinh Thụ Thành giơ súng lên, nhưng đã hết đạn. Ánh dao sáng loáng liên tục chém vào mặt anh. Đinh Thụ Thành đau đớn thét lên, tay anh vớ lấy một thanh sắt vung loạn xạ, có kẻ bị đập trúng đầu, máu phọt ra xung quanh. Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi vòng vây, Đinh Thụ Thành kéo cô bé trốn vào một phòng VIP khác, kéo mấy chiếc khung sắt chặn ở cửa. Anh giấu cô bé đằng sau người mình, thay băng đạn rồi lên nòng. Cô bé túm chặt lấy áo anh, tay run lên bần bật. Đinh Thụ Thành quay đầu lại, cố gắng làm ra vẻ cười cho cô bé đỡ sợ. Nhưng nụ cười đó chỉ là hàm răng đầy máu đỏ lộ ra dưới đôi môi rách. Có kẻ nhô đầu ra ở cửa phòng, Đinh Thụ Thành lập tức bóp cò. Không bắn trúng, viên đạn va vào vách tường đối diện, phát ra tiếng kêu trầm đục. Sau phát súng đó, chiến trường tạm lắng. Có tiếng chuông điện thoại di động của gã nào đó vang lên. Một gã khế háp táp giải thích gì đó. Tiếp đó anh nghe thấy tiếng kéo xác chết, tiếng dịch chuyển vật nặng, và tiếng sập mạnh của cánh cửa sắt tầng 1.

Anh nghe thấy tất cả, nhưng đã dần mất đi khả năng suy nghĩ. Anh cảm thấy lạnh, từ những vết thủng trên người anh chảy ra từng giọt sự sống đang mất dần. Anh chỉ biết phải dựa vào cái khung sắt này mới đứng vững được, chỉ biết giương súng lên, mình và cô bé sau lưng tạm thời sẽ không sao. Anh biết nhất định phải nói gì đó, mình và cô bé gái mới có thể vững tin để cố gắng chống chọi.

"Chú là cảnh sát. Không sao đâu. Đừng sợ!"

Anh thều thào lặp lại câu nói ấy, mặc dù lời của anh đến tai cô bé chỉ còn là

những âm tiết không rõ ràng.

Khi những âm tiết ấy mỗi lúc một nhỏ hơn, cuối cùng mất hẳn, cô bé phát hiện ra người đứng chắn trước mặt mình đã trở nên cứng đờ, lạnh toát. Cô bé đứng dậy, lần tìm lối ra trong tòa nhà im lìm trống trải. Nhưng cô sờ thấy mỗi ô cửa sổ đều có chấn song sắt, mỗi cánh cửa đều bị khóa chặt. Sự đói khát làm cô bé quên cả sợ hãi, quên cả khóc lóc, cô bé cố sức tìm kiếm thứ gì đó ăn được.

Cô bé không biết tất cả đồ ăn và thức uống đều đã bị mang sạch đi, nước máy cũng đã bị cắt, cô bé không biết có những đôi mắt đang ngày đêm theo dõi tòa nhà, cô bé không biết mục đích của chúng là cô và người cảnh sát sẽ chết trong tòa nhà đã bị khóa chặt, cô bé không biết chỉ khi nào chắc rằng đã đạt được mục đích, chúng mới mở cửa tiêu hủy thi thể của cô và người cảnh sát đã không còn sức đe dọa đối với chúng.

Mỗi ngày cô bé đều cố sức kiếm tìm bất cứ mẫu thức ăn nào còn sót lại, vào nhà vệ sinh hứng chút nước han gỉ còn lại trong đường ống nước. Rồi cô bé lại quay về căn phòng đó, nắp trong đồng chắn bông rách nát, nhìn con người cứ đứng mãi trước mặt. Mặc dù anh không hề động đậy, mặc dù người anh bắt đầu bốc mùi hôi thối, nhưng có anh đứng đó, cô bé sẽ cảm thấy an toàn.

Cho đến lúc ánh đèn pin rọi thẳng vào mặt cô bé.

Phương Mộc hít mạnh một hơi, ngẩng đầu nhìn gương mặt nát bươm của Đinh Thụ Thành, cố nén cảm xúc sôi sục đang trào dâng trong lòng, anh cố gắng nói với cô bé bằng ngữ điệu bình tĩnh: "Đi thôi, chú đưa cháu ra ngoài. Chú là cảnh sát."

Cô bé dường như đã hoàn toàn mất khả năng cảm thụ ngôn ngữ, nhưng những từ ngữ ấy khiến cô bé cảm thấy quen thuộc. Ánh mắt cô dần dần sáng lên, gương mặt bản thủ từ từ lộ ra phía sau chân Đinh Thụ Thành.

Nhưng đột nhiên vẻ mặt Phương Mộc sững sờ.

Anh nhìn thấy hai đốm lửa bập bùng trong mắt cô bé!

Phương Mộc vội vàng quay người lại, đúng lúc đó anh nhìn thấy một chiếc chai ngùn ngụt lửa đập vào vách tường ở cửa, cùng lúc tiếng chai vỡ vang lên, ngọn lửa bùng lên trong căn phòng.

Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, lao vụt ra cửa, vừa bước tới hành lang, một chai lửa khác bay vù tới. Phương Mộc vội né sang một bên, chiếc chai rơi xuống chỗ cách người anh mấy mét, bùng lên một đám lửa to.

Phương Mộc nhìn theo hướng ném chiếc chai, một bóng người thấp thoáng sau làn khói lửa mù mịt. Phương Mộc quát to: "Ai?"

Đối phương không trả lời, mà quay người chạy xuống tầng dưới. Cùng lúc đó, tiếng vỡ loảng xoảng vang lên dồn dập ở tầng 1, mỗi đợt âm thanh vang lên, lại thêm một đám lửa bùng sáng.

Phương Mộc bắt đầu hoang mang, anh vội chạy về phòng, xách ba lô, kéo tay cô bé, nhưng cô bé giãy ra khỏi tay anh, ra sức nép vào sau thi thể Đinh Thụ Thành.

Phương Mộc nhìn gương mặt đầy thương tích của Đinh Thụ Thành, anh nghiêng răng, khom người vác xác Đinh Thụ Thành lên vai.

Người anh em, tôi đưa anh về.

Hành lang đã ngùn ngụt lửa, vừa đi được mấy bước, Phương Mộc đã cảm nhận được sức nóng khủng khiếp ập tới. Các phòng VIP hai bên hành lang có thể có người mai phục, có thể không. Phương Mộc không còn hơi sức nào để quan tâm nữa. Đối với anh bây giờ, có lẽ bị một phát súng lạnh lùng hạ gục còn hơn là bị lửa thiêu sống tại nơi này.

Vừa bước xuống cầu thang, Phương Mộc liền thấy có mấy bóng người thấp thoáng phía cánh cửa sắt ở lối vào. Trong lúc cuống, Phương Mộc quát to "Dừng lại", nghe thấy tiếng quát, bọn chúng đồng loạt chạy hết ra ngoài, cánh cửa lập tức bị khóa chặt.

Phương Mộc vội vàng lao xuống cầu thang, vừa chạm đến tầng 1, anh mất thăng bằng ngã lăn ra nền nhà, đầu gối trái đau nhói. Anh không kịp để ý đến vết thương, vừa lôi vừa kéo, dịch chuyển thi thể Đinh Thụ Thành và cô bé đến trước cửa, đưa tay đẩy mạnh mấy nhát, cánh cửa sắt trượt ra không hề lay chuyển. Phương Mộc biết đối phương đã nhốt chặt mình trong tòa nhà, trong lòng vô cùng hoang mang. Anh túm lấy tay Đinh Thụ Thành, định lôi khẩu súng ra. Có mấy lần, nhưng khẩu súng vẫn bị giữ chặt trong bàn tay cứng đờ ấy. Phương Mộc đành giơ cánh tay anh ta lên, gắng gượng nhằm vào vị trí ổ khóa treo trên cửa, bắn liền hai phát. Hai tiếng "pằng pằng" vang lên, đầu đạn lập tức văng ngược trở lại, suýt trúng vào Phương Mộc.

Thấy khả năng phá cửa thoát ra hoàn toàn vô vọng, Phương Mộc mò lấy điện thoại di động, nhưng không có chút tín hiệu nào, máy nhắn tin khẩn cấp cũng không phát được tín hiệu.

"Mẹ kiếp!" Phương Mộc chửi to một tiếng, khom người xuống, căng thẳng quan sát bốn xung quanh qua làn khói mù mịt, sau khi đã xác định rõ phương hướng, anh vác xác Đinh Thụ Thành lên vai, cô bé vẫn nắm chặt lấy áo Đinh Thụ Thành, xiêu vẹo đi về phía căn phòng bếp.

Đó là lối thoát duy nhất có thể. Phương Mộc vừa thở hổn hển vừa chạy, vừa thềm cầu nguyện cánh cửa sắt đã bị anh phá khóa bằng thanh móc sắt ấy vẫn chưa bị phát hiện.

Khói lửa trong tòa nhà mỗi lúc một dày hơn, Phương Mộc dần cảm thấy khó thở, cổ họng như bị một bó rơm to chặn lại. Cảm giác thi thể Đinh Thụ Thành nặng đến cả tấn, nước dịch chảy ra từ những vết thương trên xác chết chảy vào cổ Phương Mộc, kết thành một lớp khô cứng dưới sức nóng của lửa. Không còn nhìn rõ lối đi trước mặt, khói mù mịt khiến Phương Mộc không mở nổi mắt ra, chỉ còn cách lần mò men theo tường để tìm đến cánh cửa gỗ. Khi mò thấy nắm tay cửa đã nóng bỏng vì lửa cháy, anh suýt nữa reo lên thành tiếng.

Phương Mộc kéo mạnh, mở tung cánh cửa gỗ, trong phòng bếp khói đỡ mù mịt hơn chút, vẫn có thể lờ mờ nhận ra cánh cửa sắt ở phía đối diện. Phương Mộc lao tới trước cánh cửa sắt, kéo thật mạnh, trong lòng bỗng lạnh toát.

Cánh cửa đã bị khóa chặt.

Phương Mộc không thể gắng gượng được hơn nữa, anh ngồi phịch xuống đất.

Thế là chấm hết.

Thi thể Đinh Thụ Thành nằm nghiêng trên nền nhà, cánh tay phải bị đè bên dưới, đầu hơi nghiêng, trông rất gò bó. Nhưng Đinh Thụ Thành đã không còn cảm giác được nữa, không biết có nên cảm thấy may mắn về điều này. Khói liên tiếp xộc vào căn phòng bếp qua cánh cửa mở toang. Phương Mộc nhìn thi thể Đinh Thụ Thành trước mắt càng lúc càng nhạt nhòa, trong lòng lại dần thấy yên bình hơn.

Dừng lại ở đây thôi, tôi đã cố hết sức rồi.

Xin lỗi nhé, anh Hình.

Xin lỗi nhé, Hình Na.

Xin lỗi nhé, Đinh Thụ Thành...

Bỗng Phương Mộc nhìn thấy hai đốm lóe sáng giữa làn khói dày đặc, ý thức đang dần mơ hồ chợt bừng tỉnh.

Đó là đôi mắt của cô bé.

Cô bé yên lặng nhìn Phương Mộc, đôi mắt ánh lên sự tin tưởng, mong đợi và cả khích lệ.

Trong đêm tối mịt mùng, cháu cũng nhìn Đinh Thụ Thành như vậy đúng không.

Hai chân Phương Mộc âm thầm cố gắng, từng tí từng tí một, cuối cùng đứng thẳng dậy.

Anh ấy đã chết rồi, còn mình thì chưa!

Tia hy vọng cuối cùng nằm ở ô cửa sổ đó. Phương Mộc gắng gượng sắp xếp những suy luận trong đầu. Nếu phá vỡ cánh cửa sổ đó, sẽ có được chút không khí trong lành, biết đâu có thể cố chịu được đến khi có người đến cứu trợ.

Nhưng khói cuồn cuộn bốc mù mịt khắp tòa nhà, việc di chuyển từ phòng bếp tới bên cửa sổ đã trở thành một nhiệm vụ vô cùng gian nan.

Phương Mộc lấy hết sức mới cho được xác Đinh Thụ Thành lên vai, cô bé vẫn nắm chặt áo Đinh Thụ Thành, ngoan ngoãn bước theo sau Phương Mộc.

Phương Mộc loạng choạng bước ra cửa, lần bám vào tường lần mò từng bước. Cứ men theo bức tường mà đi chắc chắn sẽ tìm thấy cửa sổ. Khói cuộn dày đặc khiến anh không sao mở được mắt ra, đành nhắm chặt mắt lại. Không ngờ vừa đi được vài bước, bỗng thấy hẫng chân, khi kịp nhớ ra đó là đoạn cầu thang, thì cả anh và xác chết đều đã ngã lộn xuống dưới.

Cú ngã lần này khiến Phương Mộc hoàn toàn kiệt quệ, thậm chí không còn sức để bò dậy. Phải đến nửa phút sau, anh mới từ từ ngồi lên, nhưng không thể xác định được phương hướng. Bốn xung quanh là khói dày đặc và những ngọn lửa đang nhảy nhót, ý thức dần trở nên mơ hồ vì không khí thiếu ôxy trầm trọng, chỉ còn có thể sờ soạng quanh mình một cách vô vọng.

Chỉ có mặt đất bên dưới là vững chắc vô cùng, những chỗ hai tay với tới được đều là khoảng không vô vọng.

Lần đầu tiên trong đời, Phương Mộc cảm thấy hoảng sợ đến thế.

Bất lực, vô vọng thật sự.

Cùng đường, bế tắc thật sự.

Phương Mộc đã gần như tuyệt vọng, đột nhiên anh nghe thấy tiếng kim loại bị bẻ cong và tiếng thủy tinh vỡ văng lên ở phía chếch trước mặt. Phương Mộc vội nhìn về phía tiếng động, chỉ thấy hơi khói mù mịt trong phòng cuốn về phía

đó, như thể có chiếc quạt hút mùi bỗng dừng xuất hiện ở đó. Phương Mộc lập tức cảm thấy trước mắt dễ chịu hơn rất nhiều, đến khi nhìn thấy rõ, tinh thần anh càng phấn chấn.

Đó là một ô cửa sổ đã bị ai đó mở toang.

Phương Mộc phân tích và đưa ra kết luận sau khi nhìn thấy tấm rèm bị gió cuốn. Không kịp nghĩ nhiều, Phương Mộc kéo xác Đinh Thụ Thành lên, cuống quýt lao về chỗ đó.

Song sắt bảo vệ bên trong cửa sổ đã bị kéo đến biến dạng, nhưng vẫn chưa rời ra hẳn, có thể thấy được độ kiên cố khi xây lắp. Trên chấn song có một chiếc móc sắt, nối với một đoạn dây thừng đã bị đứt. Phương Mộc ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc đó anh trông thấy một chiếc xe đang nháy đèn hậu, ngoặt vào một góc phố.

Xem ra có người đã lái xe đến, treo chiếc móc vào song cửa qua lỗ thủng Phương Mộc khoét trước đó, rồi kéo bung chấn song. Phương Mộc không còn tâm trí nào để nghĩ xem người đó là ai, động cơ và mục đích của anh ta là gì. Phương Mộc nhìn khung cửa sắt đã biến dạng, mặc dù nó vẫn cố định trên mặt tường, nhưng sau khi bị kéo mạnh đã hở ra một khe nhỏ, đủ để một người lách qua. Phương Mộc quan sát tình hình bên ngoài, anh nghĩ bụng phải nhanh chóng thoát ra, đám lửa phía sau lưng họ đang lan rất nhanh, càng lúc càng gần, hơn nữa một khi có kẻ nào đang chờ chực bên ngoài phát hiện ra lối thoát này, họ không bị thiêu chết cũng sẽ bị đánh chết.

Anh đưa tay về phía cô bé, ra hiệu cho cô nhanh chóng chui ra. Cô bé không nói gì, chỉ ra sức lắc đầu, tay vẫn nắm chặt lấy áo Đinh Thụ Thành. Phương Mộc không còn thời gian nữa, anh giật tay cô bé ra, ôm lấy cô bé nhét qua khe hở ở chấn song bảo vệ rồi đẩy ra ngoài. Vừa rơi xuống đất cô bé liền hốt hoảng nhảy lên, muốn trèo ngược trở lại. Phương Mộc hết kiên nhẫn, anh ra hiệu cho cô bé im lặng cúi thấp xuống, có lẽ vì nét mặt dữ tợn của Phương Mộc trông rất đáng sợ, cô bé liền ngoan ngoãn làm theo.

Phương Mộc thở dốc, đưa tay ôm lấy xác Đinh Thụ Thành, nhưng anh đã gần như kiệt sức, thử vài lần mà vẫn không sao đưa được thi thể cứng đờ của Đinh Thụ Thành lên bậu cửa sổ. Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát rồi nhảy lên bậu cửa sổ trước, sau khi chui ra khỏi song sắt, anh đưa tay kéo Đinh Thụ Thành lên, định lôi ra ngoài khung cửa. Phương Mộc vốn đã rất khó khăn mới lách được

ra khỏi khe hở đó, để kéo thi thể đã trương phình của Đinh Thụ Thành ra được lại càng khó hơn. Phương Mộc đã cố hết sức, nhưng cũng chỉ kéo được một phần thân trên của Đinh Thụ Thành ra ngoài. Lửa đã cháy lan đến tận góc tường, quần của Đinh Thụ Thành cũng bắt đầu bốc khói, lòng Phương Mộc còn nóng hơn lửa đốt, nhưng vẫn không sao lôi được thêm một milimét nào.

Đột nhiên, Phương Mộc bỗng nghe thấy "rầm" một tiếng, tiếp đó, gạch sứ trên đầu bị ném vỡ tan.

Đã bị phát hiện!

Mấy chiếc đèn pin cùng rơi tới, ánh đèn giao nhau sáng lóa khắp người Phương Mộc. Ngay lập tức đạn bắn chiu chiu vào vách tường cạnh người anh. Phương Mộc cuống lên, điên cuồng kéo cánh tay Đinh Thụ Thành, nhưng xác chết lại càng kẹt cứng ở khung cửa. Khi cố sức kéo mạnh hơn, Phương Mộc trượt chân ngã ngửa ra ngoài bậu cửa. Tay anh luống cuống vớ ra phía trước, không ngờ lại chộp đúng phải nòng khẩu K54 trong tay Đinh Thụ Thành...

Phương Mộc giật mạnh, thật thần kì, khẩu súng nằm chặt trong tay Đinh Thụ Thành bỗng tuột ra.

Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, anh giơ súng bắn liền hai phát về phía ánh đèn pin. Đối phương lập tức ngừng bắn, Phương Mộc thừa cơ quay lại trước cửa sổ, định kéo xác Đinh Thụ Thành ra. Nhưng tiếng súng của đối phương lại vang lên ác liệt hơn cả lần trước. Phương Mộc ấn chặt đầu cô bé, gần như nằm bò ra đất, cảm giác đạn bay vù vù qua đầu.

Không còn cách nào nữa, đành bỏ cuộc, nếu không cả mình và cô bé đều sẽ chết ở đây. Phương Mộc ngẩng đầu nhìn xác Đinh Thụ Thành kẹt đã bắt đầu bốc cháy trên khung cửa sắt.

Tha lỗi nhé, người anh em. Phương Mộc nghiêng răng, bật dậy, bắn liền hai phát, rồi kéo cô bé lên, khom người chạy nhanh. Vừa chạy được mười mét, làn đạn dày đặc của đối phương khiến họ lại buộc phải nằm xuống. Phương Mộc kiểm tra băng đạn, chỉ còn một viên đạn, cho dù thế nào cũng không thể lãng phí được. Đối phương dường như cũng nhận ra là Phương Mộc còn rất ít đạn, chúng không bắn liên tiếp nữa, mà từ từ khép vòng vây lại, chốc chốc lại bắn lẻ tẻ vài phát.

Phương Mộc kéo cô bé lại, nói khẽ: "Lát nữa, lúc chú nổ súng, cháu chạy ngay ra ngoài nhé, chạy càng nhanh càng tốt, ở đâu có ánh đèn thì chạy về phía đó, cho

dù có xảy ra việc gì cũng không được dừng lại, có hiểu không?"

Cô bé không gạt đầu, cũng không lắc đầu, chỉ trân trân nhìn Phương Mộc.

Không còn thời gian để dặn lại lần thứ hai, Phương Mộc khế vổ vào đầu cô bé, vừa để an ủi, vừa để khuyến khích. Sau đó, anh hít một hơi thật sâu, vừa định bật dậy nổ súng, đột nhiên một hồi còi báo động của cảnh sát rú lên gần đó.

Âm thanh đó đơn điệu, chói tai, nhưng vào giây phút này, đối với Phương Mộc những âm thanh đó tựa như một liều thuốc tăng lực. Lực lượng hỗ trợ đã đến!

Nhưng hóa ra không hề có lực lượng hỗ trợ nào cả.

Phương Mộc bước chậm lại, sau khi chắc chắn xung quanh không có gì bất thường, mới mở cửa xe cho cô bé lên. Đúng lúc đó, anh để ý thấy phía sau xe có buộc một đoạn dây thừng đã bị kéo đứt. Phương Mộc nắm chặt đoạn dây thừng trong tay, ngậy người ra một lúc, sau đó lấy điện thoại di động, màn hình hiển thị cột sóng đầy. Ngón tay anh dừng lại ở phím số "1" vài giây, rồi gập máy lại.

Anh không được báo cảnh sát, cũng không thể quay lại cướp xác Đinh Thụ Thành ra, thậm chí không được tiết lộ cho bất cứ người nào biết về tất cả những việc đã xảy ra.

Rõ ràng, bây giờ không chỉ một người biết được hành động của anh đêm nay. Có người muốn thiêu chết anh trong tòa nhà đó. Có người đã lái xe của anh kéo bung khung chấn song cửa sổ, lại bấm còi báo động khiến bọn người đó hoảng sợ biến mất.

Vụ án vốn đã phức tạp, giờ lại càng phức tạp hơn.

Phương Mộc nhảy vào buồng lái, nổ máy, khoảnh khắc đạp chân ga, anh đưa mắt nhìn về tòa nhà nhỏ phía xa, nơi đó lửa đang bùng cháy dữ dội, dường như còn thấy thân thể Đinh Thụ Thành đang bốc cháy. Nỗi đau đột nhiên nhói lên trong lòng, anh cắn chặt môi, mấy giây sau, anh tự nhủ phải cứng rắn lên và nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

CHƯƠNG 13

ĐỘ SÚNG

Phòng họp trụ sở Công an thành phố. Cuộc họp buổi sáng.

Trưởng Công an thành phố mặt mũi rầu rĩ. Toàn bộ Công an thành phố, từ tướng đến quân đều đau đầu khổ sở vì vụ án Hình Chí Sâm, lại thêm sự việc Trịnh Lâm làm giả bằng chứng khiến cảnh sát của Công an thành phố rơi vào tình thế vô cùng bị động. Lãnh đạo trên Sở đã hỏi về việc này, giám đốc công an đành trả lời lấp liếm "một vài cảnh sát đường lối làm việc còn yếu kém, tác phong thô bạo, thiếu quan niệm pháp chế", hơn nữa, ba cảnh sát liên quan đến sự việc này đều đã bị đình chỉ công tác, nên vụ việc bằng video giả coi như tạm thời giải quyết xong. Nhưng tình hình điều tra vụ án không hề có bất cứ tiến triển nào, nếu vẫn không tìm ra được bằng chứng thuyết phục chứng minh lời khai của Hình Chí Sâm là đúng sự thật, sẽ buộc phải chuyển giao cho viện Kiểm sát thẩm tra khởi tố. Nếu không, trưởng công an và cả tập thể sẽ phải gánh chịu trách nhiệm cố ý bao che cho hung thủ giết người. Sức ép quá lớn khiến vị trưởng công an mất đi sự điềm đạm trầm tĩnh thường ngày, thành viên của nhóm điều tra vừa lấp bấp báo cáo vài câu đã bị ông khoát tay ra lệnh dừng lại.

Không khí cuộc họp trở nên đặc quánh, mọi người im lặng nhìn nhau, thậm chí không ai dám thở mạnh. Nhận ra thái độ không phải của mình, giám đốc nở nụ cười gượng gạo: "Mọi người cố gắng lên, khi đã làm hết khả năng của mình, thì không phải cảm thấy đáng tiếc về điều gì nữa cả." Ông dừng lại giây lát, rồi khẽ nói thêm một câu: "Thôi thì hành sự tại nhân, thành sự tại thiên." Dứt lời, ông tuyên bố kết thúc cuộc họp, cậu thư kí bên cạnh ghé sát lại nói nhỏ mấy câu. Giám đốc công an khẽ gật đầu rồi thông báo: "Chiều nay toàn thể được phát súng ngắn loại 92, những ai có mặt ở Sở đều đi thử súng."

Thông tin của trưởng công an khiến mọi người cũng phấn chấn hơn phần nào, phòng họp khẽ xôn xao. Trưởng công an vừa định đứng dậy thì phát hiện ra có vài chiếc ghế trống trong phòng họp. Ông cau mày, quay người hỏi thư kí: "Có người vắng mặt à?"

Biên Bình vội trả lời: "Phương Mộc không đến. Sáng nay đã xin phép."

"Ai cho phép anh ta nghỉ?" Cuối cùng trưởng công an cũng tìm ra được một lí do để bốc hỏa: "Gọi cậu ấy về ngay cho tôi. Bây giờ còn có việc gì quan trọng hơn vụ án hả?"

Phương Mộc ngồi trên chiếc ghế dài ở hành lang bệnh viện Nhi, xem lướt một tờ báo buổi sáng. Mục tin tức xã hội có đưa tin về vụ "hỏa hoạn" ở Bách Hâm Dục Cung, nhưng tất cả chỉ vắn vện hơn một trăm chữ. Phương Mộc đọc kĩ từng câu từng chữ của bài báo, mà không hề tìm thấy chữ nào đại loại như "xác chết vô danh". Phương Mộc cũng không mảy may ngạc nhiên về điều này, anh đã không chỉ một lần cảm nhận được thế lực ghê gớm của đối phương. Phương Mộc cố gắng không nghĩ đến chuyện bọn chúng sẽ xử lý thi thể Đinh Thụ Thành thế nào.

Đầu kia hành lang bỗng vang lên tiếng bước chân vội vã, Phương Mộc ngoái đầu nhìn, thấy Dương Mẫn đang vội vàng bước về phía mình, những vị phụ huynh mặt mũi đầy âu lo ngồi thành hàng dài dọc hai bên hành lang.

Phương Mộc vừa định đứng dậy thì bị Dương Mẫn ấn luôn xuống ghế.

"Cháu bé đó là ai?" Nét mặt Dương Mẫn đầy nghiêm trọng: "Cậu dẫn nó từ đâu về?"

"Sao thế ạ?" Phương Mộc nheo mắt hỏi: "Kết quả kiểm tra là?"

"Suy dinh dưỡng nghiêm trọng, nhiều chỗ tổn thương phần mềm. những cái này đều không quá nghiêm trọng." Dương Mẫn giở mấy tờ giấy trong tay mình ra, "Cậu xem cái này!"

"Màng trinh bị tổn thương, viêm tử cung cấp tính, viêm bộ phận sinh dục ngoài. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt Dương Mẫn sáng rực, "Nó cùng lắm cũng chưa đến mười bốn tuổi!"

"Chị đừng hỏi nữa." Phương Mộc nói khẽ: "Cũng đừng cho người khác biết."

Dương Mẫn nhìn Phương Mộc, chị thở dồn dập, lồng ngực phập phồng, mắt rơm rộ. Phương Mộc biết, tình cảnh của cô bé khiến chị nhớ đến Hình Na.

"Không phải báo cảnh sát à?"

"Không cần." Phương Mộc lắc đầu, "Chị giúp em kê một ít thuốc cho cháu bé."

Dương Mẫn gật đầu, "Tổn thương sinh lý không quá nghiêm trọng, nhưng hiện giờ chắc chắn cháu bé này có vấn đề nghiêm trọng về tâm lý."

"Em hiểu rồi." Phương Mộc thở dài, "Cảm ơn chị!"

Dương Mẫn khẽ lau nước mắt, đứng dậy đi ra quày thuốc, vừa đi được mấy bước, lại quay lại.

"Phương Mộc!"

Phương Mộc ngẩng đầu lên, thấy gương mặt Dương Mẫn đã ướt đẫm nước mắt.

"Cho dù là kẻ làm hại cháu bé này là ai, "Dương Mẫn nghẹn ngào, giọng chì lặc đi, "Tuyệt đối, tuyệt đối đừng để nó trốn thoát."

Khi Phương Mộc về đến trụ sở Công an thành phố, đã là hai giờ chiều. Mặc dù trong lòng đang rất bức, nhưng chưa kịp hỏi xem Phương Mộc đi đâu, Biên Bình đã hoảng hồn vì bộ dạng của Phương Mộc.

"Cậu... đi đánh nhau ở đâu về hả?" Biên Bình nhìn những vết thương trên mặt Phương Mộc, nhất là mấy vết bỏng do lửa thiêu, "Rốt cuộc là cậu đã đi làm gì?"

"Không sao đâu." Phương Mộc không muốn giải thích tỉ mỉ, anh quay người đi sang phòng trưởng công an.

Vị trưởng công an đã xả xong cơn giận, không còn tâm trạng để phê bình Phương Mộc, ông chỉ hỏi qua loa vài câu rồi để Phương Mộc đi. Sau khi ra khỏi phòng ông, Phương Mộc đi luôn sang phòng Hồ sơ để kiểm tra thông tin về những người dân mất tích.

Từ hôm qua đến giờ, cô bé không hề nói câu nào, thứ duy nhất được cô bé chú ý đến là đồ ăn. Mỗi khi đồ ăn xuất hiện bên mình, như thể có sức mạnh thần kì, dù đang ngủ rất say, cô bé cũng lập tức bật dậy ăn lấy ăn để, ăn xong lại leo lên giường ngủ thiếp đi. Ngoài ra, cô bé không hề nói chuyện với Phương Mộc, thậm chí cũng không hề nhìn vào mắt anh. Phương Mộc không có cách nào xác định được thân phận của cô bé, chỉ còn biết đặt hy vọng vào thông tin báo người mất tích. Nhưng kiểm tra toàn bộ tin tức về các vụ mất tích trong tỉnh từ ba tháng nay, đều không phát hiện ra có đối tượng nào giống với cô bé.

Là do không có người thân nào khác, hay là vì người thân hoàn toàn không biết về tình cảnh của cô bé?

Phương Mộc đi ra khỏi phòng Hồ sơ, lòng nặng trĩu, anh vừa bước vào hành lang liền gặp Tiêu Vọng đang đi tới, Tiêu Vọng giật nảy mình trước bộ dạng của Phương Mộc.

"Cậu thế này là sao hả, chiến hữu?" Tiêu Vọng kinh ngạc nhìn Phương Mộc, "Làm gì mà trông cứ như tử chiến trường về thế hả?"

Ưu điểm của Tiêu Vọng là tuyệt đối không hỏi nhiều về những điều mà người khác không muốn nói. Tiêu Vọng đưa hai tay vỗ lên vai Phương Mộc, "Qua kho súng đi." Anh ta hớn hở thông báo: "Công an thành phố phát một loạt súng ngắn loại 92, loại 92 cơ đấy."

Đã có mười mấy đồng nghiệp tập trung ở kho súng, người thì hào hứng sầm soi súng mới, người thì hai tay mỗi tay cầm một một khẩu 54 và 92, tỉ mỉ so sánh từng li từng tí. Ông Tân phụ trách kho súng vốn là người rất mê súng, đang thao thao bất tuyệt giảng giải cho mọi người về các tham số kĩ thuật của loại súng 92. Nhân viên kĩ thuật trên Sở cứ xuống tha hồ thoải mái ngồi nhàn rãi bên cạnh uống trà hút thuốc.

"...Nòng súng dài 153 milimét; tốc độ ban đầu 350 mét / giây; dung lượng hộp đạn 15 viên..."

Tiêu Vọng chen vào, thò tay lấy khẩu súng trên mặt bàn, ông Tân vội vàng túm chặt tay anh, vừa cười vừa mắng: "Cái anh chàng láu táu này, vội gì thế hả, có phải cướp đầu đầu mà vội, đã đến lượt bộ phận của các cậu đâu, đi ra đã nào."

Tiêu Vọng cười hì hì, kiên quyết không buông tay ra, nhất định lôi bằng được khẩu súng: "Anh cứ giảng giải tiếp đi, em xem một tí, xem một tí..."

Phương Mộc mỉm cười, quay đầu hỏi cậu đồng nghiệp đang so sánh hai loại súng: "Cảm giác thế nào?"

"Cũng tạm tạm." Anh ta giơ cả hai khẩu súng ra trước mặt, "Loại 92 được ra phết, có điều chắc là quen rồi, vẫn thấy loại 54 thuận tay hơn."

"Ha ha, đúng đấy." Phương Mộc tiện tay cầm lấy khẩu 54 trong tay anh ta, nhẹ nhàng sờ lên phần chuôi súng đã bị cọ xát nhiều đến mức bạc hết màu, lộ ra cả ánh thép ban đầu, "Anh bạn già này vẫn đáng tin cậy hơn."

"Cậu không hiểu rồi." Tiêu Vọng đang ngắm nghía khẩu súng mới, nghe Phương Mộc nói vậy, bèn xen vào: "Loại 92 vẫn tốt hơn. Thiết kế hợp lí, chất lượng kĩ thuật cao." Anh giơ súng lên ngắm rồi bóp cò, tiếng kim hỏa vang lên giòn đanh, anh chặc chặc lưỡi về hài lòng, "Có anh bạn này, sức chiến đấu của chúng ta sẽ oanh liệt hơn hẳn đây."

Mấy đồng nghiệp bên cạnh cũng phụ họa theo. Phương Mộc vừa cười vừa lắc đầu: "Sức chiến đấu thế nào, chủ yếu là do con người quyết định chứ không phải là vũ khí."

"Nhưng hàng trong tay không ra gì, cao thủ đến mấy cũng không phát huy

được năng lực." Tiêu Vọng lập tức phản bác.

"Chúng quy lại vũ khí cũng là do người sử dụng." Phương Mộc cao giọng hơn một chút, "Mức độ phát huy tính năng vũ khí thế nào còn phụ thuộc vào người sử dụng."

"Thôi đi ông ạ." Tiêu Vọng bấu môi, "Xạ thủ cùng một đẳng cấp, vũ khí khác nhau, khả năng chiến đấu tất nhiên là khác nhau."

"Chưa chắc."

"Không tin à?" Tiêu Vọng mắt sáng rực nhìn Phương Mộc, "Không thì tôi với cậu độ thử xem?"

Phương Mộc cười nhăn nhó, đang định từ chối, thì các đồng nghiệp xung quanh đã nhao nhao lên: "Độ đi, độ đi..."

"Đúng đấy, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý..."

Có người còn sốt sắng ra chỗ ông Tần lấy đạn. Thế là, mấy phút sau, cả đoàn người âm ỉ sĩ tượng kéo Phương Mộc và Tiêu Vọng ra bãi tập bắn ngầm.

Nhìn thấy khẩu 54 và một hộp đựng đầy đạn trước mặt, Phương Mộc biết mình đang ở trong tình thế cưỡi hổ khó xuống.

"Có cần phải độ thật không?"

"Sao, cậu sợ à?" Tiêu Vọng lấp đầy hộp đạn vào khẩu 92, lách cách lên nòng.

Câu nói của Tiêu Vọng khơi dậy tính hiếu thắng của Phương Mộc, anh khề đẩy gọng kính, cầm súng lên, nín thở ngắm bắn. Mấy giây sau, bãi tập bắn ngầm lần lượt vang lên những tiếng súng nổ giòn giã.

Phát thứ nhất, Phương Mộc vòng 9, Tiêu Vọng vòng 9.

Phát thứ hai, Phương Mộc vòng 10, Tiêu Vọng vòng 9.

Phát thứ ba, Phương Mộc vòng 9, Tiêu Vọng vòng 10.

Phát thứ tư, Phương Mộc vòng 9, Tiêu Vọng vòng 8.

...

Bắn tám phát, tổng điểm của Phương Mộc hơn Tiêu Vọng hai vòng. Khẩu 54 trong tay Phương Mộc đã bắn hết đạn, anh đang định bỏ súng xuống, nhưng mấy đồng nghiệp lắm chuyện đã nạp đầy một hộp đạn khác đặt sẵn trước mặt anh. Phương Mộc nhìn Tiêu Vọng vẫn đang cầm súng ngắm bắn ở bên cạnh, nghĩ bụng khẩu 92 của Tiêu Vọng vẫn còn bẩy viên đạn, bắn thêm một lượt nữa cũng được. Phương Mộc liền tháo hộp đạn rỗng ra, vừa định đưa tay cầm hộp đạn mới, bỗng nghe thấy các đồng nghiệp xung quanh cùng ò lên kinh ngạc. Anh

bất giác ngẩng đầu lên, thì thấy khẩu 92 của Tiêu Vọng đang chĩa vào đầu mình.

Người đầu tiên có phản ứng là ông Tần, ông hàm hàm bước tới, đưa tay túm lấy khẩu súng trong tay Tiêu Vọng: "Cậu định làm gì thế hả? Khi tập bắn, không được chĩa súng vào người, cậu có hiểu quy định không hả?"

Tiêu Vọng giơ tay lên gạt tay ông Tần ra, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Phương Mộc, phải đến năm giây sau, mới nói từng chữ rành rọt:

"Cậu đã hết đạn, nhưng tôi vẫn còn. Đây chính là ưu thế."

Cả bãi tập bỗng chốc im bật. Rất lâu sau, một cảnh sát trẻ mới dăm chiêu nói: "Cậu Tiêu nói có lí, đây chính là ưu thế." Mọi người liền nhao nhao nói theo phụ họa.

Tiêu Vọng từ từ hạ súng xuống, đột nhiên nở nụ cười: "Cái cũ sẽ bị thay thế bởi cái mới, đó là quy luật." Dứt lời, anh ta giơ tay làm bộ đầu hàng, tư thế trông rất buồn cười.

Phương Mộc nhìn Tiêu Vọng rồi bỏ súng xuống, quay người đi ra khỏi bãi tập.

Chập tối. Phương Mộc lái xe về nhà, suốt dọc đường, anh liên tục quan sát phía sau qua gương chiếu hậu, cho đến khi chắc chắn không bị kẻ nào bám đuôi mới dừng xe trước một khu chung cư. Anh vào bằng cổng phía nam, đi lại vòng vèo qua những tòa nhà nằm san sát dày đặc, cuối cùng đi ra khỏi khu chung cư qua cổng phía tây. Tiếp đó lại đi qua hai con phố, sau đó anh dừng lại ở một căn nhà cũ kĩ, nhìn ngó xung quanh hồi lâu, rồi lấy chìa khóa ra mở cửa bước vào.

Đây là một căn nhà rộng khoảng năm sáu mươi mét vuông, có một phòng khách, một phòng ngủ. Một năm trước, cả gia đình nhà dì Phương Mộc chuyển đến Hàng Châu, bố mẹ anh liền mua lại căn nhà, dự định để Phương Mộc ở sau khi lấy vợ. Ý đồ của hai ông bà rất rõ ràng, mua nhà để giục Phương Mộc sớm lập gia đình. Nhưng Phương Mộc chẳng mấy may bận tâm, cũng rất ít đến ở. Không ngờ, giờ đây ngôi nhà lại phát huy được tác dụng.

Trong nhà yên lặng như tờ. Phương Mộc bật đèn phòng khách, ánh sáng trắng dịu bỗng chốc tràn ngập căn phòng, toàn cảnh bữa bái lộn xộn hiện ra rõ mồn một trước mắt. Phương Mộc nhìn chiếc bàn ăn, bát đĩa để bữa bộn, đồ ăn trong bát sạch trơn. Anh nhẹ nhàng cất túi đồ đang cầm trong tay vào phòng bếp, rồi đi vào phòng ngủ.

Đúng như anh nghĩ, cô bé vẫn nằm ngủ say trong chăn, dường như không hề

cảm giác được là Phương Mộc đã về. Nhưng khi Phương Mộc đưa tay kéo chân cho cô bé, nó lập tức co rúm người lại. Phương Mộc rút tay lại, đứng im lặng một lúc rồi nói khẽ: "Lát nữa cháu ra ăn cơm nhé."

Phương Mộc rất ít khi nấu nướng tử tế, anh chỉ biết nấu cơm và làm món trứng cà chua bằng nồi cơm điện, nên trên đường đi làm về, đã mua một ít đồ ăn sẵn. Anh bỏ gạo đã vo sạch vào nồi cơm điện, bỏ đồ ăn sẵn đã thái miếng vào trong đĩa hấp đặt lên trên rồi cắm phích điện. Tiếp đó anh rửa sạch cà chua, đặt lên thớt thái thành miếng nhỏ. Trong lúc đôi tay bận rộn, đầu vẫn không ngừng suy nghĩ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, giờ đây cô bé đã trở thành một gánh nặng đối với Phương Mộc. Nhưng anh không còn lựa chọn nào khác. Anh không biết cô bé là con cái nhà ai, cũng không tìm ra được người giám hộ của cô bé. Nếu báo cáo tình hình cho Công an thành phố, một là sẽ không thể giải thích được tại sao buổi tối hôm đó anh lại xuất hiện ở Bách Hâm Dục Cung, không cẩn thận còn ảnh hưởng đến việc điều tra tiếp theo; quan trọng hơn là, một khi cô bé lộ diện, rất có thể sẽ bị giết hại để bịt miệng. Tất nhiên cũng không thể giữ cô bé ở đây lâu dài được, nhưng tạm thời đành phải như vậy.

Mùi thơm của thức ăn dần dần từ phòng bếp bay ra, Phương Mộc nghe thấy có tiếng động trong phòng khách, quay đầu lại, đã thấy cô bé đang cúi đầu ngồi trước bàn ăn, trong tay đã cầm sẵn đôi đũa. Phương Mộc thấy lòng mình chùng xuống, anh mỉm cười nói: "Cháu chờ tí nhé, cơm nấu xong ngay đây."

Cô bé chăm chú ăn rất nhanh, dường như ngoài những món ăn trước mặt, không còn thứ gì đáng chú ý nữa. Nhìn cô bé ăn như rồng cuốn, Phương Mộc bất giác nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên anh gặp Mễ Nam. Cũng không biết Mễ Nam bây giờ ra sao. Nghĩ đến đó, Phương Mộc chợt thấy trong lòng tràn ngập một nỗi buồn man mác. Lúc định thần lại, cô bé đã chén gần hết số thức ăn trong đĩa. Phương Mộc nhìn bát cơm vẫn còn hơn một nửa trong tay mình, vội gấp chút thức ăn. Đang chuẩn bị và cơm, thì nghe thấy tiếng ho như bị ghìm trong cổ của cô bé. Phương Mộc ngẩng đầu lên, thấy mặt cô bé đã đỏ tím vì nghẹn, cơn ho dữ dội khiến đầy mồm thức ăn bắn ra tung tóe. Phương Mộc vội đứng lên vỗ mấy nhát vào lưng cô bé, cơn ho như xé phổi khiến cô bé nấc lên mấy tiếng, rồi nôn ộc toàn bộ thức ăn ra bàn.

Căn phòng khách nhỏ bỗng chốc tràn ngập mùi men chua. Phương Mộc nhét

vào tay cô bé một cốc nước, bóp mũi cô bé cho ra hết thức ăn bị nôn. Tình cảnh luống cuống thảm hại khiến Phương Mộc không khỏi bực mình. Anh bất giác quay đầu quát khế: "Ăn uống hấp tấp thế để làm gì? Có ai giành đồ ăn với cháu đâu!"

Cô bé nôn xong mặt mũi bơ phờ, tay cầm cốc nước, cúi đầu ngồi bên bàn. Nghe thấy Phương Mộc mắng, toàn thân như co rúm lại. Người cô bé quần chiếc áo len cũ của Phương Mộc, trông lại càng bé nhỏ. Nhìn bộ dạng cô bé, Phương Mộc bỗng thấy hối hận vì sự thô lỗ của mình, nhưng anh không biết nói gì, chỉ im lặng ngồi bên bàn ăn cùng cô bé. Mấy phút sau, khi mùi men chua bốc lên từ số thức ăn bị nôn ra đỡ hơn, một thứ mùi khó chịu khác lại liên tục xộc vào mũi Phương Mộc. Anh phát hiện ra đó là mùi toát ra từ trên người cô bé. Anh ngẫm nghĩ giây lát rồi đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh có một cái bồn tắm, Phương Mộc kiểm tra sơ qua thấy vẫn dùng được. Anh xả đầy một bồn nước ấm, kéo cô bé vào, chỉ từng thứ một: "Đây là dầu tắm... Đây là dầu gội đầu... Khăn mặt thì dùng cái này... Quần áo sạch ở đây. Cháu tắm cho sạch sẽ. Còn..." Anh lấy ra một tuýp thuốc bôi ngoài do Dương Mẫn đưa, ngưng ngưng bảo: "Tắm xong, cháu bôi vào chỗ đó..." Anh lấy tay ra hiệu, "... Có hiểu không?"

Cô bé không hề có bất cứ phản ứng nào, chỉ chờ đợi nhìn hơi nước đang nghi ngút bốc lên từ bồn nước nóng.

Phương Mộc khẽ thở dài, quay người đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Anh ngồi hút thuốc và uống trà trong phòng khách, chốc chốc lại đỏng tai lên nghe ngóng động tĩnh trong phòng vệ sinh. Lúc đầu, phòng vệ sinh hoàn toàn im ắng, mười mấy phút sau, có tiếng khua vào nước nhẹ nhẹ vang lên, như đang rón rén thăm dò. Tiếp đó, tiếng nước mỗi lúc một rõ hơn, nghe có vẻ như cô bé đã mạnh dạn ngâm mình, đùa nghịch trong bồn nước. Phương Mộc mỉm cười, trong lòng bỗng thấy vui lên, anh bất chợt đưa mắt nhìn số thuốc Dương Mẫn đưa, tâm trạng lại chùng xuống.

Cô bé không phải là đứa trẻ đầu tiên bị xâm hại, và chắc chắn cũng không phải là đứa trẻ cuối cùng. Không biết đã có bao nhiêu bé gái bị bán ra nước ngoài sau khi bị nhốt ở Bách Hâm Dục Cung. Nếu không nhanh chóng triệt phá được tổ chức tội phạm này, các em bé bị xâm hại sẽ ngày càng nhiều. Nhưng ông Hình đã rơi vào vòng lao lý, Đinh Thụ Thành cũng đã hy sinh. Trịnh Lâm và mấy đồng

đội cũng từng muốn làm rõ sự thật, nhưng tiếc là vì quá liều lĩnh, thiếu suy nghĩ nên đã không còn cơ hội tiếp tục điều tra. Phương Mộc nhận ra rằng mình lại rơi vào tình cảnh đơn độc chiến đấu. Anh mỉm cười khổ sở, như thế cũng tốt, chẳng lẽ nào thì mình cũng đã quen rồi.

Một mình, dường như lúc nào Phương Mộc cũng chỉ có một mình. Những chiến hữu bên anh hết người này rồi lại đến người khác ra đi, có lẽ người cùng với anh đi đến tận cùng chỉ còn chính mình.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, có tiếng bước chân lệt bệt, cô bé vừa lau tóc vừa đi ra. Trên người cô bé là bộ quần áo thể thao Phương Mộc mới mua, bộ quần áo hơi rộng, ống tay áo được xắn cao. Mái tóc rối bù bẩn thỉu lúc trước đã được gội sạch, ướt sũng, xoa xuống vai, trông hết như một nữ sinh trung học lúc chuẩn bị đến giờ đi ngủ. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Phương Mộc, gương mặt trắng ngần của cô bé đỏ ửng lên, ánh mắt cũng linh hoạt hơn nhiều.

Phương Mộc đẩy lọ thuốc trên bàn qua, ra hiệu cho cô bé uống thuốc. Cô bé ngoan ngoãn ngồi xuống, bỏ lọ thuốc nãy giờ vẫn cầm chặt trong tay xuống. Phương Mộc để ý thấy màng bảo vệ lọ thuốc đã được bóc ra, phần trên tuýp nhôm cũng lõm xuống một chút, anh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Uống thuốc xong, cô bé lau tóc, bàn tay cử động một cách máy móc, cô bé không hề nhìn Phương Mộc. Phương Mộc nghĩ một lát rồi hỏi khẽ:

"Cháu tên là gì?"

Cô bé vẫn tiếp tục lau tóc, không trả lời câu hỏi của Phương Mộc.

"Cháu từ đâu tới?"

Vẫn không có phản ứng.

"Ai đưa cháu đến Bách Hâm Dục Cung?"

Cô bé bỗng run bắn người, thở dồn dập, ánh mắt lại trở nên đờ đẫn, dường như không thể tập trung được vào một điểm cố định.

Phương Mộc khẽ thở dài, đứng dậy đi lấy chiếc máy sấy tóc trong tủ đựng đồ tắm, rồi gọi cô bé lại. Cô bé đứng trước gương, dáng điệu vô cùng căng thẳng, khẽ ngẩng đầu nhìn mình trong gương rồi lập tức cúi xuống. Phương Mộc túm mớ tóc cô bé lên, bật máy sấy, nhẹ nhàng cho gió nóng lùa vào mái tóc, người cô bé bỗng trở nên cứng đờ, sau gáy lập tức nổi da gà.

Cảm giác sợ hãi tột cùng vẫn hằn sâu trong lòng cô bé, kháng cự lại mọi tiếp xúc cơ thể đã trở thành phản xạ bản năng.

Phương Mộc nhớ lại, Dương Mẫn có nói với anh, khi kiểm tra phụ khoa, cô bé đột nhiên phản kháng, ba vị bác sĩ không tài nào giữ nổi, cô bé kêu gào thảm thiết tuyệt vọng, nghe vô cùng xót xa.

Có lẽ đối với cô bé bây giờ, một người đàn ông xa lạ cầm tóc mình không phải là sự quan tâm tốt bụng, mà là một sự giày vò khiến nó vô cùng hoảng sợ. Phương Mộc thậm chí cảm nhận được rất rõ sự run rẩy trên người cô bé truyền qua từng sợi tóc đến đầu ngón tay mình. Anh bất giác buông tay ra, gần như cùng lúc đó, cô bé co chân bỏ chạy, một tiếng "cạch" vang lên, cửa phòng ngủ đã bị khóa chặt.

Đêm khuya, Phương Mộc nằm trần trọc ở salon phòng khách. Không phải vì chiếc ghế salon cũ kĩ cứng đờ khó chịu, mà vì hoang mang không biết bước tiếp theo sẽ hành động thế nào. Đinh Thụ Thành hy sinh khiến manh mối duy nhất đã hoàn toàn bị cắt đứt. Đối tượng điều tra tiếp theo sẽ là ai, phải bắt đầu từ đâu, tất cả đều mông lung, trong khi đó thời gian cho ông Hình đã không còn nhiều.

Có lẽ có thể tìm ra manh mối ở khách sạn Thành Loan, nhưng bọn chúng đã hết sức cảnh giác trước mọi hành động điều tra của cảnh sát, không thể lấy được bằng chứng trực tiếp từ Cảnh Húc và Kim Vĩnh Dụ. Vụ án xảy ra đã rất lâu, nhưng khả năng tìm thấy xác của nạn nhân nữ gần như là con số không. Bản thân Phương Mộc cũng phải thừa nhận, giờ đây việc giải oan cho ông Hình rõ ràng đã trở thành nhiệm vụ bất khả thi. Nhưng anh không cam tâm chịu khuất phục, nhất là sau khi chứng kiến tình cảnh thảm thương của Hình Na, cho dù không xóa được tội cho ông Hình, cũng không thể để lũ cầm thú ấy nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Trong giấc ngủ chập chờn, ý thức của Phương Mộc dần trở nên mơ hồ. Trạng thái nửa tỉnh nửa mơ kéo dài mấy tiếng đồng hồ, đột nhiên có ánh sáng lóe lên trước mắt trong vài phút khiến anh giật mình bừng tỉnh. Anh cảnh giác ngồi dậy, phát hiện ra cửa tủ lạnh trong phòng khách đã bị mở ra, một bóng dáng nhỏ bé đang ngồi trước tủ lạnh sột soạt ăn gì đó.

Bữa tối mặc dù cô bé ăn rất nhiều, nhưng đều nôn ra sạch, chắc bây giờ thấy đói. Phương Mộc khoác áo lên người bước xuống đất, định bụng lược cho cô bé hai quả trứng, nhưng cũng lạ, trong tủ làm gì có đồ gì ăn được. Lúc đến phía trước tủ lạnh, Phương Mộc mới nhìn thấy cô bé bưng một chiếc hộp nhựa to trên tay, đang nhét thứ quả xanh trong hộp vào mồm.

Phương Mộc chợt nhớ ra đó là đặc sản thành phố S mà Tiêu Vọng mang cho - táo mềm, anh cắt trong tủ lạnh rồi quên băng đi không bỏ ra ăn. Anh khế cau mày, đang đói mà ăn thứ này, chắc chắn sẽ đau bụng. Phương Mộc định lấy chiếc hộp ra khỏi tay cô bé, nhưng nó giữ rất chặt, nhất định không bỏ ra, lại càng ra sức nhét táo vào mồm. Phương Mộc bất lực mỉm cười, anh lấy hai quả trứng gà trong tủ lạnh, quay người đi ra phòng bếp. Vừa bước mấy bước, trong đầu bỗng lóe lên một ý nghĩ, anh ngẫm nghĩ giây lát rồi trở lại ngồi xuống trước mặt cô bé.

"Có ngon không?"

Cô bé vẫn chăm chú ăn táo, không hề để ý đến Phương Mộc. Phương Mộc lặng lẽ nhìn cách bứt cuống nhỏ hạt thuần thục của cô bé.

"Trước đây cháu đã bao giờ ăn quả này chưa?"

Cô bé vẫn không đáp lời, nhưng Phương Mộc khẳng định mình đã suy luận chính xác. Cô bé nhất định đã từng ở địa phương có đặc sản là loại táo này.

Anh đột nhiên hiểu ra mình phải đi đâu để tìm đáp án.

CHƯƠNG 14

THÔN LỤC GIA

Hơn một năm nay, chị Triệu già đi rất nhiều. Phương Mộc nhìn chị cười rạn rở đờ cô bé xuống xe, vẻ hiền hậu trên gương mặt chị không che được những nếp nhăn mỗi ngày một nhiều hơn. Phương Mộc cảm thấy ngạc nhiên vì cô bé không hề có phản ứng quá khích như anh dự đoán, chỉ khi chị Triệu dịu dàng xoa vào lưng, người cô bé mới khẽ run lên một chút. Cô bé nhanh chóng ngoan ngoãn để chị Triệu dặt tay vào nhà bếp lấy đồ ăn.

Sau khi thầy Châu mất không lâu, toàn bộ Thiên sứ Đường được chuyển đến một viện phúc lợi ở ngoại ô. Chị Triệu trở thành người phụ trách duy nhất ở đây, tiếp tục chăm sóc những em bé mồ côi ở Thiên sứ Đường. Quy mô của Thiên sứ Đường bây giờ kém xa trước đây. Nhưng mặc dù vậy, Phương Mộc vẫn cảm nhận được sự mệt mỏi của chị Triệu. Mỗi lần gặp, dường như chị lại già đi nhiều hơn.

Phương Mộc xách bột mì và dầu ăn mình mang đến vào nhà bếp, lúc rửa tay, anh nhìn qua ô kính cửa sổ thấy cô bé đang ngồi yên bên một chiếc bàn ăn dài gặm bánh bao, chốc chốc lại nhìn mấy đứa trẻ đang nô nghịch đuổi nhau cạnh mình, vẻ mặt dường như đã tươi tỉnh hơn phần nào.

Chị Triệu bước ra, đưa cho Phương Mộc một chiếc khăn mặt, ra hiệu cho anh lau mồ hôi trên cổ.

"Lục Lộ hình như không hay nói chuyện."

"Lục Lộ? Ai là Lục Lộ ạ?"

"Đứa bé cậu vừa đưa tới chứ còn ai nữa." Chị Triệu ngạc nhiên mở to mắt, "Không nhẽ cậu lại không biết tên nó à?"

"Hả?" Phương Mộc còn ngạc nhiên hơn cả chị Triệu, "Nó nói chuyện với chị rồi à?"

"Ừ. Chị vừa hỏi tên nó, lúc đầu không nói, nhưng về sau lại lí nhí bật ra hai chữ, hình như là Lục Lộ."

"Hay thật đấy, em tiếp xúc với nó suốt mấy hôm nay, nó không nói với em một chữ nào. Thế mà vừa gặp chị mấy phút, đã nói cho chị biết tên rồi." Phương

Mộc bực bội nói: "Biết thế đưa nó đến đây ngay từ đầu."

Chị Triệu tỏ vẻ đắc ý: "Chơi với trẻ con, thì cậu làm sao so với chị được."

"Thế thì em yên tâm quá rồi." Phương Mộc nói cho chị Triệu biết mục đích cuộc viếng thăm của mình: Anh có việc định đi xa mấy ngày, tạm thời nhờ chị chăm sóc Lục Lộ. Chị Triệu vui vẻ nhận lời. Nhưng, Phương Mộc đưa ra một yêu cầu khiến chị cảm thấy khó hiểu: Không được để Lục Lộ ra ngoài, tốt nhất là không để bất cứ ai trông thấy cô bé.

"Đứa bé này rốt cuộc là từ đâu đến?" Chị Triệu không bao giờ rào trước đón sau, mà hỏi thẳng luôn.

"Chị đừng hỏi nữa." Phương Mộc nhìn vào mắt chị Triệu, "Chị có tin em không?"

"Tất nhiên rồi." Chị Triệu gật đầu luôn không hề do dự, "Cậu yên tâm, cháu bé cứ để ở đây với chị."

Sau khi ra khỏi viện phúc lợi, Phương Mộc gọi về Sở Công an thành phố xin phép nghỉ một tuần, rồi đi luôn ra ga tàu hỏa, mua một vé đi thành phố S.

Táo mèo là đặc sản vùng núi của thành phố S, cảm giác thân thuộc của Lục Lộ khi thấy loại táo này chứng tỏ có thể cô bé sinh ra và lớn lên ở một vùng gần thành phố S, hoặc đã từng ở đó một thời gian. Biết đâu, sẽ tìm ra được một vài manh mối có giá trị ở đó.

Trên tàu không đông người, hành khách hầu hết đều ngả người tựa vào thành ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngồi đối diện với Phương Mộc là một thanh niên có nước da ngăm đen, anh ta cầm cúi nghịch chiếc điện thoại di động trong tay. Sau khi tàu chạy, Phương Mộc chăm chú ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Đầu mùa đông, bầu trời xám xịt phủ lên thành phố mới vừa tỉnh giấc một màu u ám. Mặt trời bị che kín bởi những đám mây đen dày đặc, có lẽ một trận tuyết lớn sắp ập đến. Phương Mộc lại hy vọng đó là một trận mưa rào, xối sạch toàn bộ bụi bẩn của thành phố.

Đoàn tàu ra khỏi thành phố, lao vun vút qua những cánh đồng, tầm nhìn trở nên khoáng đạt hơn rất nhiều, nền trời cũng dường như cũng quang đãng hơn. Phương Mộc bắt đầu cảm thấy đói, anh lấy ra một gói cánh gà rán và hamburger thông thả ăn.

Mùi thơm của thức ăn khiến cậu thanh niên đối diện ngẩng đầu lên, cậu ta nhìn chiếc túi ni lông trong tay Phương Mộc, khẽ nuốt nước bọt. Phương Mộc

mỉm cười thân thiện. Cậu thanh niên nói nhỏ về gương ngạ: "KFC [20], tôi đã từng ăn rồi."

Lúc đó Phương Mộc mới chú ý đến anh ta. Trông anh ta chưa đến hai mươi tuổi, làn da xù xì ngăm đen, hai bàn tay ngắn, thô kệch, móng tay cắt không sạch, nhiều chỗ còn dính bẩn. Mái tóc xơ cứng, được nhuộm vàng khè, đôi chỗ lại có lọn nhuộm đỏ. Người cậu ta toát ra vẻ nhiệt tình chất phác, nhưng quê kệch ít học. Rõ ràng, đây là một thanh niên nông thôn vừa vào thành phố chơi. Có một điều khiến Phương Mộc cảm thấy kì quặc, vẻ bề ngoài của cậu thanh niên không hề ăn nhập với thân phận của cậu ta, bộ quần áo và đôi giày thể thao trên người đều là hàng hiệu, chiếc điện thoại di động trong tay là Nokia đời mới nhất.

Ánh mắt Phương Mộc khiến cậu thanh niên có vẻ bồn chồn bất an. Phương Mộc nhận ra mình đã làm cậu ta không thoải mái, trong lòng thấy hơi áy náy, anh tự trách mình lại để bệnh nghề nghiệp phát tác. Đại để chắc là cậu ta đã trộm tiền của gia đình, không có gì ghê gớm to tát.

Phương Mộc cúi đầu tiếp tục ăn, vừa ăn được mấy miếng, thì điện thoại di động trong túi đổ chuông. Phương Mộc vội vàng nhét miếng đồ ăn trong tay vào mồm, lôi điện thoại ra nhìn, hóa ra là tin nhắn của Tiêu Vọng.

"Sao không đi làm? Không phải là vẫn giận tôi đấy chứ?"

Phương Mộc mỉm cười, nhắn tin trả lời: "Tôi không để bụng thế đâu, bị cảm, ở nhà nghỉ ngơi vài hôm."

Tiêu Vọng lập tức nhắn lại: "Có sao không? Tôi đi thăm cậu."

Phương Mộc vội trả lời: "Không cần đâu, có việc gì gọi điện thoại là được."

Lúc ngẩng đầu lên, Phương Mộc phát hiện ra cậu thanh niên đang chăm chú nhìn chiếc điện thoại di động của mình, anh thấy hơi lạ, liền lắc lắc chiếc điện thoại hỏi: "Sao thế?"

Cậu thanh niên mỉm cười, chỉ vào điện thoại di động của mình, rồi chỉ vào điện thoại của Phương Mộc: "Điện thoại của anh và của em cùng một hiệu."

Phương Mộc thấy hơi buồn cười: "Đúng đấy, có điều cái của cậu đắt hơn của tôi nhiều."

"Tất nhiên rồi." Cậu thanh niên có vẻ đắc ý, "Em bảo bọn họ lấy cho em cái đắt nhất, hàng Nhật."

"Nokia không phải là thương hiệu của Nhật." Phương Mộc đính chính lại theo phản xạ tự nhiên: "Là của Phần Lan."

"Gì cơ?" Cậu thanh niên có vẻ ngỡ ngàng: "Không phải hàng của Nhật là tốt nhất à?"

"Có thể thế. Nhưng Nokia là hàng do Phần Lan sản xuất."

"Lan gì cũng kệ, cứ đắt nhất là được." Cậu ta khoát tay đầy tự tin, rồi tiếp tục hào hứng nghịch chiếc điện thoại di động, chốc chốc lại bật ra những tiếng cười khe khẽ. Đúng lúc đó, chiếc xe bán đồ thực phẩm được đẩy tới, cậu thanh niên gọi nhân viên bán hàng, mua mấy lon bia và một lô một lốc nào là chân giò, gà kho... bày đầy một bàn, còn nhiệt tình mời Phương Mộc cùng uống bia. Phương Mộc tế nhị từ chối, cậu ta cũng không mời thêm nữa, một mình nhồm nhoàm nhai nuốt. Có lẽ vì thực phẩm không còn tươi mới, cậu ta ăn một lúc liền cau mày, đánh hơi bèm bẹp rõ to, khiến những người xung quanh đều nhăn mặt bịt mũi. Cậu ta xấu hổ mặt đỏ như gấc, lục tìm khắp người nhưng không tìm được gì, đành ôm bụng ngồi trên ghế, liên mồm kêu rên. Phương Mộc thương tình bèn lấy một gói giấy ăn đưa cho cậu ta, cậu ta cảm kích nói lời cảm ơn rồi ba chân bốn cẳng chạy luôn ra phòng vệ sinh.

Mặc dù cậu thanh niên đã rời khỏi chỗ ngồi, nhưng mùi khó chịu vẫn chưa bay hết, Phương Mộc đứng dậy đi ra đầu nối giữa hai toa tàu hút thuốc. Hút được nửa điếu thì thấy cậu thanh niên từ phòng vệ sinh đi ra, mặt mũi khoan khoái nhẹ nhõm. Thấy Phương Mộc đang hút thuốc, cậu ta vội lấy một bao thuốc Trung Hoa trong túi ra, rút một điếu đưa cho Phương Mộc. Phương Mộc thấy rõ ràng là cậu ta vẫn chưa rửa tay, liền kiên quyết từ chối. Thấy vẻ gượng gạo trên mặt cậu ta, Phương Mộc vội nói khéo: "Tôi quen hút loại này rồi, thuốc tốt quá không tiêu thụ nổi."

Gương mặt cậu thanh niên lại lộ vẻ đắc ý, cậu ta châm một điếu thuốc, rồi vỗ vào vai Phương Mộc: "Đại ca, đời người được bao nhiêu, phải sống cho thoải mái, tiếc làm gì, hút thuốc cứ chọn loại xịn một tí."

Phương Mộc gật gù tán thưởng, anh giả vờ vẩy tàn thuốc để hất bàn tay trên vai ra.

Cậu thanh niên tuy thô lỗ, nhưng rất chất phác. Cậu ta kể tuốt tuột mọi điều về mình cho Phương Mộc nghe. Cậu ta tên là Lục Hải Thao, hai mươi tuổi, nhà ở thôn Lục Gia, xã Long Vĩ Ao, thành phố S.

Trong lúc lơ đãng nói chuyện phiếm với cậu thanh niên, ánh mắt Phương Mộc lướt qua những thửa ruộng vừa thu hoạch xong, anh bất giác hỏi: "Năm nay

nhà cậu được mùa chứ?"

"Dào, nhà em không làm ruộng, làm ruộng thì bao giờ mới giàu được?"

"Ồ." Phương Mộc nhìn những món đồ hàng hiệu trên người Lục Thao, nghĩ bụng bố anh chàng này chắc là trưởng thôn hoặc mới phát.

Khi quay vào trong khoang tàu, Lục Hải Thao lại chơi điện thoại. Đang chơi, bỗng cậu ta "á" lên một tiếng, rồi lấy bản hướng dẫn sử dụng điện thoại ra, so đi so lại. Xem một lúc lâu, vẫn không hiểu, cậu ta liền đưa chiếc điện thoại ra trước mặt Phương Mộc, khẽ hỏi: "Đại ca, cái này nghĩa là gì?"

Phương Mộc cầm lấy chiếc điện thoại di động: "Ồ, đây là dấu hiệu bật bluetooth."

"Lu gì?"

"Bluetooth." Phương Mộc kiên nhẫn giải thích: "Hai cái điện thoại di động đồng thời bật kết nối bluetooth thì có thể gửi được file cho nhau."

Lục Hải Thao ngẫm nghĩ một lúc, bỗng vỡ ra: "Giống như là máy phát báo ấy phải không?"

Phương Mộc mỉm cười: "Gần như vậy."

Lục Hải Thao trở nên phấn chấn: "Đại ca, anh gửi cho em gì đó đi, em xem có thú vị không."

Phương Mộc hơi lúng lúng, trong điện thoại di động của anh không có nhạc, cũng không có phim, gửi cho cậu ta cái gì được đây? Bỗng chợt nghĩ ra một thứ, anh liền bấm máy để gửi.

Ba mươi giây sau, chiếc điện thoại di động của Lục Hải Thao vang lên một tiếng "tít", cậu ta cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, miệng lẩm nhẩm đọc: "Tin nhắn của Phương Mộc, có nhận không?"

"Đúng rồi, ấn phím nhận."

Rất nhanh, một file đã được gửi đến máy của Lục Hải Thao, cậu ta phấn chấn reo hò rồi rít. Mở ra xem, thì thấy tám ảnh của một cô bé.

"Đây là ai, đại ca? Có phải là con gái anh không?"

"Không phải." Phương Mộc ghé qua hỏi: "Nó cũng họ Lục, có phải là ở thôn của cậu không?"

"Anh nói thế, em cũng thấy quen lắm." Lục Hải Thao ngắm kĩ tám ảnh, "Nhưng không nhớ ra là đã gặp ở đâu."

"Thế à? Cậu nghĩ kĩ lại xem." Phương Mộc sốt ruột, "Có nhớ ra được không?"

Cậu thanh niên lại ngấm thêm một lúc, rồi lắc đầu: "Xin lỗi đại ca, thực sự là em không nhớ được."

Phương Mộc thất vọng, còn cậu thanh niên vẫn rất nhiệt tình, cứ nằng nặc đòi gửi cho Phương Mộc một bài hát để nghe thử. Phương Mộc nhận tin nhắn, mở ra thấy bài hát "Hai con bướm bướm", liền tiện tay xóa luôn.

Hơn một tiếng đồng hồ sau, tàu vào ga thành phố S. Phương Mộc và Lục Hải Thao cùng xuống tàu. Cậu ta vẫn liến thoắng liên tục. Phương Mộc không có tâm trạng nào để tán chuyện, anh bước rất nhanh để thoát khỏi cậu ta. Vừa ra khỏi cửa sân ga, Phương Mộc bỗng phát hiện mớ âm thanh léo nhéo bên tai đã hoàn toàn biến mất. Quay đầu lại nhìn thì không thấy bóng dáng Lục Hải Thao đâu nữa. Phương Mộc đang ngạc nhiên thì thấy mấy người dáng như nông dân vội vã chạy qua. Phương Mộc chưa kịp nghĩ gì đã bị cuốn vào giữa dòng người, cứ thế đi ra khỏi nhà ga.

Phương Mộc đi thẳng đến phân cục Công an gần ga tàu, vào phòng Thông tin hộ khẩu hỏi thông tin của Lục Lộ, nhưng tiếc là không có bất cứ thu hoạch gì. Xem ra, hộ khẩu thường trú của Lục Lộ không ở thành phố S. Phương Mộc hơi thất vọng, nhưng vẫn không bỏ cuộc. Anh quay đầu đi ra bến xe khách đường dài.

Lục Hải Thao nói cậu ta có ấn tượng về Lục Lộ, hơn nữa hai người lại cùng họ, có thể điều này không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Phương Mộc quyết định đến thôn Lục Gia thử vận may.

Anh mua một tấm bản đồ thành phố S ở bến xe khách, nhưng không sao tìm thấy vị trí của thôn Lục Gia. Phương Mộc cầm chặt điện thoại di động trong tay do dự một lúc, rồi quyết định không gọi điện cho người của Công an thành phố S. Mặc dù anh chỉ làm việc cùng phó giám đốc Vương, Từ Đồng và các đồng nghiệp khác trong vài ngày, nhưng chắc chắn họ sẽ nhiệt tình giúp đỡ. Có điều Phương Mộc thấy càng ít người biết việc này càng tốt.

Anh nhận ra, mình càng ngày càng không tin tưởng vào người khác.

So đi tính lại, cuối cùng Phương Mộc vẫn lên một chuyến xe đi xã Long Vĩ Ao. Chiếc xe xóc bần bật hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng dừng lại bên một con đường cái dưới chân núi. Một cụ già bán đặc sản miền núi bên đường chỉ dẫn cho Phương Mộc vị trí của thôn Lục Gia, Phương Mộc khẽ nhìn mặt trời sắp lặn xuống núi, rồi sải bước thật nhanh.

Đi được hơn hai trăm mét, Phương Mộc nhận thấy thực ra chỗ xuống xe khi này đã là gần cuối con đường cái. Nếu đi tiếp về phía trước, sẽ toàn là đường núi quanh co gập ghềnh. Thậm chí có những đoạn "đường" không thể gọi là đường, chỉ là những lối mòn hẹp ẩn mình giữa những tảng đá núi. Cụ già nói với Phương Mộc, ngọn núi này tên là núi Long Vĩ, tương truyền thời xa xưa, có một con rồng bị trời phạt giáng xuống trần gian, con rồng cắm đầu sâu trong lòng đất, chỉ còn mỗi cái đuôi lộ ra, biến thành núi Long Vĩ. Nơi mà Phương Mộc cần đến - thôn Lục Gia lại ở sườn bên kia của núi Long Vĩ. Phương Mộc không có tâm trí nào để ngắm cảnh hoang vắng của núi Long Vĩ, anh lặng lẽ cắm cúi bước đi. Lúc đầu anh còn lơ mơ nhận được ra phương hướng trên con đường nhỏ giữa những tảng đá nhấp nhô. Nhưng trời tối dần, cảnh vật xung quanh bỗng trở nên giống nhau đến kì lạ. Phương Mộc bắt đầu hoang mang, sau khi đi lung tung hồi lâu, cuối cùng anh đành chấp nhận mình đã lạc đường.

Phương Mộc bỏ chiếc ba lô nặng trĩu xuống, dựa vào một tảng đá núi to thờ đốc, khi hơi thở nhẹ nhàng hơn, anh lấy bao thuốc ra lặng lẽ hút. Xem chừng, tối nay có lẽ phải ngủ ngoài trời, Phương Mộc bò lên tảng đá nhìn bốn xung quanh, thăm nghĩ không biết cái chỗ khi ho cò gáy này có sói hay con gì đại loại như vậy không. Đang bồn chồn lo lắng, chợt anh trông thấy phía trước không xa hình như có ánh đèn pin nháy sáng. Phương Mộc vô cùng mừng rỡ, có người ở đó!

Không kịp nghĩ nhiều, anh xách vội ba lô lên chạy luôn về phía trước. Xuyên qua một vạt rừng rậm, cuối cùng cũng thấy một vật đen sì trên bãi đất rộng trước mặt, nhìn kĩ, hóa ra là một chiếc xe tải chở hàng. Hai bóng người đang ngồi bên cạnh chiếc xe, không biết họ đang mãi làm gì.

Phương Mộc bước tới, chào rất to: "Này!"

Phản ứng của họ hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của Phương Mộc, một người hoảng sợ đến mức lăn kèn ra đất, một người khác có vẻ cũng rất hoảng sợ, anh ta quờ tay cầm lấy gì đó dưới đất giơ về phía Phương Mộc.

Phương Mộc cũng cảm thấy mình có phần quá đường đột, dù sao đây cũng là nơi rừng núi hoang vắng, anh vội bước chậm lại: "Đừng sợ, đừng sợ, tôi không có ý xấu."

"Anh là ai?" Anh chàng thấp bé ngồi bệt ra đất, đưa tay sờ ngực thở dài một hơi, "Làm tôi sợ chết khiếp." Người kia chăm chăm nhìn Phương Mộc đầy cảnh giác.

"Tôi bị lạc đường." Phương Mộc chậm chậm bước đến gần chiếc xe chở hàng, "Các anh đang làm gì thế?" Phương Mộc nhìn nắp capo xe đang mở, dụng cụ sửa xe bày la liệt dưới đất, "Xe hỏng à?"

"Vâng." Anh chàng thấp bé râu rí đứng dậy, "Đen thật!"

Phương Mộc bỏ ba lô xuống, xắn tay áo lên, "Tôi thử xem nào."

Phương Mộc cũng biết một chút kĩ thuật sửa xe, hí hoáy một hồi, chiếc xe lại khởi động được. Anh chàng thấp bé mừng rỡ, vội lấy thuốc lá ra cảm ơn. Phương Mộc cầm lấy điếu thuốc, phát hiện ra là thuốc Trung Hoa loại vỏ mềm, anh quay đầu nhìn cậu thanh niên vẫn đang cầm chặt chiếc cờ-lê to, mỉm cười: "Làm gì thế, vẫn nghĩ tôi là kẻ xấu à?"

Anh ta lúng túng cười, rồi tiến sát lại hút thuốc.

Cậu thanh niên thấp bé rất hay chuyện, chuyện trò một lúc, Phương Mộc đã biết cậu ta tên là Lục Tam Cường, còn cậu cầm chiếc cờ-lê tên là Lục Đại Xuân, đều là người thôn Lục Gia. Lục Tam Cường nhìn chiếc ba lô dưới chân Phương Mộc hỏi: "Anh Phương, anh đến đây làm gì thế?"

"Ồ, tôi ở hiệp hội nhiếp ảnh gia của tỉnh, đến đây chụp ảnh làm tư liệu tuyên truyền du lịch, thế mà mới đi được mấy bước đã lạc."

"Chỗ này thì có gì hay ho để khai thác du lịch đâu?" Lục Tam Cường có vẻ nghi hoặc, nhưng lập tức vỗ tay lên trán: "Tôi biết rồi, anh định đến động Long Vĩ, đúng không?"

"Đúng rồi." Chợt nhớ ra Tiêu Vọng từng nhắc đến cái động nham thạch tự nhiên ở ngoại ô thành phố S, Phương Mộc liền phụ họa theo.

"Thế thì anh đi nhầm đường rồi." Lục Tam Cường cười phá lên, "Ở sườn núi bên kia cơ."

"Ồ? Thế thì phải làm thế nào?" Phương Mộc giả vờ nhìn về phía xa, "Phía trước... gần thôn Lục Gia của các anh rồi đúng không?"

Lục Tam Cường hiểu ý Phương Mộc, có vẻ khó xử, cậu ta nhìn Lục Đại Xuân mấy lần, rồi miễn cưỡng nói: "Thế này nhé, tôi đưa anh về thôn chúng tôi, sáng sớm mai đưa anh đến động Long Vĩ. Sáng sớm mai phải đi ngay đấy nhé."

Phương Mộc vội đồng ý, xách ba lô lên xe luôn.

Chiếc xe tải lắc lư chạy trên con đường núi gập ghềnh, Lục Tam Cường lái xe, Phương Mộc ngồi giữa, Lục Đại Xuân ngồi ngoài cùng. Lục Tam Cường khi nãy mồm năm miệng mười, giờ bỗng yên lặng đến lạ, cậu ta lặng lẽ cầm vô lăng,

không nói câu gì. Phương Mộc định gọi cho họ nói chuyện, nhưng chỉ nhận được mấy câu trả lời qua quýt, nên đành thôi.

Màn đêm mỗi lúc một dày đặc, ngoài vạt sáng trắng lóa rọi từ đèn xe phía trước, bốn bề đều tối đen như mực. Sau khi xuyên qua những khoảng rừng rậm rạp, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy dáng vẻ sừng sững của ngọn núi Long Vĩ thấp thoáng dưới ánh trăng mờ ảo. Khi chiếc xe tiến gần đến ngọn núi, cảm giác như cả ngọn núi khổng lồ đang đứng mẫn đề xuống. Phương Mộc bỗng đứng thấy trong lòng hoang mang lạ, dường như mình đang lạc vào một thế giới hoàn toàn xa lạ. Bất giác, mồ hôi vã ra đầy trán. Anh định thần lại, thềm cười nhạo sự nhát gan của mình, anh nhét tay vào túi áo lấy thuốc lá. Vừa khế cử động, Lục Đại Xuân liền hỏi:

"Làm gì thế?"

"Hả?" Phương Mộc ngẩng đầu lên, "Tìm thuốc lá."

"Hút cái này đi." Lục Đại Xuân lôi ra một bao thuốc lá Trung Hoa vỏ mềm vẫn còn nguyên. Phương Mộc rút một điếu, châm thuốc hút, bỗng anh khế cười.

"Thôn các anh giàu có nhỉ, toàn hút loại thuốc xịn thế?"

Lục Đại Xuân mỉm cười, bỗng như nhớ ra điều gì, anh ta liền hỏi: "Anh còn quen ai ở thôn tôi nữa không?"

Phương Mộc đang lưỡng lự không biết có nên nói cho anh ta biết là mình quen Lục Hải Thao không, thì nghe thấy khoang chở hàng sau xe có tiếng động mạnh, như thể có thứ gì đang lăn, rồi va vào thành xe.

"Tam Cường cũng hút loại Trung Hoa vỏ mềm này đấy thôi." Phương Mộc thấy Lục Đại Xuân lộ vẻ nhẹ nhõm như vừa trút được nỗi lo lắng, anh lại hỏi: "Sau xe chở gì thế?"

Không ai trả lời. Mấy giây sau, Lục Đại Xuân nói vẻ lãnh đạm: "Thịt lợn."

Dứt lời, anh ta liền bật đài, điệu nhạc đinh tai nhức óc vang lên âm âm khắp buồng lái.

Hơn chín giờ đêm, sau chặng đường núi gập ghềnh xóc nảy từng từng, cuối cùng chiếc xe tải đã chạy về đến thôn Lục Gia. Không có ánh trăng, Phương Mộc chỉ có thể phân biệt nhà cửa và lối đi qua những chỗ ánh đèn rọi tới. Ngôi làng này có vẻ không lớn lắm, nhà nào cũng tắt điện tối om. Mấy phút sau, chiếc xe tải dừng lại trước cổng một ngôi từ đường.

Lục Đại Xuân bảo Phương Mộc ngồi chờ trong buồng lái, anh ta nhảy xuống

xe gọi điện thoại, sau khi dập máy, anh ta lên xe, nói ngắn gọn với Lục Tam Cường: "Nhà bà quả phụ họ Thôi."

Lục Tam Cường đáp "vâng", rồi khởi động xe.

Nhà bà quả phụ họ Thôi cách từ đường không xa, có hai gian nhà ngói và một chiếc sân nhỏ, mặc dù diện tích không lớn, nhưng quét dọn rất sạch sẽ. Bà quả phụ họ Thôi là một phụ nữ gầy nhỏ, thân hình khô cứng, da mặt vàng ệch. Sau khi nghe Lục Đại Xuân nói rõ mục đích chuyến viếng thăm, bà ta nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân, rồi bảo: "Thế thì ngủ tạm ở đây một tối vậy, vất vả cho cậu quá."

Phương Mộc vội vàng nói mấy câu khách sáo, ý là mình đã làm phiền họ. Bà quả phụ họ Thôi lãnh đạm hỏi: "Có ăn gì không? Tôi đi nấu cho cậu."

Phương Mộc đúng là đã đói, liền khẽ gật đầu.

Bà quả phụ họ Thôi quay người đi xuống bếp, Lục Đại Xuân cũng đứng lên bảo: "Sáng sớm mai tôi sẽ đưa anh đến động Long Vĩ, anh dậy sớm một tí nhé." Dứt lời, anh ta liền đi ra cửa, lên xe, âm ỉ nổ máy phóng đi luôn.

Phương Mộc ngồi một mình trong phòng hút thuốc, không có việc gì làm, lơ đãng quan sát khắp xung quanh.

Có thể nhận ra, hai gian nhà ngói này vừa xây xong chưa lâu, tất cả đều toát lên sự mới mẻ. Đồ đạc trong nhà được lựa chọn khá cầu kì, mặc dù cách phối hợp không ra thể thống nào, nhưng có thể thấy toàn là đồ đắt tiền.

Đây là một gia đình giàu có, nhiều của ăn của để.

Đang mải suy nghĩ thì bà quả phụ họ Thôi bê vào một chiếc khay to, bát đĩa chập khay, đầy những thức ăn. Phương Mộc hơi ngạc nhiên, lại thấy có phần áy náy trong lòng. Nhưng bà quả phụ họ Thôi trông rất bình thản, bà ta lấy một chai Ngũ Lương Dịch [\[21\]](#) trong tủ ra hỏi Phương Mộc có uống không. Phương Mộc vội xua tay, nghĩ bụng người vùng này tiếp đón khách sao mà hào phóng đến thế.

Bà quả phụ họ Thôi cũng không mời thêm nữa, bà ta ngồi bên cạnh xem đĩa phim "Hoàn Châu cách cách." Phương Mộc nhìn chiếc ti vi Sony màn hình 45 inch, khẽ cau mày.

Đang ăn, bỗng ngoài sân có tiếng chân bước lạch bạch, tiếp đó một người đàn ông khoác áo bông bước vào.

Bà quả phụ họ Thôi đứng dậy: "Trưởng thôn."

Phương Mộc vội vàng đứng dậy, người đàn ông được gọi là trưởng thôn chìa tay ra bắt tay Phương Mộc.

"Nghe Đại Xuân nói, trong thôn có khách, tôi đến gặp một tí." Trưởng thôn lấy thuốc lá ra đưa cho Phương Mộc một điếu: "Tôi tên là Lục Thiên Trường, anh tên là gì?"

Phương Mộc giới thiệu về mình, tất nhiên vẫn là nhiếp ảnh gia. Lục Thiên Trường vừa nghe vừa gật đầu, đồng thời vẫn liên tục rút thuốc. Qua làn khói thuốc bảng lảng bay lên, Phương Mộc biết ông ta vẫn đang quan sát mình.

Phương Mộc đã quá quen với những ánh mắt như vậy, trong lúc chuyện trò, anh cũng âm thầm quan sát đối phương.

Lục Thiên Trường khoảng năm đến sáu mươi tuổi, mái tóc ngắn xơ cứng, gương mặt sương gió đã in đầy nếp nhăn, mắt không to, nhưng rất có thần, hai bàn tay thô ráp, lưng còn rất thẳng.

Có thể thấy, đây là một người có vốn sống phong phú, ý chí kiên định.

Lục Thiên Trường cũng để ý thấy Phương Mộc đang quan sát mình, chuyện trò thêm vài câu rồi đứng dậy cáo từ.

"Chỗ chúng tôi là nông thôn, điều kiện không tốt, anh Phương chịu khó vậy nhé."

"Thế này là tốt lắm rồi." Phương Mộc chỉ vào chiếc khay, "Cô Thôi rất nhiệt tình, làm bao nhiêu là thức ăn cho cháu."

Lục Thiên Trường nhìn bà quả phụ họ Thôi mỉm cười: "Nhà bà ấy có điều kiện, chúng tôi thì không thể sánh được, ha ha."

Bà quả phụ họ Thôi cúi đầu, người như khế run lên.

"Đi nghỉ sớm đi nhé." Lục Thiên Trường chỉnh lại chiếc áo bông trên người, "Sáng sớm mai tôi bảo Đại Xuân đến đón anh." Dứt lời, liền quay người đi ra cửa.

Bà quả phụ họ Thôi tiễn ông ta ra cửa, Phương Mộc cũng trở lại ngồi vào bàn ăn, chăm chú nhìn mẩu đầu lọc thuốc lá "Hồng Mai [\[221\]](#)" dăm chiêu suy nghĩ. Đột nhiên, anh thoáng thấy cánh cửa phòng trong khế động dậy.

Phương Mộc quay đầu nhìn theo phản xạ tự nhiên, chỉ thoáng thấy bím tóc dài, tiếp đó, nghe thấy rầm một tiếng, cánh cửa phòng sập lại.

Phải đến mười phút sau, bà quả phụ họ Thôi mới quay vào, vẻ mặt ngơ ngác. Phương Mộc hỏi: "Cô Thôi, trong nhà cô còn có người nào nữa à?"

"Gì cơ?" Bà Thôi dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, "À, con gái tôi. Cậu

ăn xong chưa?"

"Cháu ăn xong rồi!" Phương Mộc vội nói: "Cảm ơn cô, cô tiếp đón chu đáo quá."

Bà quả phụ họ Thôi dường như không có tâm trạng để nói những lời khách sáo, bà nhanh chóng dọn dẹp bàn ăn.

"Cậu đi nghỉ sớm đi, sáng sớm mai còn lên đường."

Đêm khuya, tất cả mọi vật trong thôn Lục Gia đều bình lặng, thỉnh thoảng có tiếng chó sủa từ xa vọng tới, khiến màn đêm càng trở nên tĩnh mịch.

Phương Mộc nằm trần trọc trên giường, mặc dù đã mệt rã rời vì cả ngày đi lại vất vả, nhưng những khúc mắc trong lòng mỗi lúc một lớn hơn.

Nhìn bề ngoài, đây chỉ là một ngôi làng rất đỗi bình thường, hơn nữa lại ở một nơi hẻo lánh, đáng lí ra, đời sống vật chất ở đây không thể quá cao. Nhưng cho đến giờ, tất cả những người của thôn Gia Lục mà Phương Mộc đã tiếp xúc, từ Lục Hải Thao đến bà quả phụ họ Thôi, điều kiện ăn mặc, chỗ ở và đồ dùng đều rất tốt. Ngược lại, người đứng đầu thôn - trưởng thôn Lục Thiên Trường xem ra lại nghèo nhất.

Ngôi làng này dựa vào đâu để có được mức sống cao như vậy?

Lục Thiên Trường nghèo thật, hay là giả vờ để che giấu?

Nếu là giả vờ, thì ông ta muốn che giấu điều gì?

Những điều kì quặc trong ngôi làng nhỏ bé này càng lúc càng nhiều.

Gần sáng, Phương Mộc lơ mơ ngủ thiếp đi. Anh không nghe thấy chốc chốc lại có tiếng khóc thút thít khe khẽ từ bên ngoài cửa sổ vọng vào, cũng không nghe thấy trong phòng bên cạnh có người đang âm thầm nuốt nước mắt vào lòng.

Trong đêm ấy, không chỉ một mình anh mất ngủ.

CHƯƠNG 15

CÁ MÙ [\[23\]](#)

Sáng sớm ngày hôm sau, Phương Mộc giật mình tỉnh giấc, dường như có luồng ánh sáng trắng mờ ảo chiếu trước mặt. Khi tỉnh táo hơn, Phương Mộc nhận ra đó là ánh sáng lọt vào qua cửa sổ. Anh ngồi dậy rời khỏi giường, kéo tấm rèm mỏng che cửa sổ ra, ngoài trời tuyết bay mù mịt, bầu trời xám xịt đang chầm chậm giũ xuống muôn vàn những bông tuyết to dày.

Nửa tiếng sau, Lục Đại Xuân đến nhà bà quả phụ Thôi, hai chân nặng trĩu dính đầy tuyết. Anh ta nói với Phương Mộc, con đường núi đã bị tuyết chặn kín.

"Xem ra, anh phải ở đây thêm mấy ngày." Anh ta nói với vẻ đáng tiếc.

Phương Mộc mừng thầm trong bụng. Thế là có cơ hội điều tra thôn Lục Gia.

Bà quả phụ Thôi nhiệt tình giữ Lục Đại Xuân ở lại ăn sáng, anh ta xua tay từ chối, bảo phải về ngay. Phương Mộc nhìn đôi giày của Lục Đại Xuân gần như đã bị nước tuyết ngấm ướt hết, liền hỏi: "Phiền anh quá, lại phải chạy đến, gọi điện thoại cũng được mà?"

"Nhà cô ấy không có điện thoại." Lục Đại Xuân bĩu môi về phía bà quả phụ họ Thôi, "Cả làng chỉ có một cái máy điện thoại duy nhất, ở nhà bố tôi."

"Bố anh là?"

"Ha ha, quên mất không nói cho anh biết, bố tôi chính là trưởng thôn Lục Thiên Trường." Lục Đại Xuân mỉm cười, "Có việc gì cứ sang chỗ bố tôi gọi điện thoại."

"Không cần đâu, tôi có điện thoại di động."

Lục Đại Xuân lại cười: "Cái thứ đồ chơi đó ở đây không có tác dụng gì đâu, không tin anh lấy ra mà xem."

"Hả?" Phương Mộc lấy điện thoại di động ra, quả nhiên không bắt được một chút tín hiệu nào.

"Anh cứ yên tâm ở đây, đợi đường đi được là tôi sẽ đưa anh đi ngay." Lục Đại Xuân dừng lại một lát rồi nhấn mạnh: "Bố tôi bảo tôi dặn anh, không có việc gì thì đừng đi lang lang. Núi bị bịt kín rồi, chó sói trong núi không kiếm được thức ăn, có lúc sẽ chạy vào làng."

Phương Mộc liên tục gật đầu. Lục Đại Xuân lại quay đầu dặn bà quả phụ Thôi tiếp đãi Phương Mộc chu đáo, nói xong, anh ta liền đứng dậy đi luôn.

Phương Mộc tiễn Lục Đại Xuân ra tận ngoài sân, nhìn anh ta bước cao bước thấp khuất dần sau màn tuyết trắng xóa. Có lẽ vì tuyết to, trong thôn vô cùng im ắng, không một bóng người. Phương Mộc nhìn hàng xóm xung quanh, kinh ngạc phát hiện ra ngoài nhà bà quả phụ Thôi, mấy căn nhà xung quanh đều là nhà mới xây, kiến trúc gần như giống hệt nhau.

Chẳng mấy chốc tuyết đã phủ một lớp mỏng lên khắp người Phương Mộc, anh bắt đầu cảm nhận được cái lạnh thấu xương đang ngấm vào da thịt qua lớp quần áo, bất giác khẽ rùng mình.

Tiếp đó, một cảm giác sợ hãi tự nhiên len lỏi vào tâm trí.

Tuyết dày đã bịt kín đường núi.

Ngôi làng không có tín hiệu điện thoại di động.

Hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Lúc ăn cơm, bên bàn ăn có thêm một cô gái, không cần hỏi cũng biết đó chắc là con gái của bà quả phụ Thôi.

Bà quả phụ Thôi chỉ nói ngắn gọn một câu: "Đây là Lục Hải Yến, con gái tôi", rồi không nói gì nữa. Lục Hải Yến cũng hầu như không nói gì, chỉ lặng lẽ và cơm, thỉnh thoảng lại lén nhìn Phương Mộc.

Bữa sáng cũng rất thịnh soạn, có cá có thịt, nhưng Phương Mộc không hề thấy ngon miệng. Sự im lặng của hai mẹ con khiến Phương Mộc cảm thấy có phần lúng túng khó xử, anh cố gắng hỏi han bắt chuyện, nhưng họ chỉ đối đáp gượng gạo, nên anh cũng lặng lẽ ăn, không nói gì nữa.

Ăn cơm xong, chẳng có việc gì để làm. Lục Hải Yến bỏ đĩa xuống là về phòng luôn, bà quả phụ Thôi thu dọn bát đĩa xong lại xem "Hoàn Châu cách cách". Phương Mộc không biết làm gì, liền đem một chiếc ghế ra ngồi ở cửa phòng khách xem tuyết rơi.

Tuyết bay đầy trời khiến tầm nhìn con người nảy sinh ảo giác. Dường như tất cả mọi sự vật đều xa tít phía chân trời, nhưng lại như thể đang ở ngay trước mặt. Phương Mộc nhìn những bông hoa tuyết không ngừng rơi xuống, tâm trạng mỗi lúc một trĩu nặng.

Việc giúp ông Hình thoát tội đến bây giờ vẫn không có tiến triển gì, vụ án vốn có vẻ đơn giản lại càng ngày càng phức tạp. Thi thể người phụ nữ ở khách sạn

Thành Loan vẫn chưa tìm thấy; Lời khai của Cảnh Húc đã loại ngay Trịnh Lâm và hai đồng đội khác ra khỏi trận chiến; Đinh Thụ Thành đã bị giết hại; Bách Hâm Dục Cung bị thiêu hủy... Dường như mỗi một điểm khả nghi đều có một manh mối, nhưng tất cả đều không thể tiếp tục điều tra.

Lục Lộ bỗng đứng xuất hiện, mang lại một bước ngoặt cho tất cả mọi việc, đáp án cho mọi câu hỏi có lẽ đang nằm trong chính ngôi làng miền núi nhỏ bé này.

Nghĩ đến đây, Phương Mộc cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn đôi chút, anh vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện thấy Lục Hải Yến đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào, cô thần thờ nhìn tuyết rơi, vẻ mặt buồn rầu.

Trông cô chưa đến hai mươi tuổi, cách ăn mặc trang điểm toát lên vẻ quê mùa đặc trưng của một cô gái nông thôn, quần áo trên người mặc dù rất thời trang nhưng không hợp với cô. Có thể nhận ra cô vừa khóc, mắt vẫn còn chưa hết sưng.

Có lẽ nhận ra ánh mắt quan sát của Phương Mộc, Lục Hải Yến có vẻ bất an, dường như đang định rời đi chỗ khác. Phương Mộc không muốn bỏ lỡ cơ hội nói chuyện, anh lên tiếng hỏi: "Cô tên là Lục Hải Yến phải không?"

Cô gái cúi đầu, "Vâng."

"Bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi ba."

"Tôi nhiều tuổi hơn cô, cô cứ gọi tôi là anh Phương."

"Vâng." Lục Hải Yến ngẩng đầu lên, nhìn Phương Mộc, vẻ đầy hiếu kì, "Anh từ thành phố đến à?"

"Ừ, thành phố C."

"Thành phố C..." Lục Hải Yến khẽ lẩm bẩm, dường như đó là một từ rất xa lạ, "Lớn hơn thành phố S đúng không?"

"Đúng thế, cô đã bao giờ đến thành phố C chưa?"

"Chưa." Vẻ mặt cô gái càng buồn rầu thần thờ, "Tôi còn chưa đến thành phố S bao giờ."

"Thế à?" Phương Mộc quay đầu nhìn chiếc màn hình tivi tinh thể lỏng trong phòng khách, "Điều kiện nhà cô khá giả đấy chứ, chẳng lẽ nơi gần như thế cũng chưa đi bao giờ sao?"

Lục Hải Yến bĩu môi, nói như thì thầm một mình: "Có tiền cũng chẳng để

làm gì. Cứ ở đây, có khác nào ngồi tù."

Phương Mộc ngậy ra, "Ngồi tù?"

Lục Hải Yến mỉm cười, không đáp lời mà hỏi Phương Mộc: "Anh đến đây làm gì?"

"Ồ, tôi ở hiệp hội nhiếp ảnh gia của tỉnh, đến chụp mấy tấm ảnh."

"Cái chỗ khỉ ho cò gáy này thì làm gì có gì để chụp."

"Có chứ, cảnh tuyết rơi ngày hôm nay rất đẹp." Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát, "Hay là cô đưa tôi đi dạo loanh quanh một tí?"

Lục Hải Yến lưỡng lự một lúc, cuối cùng cũng đồng ý.

Cô bảo Phương Mộc ở ngoài sân chờ một lát, mình vào khoác thêm chiếc áo. Lúc đi ra, trên người Lục Hải Yến đã có thêm một chiếc áo lông chồn, giống như những thứ đồ khác trên người cô, xa xỉ, nhưng không hề hợp với cô chút nào. Có lẽ sự ngạc nhiên trong ánh mắt Phương Mộc khiến Lục Hải Yến làm tưởng rằng anh sững sờ vì quá đẹp, cô thậm chí còn thấy kiêu hãnh, cố tạo ra cho mình dáng vẻ quý phái tao nhã, nhưng càng như vậy, thì trông cô lại càng kệch cỡm nông cạn.

Tuyết vẫn rơi lả tả, không hề có dấu hiệu sẽ ngừng lại. Lục Hải Yến và Phương Mộc thong thả bước cạnh nhau trên con đường làng, tất cả mọi chỗ họ đến, chỉ lưu lại dấu chân họ. Đã gần đến trưa, trong làng vẫn vắng vẻ yên ắng, nếu không có khói bếp đang bay lên từ nóc mái nhà, người ta có thể sẽ tưởng rằng đây là một ngôi làng không có người ở. Lục Hải Yến vừa đi vừa nhìn về phía trước, dường như không hề quan tâm đến tất cả mọi vật xung quanh. Để chứng tỏ mình là nhiếp ảnh gia, Phương Mộc đành phải liên tục bấm máy chụp ảnh.

Chỉ qua ống kính máy ảnh, Phương Mộc cũng nhận thấy sự kì dị của ngôi làng. Không chỉ là tất cả những ngôi nhà đều na ná như nhau, mà những cảnh chuồng gà chuồng lợn thường gặp ở nông thôn đều không thấy. Hơn nữa, nhìn rác thải sinh hoạt vứt trước cổng các nhà, thì thấy đồ tiêu dùng hàng ngày không thiếu các loại thuốc lá và rượu cao cấp.

Họ dựa vào đâu để có được cuộc sống giàu có như vậy?

Ngôi làng rất nhỏ, Phương Mộc và Lục Hải Yến mất chưa đầy nửa tiếng đồng hồ đã đi hết một vòng. Đứng ở cổng làng, Lục Hải Yến quay người về phía Phương Mộc khẽ nhún vai.

"Tôi nói đúng chưa, chỗ này chả có gì thú vị cả."

Phương Mộc lại không nghĩ như vậy, cảm giác của anh hoàn toàn ngược lại: Thôn Lục Gia rất thú vị.

Đúng lúc đó, một ngôi nhà gần đường mở cửa, một người phụ nữ thấp béo, đầu tóc rối bù xách một chiếc thùng nhựa loạng choạng bước ra, vừa đi đến cổng, bà ta liền hất đầy một thùng nước bẩn ra đường. Phương Mộc kéo Lục Hải Yến lùi lại tránh, nhưng vẫn bị mấy giọt nước bẩn vào.

"Ái dà, xin lỗi nhé." Người phụ nữ ngẩng đầu lên, giọng điệu lập tức trở nên tinh bơ như không: "Hóa ra là con Yến Tử à, cái con bé này, đi đường không chịu nhìn ngó gì cả."

Lục Hải Yến bực bội nhìn người phụ nữ thấp béo, nhưng khi thấy trên người bà ta mặc chiếc áo khoác lông chồn giống hệt như của mình, nét mặt cô lại có vẻ như không thềm chấp.

Người phụ nữ thấp béo sục sạo nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân, rồi cười giòn giã: "Chàng rể nhà cô đấy hả, Yến Tử?"

"Cô nói liên thuyên gì thế?" Gương mặt Lục Hải Yến lập tức đỏ bừng lên: "Người ta là nhiếp ảnh gia từ thành phố đến."

Người phụ nữ thấp béo chẳng hề có ý quan tâm đến thân phận của Phương Mộc, bà ta ghé sát vào Lục Hải Yến hỏi: "Yến Tử, không phải là hôm nay phát đồ à? Sao vẫn chưa thấy mang đến? Mà đi hỏi Đại Xuân xem thế nào." Mắt bà ta háp háy đầy vẻ sốt ruột: "Chỉ cần mày nói một tiếng, Đại Xuân chắc chắn sẽ đồng ý ngay."

Lục Hải Yến bực mình đáp lời: "Cháu biết đâu được đấy!"

Lục Hải Yến đổi sắc mặt, kéo Phương Mộc đi luôn.

Đi được hơn một trăm mét, Lục Hải Yến mới bỏ tay Phương Mộc ra, một mình lặt đặt đi trước. Phương Mộc đuổi theo, nhìn mặt cô, rón rén hỏi: "Đưa tôi ra ngoài đồng xem một tí được không?"

"Gì cơ?" Lục Hải Yến dường như có chuyện gì đó trong lòng, tâm trí đang để ở đâu đó, "Chả trông gì đâu, có gì mà xem?"

Dứt lời, cô rẽ tay phải ở một chỗ rẽ, bước đi thoăn thoắt, dáng vẻ như thể rất quyết tâm.

Phương Mộc không hiểu có chuyện gì, đành rảo bước đuổi theo.

Mấy phút sau, Lục Hải Yến đã bước thẳng vào trong một cái sân lớn, chưa vào đến cửa đã gọi to "Lục Đại Xuân, Lục Đại Xuân!"

Lục Đại Xuân lập tức khoác áo ngoài chạy ra, giày còn chưa kịp xỏ hẳn vào chân, thấy Lục Hải Yến, mặt mũi anh ta liền tươi hơn hở.

"Yến Tử..." Bỗng anh ta trông thấy Phương Mộc đi theo sau, nụ cười bỗng cứng đờ trên môi, "Anh... sao anh cũng đến?"

Lục Hải Yến bước tới trước mặt Lục Đại Xuân, hỏi luôn: "Đại Xuân, em trai tôi..."

"Vào nhà rồi nói chuyện." Lục Đại Xuân lập tức ngắt lời cô, anh ta quay đầu bảo Phương Mộc: "Anh muốn gọi điện thoại phải không? Nhà thứ ba bên tay phải là nhà bố tôi, anh sang đó gọi nhé." Dứt lời liền kéo Lục Hải Yến vào trong nhà, đóng sầm cửa lại.

Phương Mộc nhìn xung quanh, rồi đứng vào dưới hiên nhà bên cạnh châm một điếu thuốc.

Hút hết điếu thuốc thứ hai thì nhìn thấy Lục Hải Yến từ nhà Lục Đại Xuân vội vã bước ra, vừa đi vừa quệt nước mắt. Phương Mộc thấy Lục Đại Xuân không đi ra, liền vội vàng đuổi theo.

"Cô làm sao thế?"

Lục Hải Yến không trả lời, đi như chạy về nhà.

Cả buổi chiều hôm đó, Lục Hải Yến ở lì trong phòng không ra ngoài. Bà quả phụ Thôi vẫn ngồi như pho tượng đất ở phòng khách xem "Hoàn Châu cách cách." Phương Mộc hỏi thử xem tại sao bà ta không xem những chương trình khác, bà ta bảo ở đây hoàn toàn không bắt được tín hiệu vệ tinh, chỉ có thể xem đĩa.

"Hả?" Phương Mộc ngạc nhiên như sờn mày, "Thế thì cuộc sống... buồn tẻ quá."

Bà quả phụ Thôi đưa mắt nhìn vào chiếc màn hình ti vi tinh thể lỏng, vẻ mặt đờ đẫn vô cảm.

"Tôi già rồi, quen rồi."

Bữa tối vẫn như vậy, thịnh soạn và ngọt ngào, có điều dường như mọi người đều đã quen với bầu không khí đó, Phương Mộc cũng không thấy có gì khó chịu nữa. Ăn tối xong, Phương Mộc quay về phòng mình, lấy điện thoại di động ra xem, vẫn không có tín hiệu. Anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết dường như đã nhỏ hơn, bầu trời u ám thoáng hiện vài vệt sáng. Quan sát kĩ hơn, Phương Mộc phát hiện ra những vệt sáng đó phát ra từ một góc nào đó trong làng, thỉnh

thoảng lại có tiếng người lao xao vọng tới.

Phương Mộc ngẫm nghĩ rồi xuyên qua phòng khách đi ra sân, thấy Lục Hải Yến cũng đang hướng mặt về phía những vệt sáng đăm chiêu suy nghĩ gì đó.

"Làm gì ở đó vậy? Rộn rã ghê."

"À, hôm nay là ngày chia đồ." Lục Hải Yến nói vẻ lãnh đạm: "Anh xem, rồi tối nay bọn đàn ông còn âm ỉ đến nửa đêm."

"Chia đồ gì?" Phương Mộc nhớ lại lời của người phụ nữ thấp béo lúc sáng, "Không nhẽ làng cô vẫn phân phối theo nhu cầu kiểu chủ nghĩa cộng sản à?"

"Ha ha." Lục Hải Yến bật cười, "Hàng tháng vào ngày hôm nay, trong làng đều phát đồ ăn thức uống đồ dùng cho chúng tôi."

"Ồ." Phương Mộc khẽ gật đầu, anh quay đầu nhìn chiếc ti vi màn hình tinh thể lỏng phòng khách, lại nhìn chiếc áo khoác lông chồn trên người Lục Hải Yến, trong lòng vẫn thấy nghi hoặc.

"Thế... tiền để mua những thứ đó ở đâu ra?"

"Không biết." Lục Hải Yến khẽ nhún vai, "Có ăn có uống là được, ai để ý đến chuyện đó làm gì?"

Phương Mộc im lặng. Một lúc sau, anh bỗng nhớ ra một việc: "Nhà cô không đi lính đồ à? Có cần tôi giúp không?"

"Không cần." Lục Hải Yến bỗng có vẻ miễn cưỡng, "Lát nữa sẽ có người mang đến."

Quả nhiên, mười mấy phút sau, Lục Đại Xuân và Lục Tam Cường khiêng một bao tải to căng phòng bước vào. Thấy Phương Mộc đứng ngoài sân, Lục Đại Xuân ngó ra, rồi khẽ gật đầu, thay cho câu chào. Lục Tam Cường lại rất nhiệt tình, cậu ta đưa cho Phương Mộc điều thuốc lá, rồi chuyện trò vài câu.

"Nhiều đồ thế à?" Phương Mộc chỉ vào chiếc bao tải.

"Vâng. Anh ở nhà bà quả phụ Thôi, nên bố tôi nhất định bảo tôi mang qua đây. Anh là khách mà."

Phương Mộc ngậy người ra, bất giác đưa mắt nhìn Lục Hải Yến. Lục Hải Yến không hề đáp lại ánh mắt Phương Mộc, mà nhìn Lục Đại Xuân, nét mặt phức tạp khó hiểu. Lúc đi qua chỗ Lục Hải Yến, Lục Đại Xuân ngẩng đầu lên nhìn cô, định nói gì đó nhưng lại thôi, Phương Mộc đang định quay người tránh đi chỗ khác, thì anh ta đã sải bước đi ra khỏi sân. Lục Hải Yến nhìn theo Lục Đại Xuân cho đến khi bóng dáng anh ta mất hút trong màn tuyết mới quay đầu lại, thở dài

một tiếng.

Bà quả phụ Thôi ngồi trong phòng khách soạn lại những đồ vừa được đem đến, hầu hết là đồ ăn và đồ dùng hằng ngày. Bối qua bối lại, bỗng bà ta lôi ra một chiếc túi xách màu đen, ngắm kĩ hồi lâu, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu.

"Đây là cái gì mà nặng thế?"

"Máy tính xách tay." Phương Mộc tiện tay đón lấy, xem nhãn hiệu, "Của Sony, đồ tốt đấy."

"À, cái đó là cho tôi." Lục Hải Yến uể oải nhắc chiếc máy tính xách tay lên, quay người đi về phòng mình. Một lúc sau, Lục Hải Yến lại hé cửa phòng ra, mặt ửng đỏ.

"Anh Phương, có rồi không?"

Phòng của Lục Hải Yến không rộng, nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ, không khí trong phòng toát ra thứ mùi đặc trưng của thiếu nữ chưa chồng. Trong phòng kê một chiếc giường đơn, một chiếc bàn học, còn có một chiếc tủ quần áo rất lớn. Trên giường có một chiếc máy nghe nhạc Sony, bên cạnh là mấy băng nhạc, đều là album của các ca sĩ nhạc trẻ đầu thập kỉ chín mươi. Tất cả đều có vẻ rất ngăn nắp sạch sẽ, nhưng có phần cứng nhắc, chỉ có chiếc bình cá cảnh trên bàn học là đồ vật duy nhất mang lại chút sắc thái vui tươi cho căn phòng.

Phương Mộc chú ý đến những con cá đó vì thân hình chúng mỏng dài, màu hồng nhạt, nhìn kĩ mình của chúng đều trong suốt, có thể nhìn thấy rõ xương sống và nội tạng, trông hết như những con cá làm bằng thủy tinh đang tung tăng bơi lội trong nước.

Lục Hải Yến thấy Phương Mộc quan sát lũ cá, liền mỉm cười hỏi: "Có đẹp không?"

"Ừ, đẹp." Phương Mộc định thần lại, "Cô gọi tôi có việc gì?"

Lục Hải Yến có vẻ hơi xấu hổ, chỉ vào chiếc túi đựng máy vi tính: "Làm phiền anh một tí."

Chiếc máy vi tính đã được tháo lớp vỏ bọc, dây cắm nguồn, sách hướng dẫn sử dụng... bày la liệt trên mặt bàn. Lục Hải Yến lơ ngơ không biết phải làm thế nào. Phương Mộc giúp cô kết nối rồi bật máy, khi màn hình sáng lên, Lục Hải Yến có vẻ phẩn chấn nhưng bộ dạng vẫn lúng túng như gà mắc tóc. Phương Mộc hỏi ra mới biết Lục Hải Yến gần như không hiểu gì về vi tính.

Phương Mộc dạy cô một vài thao tác đơn giản và giúp cô đánh ba chữ "Lục

Hải Yến" lên màn hình. Lục Hải Yến hớn hở như một đứa trẻ, cô nói rất chân thành: "Anh Phương, anh giỏi thật đấy!"

Phương Mộc thấy thật đáng buồn, cuộc sống vật chất của Lục Hải Yến có thể nói là rất phong phú, nhưng cuộc sống tinh thần lại nghèo nàn đến đáng thương.

"Tiếc là không lên mạng được, nếu không chiếc máy tính của cô có thể phát huy được rất nhiều tác dụng."

"Lên mạng? Lên mạng là gì?" Lục Hải Yến đang hớn hở chơi trò chơi cài sẵn trong máy, nghệt mặt ra hỏi.

Phương Mộc khẽ thở dài, anh giảng giải tỉ mỉ cho cô về mạng Internet. Lục Hải Yến nghe rất chăm chú, chốc chốc lại ò lên ngạc nhiên.

"Ngồi ở nhà mà cũng biết hết mọi việc khắp thiên hạ... Lại còn giao lưu được với bạn bè ở khắp nơi..." Lục Hải Yến nhìn xa xăm, nói như thì thầm một mình.

Bỗng nhiên, cô đứng dậy nhìn khắp phòng, cuối cùng cô nhìn Phương Mộc, cười đau khổ.

"Tôi giống như người cổ đại, đúng không?"

Phương Mộc đành mỉm cười, không trả lời.

"Kể cho tôi nghe những chuyện khác nữa ở bên ngoài đi." Lục Hải Yến quay người nhìn Phương Mộc, dáng ngồi rất ngay ngắn, "Tôi rất muốn biết."

Cái gọi là "chuyện ở bên ngoài", với Phương Mộc chỉ là cuộc sống thường nhật, nhưng với Lục Hải Yến lại như một giấc mơ. Mỗi một câu chuyện Phương Mộc kể đều khiến Lục Hải Yến say sưa mê mết, kể cả những sự vật rất đời thường như đường sắt, máy ATM, siêu thị... Sự hiểu biết của cô về thế giới dường như vẫn dừng lại ở mười mấy năm trước, theo lời cô, giống người cổ đại.

Trong lòng Phương Mộc nảy ra hàng loạt nỗi nghi vấn, thôn Lục Gia mặc dù ở một nơi hẻo lánh, nhưng cũng chưa đến mức hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài. Lục Hải Yến đang ở độ tuổi đầy hiếu kì, khát khao tìm hiểu thế giới xung quanh, điều gì khiến cô không muốn ra khỏi bản làng nhỏ này một bước suốt mười mấy năm nay?

Nghĩ đến đó, Phương Mộc lại quan sát Lục Hải Yến từ đầu xuống chân một lần nữa. Cô không được học hành nhiều, nhưng vẫn khát khao có tri thức, có thể thấy được điều này qua việc cô giữ gìn sách vở những năm cấp hai rất cẩn thận; Da mặt và da tay đều trắng trẻo mịn màng, chứng tỏ cô chưa từng phải làm việc nặng trong thời gian dài; Chiếc tủ quần áo đồ sộ thể hiện nhu cầu của cô về cuộc

sống vật chất, còn số băng nhạc và chiếc máy vi tính xách tay này lại cho thấy cô không hề bằng lòng với cuộc sống đầy đủ hiện có.

Câu hỏi được đặt ra là: Nếu Lục Hải Yến đã có suy nghĩ như vậy, tại sao lại không muốn đi một ngày đàng tiếp xúc với thế giới bên ngoài?

Lục Hải Yến không chú ý đến ánh mắt của Phương Mộc, cô vẫn chìm đắm trong những liên tưởng đẹp đẽ về thế giới đó, miệng vẫn thì thầm một mình: "Thảo nào, nó nhất định phải đi một chuyến xem thế nào..."

"Hả? Ai muốn đi một chuyến xem thế nào?"

"À, không có gì." Lục Hải Yến định thần lại, vội lảng sang chuyện khác, "Anh Phương, anh đúng là thần thông quảng đại, cái gì cũng biết."

"Đâu có." Phương Mộc cũng không gắng hỏi tiếp, tiện tay chỉ vào chiếc bình cá cảnh: "Tôi chưa từng thấy loại cá này."

"Ha ha, loại cá này tên là cá mù." Có lẽ phát hiện ra mình biết thứ mà Phương Mộc không biết, Lục Hải Yến có vẻ đắc ý.

"Cá mù?"

"Vâng." Lục Hải Yến bưng chiếc bình cá cảnh đến trước mặt Phương Mộc, "Anh xem, loại cá này không có mắt."

"Chà, loại cá này đúng là rất hiếm đấy." Phương Mộc cũng thấy thú vị, "Cô kiếm được ở đâu vậy?"

"Lục Đại Xuân tặng cho tôi." Gương mặt Lục Hải Yến hơi đỏ lên, "Anh ấy vớt được ở động Long Vĩ. Người già nói, trong động Long Vĩ có một dòng sông ngầm, những loài cá sống ở đó không bao giờ thấy được ánh sáng mặt trời, nên mắt dần dần thoái hóa."

"Thế... cô nuôi chúng trong môi trường có ánh sáng, liệu chúng có khôi phục được chức năng của mắt không?"

"Tôi không biết." Ánh mắt Lục Hải Yến trở nên hiền dịu, "Nhưng tôi hy vọng là có thể."

Hai người nói chuyện đến tận mười giờ hơn, tới khi bà quả phụ Thôi đến gõ cửa, Lục Hải Yến mới lưu luyến tiễn Phương Mộc về phòng. Phương Mộc đóng cửa phòng, ghi lại toàn bộ những gì mình thấy trong hai ngày vừa qua vào sổ ghi chép, cuối cùng anh đánh một dấu hỏi lớn cạnh ba chữ "thôn Lục Gia".

Ngôi làng nhỏ vùng núi hẻo lánh này chắc chắn ẩn chứa một điều bí mật nào đó, và có thể điều bí mật này liên quan đến Lục Lộ và ông Hình.

Nhưng thời gian để giải mã điều bí mật này có lẽ đã không còn nhiều nữa.

Phương Mộc bước đến bên cửa sổ, tuyết đã nhỏ hơn, trông có vẻ như sắp ngừng rơi. Qua màn tuyết đang mỏng dần đi, ánh đèn trong làng càng trở nên chói mắt hơn. Khác hẳn với lúc Phương Mộc mới đến, tối hôm nay thôn Lục Gia vô cùng náo nhiệt. Ánh đèn chiếu sáng rực khắp mọi nơi, tiếng cười nói của đám đàn ông vang lên rộn rã, dường như mọi góc ngách trong làng đều tương bừng rộn rã. Nếu tinh ý còn có thể ngửi thấy mùi thơm của rượu, thịt và son phấn đàn bà thoảng trong gió lạnh.

Một buổi tối khác thường, có lẽ đó là sự sắp đặt của số phận.

CHƯƠNG 16

THỎA ƯỚC IM LẶNG

Trước mặt Phương Mộc là một hành lang dài, anh dừng lại ở một đầu do dự, tim đập thình thịch trong lồng ngực, lâu lắm rồi mới có cảm giác như vậy. Nhưng dường như có âm thanh nào đó đang vẫy gọi ở phía trước, anh đành lấy can đảm buộc mình bước tiếp.

Hành lang chìm trong sương khói, tất cả đều mờ mờ ảo ảo, cảm giác như gần ngay bên mình nhưng lại rất xa xôi. Hai bên tường dọc hành lang chỉ chút những vết chém, vết đạn và dấu tích của máu. Trước mắt Phương Mộc như đang hiện ra cảnh tượng chém giết kinh rợn ở Bách Hâm Dục Cung. Anh cố sức không nhìn những cánh cửa đang đóng chặt, vờ như không nghe thấy những âm thanh yếu ớt đằng sau những cánh cửa đó, cũng không nghĩ về những thứ ẩn giấu phía sau. Nhưng âm thanh đó mỗi lúc một lớn, dường như đằng sau mỗi cánh cửa đều có mười mấy đôi tay đang túm chặt lấy then cửa, và bật ra những tiếng thét gào kêu cứu thảm thiết.

Phương Mộc không thể chịu đựng hơn được nữa, anh lao về phía cánh cửa gần nhất, kéo thật mạnh, cánh cửa trơ ra không hề nhúc nhích. Gần như cùng lúc đó, tất cả những tiếng cào cào, kêu cứu đều tập trung lên cánh cửa đó. Âm thanh khủng khiếp đó mỗi lúc một lớn hơn, toàn bộ cánh cửa rung lên bần bật, tiếng móng tay gãy vì cào cào, lẫn vào trong tiếng mùn gỗ rào rào rơi xuống tạo thành một mớ tạp âm hỗn độn khiến Phương Mộc gần như không thể phân biệt được. Anh biết rõ rằng, những con người đằng sau cánh cửa đó đang rơi vào tình cảnh đau khổ tột cùng, nhưng cho dù anh cố gắng đến mấy, cũng không sao mở được cửa. Quần áo trên người Phương Mộc ướt đẫm mồ hôi lạnh, anh điên cuồng nhìn khắp xung quanh, hy vọng ai đó đến giúp hoặc tìm được dụng cụ để phá cửa. Nhưng hành lang trống hun hút không có bất cứ thứ gì, ngoài những bức tường lạnh lẽo. Đúng lúc Phương Mộc gần như tuyệt vọng, bỗng một luồng sáng lóe lên ở đầu hành lang, tất cả những âm thanh đó cũng hoàn toàn biến mất.

Luồng ánh sáng dịu đó xua tan lớp sương mờ bao phủ hành lang, mọi vật trước mặt cũng trở nên rõ ràng. Phương Mộc bất giác bước đi về phía ánh sáng,

càng gần, trong lòng càng bình lặng thanh thản, dường như trút được gánh nặng trên vai bấy lâu nay, lại như đã tìm được nơi trở về sau chặng hành trình dài gian khổ.

Nơi tận cùng của luồng sáng đó là một cánh cửa rộng mở. Xuyên qua cánh cửa, một gian sảnh rộng mênh mông trước mặt hiện ra, từ trần nhà đến tường, rồi nền nhà, tất cả đều màu trắng, tỏa ra ánh sáng trắng dịu. Một chiếc bàn ăn kê ở giữa phòng, mười mấy người đang ngồi xung quanh bàn ăn, cúi đầu im lặng.

Phương Mộc rón rén bước đến bên bàn ăn, sửng sốt nhận ra mấy gương mặt quen thuộc trong số đó.

Liêu Á Phàm. Bùi Lam. Lục Lộ.

Phương Mộc vô cùng kinh ngạc, đang định lên tiếng hỏi, thì một giọng nói như đã từng quen ở đâu vang lên ở sau lưng.

"Anh đến rồi à. Ngồi xuống đi!"

Phương Mộc bất giác quay người lại, anh trợn tròn mắt.

Là Mã Nam.

Cô đang bưng một chiếc khay trên tay, trong khay không rõ là vật gì, trực giác Phương Mộc mách bảo đó là một thứ đồ ăn.

Mã Nam nhẹ nhàng nhanh nhẹn chia thức ăn cho tất cả những người ngồi bên bàn ăn, quay đầu lại thấy Phương Mộc vẫn đứng ngây ra, cô mỉm cười: "Anh ngồi xuống đi chứ, còn ngây người ra ở đó làm gì?"

Phương Mộc dường như đã mất khả năng suy nghĩ, anh ngoan ngoãn kéo một chiếc ghế ngồi xuống, một suất ăn còn bốc hơi nóng hổi lập tức được đặt xuống trước mặt anh, mặc dù nhìn không rõ, nhưng mùi thơm nức mũi.

Phương Mộc đang lưỡng lự không biết có nên cầm thìa nếm thử, thì nghe thấy có tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài cửa vọng vào.

Anh ngẩng đầu lên nhìn theo phản xạ, đầu óc bỗng trở nên tỉnh táo.

Có một người đang đứng ngoài cửa, là ông Hình.

Hình Na đang nằm trên tay ông, cả chân và tay đều đã bị chặt đứt.

Gương mặt ông Hình đầy vẻ cô độc, đau khổ, bước chân loạng choạng, ông trân trối nhìn Phương Mộc, miệng lắp bắp không nên lời: "Cứu, cứu... cứu, cứu..."

Phương Mộc rời bàn ăn đứng dậy, lao về phía ông Hình, vừa bước được mấy bước, đột nhiên anh phát hiện thấy có một bóng đen đứng sau lưng ông Hình,

trong tay hắn ta, một khẩu súng đang từ từ đưa lên nhằm vào gáy ông Hình.

Dáng người đó...

Phương Mộc không còn thời gian để nghĩ thêm, vì anh nhìn thấy lửa đang phụt ra từ nòng súng tựa như hình ảnh quay chậm...

"Đoàng!"

Phương Mộc ngồi bật dậy trên giường, thở hổn hển như một con cá bị vớt ra khỏi nước. Tiếng súng nổ trầm đục đó dường như vẫn văng vẳng bên tai, ánh lửa vẫn nhảy nhót trước mặt.

Phải đến ba mươi giây sau, Phương Mộc mới chắc chắn là mình đã thoát ra khỏi giấc mơ, trở về hiện thực, anh liếm đôi môi khô nẻ, khó nhọc bước ra khỏi giường, định xuống bếp lấy một cốc nước. Vừa ra khỏi phòng khách, Phương Mộc bỗng phát hiện thấy có ánh lửa thấp thoáng ngoài sân, kèm theo đó là tiếng người nhốn nháo.

Phương Mộc lập tức hiểu ra, những âm thanh và ánh lửa khi nãy đều không phải là mơ!

Anh mở cửa phòng khách, lập tức thấy hoa mắt chóng mặt vì những luồng ánh sáng chập chờn trước mặt. Phải đến mấy phút sau, anh mới nhìn rõ Lục Thiên Trường cùng mấy người dân làng đang tìm kiếm gì đó trong sân. Người nào cũng cầm trong tay một bó đuốc và một thanh gỗ, trông như đang phải chống chọi với kẻ thù nguy hiểm, Lục Thiên Trường khom người sục sạo tìm kiếm trên mặt đất như một con chó săn.

Bà quả phụ họ Thôi và Lục Hải Yến đứng trên tuyết, chỉ mặc áo mỏng và đi dép lê, có lẽ là vừa vội vã chạy ra khỏi phòng, chưa kịp khoác thêm áo. Nhưng họ dường như không hề thấy lạnh, họ đứng nhìn Lục Thiên Trường một cách bi thương, ánh mắt đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Phương Mộc vừa định đi tới, liền bị hai người trong làng chặn trước mặt. Thấy vẻ mặt đầy thù địch của họ, Phương Mộc hỏi to: "Trưởng thôn Lục, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lục Thiên Trường không trả lời Phương Mộc. Ông ta tiếp tục chăm chú lục soát trên mặt đất. Một lát sau, ông ta ngẩng đầu lên, bảo mấy người người trong làng trong sân rời đi.

"Đi thôi." Lục Thiên Trường chỉ về phía ngọn núi Long Vĩ ở cách đó không xa, "Đúng là nó có về đây, chắc là chạy về phía đó rồi."

Đám người trong làng lục tục đi ra, Phương Mộc chạy theo nắm lấy vai Lục Thiên Trường: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Lục Thiên Trường hất tay Phương Mộc, sắc thái tinh anh khôn khéo đã hoàn toàn biến mất, dưới ánh đuốc chập chờn, gương mặt ông ta hiện ra đầy vẻ hung hãn độc ác.

"Không liên quan gì đến anh! Về phòng ngủ đi." Giọng ông ta lạnh băng, "Sáng sớm mai đưa anh đi khỏi làng."

Dứt lời, ông ta quay người sải bước đi ra.

Phương Mộc đang suy nghĩ mông lung, thì nghe thấy tiếng khóc òa lên ở sau lưng. Anh bất giác quay đầu lại nhìn, cả bà quả phụ họ Thôi và Lục Hải Yến đều oạt người ra trên nền tuyết. Anh vội đỡ họ dậy, khó khăn lắm mới kéo được họ vào nhà, bà quả phụ họ Thôi đã ngất đi từ lúc nào.

Lục Hải Yến hoảng loạn, vừa khóc vừa quay lưng tung. Phương Mộc ấn cô ngồi xuống ghế, rồi lại kéo bà quả phụ họ Thôi lên chiếc salon, ấn vào nhân trung mấy nhát, bà ta thở mạnh một hơi, rồi lại khóc âm lên.

Phương Mộc quay đầu hỏi Lục Hải Yến: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Em trai tôi..." Lục Hải Yến khóc nức lên, "Em trai tôi... nó đã giết người."

"Cái gì?" Phương Mộc cau mày: "Giết người?"

Hai từ đó như mũi dao đâm vào bà quả phụ họ Thôi, bà ta kêu một tiếng thảm thiết, rồi lại ngất lịm đi.

Lại cuống cuồng hoảng hốt, sau khi tỉnh lại, người bà quả phụ họ Thôi đã mềm nhũn, chỉ còn lại chút hơi sức để thút thít nghẹn ngào. Phương Mộc lấy cho bà ta một cốc nước, rồi quay người khế hỏi Lục Hải Yến: "Cô kể tường tận xem nào, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Em trai tôi... mấy hôm trước nó vào thành phố, trưởng thôn dẫn người đi khắp nơi tìm nó..." Vì nghẹn ngào, lời của Lục Hải Yến đứt quãng liên tục, "Vừa nãy, trưởng thôn đến đập cửa, bảo... em trai tôi đã giết người..."

Phương Mộc nghe không hiểu gì. Chỉ là vào thành phố thôi, tại sao phải dẫn người đi bắt cậu ta? Hơn nữa, tại sao lại xảy ra án mạng?

Bỗng Phương Mộc mở to mắt, dường như có một ánh chớp lóe lên trong đầu.

Anh nắm lấy vai Lục Hải Yến, hấp tấp hỏi: "Em trai cô tên là Lục Hải Thao có phải không?"

"Đúng rồi." Ánh mắt Lục Hải Yến ngơ ngác, rồi lập tức trở nên điên dại, "Anh

quen em trai tôi? Có phải anh đã gặp nó ở đâu rồi không?"

Phương Mộc không trả lời, anh thầm trách mình thật ngu xuẩn: Lục Hải Yến, Lục Hải Thao, tại sao lại không nghĩ ra sớm cơ chứ?

Việc Lục Hải Thao giết người nhất định có liên quan đến bí mật của thôn Lục Gia.

Phương Mộc về phòng, vội vàng mặc quần áo, vừa bước ra khỏi cửa thì va phải Lục Hải Yến.

"Anh đi đâu?" Mắt Lục Hải Yến sáng rực.

"Tôi đi tìm em trai cô." Phương Mộc không có tâm trí nào để đôi co với Lục Hải Yến, "Cô và mẹ cô ở nhà đợi tôi."

"Tôi đi với anh!"

"Không được!" Phương Mộc nói thẳng băng, đẩy Lục Hải Yến ra, vội vã bước ra ngoài sân.

Vừa đi ra đường làng, Phương Mộc liền nhìn thấy một đốm sáng ở góc phía tây nam, thấp thoáng có tiếng người vọng tới, anh ngẫm nghĩ rồi chạy nhanh ra đó.

Ở đó có một cây cổ thụ, mặc dù cây rất cao, tán rộng, nhưng vào mùa này cành cây đã trụi lá từ lâu. Có mấy người đứng dưới gốc cây, lửa đuốc trên tay họ rọi xuống nền tuyết xung quanh, hắt lên một thứ ánh sáng vàng kì dị. Dưới chân họ, chập chờn hiện ra một bóng người nằm ngang. Phương Mộc đã đoán ra đó là gì, nhưng khi chạy đến dưới gốc cây, anh vẫn thấy kinh ngạc.

Người bị Lục Hải Thao giết chết là Lục Tam Cường.

Xác chết nằm ngửa, đầu quay về phía đông, chân ở phía tây, hai tay dang ra, chân phải co lại, nửa đầu bên trái be bét máu, thấy rõ cả xương sọ bị lõm vào trong. Xung quanh xác chết đầy vết chân và đầu lọc thuốc lá, hiện trường đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Phương Mộc đang định ngồi xuống kiểm tra xác chết kĩ càng, thì một người trong làng túm lấy cánh tay anh kéo lại.

"Anh định làm gì?"

Phương Mộc hất tay anh ta ra, hỏi thẳng: "Ai là người đầu tiên phát hiện ra xác chết? Phát hiện ra vào thời gian nào?"

Giọng nói nghiêm khắc của Phương Mộc khiến người đó hoảng sợ, anh ta lưỡng lự một lúc rồi trả lời: "Bọn ni không biết, trưởng thôn kêu bọn ni tới trông

người chết, thế là bọn ni đến."

Phương Mộc khế nắn vào xác Lục Tam Cường, do không thể kiểm tra vết hoen tử thi, lại có ảnh hưởng của nhiệt độ, nên rất khó suy đoán chính xác được thời gian Lục Tam Cường bị giết hại, chỉ có thể phán đoán sơ bộ dựa trên độ cứng của xác chết.

Phương Mộc thầm tính toán trong đầu, lông mày nhíu lại. Tiếp đó, anh kiểm tra tỉ mỉ vết thương ở đầu xác chết, lông mày anh cau lại chặt hơn.

Anh cầm lấy cây đuốc trong tay người bên cạnh, kiểm tra kĩ lưỡng lại nhiều lần khu vực cách xác chết vài mét, rồi ngẩng đầu hỏi người dân làng ban nãy: "Trưởng thôn cùng mấy người đó đuổi theo về phía nào?"

Anh ta chỉ về phía núi Long Vĩ: "Phía đó."

Phương Mộc tiện tay nhặt lấy một cành cây, vẽ một vòng xung quanh xác chết, rồi nhìn thẳng vào mắt người đó, nói từng chữ rành rọt: "Trước khi tôi quay lại, không ai được đi vào trong cái vòng này, cũng không ai được chạm vào xác chết, anh hiểu chưa?"

Anh ta đã hoàn toàn bị động trước khí thế của Phương Mộc, vội vàng gật đầu liên tiếp.

Phương Mộc nhìn ngọn núi Long Vĩ đen kịt cách đó không xa, nghiêng răng, giơ đuốc lên chạy về phía đó.

Tuyết rơi mù mịt suốt mấy ngày khiến Phương Mộc cất bước vô cùng khó khăn, mỗi bước đi đều mất rất nhiều sức. Vốn tưởng rằng sẽ dễ dàng xuyên qua vạt rừng rậm dưới chân núi, nhưng mới đi được một nửa, Phương Mộc đã thấy mệt bở hơi tai. Anh dựa vào một thân cây thở dốc, vừa lau mồ hôi, vừa để ý quan sát động tĩnh ở bốn xung quanh.

Căn cứ vào độ cứng của xác chết, Lục Tam Cường ít nhất đã chết từ sáu tiếng đồng hồ trước đó. Nhưng đêm nay, trong làng liên hoan reo hò suốt cả đêm, nếu Lục Hải Thao giết người ở dưới gốc cây đó, xác chết lẽ ra phải bị phát hiện ra từ rất sớm. Hơn nữa, vết thương trên đầu Lục Tam Cường cho thấy vũ khí giết hại anh ta phải là một vật dạng búa. Sau khi từ thành phố trở về, Lục Hải Thao trốn ở bên ngoài suốt, không thể nào cũng không cần thiết phải mang một chiếc búa trên người. Hơn nữa, nếu đúng là Lục Tam Cường chết do bị một hung khí cùn đánh vào đầu, thì xung quanh xác chết phải có nhiều vết máu bắn ra, nhưng Phương Mộc không hề phát hiện ra dấu vết nào như vậy ở hiện trường.

Có thể thấy, góc phía tây nam trong làng không chắc đã là nơi xảy ra vụ án mạng, cho dù đúng là Lục Tam Cường đã bị Lục Hải Thao giết hại, thì chắc chắn là xác anh ta đã được chuyển từ nơi khác đến.

Vấn đề là: Ai đã di chuyển xác chết? Làm như vậy với mục đích gì?

Bỗng có tiếng chân bước trên tuyết bập bồm từ trong rừng cây phía sau vọng lại, cùng với tiếng bước chân là tiếng thở hổn hển. Phương Mộc cảnh giác quay đầu lại, nhìn thấy cách đó không xa có bóng người đang lật đật đi tới.

"Ai ở đó?" Phương Mộc quát lên một tiếng, rồi cúi đầu nhặt lấy một cành cây.

"Anh... anh Phương, có phải là anh không?"

Là Lục Hải Yến.

Mặt cô ửng đỏ, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, lúc nhìn thấy Phương Mộc, cô có vẻ mừng rỡ.

"Cuối cùng cũng đuổi kịp được anh."

"Cô đến làm gì?" Phương Mộc ngạc nhiên, "Tôi đã bảo cô ở nhà đợi cơ mà."

"Không." Ánh mắt Lục Hải Yến rất kiên quyết, "Tôi phải đi cứu em trai tôi."

"Cứu cậu ấy?" Phương Mộc nheo mắt lại, "Cậu ấy đã giết người."

"Dù thế nào đi nữa nó vẫn là em tôi!" Giọng Lục Hải Yến gằn như khóc, "Tôi sợ... tôi sợ bọn họ sẽ làm hại nó."

"Không đâu, sự việc không phức tạp như cô nghĩ." Phương Mộc an ủi cô: "Sau khi trưởng thôn tìm thấy cậu ấy, sẽ giao cậu ấy cho cơ quan luật pháp giải quyết, đến lúc đó mọi việc sẽ được điều tra rõ ràng. Có điều..." Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát, "Có việc này tôi vẫn không hiểu được, em trai cô chỉ là đi ra ngoài chơi thôi, có gì nghiêm trọng đâu mà trưởng thôn phải dẫn người đi bắt cậu ấy?"

Người Lục Hải Yến khẽ run lên, cô đứng dậy bảo: "Mau đi thôi, trời sắp sáng rồi."

Dứt lời, cô giẫm lên tuyết đi về phía núi Long Vĩ, Phương Mộc không hỏi nữa, anh gơ đuốc đi theo sau.

Sau nửa tiếng đồng hồ gian nan tiến bước, cuối cùng toàn cảnh núi Long Vĩ đã hiện ra trước mắt Phương Mộc và Lục Hải Yến, dưới bầu trời xám như chì, núi Long Vĩ đứng sừng sững, cao vút và hiểm trở. Phương Mộc vừa lau mồ hôi vừa cố gắng mở to mắt nhìn toàn cảnh núi. Bỗng anh kéo tay Lục Hải Yến:

"Cô nhìn kìa." Anh chỉ về phía vạt rừng ở sườn núi phía đông, ở đó, có một vệt sáng dài đang chậm chậm di chuyển.

Lục Hải Yến cuống lên, quay người chạy thẳng lên núi.

"Em trai tôi chắc chắn là ở đó."

Chưa dứt lời, cô đã biến mất trong cánh rừng trước mặt. Phương Mộc không kịp suy nghĩ nhiều, vội vã đuổi theo.

Đường núi vô cùng khó đi, hơn nữa chỗ nào cũng đầy đá sỏi ẩn dưới lớp tuyết mềm. Phương Mộc không rời mắt khỏi bóng dáng Lục Hải Yến thoắt ẩn thoắt hiện ở phía trước, bước thấp bước cao bám theo sau.

Mới đi được mười mấy mét, đã nghe thấy Lục Hải Yến kêu "ối" một tiếng, Phương Mộc nghĩ bụng không ổn rồi, anh vừa đi nhanh hơn, vừa cố gắng soi đuốc ra xa.

Lục Hải Yến đứng cách anh mười mấy mét, người nghiêng sang một bên trông rất kì quặc, khi đến gần cô, Phương Mộc thở phào nhẹ nhõm.

Lục Hải Yến chạy quá nhanh, lại không nhìn rõ đường, nên tóc đã bị mắc vào cành cây ven đường.

Cô cuống quýt nghiêng đầu, tay túm lấy cành cây ra sức rút, nhưng càng gỡ lại càng đau, không làm sao rút ra được.

Phương Mộc vội cầm ngọn đuốc lên thân cây bên cạnh, định giúp cô gỡ tóc ra. Bốn bàn tay luống cuống châu vào cùng một lúc khiến cho đám tóc càng mắc chặt hơn. Lục Hải Yến vừa cuống vừa bực, cô bẻ luôn cành cây xuống, mặc kệ cho tóc vẫn mắc chặt trên cành cây vừa bẻ gãy, quay người đi luôn, không ngờ lại vấp chân vào một cục đá núi, ngã nhào xuống đất.

Phương Mộc vội đi tới đỡ cô dậy, ngón tay anh vừa chạm vào vai, Lục Hải Yến liền đưa tay ra ôm chặt lấy Phương Mộc, như thể túm được phao cứu hộ.

Phương Mộc xấu hổ, nhưng không đẩy được cô ra, đành khom người trên mặt đất kê cho Lục Hải Yến ôm lấy mình.

Lục Hải Yến khóc thảm thiết, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: "Tôi biết làm sao đây... Em trai tôi biết làm sao đây..."

Mặc dù mặc chiếc áo bông rất dày, Phương Mộc vẫn cảm nhận được sức mạnh khác thường từ bàn tay Lục Hải Yến, sự tuyệt vọng và bất lực khiến ngón tay cô như sắp cắm sâu vào da thịt Phương Mộc. Trong khu rừng hoang vắng này, nơi duy nhất có thể gửi gắm hy vọng lại là một người lạ mặt mới tiếp xúc vài ngày. Không biết đối với cô đó là sự may mắn hay bất hạnh?

Phương Mộc buông một tiếng thở dài tự đáy lòng, anh vòng tay nhẹ nhàng

đặt lên vai Lục Hải Yến.

Mấy phút sau tiếng khóc của Lục Hải Yến dần dần đỡ thảm thiết hơn, sau khi bình tĩnh trở lại, cô đẩy Phương Mộc ra, lặng lẽ gỡ lọn tóc còn mắc chặt trên cành cây. Phương Mộc cũng thấy lúng túng, anh cầm lấy ngọn đuốc, không biết nói gì, đành im lặng nhìn Lục Hải Yến.

Dưới ánh lửa, dáng vẻ Lục Hải Yến trông vô cùng thảm hại. Tóc tai xơ xụi, chiếc áo lông chồn bị cành cây cào rách mấy chỗ, mặt loang đầy vết bẩn vì bụi đất hòa lẫn nước mắt. Có lẽ cô cũng ý thức được bộ dạng thảm hại của mình, nên cúi mặt không dám ngẩng đầu lên, sau khi vuốt lại mái tóc, cô liền vội bỏ chạy, khế lau mặt, rồi nói nhỏ: "Đi thôi!"

"Cô có biết đường không?" Phương Mộc hỏi.

Lục Hải Yến khẽ gật đầu. Phương Mộc đưa ngọn đuốc vào tay cô: "Cô đi đằng trước." Anh nghĩ một lát rồi nói thêm một câu: "Nhìn đường cẩn thận."

Lục Hải Yến đỏ bừng mặt, im lặng cầm lấy cây đuốc.

Càng lên cao, rừng núi càng rậm rạp, thêm vào đó, khắp mọi nơi đều phủ một màu trắng xóa, Phương Mộc nhanh chóng mất phương hướng. May mà có Lục Hải Yến đi trước dẫn đường, quanh co một hồi, dần dần cũng lên đến nửa sườn núi.

Vệt sáng dài đó mỗi lúc một rõ hơn, gần như nhìn rõ cả những đốm lửa nhảy nhót. Phương Mộc nhận thấy họ vẫn đang từ từ đi lên, có nghĩa là những người đuổi theo đó vẫn chưa bắt được Lục Hải Thao, nếu không họ đã xuống núi từ lâu rồi.

Điều này khiến dũng khí trong anh trở dậy, chỉ cần tìm được Lục Hải Thao, có thể sẽ giải mã được điều bí mật nơi đây.

Lục Hải Yến cũng nhận ra điều này, cô vừa nhìn chằm chằm theo những đốm sáng đó, vừa chạy nhanh trên con đường nhỏ xuyên qua những vạt rừng rậm rạp. Nhưng Phương Mộc cảm thấy kì quặc là, đám người đuổi bắt đó rõ ràng là ở sườn núi phía đông, còn Lục Hải Yến lại chọn con đường đi về phía tây.

"Chờ một tí đã!" Phương Mộc thở hổn hển nói: "Có nhầm hướng không đấy?"

"Không nhầm!" Lục Hải Yến không hề quay đầu lại, "Chỗ này có một con đường tắt."

Nói là đường tắt, nhưng Phương Mộc lại thấy khoảng cách giữa họ và đám

người đuổi bắt ấy mỗi lúc một xa. Lục Hải Yến dường như không định đuổi theo họ mà đi đến một chỗ khác.

Phương Mộc bất giác nghi hoặc, đang định hỏi cho rõ ràng, chợt nghe thấy hai tiếng "tít, tít" vọng ra từ túi áo mình.

Có tin nhắn. Phương Mộc đưa tay mò lấy điện thoại theo phản xạ, vừa thò tay vào trong túi áo, anh bỗng sững người.

Vùng này không có tín hiệu điện thoại di động.

Ai gửi tin nhắn đến?

Phương Mộc lôi điện thoại di động ra, anh lập tức chú ý thấy mình không hề tắt bluetooth. Đó là tin nhắn từ điện thoại di động Nokia, Phương Mộc vội ấn nút nhận tin nhắn, mấy giây sau, một bức ảnh hiện ra trên màn hình điện thoại di động của Phương Mộc.

Đó hình như là một bức ảnh được chụp bằng điện thoại, kĩ thuật của người chụp rất kém, tấm ảnh không chỉ tối mà còn rất mờ, nên hầu như không nhìn rõ đối tượng được chụp trong ảnh. Phương Mộc xem đi xem lại một lúc lâu vẫn không hiểu gì.

Bỗng Phương Mộc chợt thấy trước mặt bừng sáng, như thể có một ánh chớp lóe qua đầu.

Anh đã biết đó là tin nhắn của ai gửi tới!

Anh soạn một tin nhắn: Cậu đang ở đâu? Sau đó dùng bluetooth tìm kiếm, đúng là tìm thấy một máy điện thoại di động Nokia. Anh liền gửi tin nhắn đi, vừa chú ý nghe ngóng xem gần đó có tiếng chuông báo tin nhắn không.

Lục Hải Yến thấy Phương Mộc chăm chú nhìn điện thoại di động của mình, cũng ghé sát lại.

"Sao thế?"

"Có người gửi tin nhắn cho tôi."

"Bằng điện thoại di động?" Lục Hải Yến tò mò cầm lấy chiếc điện thoại di động của Phương Mộc, "Chỗ này làm gì có tín hiệu điện thoại di động đâu."

"Đúng thế. Cậu ấy gửi cho tôi qua bluetooth." Phương Mộc nhìn vào mắt Lục Hải Yến, "Theo tôi biết, ở vùng núi này chỉ có một người mang điện thoại di động, mà lại biết gửi file qua bluetooth."

"Ai?"

"Em trai cô, Lục Hải Thao."

Lục Hải Yến trợn tròn mắt, ngây người ra mấy giây, rồi điên cuồng bấm loạn xạ trên chiếc máy điện thoại di động.

"Nó nói gì với anh? Nó ở đâu? Nó có an toàn không?"

Phương Mộc tìm tấm ảnh ra cho Lục Hải Yến xem, "Cô có biết đây là chỗ nào không?"

Lục Hải Yến nhìn một hồi lâu rồi lắc đầu.

"Không biết."

Dưới ánh sáng yếu ớt phát ra từ màn hình chiếc điện thoại di động, gương mặt Lục Hải Yến ẩn trong màn đêm, nhìn không rõ nét mặt cô, chỉ nhìn thấy có chút ánh sáng thoáng hiện lên trong mắt cô.

Đúng lúc đó, chiếc điện thoại di động của Phương Mộc lại kêu tí tít, mấy giây sau, lại có một tấm ảnh khác được gửi đến. Lục Hải Yến giằng lấy xem trước, vẫn là một tấm ảnh được chụp bằng điện thoại di động, mặc dù lần này Lục Hải Thao đã bật đèn chớp, nhưng đối tượng chụp trong ảnh vẫn rất mờ.

"Sao thế?" Lục Hải Yến ngơ ngác không hiểu, "Sao lại chụp ra thế này?"

"Chỉ có một cách giải thích." Phương Mộc chậm rãi nói: "Lúc chụp ảnh, tay cậu ấy đang run."

"Hả?" Lục Hải Yến kinh sợ kêu lên: "Ý của anh là..."

"Không." Phương Mộc hát hàm về phía vệt sáng dài đang di động trên núi, "Em trai cô chắc chắn chưa rơi vào tay bọn họ, có điều có lẽ cậu ấy đang ở đâu đấy cách chúng ta không xa."

Vẻ mặt Lục Hải Yến lập tức trở nên bình tĩnh hơn, cô đỡ dẫn dựa người vào một cây phong, miệng thì thầm như nói một mình: "Thế thì tốt... thế thì tốt..."

Phương Mộc nhìn bốn xung quanh, anh dặn Lục Hải Yến cầm điện thoại đứng yên ở đó, rồi thử đi vào sâu trong rừng. Đi được mười mấy mét thì không thấy con đường dưới chân nữa. Phương Mộc đưa tay lên miệng, khẽ gọi: "Lục Hải Thao, Lục Hải Thao!"

Trong rừng rậm không hề có tiếng đáp lại.

Phương Mộc vẫn nuôi hy vọng, anh cúi người thấp xuống đi thêm mấy mét về phía trước, gần như khom sát mặt đất gọi tên Lục Hải Thao, nhưng bốn bề vẫn im lặng như tờ.

Phương Mộc cau mày, bluetooth chỉ có thể gửi được trong khoảng cách mười mấy mét, Lục Hải Thao chắc chắn ở ngay gần đây, nhưng sao không có phản ứng

gì?

Bỗng nhiên tiếng gọi thất thanh của Lục Hải Yến vang lên ở phía sau lưng. Phương Mộc vội quay đầu lại hỏi khẽ: "Sao thế?"

Lục Hải Yến giơ chiếc điện thoại di động lên: "Điện thoại của anh... không sáng nữa rồi."

Phương Mộc chạy nhanh tới, cầm điện thoại di động lên xem thì thấy đã hết pin.

"Em trai cô có gửi thêm ảnh đến không?"

"Không." Lục Hải Yến sợ sệt trả lời, như thể điện thoại di động hết pin hoàn toàn là trách nhiệm của cô.

Phương Mộc chửi thề một tiếng, anh khẽ dặn: "Chúng ta chia nhau ra tìm, em trai cô chắc là ở ngay gần đây thôi."

"Đừng tìm nữa."

"Sao?" Phương Mộc đang định quay người đi bèn ngạc nhiên dừng lại, "Sao không tìm nữa?"

Lục Hải Yến bình tĩnh lạ thường, cô chỉ vào ngọn đuốc trong tay: "Đuốc sắp tắt rồi, gần đây chỗ nào cũng là vực thẳm và hố sâu, chúng ta sẽ ngã ở đâu đó mà chết trước khi tìm thấy em trai tôi."

Không thể tiếp tục tìm kiếm được nữa, mò mẫm xuống núi cũng nguy hiểm không kém. Tận dụng nốt chút ánh sáng cuối cùng của ngọn đuốc, Lục Hải Yến dẫn Phương Mộc tìm đến một hang núi nhỏ để tránh gió, họ quyết định chờ trời sáng hẵng xuống núi.

Hai người đều không nói gì, lặng lẽ nhìn ngọn lửa đuốc leo lét, chuẩn bị tắt bất cứ lúc nào. Ngọn lửa chập chờn, nháy múa, như thể đang cố gắng giãy giụa trước những giây phút cuối cùng. Lục Hải Yến co người lại, hai tay ôm đầu gối, cầm tựa vào đầu gối, vẻ mặt đầy ưu tư lo lắng. Ngọn lửa ánh lên trong mắt cô hai đốm sáng, những giọt lệ đang chực trào ra ẩn hiện trong đáy mắt.

Phương Mộc cũng đang mải đuổi theo những suy nghĩ trong đầu. Lục Hải Thao chắc không biết là mình ở ngay gần đó, gửi ảnh qua bluetooth có lẽ là cách liên lạc duy nhất cậu ta nghĩ đến vào lúc đó.

Cái gì khiến cậu ta sốt ruột muốn cho người bên ngoài biết đến như vậy?

Lục Hải Thao ắt đã trông thấy thứ gì đó khiến cậu ta phải choáng váng.

"Tại sao anh lại biết em trai tôi?" Lục Hải Yến đột ngột hỏi.

Phương Mộc nghĩ một lát rồi kể tỉ mỉ cho Lục Hải Yến biết mình đã gặp Lục Hải Thao trên tàu hỏa như thế nào. Lục Hải Yến im lặng một lúc lâu, mắt lại rơm rớm.

"Cái thằng ngốc này... cái thằng ngốc này..."

Phương Mộc ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Em trai cô chỉ vào thành phố một chuyến, sao lại gây ra lăm phiền phức như vậy?"

"Trưởng thôn không cho chúng tôi vào thành phố, bình thường mua gì, cũng đều là Đại Xuân với mấy người đó đi mua."

"Tại sao?"

"Anh cũng thấy đấy, chỗ chúng tôi là một làng nhỏ, chỉ có mười mấy hộ gia đình. Trước đây nghèo đói thảm hại, chỉ có mỗi cách bới đất kiếm thức ăn. Khoảng vài năm trước, trưởng thôn bỗng tập hợp tất cả mọi người lại mở một cuộc họp..." Lục Hải Yến co người lại chút nữa, "... Nói là từ sau thôn sẽ chịu trách nhiệm lo thực phẩm ăn uống và đồ dùng sinh hoạt cho mọi người, có thể đáp ứng bất cứ yêu cầu gì, nhưng có một điều kiện..."

"Tất cả mọi người đều không được đi ra bên ngoài?"

"Vâng." Lục Hải Yến khe thờ dài, "Lúc đó mọi người đều đồng ý. Quả nhiên, đủ loại đồ tốt trước đây đã từng thấy hoặc chưa từng thấy đều liên tục được đưa đến tất cả các nhà. Chúng tôi không phải ra đồng làm ruộng, không phải lo ăn lo uống nữa. Nhưng, cái giá phải trả là - không có sóng ti vi, không có điện thoại, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài."

Phương Mộc im lặng không nói gì, đối với những con người luôn phải ngoi ngóp bên bờ vực nghèo đói, nếu so sánh với cuộc sống vật chất giàu có no đủ, sự tự do đúng là không đáng giá một xu.

"Thời gian đầu rất yên ổn, mọi người yên phận với cuộc sống của mình. Nhưng đối với một vài người, ăn uống không phải là tất cả."

"Ví dụ như em trai cô?"

"Đúng thế." Lục Hải Yến đau khổ nhắm mắt lại, rất lâu sau mới mở mắt ra, "Có lần, khi Đại Xuân đem đồ đến, để lại một cuốn họa báo mang về từ thành phố. Lục Hải Thao liền lén lút cất đi, xem đi xem lại rất nhiều lần, sau đó nó nói với mẹ và tôi là phải vào thành phố một chuyến xem thế nào. Mẹ tôi sợ quá, vội vàng ngăn nó. Nhưng hôm sau cái thằng ngốc ấy đã đi luôn, chỉ viết lại một mẩu tin nhắn."

"Sau đó thế nào?"

"Tôi và mẹ tôi cố gắng giữ kín chuyện này, nhưng anh cũng biết đấy, ở chỗ nhỏ như làng tôi, một người còn sống sờ sờ tự dưng không thấy đâu, làm sao mà giấu được. Chiều hôm sau, trưởng thôn liền đến nhà tôi, sau khi hỏi rõ em trai tôi đã đi đâu, ông ấy đi luôn không nói gì. Về sau, Đại Xuân nói với tôi, trưởng thôn định xử nghiêm một người để làm gương cho những người khác, ông ấy sẽ cho em tôi một trận nhớ đời."

Lục Hải Yến gục trán xuống đầu gối thút thít khóc. Phương Mộc không biết nói gì để an ủi cô, đành vỗ nhẹ lên vai cô. Dội tâm trạng cô bình tĩnh hơn một chút, Phương Mộc khẽ hỏi: "Tiền trong thôn, rốt cuộc là từ đâu ra?"

Lục Hải Yến ngẩng đầu lên, nhưng không nhìn Phương Mộc, mà thần thờ nhìn cánh rừng tối đen như mực phía trước, một lúc lâu sau, mới chậm rãi trả lời: "Tôi không biết!"

Gần như cùng lúc đó, ngọn lửa đuốc leo lét cháy nãy giờ cuối cùng đã vụt tắt.

Hai đốm sáng cuối cùng trong con mắt của Lục Hải Yến cũng vụt tắt theo.

Tất cả đều chìm trong màn đêm đen thẫm. Mọi vật bốn xung quanh giống như một bức màn trùm xuống, trong chớp mắt đã phủ kín trời đất. Lục Hải Yến kêu lên một tiếng sợ hãi, tiếp đó với tay ra.

"Anh ở đâu?" Cuối cùng, một bàn tay lạnh toát túm chặt lấy ống tay áo Phương Mộc, nhất định không chịu buông ra, dường như đó là thứ vũ khí thần kì duy nhất có thể chống chọi với bóng tối.

Phương Mộc nhích lại, cố gắng ngồi sát vào Lục Hải Yến, đồng thời lại phải cố gắng để cô không có cảm giác bất an.

Người cô gái run lên bần bật, lúc đầu còn hơi né tránh, mấy giây sau, cô liền dựa sát vào người Phương Mộc.

Sự tiếp xúc gần gũi của cơ thể khiến cả hai người đều thấy ngượng ngùng, nhiệt độ cơ thể tăng lên, sưởi ấm cho mình, và sưởi ấm cho cả người kia. Sự thay đổi diệu kì ấy khiến họ càng dựa sát vào nhau hơn theo phản xạ bản năng, hết như hai con thú nhỏ bơ vơ ngoài tuyết.

Rất lâu sau, Phương Mộc phá vỡ sự im lặng: "Trời sắp sáng rồi nhỉ?"

"Vâng."

"Cô nghĩ một tí đi."

"Vâng."

Lại im lặng rất lâu, những âm thanh kì dị giữa bốn bề núi rừng càng rõ hơn.

Có tiếng gió thổi xào xạc qua những tán cây.

Có tiếng tuyết rơi lộp bộp.

Có tiếng bước chân giẫm lên cành cây khô gãy.

Có tiếng thở nặng nhọc của những con thú hoang.

Phương Mộc cảnh giác quan sát xung quanh, cố gắng nghe ngóng động tĩnh của Lục Hải Thao giữa những âm thanh kì dị ấy. Có mấy lần, anh gần như tin rằng Lục Hải Thao nấp ngay trong bụi cây nào đó cách mình không xa, nhưng khi khẽ gọi tên cậu ta, chẳng hề có lời đáp lại.

Mỗi lần nghe thấy tên em trai mình, Lục Hải Yến lại căng thẳng ngẩng đầu lên nhìn ngó bốn xung quanh, sau mấy lần như vậy, cô lại co người, khẽ bảo Phương Mộc: "Anh đừng mất sức nữa, nó không ở đây đâu."

Phương Mộc không cam tâm, anh tiếp tục nhìn ngó một hồi, nhưng cuối cùng cũng đành thất vọng ngồi yên. Trong đêm tối, anh vẫn cảm nhận được Lục Hải Yến đang nhìn mình.

"Sao anh lại... quan tâm đến em trai tôi thế?"

"Gì?" Phương Mộc hoàn toàn bất ngờ trước câu hỏi của Lục Hải Yến, "Dù sao cũng từng một lần quen nhau."

"Thật sao?" Lục Hải Yến rõ ràng là không tin vào lí do Phương Mộc nói, "Rốt cuộc là anh làm nghề gì?"

"Nhiếp ảnh gia, không phải là tôi đã nói với cô rồi sao?"

"Thật à?" Ánh mắt Lục Hải Yến bỗng trở nên sắc nhọn: "Thế tại sao trong điện thoại di động của anh lại có ảnh của Lục Lộ?"

"Sao?" Phương Mộc đột ngột quay đầu lại, "Cô quen nó?"

Lục Hải Yến giật bắn người, vội nép mình ra đằng sau theo phản xạ bản năng: "Vâng."

"Nó có phải là người làng cô không?" Phương Mộc nắm chặt cánh tay Lục Hải Yến, "Bố mẹ nó ở đâu?"

"Trước đây đã từng ở làng chúng tôi... Ái, anh buông tôi ra!" Lục Hải Yến sợ hãi nép ra phía sau, cố sức giãy ra khỏi tay Phương Mộc.

Phương Mộc vội an ủi cô: "Nào, được rồi, cô đừng sợ, cô nói cho tôi biết, người nhà của Lục Lộ ở đâu?"

"Anh nói cho tôi biết chuyện tấm ảnh trước đã!"

"Được." Phương Mộc nghĩ rất nhanh, "Tôi quen Lục Lộ ở một cô nhi viện trong thành phố, viện trưởng bảo tôi là trạm cứu hộ đã đưa Lục Lộ đến đó, bà ấy nhờ tôi tìm giúp người nhà của nó. Nên tôi lưu ảnh nó vào trong điện thoại di động, để tiện tìm mỗi khi đi đâu công tác. Chỉ có vậy."

"Ồ." Lục Hải Yến nhìn Phương Mộc nửa tin nửa ngờ, "Hóa ra là thế."

"Giờ đến lượt cô trả lời câu hỏi của tôi."

"Anh đừng tìm bố mẹ của nó nữa." Lục Hải Yến xoa xoa cánh tay, "Bố mẹ Lục Lộ đã mất từ khi nó còn nhỏ. Nó sống cùng với ông nó, mấy năm trước ông nó cũng mất. Sau đó nó biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, hóa ra là đã vào thành phố."

Màn đêm đã che đi nét mặt của Phương Mộc. Anh vừa phấn chấn vừa tức giận. Thôn Lục Gia đúng là có liên quan đến vụ lừa bán trẻ em xuyên quốc gia, nhưng không ngờ bọn chúng không tha cho cả trẻ con trong làng mình.

Lục Hải Yến cảm nhận được người Phương Mộc khẽ run lên, cô ngạc nhiên hỏi: "Anh sao thế?"

"Hả?" Phương Mộc cố gắng để tâm trạng mình bình tĩnh trở lại, "Hơi lạnh."

"Thế thì..." Lục Hải Yến cúi đầu xuống, "Anh ngồi sát lại đây, ngồi gần một tí, sẽ ấm hơn."

Phương Mộc vẫn ngồi yên không nhúc nhích, mấy giây sau, Lục Hải Yến nhẹ nhàng sát lại dựa vào người anh.

"Trời sắp sáng rồi." Cô chăm chú nhìn gương mặt hơi tái đi của Phương Mộc, thì thầm nói.

"Ừ."

Đột nhiên Lục Hải Yến khẽ thở dài.

"Sau này liệu anh có thường xuyên đến thăm tôi không?"

Không chờ Phương Mộc trả lời, cô lại buồn rầu tự đáp: "Không đâu, chắc chắn là không. Họ không bao giờ muốn cho người ngoài đến."

"Không." Phương Mộc chậm rãi nói: "Tôi nhất định sẽ trở lại."

"Thật không?" Lục Hải Yến có vẻ rất mừng rỡ, "Thế thì tốt quá."

Cô dựa vào đầu vào vai Phương Mộc thăm dò, mấy phút sau liền ngủ thiếp đi.

Phương Mộc không hề buồn ngủ, anh chăm chú quan sát phía trước, nhìn ngôi làng dưới chân núi đang dần dần hiện ra.

Ta nhất định sẽ quay lại, nhất định.

Khi xuống núi, Phương Mộc mới biết tối hôm qua anh đã đi một quãng đường xa thế nào. Từ khi trời tờ mờ sáng, cho đến tận lúc trời sáng rõ, hai người mới về đến thôn Lục Gia. Phương Mộc bảo Lục Hải Yến về nhà trước, còn mình đi thẳng đến góc phía tây nam của làng. Vừa đi đến gốc cây đó, Phương Mộc liền ngậy người ra.

Dưới gốc cây trơ trọi không có gì.

Phương Mộc vội nhìn xung quanh, đúng rồi, chính là chỗ này. Nhưng xác chết đâu rồi?

Anh cúi người xuống, kiểm tra tỉ mỉ trên mặt đất, trên nền tuyết rõ ràng có dấu tích xẻng xúc và quét dọn, không còn một bằng chứng nào lưu lại.

Phương Mộc nghiêng răng, chạy vào trong làng.

Vừa chạy chưa được bao xa liền trông thấy một người dân trong làng tay xách ống quần, ngáp ngẩn ngáp dài đi từ trong sân nhà mình ra. Phương Mộc nhận ra đó chính là người đã canh xác chết dưới gốc cây tối hôm qua, anh không nói gì, đi tới túm lấy anh ta.

"Xác chết đâu?"

Anh ta giật nảy mình, đưa tay lên mắt dụi lấy dụi để, sau khi nhìn rõ Phương Mộc, anh ta liền hất mạnh tay Phương Mộc.

"Xác chết nào? Tôi không biết!"

"Anh không biết?" Phương Mộc tiến lên một bước hỏi dồn, "Xác chết dưới gốc cây tối hôm qua, xác Lục Tam Cường!"

"Chả có xác chết nào cả." Anh ta bỗng nở nụ cười quái đản, "Làm gì có người nào tên là Lục Tam Cường."

Thừa lúc Phương Mộc đang tròn mắt ngó ra, anh ta liền chạy vào trong sân, khóa chặt cổng lại.

Phương Mộc đứng yên tại chỗ một lúc, đầu óc trống rỗng, sau khi định thần lại, anh quay người đi về phía nhà Lục Thiên Trường. Đi được nửa đường, anh đổi ý, chuyển hướng đi về nhà Lục Hải Yến.

Anh vốn định đến nhà Lục Thiên Trường gọi điện thoại báo cảnh sát, nhưng Lục Thiên Trường rõ ràng đã sai dân làng chuyển xác Lục Tam Cường đi chỗ khác, phá hỏng toàn bộ hiện trường, hơn nữa còn có ý đồ che giấu toàn bộ sự việc. Coi như Lục Tam Cường chưa từng tồn tại.

Đến nhà ông ta gọi điện thoại báo cảnh sát, không khác nào muốn lột da hổ.

Cảnh tượng trong sân nhà Lục Hải Yến bừa bãi thảm hại, chỗ nào cũng thấy có vết chân và đước đã cháy hết. Phương Mộc chạy về phòng mình, lấy cục sạc điện thoại ra cắm điện, rồi ấn nút mở máy, nhưng chiếc điện thoại không hề có tín hiệu gì. Phương Mộc đổi máy ổ cắm, đều như vậy. Anh nghĩ một lúc rồi đứng dậy bật công tắc điện, đèn cũng không sáng.

Phương Mộc chửi thề một câu, vội đi ra khỏi phòng, ra đến phòng khách thì gặp ngay bà quả phụ họ Thôi.

"Cô Thôi, trong nhà sao lại mất điện?"

"Đừng có nói mất điện," Mặt bà quả phụ họ Thôi nhăn nhó, "Đến nước cũng không có."

Cắt điện cắt nước.

Phương Mộc hiểu ra, Lục Thiên Trường không chỉ muốn "dạy bảo" Lục Hải Thao, mà còn muốn "dạy bảo" cả người nhà anh ta.

"Hải Yến đâu?" Phương Mộc hỏi.

"Ra ngoài rồi." Bà quả phụ họ Thôi bồng hạ giọng nói nhỏ, "Nó bảo tôi nói với cậu, lát nữa ra từ đường gặp nó."

Ngôi từ đường nằm trên một bãi đất trống ở góc đông bắc của làng, là một kiến trúc kiểu cổ, cao khoảng sáu mét, ngói đen tường trắng, cửa chính và cửa sổ đều bằng gỗ, diện tích khuôn viên khoảng hơn hai trăm mét vuông, lịch sử không dài, nhưng vì không được tu bổ định kỳ nên trông cũ nát thảm hại. Phương Mộc đẩy cánh cửa gỗ đã biến dạng vì ẩm thấp, lập tức hàng đống bụi xộc vào mũi khiến anh nghẹt thở. Anh không dám ho to, đành đưa tay bịt miệng, chăm chú quan sát gian từ đường rộng trống trải trước mặt.

Bên trong từ đường rộng khoảng hơn một trăm mét vuông, nền lát đá, một lớp bụi dày bám trên mặt nền. Trong gian chính giữa, một vài chiếc bàn ghế cũ hỏng kê lung tung. Thỉnh thoảng lại có gió lạnh thổi vào qua khe cửa sổ, tấm gia phả và mấy bức chân dung treo trên tường màu đã bạc phếch, rung rinh như muốn rơi xuống. Mặc dù bên ngoài nắng chiếu rực rỡ, nhưng trong từ đường vẫn âm u tịch mịch, dường như mở cánh cửa từ đường ra là bước vào một thế giới khác.

Phương Mộc khom người xuống, lập tức nhận ra trên lớp bụi dày có những dấu chân. Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, phía bắc từ đường là một chiếc bục gỗ đơn sơ, trông tựa như một sân khấu dựng tạm. Phía trong cùng của bục gỗ là

một khe tường hẹp, lối ra có treo một tấm rèm vải bản thủ. Phương Mộc rón rén bước tới, nhẹ nhàng leo lên bực, lập tức nghe thấy có tiếng người nói chuyện ở phía sau bức màn.

"Chị... Chúng ta đang gây ra tội ác... Em nhìn thấy hết rồi... Khủng khiếp quá..."

Phương Mộc nhận ra đó là giọng của Lục Hải Thao, cậu ta vừa nói vừa khóc, giọng vô cùng sợ hãi.

Một giọng nói khác là của Lục Hải Yến, cô cũng đang khóc, vừa khóc vừa khe khẽ khuyên giải Lục Hải Thao.

"Em mặc kệ... Em không thể tiếp tục tiêu loại tiền này nữa... Chị, em phải đi báo cảnh sát... Chắc chắn chúng ta sẽ bị quả báo..."

Bỗng một thanh gỗ dưới chân Phương Mộc bị gãy, mặc dù tiếng động rất nhỏ nhưng trong từ đường yên ắng, âm vang tựa một tiếng sấm rền. Giọng nói sau tấm rèm lập tức im bật, tiếp đó, nghe thấy giọng Lục Hải Thao sợ sệt hỏi: "Ai?"

Phương Mộc biết không thể tiếp tục nghe trộm được nữa, liền đi tới, vén tấm rèm, chui vào trong khe tường.

"Là tôi!"

Lục Hải Yến sợ sệt ngậy người nhìn Phương Mộc, mấy giây sau cô thở phào nhẹ nhõm, như thể vừa thoát chết. Lục Hải Thao núp sau lưng chị, thò đầu ra, cậu ta vẫn chưa hoàn hồn, nhìn Phương Mộc như cứu tinh.

"Đại ca, đại ca, em biết là anh mà." Lục Hải Thao xúc động nói lắp bắp, "Em sử dụng cái Lu gì ấy... Đại ca, em nhất định phải nói cho anh biết... Những đứa bé gái đó..."

"Hải Thao!" Lục Hải Yến bỗng ôm lấy đầu em trai, lấy tay bịt chặt miệng cậu ta lại, "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, chị xin em..."

Phương Mộc vội gỡ tay Lục Hải Yến ra, "Bỏ ra! Cô để cho cậu ấy nói, rốt cuộc cậu ấy đã trông thấy gì?"

Trong lúc giằng co, Lục Hải Yến bỗng buông tay ra, đẩy mạnh một nhát vào ngực Phương Mộc. Cú đẩy mạnh khiến Phương Mộc mất thăng bằng, ngã ngửa ra nền đất. Anh lồm cồm bò dậy, bèn thấy Lục Hải Yến sừng sững quỳ trước mặt mình.

"Anh Phương, tôi tin là anh được ông trời gửi đến để cứu chúng tôi." Gương mặt Lục Hải Yến ướm đầm nước mắt, "Tôi cầu xin anh một việc, anh nhất định

phải nhận lời."

Dứt lời, không chờ Phương Mộc trả lời, cô liền cúi lạy.

Phương Mộc vội ngăn cô lại, Lục Hải Yến vẫn tiếp tục cúi lạy liên hồi, Phương Mộc luống cuống không biết làm thế nào, đành đồng ý giúp cô.

"Được rồi." Phương Mộc cố sức giữ chặt vai cô, "Cô nói xem là việc gì đã nào."

"Anh hãy dẫn em trai tôi đến một nơi khác, tìm cho nó một việc làm gì đó, để nó có thể nuôi sống bản thân là được." Lục Hải Yến vẫn quỳ trên nền đất, "Tôi chỉ có một yêu cầu, đừng hỏi nó bất cứ điều gì, đừng hỏi bất cứ điều gì!"

"Sao?" Phương Mộc từ từ đứng thẳng người lên, neho mắt nhìn Lục Hải Yến, "Em trai cô đã giết người..."

"Em không giết người!" Lục Hải Thao cuống quýt giấy nẩy lên, "Lúc nhỏ em và chị em thường ra đó chơi... Em định ra đó trốn..."

"Hải Thao! Đừng nói nữa, đừng nói nữa!" Hải Yến Lại lao tới bịt miệng Lục Hải Thao.

Lục Hải Thao cuống quýt muốn giải thích là mình bị oan, liền ra sức kéo tay chị, nói to: "Là Đại Xuân! Lúc em chụp ảnh, bị Tam Cường và Đại Xuân phát hiện. Chúng em chơi với nhau từ nhỏ, Tam Cường chặn Đại Xuân lại để em mau chạy đi, Đại Xuân liền giơ búa lên bổ vào Tam Cường..."

Lục Hải Thao có vẻ không nói dối. Phương Mộc cũng dần nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề: Lục Thiên Trường vu cho Lục Hải Thao giết người, mục đích đầu tiên là để Lục Đại Xuân thoát tội, thứ hai là phải trừ bỏ Lục Hải Thao. Nếu không nhanh chóng đưa Lục Hải Thao đến một nơi an toàn, cậu ta sẽ rơi vào tình cảnh rất nguy hiểm.

Hơn nữa, Lục Hải Thao là nhân chứng rất quan trọng, có cậu ta, có khả năng vụ án sẽ có một bước tiến triển lớn.

Phương Mộc quay đầu nói với Lục Hải Yến: "Cô mau đứng dậy đi, tôi đồng ý làm theo yêu cầu của cô."

"Thật không?" Lục Hải Yến mừng rỡ, cô lồm cồm bò dậy, "Anh và em trai tôi tạm lánh ở đây một lúc, tôi về nhà lấy đồ đạc cho anh."

"Không cần." Phương Mộc ngăn Lục Hải Yến lại, "Tôi đưa cậu ấy đi ngay bây giờ. Còn nữa..." Anh dừng lại một lát, "Tốt nhất là cô và mẹ cô cũng đi cùng luôn."

"Tôi và mẹ tôi?" Lục Hải Yến cười khổ sở, "Đi ra ngoài kiếm sống bằng cách

nào được."

"Em nuôi được." Lục Hải Thao gân cổ lên, "Chị, chắc chắn là em làm được."

"Cái thằng ngốc này, họ sẽ không làm khó chị và mẹ đâu." Lục Hải Yến khẽ sờ lên mặt em, "Chỉ cần em an toàn là tốt rồi."

Lục Hải Thao bật ra một tiếng "chị", rồi ôm lấy Lục Hải Yến khóc òa khóc.

Phương Mộc cau mày, kéo áo Lục Hải Yến: "Đừng khóc nữa, phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này."

Lục Hải Yến vâng liền mấy tiếng, lau nước mắt, đẩy em trai ra.

Ba người vội vã đi xuống bụi gỗ, xuyên qua từ đường, lúc đến cửa, Lục Hải Yến bảo họ đứng yên để mình ra trước xem động tĩnh thế nào.

Vừa đẩy cánh cửa gỗ, Lục Hải Yến liền ngậy người ra.

Phương Mộc biết là có chuyện không ổn, anh khẽ đẩy cánh cửa sổ để hở ra một khe nhỏ, vừa đưa mắt nhìn qua khe hở, lập tức thấy ớn lạnh trong lòng.

Trong sân từ đường đã đầy chật người làng, trên tay họ là cuốc, đinh ba, gậy gộc...

Bây giờ ẩn nấp cũng không còn ý nghĩa gì nữa, Phương Mộc nghiêng răng, kéo Lục Hải Thao ra ngoài từ đường.

Lục Thiên Trường đứng trước mặt đám người làng, ông ta nghiêng đầu, nheo mắt, nhìn Phương Mộc, vẻ mặt thú vị, tựa như một một gã thợ săn đang ngắm nhìn con mồi đã sa bẫy.

Một bà già tóc bạc loạng choạng lao tới, túm chặt lấy Lục Hải Thao cào cấu cắn xé.

"Đồ vô lương tâm... Tam Cường lớn lên cùng mày từ khi còn cửi trường... Sao mày có thể nhẫn tâm ra tay được hả?"

Lục Hải Thao cuống quýt né tránh, vừa khóc nức lên vừa thanh minh: "Không phải là cháu... thím... ối..."

Lục Thiên Trường ném đầu thuốc lá đi rồi khoát tay ra hiệu, mấy người làng lập tức xông tới lôi bà già ra chỗ khác, đồng thời kéo Phương Mộc và Lục Hải Thao ra giữa sân.

Loáng một cái, toàn bộ đồ đạc trên người Phương Mộc và Lục Hải Thao đã bị lục soát và vứt xuống tuyết. Lục Thiên Trường nhạt lách chiếc điện thoại di động của Lục Hải Thao, cười nhạt mấy tiếng.

"Mày giỏi giang nhỉ, còn biết chụp ảnh bằng điện thoại di động cơ đấy." Ông

ta thông thả bước đến trước mặt Lục Hải Thao, đột nhiên hạ thấp giọng, "Đã nói cho người khác biết chưa?"

"Chưa... chưa." Lục Hải Thao tái mét mặt, "Cháu không dám... chú... chú tha cho cháu..."

Lục Thiên Trường nhìn cậu ta vài giây rồi quay đầu về phía Phương Mộc, "Tại sao anh lại ở đây?"

"Hải Yến bảo tôi đưa em trai cô ấy đi, thế thôi." Phương Mộc biết là không thể giấu được việc này, "Những chuyện khác tôi không biết."

Lục Thiên Trường quan sát Phương Mộc một lúc, rồi quay về phía những người trong làng.

"Còn nhớ thỏa thuận của chúng ta không?"

Đám người làng nhìn nhau, rồi nhao nhao đáp lời: "Nhớ!"

"Muốn sống sung sướng, thì phải làm đúng thỏa thuận." Lục Thiên Trường cao giọng, "Nếu ai vi phạm thỏa thuận, tức là đã ép cả làng từ người già đến trẻ con vào con đường chết."

Đám người nhốn nháo, có thể nhìn thấy ánh thép của những chiếc đinh ba sắc nhọn lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Chân Lục Hải Thao nhũn ra, nếu không có hai người làng túm chặt hai bên tay, chắc là đã khuyu người ra đất.

"Chú, cháu không dám nữa, không bao giờ dám nữa... chú tha cho cháu..."

Lục Thiên Trường mỉm cười, lấy một chiếc rìu, đưa cho Lục Hải Thao, rồi hất hàm về phía hai chiếc điện thoại di động vút dưới đất.

Lục Hải Thao run rẩy cầm lấy chiếc rìu, nhìn Lục Thiên Trường, rồi lại nhìn Phương Mộc, tiếp lê từng bước tới, quỳ xuống tuyết, giơ rìu lên.

"Chát!" Màn hình chiếc điện thoại di động lập tức nứt vỡ.

"Mạnh nữa vào!" Lục Thiên Trường quát.

Lục Hải Thao run bắn người, lại giơ rìu lên.

"Chát!" Lần này, điện thoại di động của Lục Hải Thao và Phương Mộc vỡ tan, mấy mảnh linh kiện bắn ra một bên. Lục Hải Thao vun những mảnh vỡ lại, mắt nhắm nhắm lợi bổ liên tục, như thể càng bổ mạnh, cơ hội được sống càng lớn.

Phương Mộc không rời mắt khỏi đám linh kiện điện tử vỡ vụn ấy, cảm giác như mỗi nhát rìu đang bổ vào tim mình

Manh mối cuối cùng đã mất.

Cho đến lúc mảnh vụn của hai chiếc điện thoại di động gập như găm vào trong đất, Lục Thiên Trường mới hài lòng bảo Lục Hải Thao dừng lại. Ông ta giậm chân lên chỗ đất đó, cúi đầu nhìn Lục Hải Thao vẫn đang quỳ.

"Hừm, coi như sửa được một chút lỗi lầm."

Mắt Lục Hải Thao sáng lên, dường như sự sống lại trở về trong ánh mắt đầy khẩn cầu và cảm kích đó.

Lục Hải Yến khóc nức lên, cô đi tới định đỡ em trai dậy, nhưng đã bị Đại Xuân kéo lại.

"Nhưng, còn một việc chưa xong." Lục Thiên Trường nheo mắt, "Mạng sống của Tam Cường."

Tia hy vọng vừa lóe lên trong mắt Lục Hải Thao vụt tắt, cậu ta giãy giụa định đứng lên, nhưng đã bị hai người dân làng ấn xuống đất.

"Không phải là cháu... Cháu không giết người!" Gương mặt Lục Hải Thao bị vùi trong tuyết, chỉ thốt được ra những tiếng gào không rõ lời.

Giọng Lục Thiên Trường sang sảng át lời Lục Hải Thao.

"Mọi người nói xem, làm thế nào?" Ông ta quay người về phía đám dân làng, "Mạng của Tam Cường, làm thế nào?"

Đám người làng im phăng phắc. Đột nhiên, giọng của bà già khi nãy the the đập vào tai mọi người:

"Giết chết nó đi!"

Hệt như một giọt nước bắn vào chảo mỡ sôi, đám người lập tức nhốn nháo.

"Thằng súc sinh này, suýt nữa khiến chúng ta phải quay lại cuộc sống nghèo đói trước đây..."

"Ai dám chắc sau này nó không đi, không giết người?"

"Giết nó đi..."

Lục Thiên Trường quay đầu nhìn Lục Hải Thao đã nhũn người ra, ông ta nở nụ cười: "Hải Thao, không còn cách nào khác, làm sai thì phải trả giá..."

"Không được!"

Một tiếng thét đau đớn vang lên, bà quả phụ họ Thôi loạng choạng chen ra từ đám đông, lao tới ngã xuống dưới chân Lục Thiên Trường, ôm chặt lấy chân ông ta, thảm thiết cầu xin: "Trưởng thôn, trưởng thôn, ông tha cho nó... Ông đã nói là chỉ cần tôi giao Hải Thao ra, ông lấy đi hai chân của nó là xong việc cơ mà..."

Lục Hải Yến đang giãy giụa tìm cách thoát ra, bỗng trợn tròn mắt, mấy giây

sau, cô kêu lên đau đớn: "Mẹ! Tại sao mẹ lại bán đứng chúng con? Nó là con trai mẹ, là em trai con cơ mà!"

Lục Hải Thao dường như đã hoàn toàn mất khả năng suy nghĩ và hành động, chỉ dờ dẫm nhìn mẹ mà không nói nên lời.

Bà quả phụ họ Thôi khóc lăn ra đất: "Mẹ không có cách nào khác... Chúng ta phải sống chứ... Mẹ không thể mất thêm cả con nữa..."

Lục Thiên Trường từ từ đỡ bà quả phụ họ Thôi dậy, nét mặt ôn hòa, nhưng giọng lạnh băng: "Chị ạ, con chị đã phạm lỗi, nó phải tự mình gánh chịu trách nhiệm, nó đã giết người, còn suýt nữa làm hại cả làng ta, tôi không trừng phạt nó, sau này sẽ không thể có cuộc sống tử tế như thế này nữa đâu."

Đám người làng nhao nhao nói theo:

"Đúng đấy, trưởng thôn nói có lý."

"Một mình làm thì một mình chịu..."

Lục Thiên Trường cẩn thận giúp bà quả phụ họ Thôi phủi sạch bụi đất trên người: "Chị ạ, luật là luật, nếu phá hỏng luật, chúng ta lại phải trở lại cuộc sống nghèo khổ trước đây. Bà con đều phải sống, chị phải sống, Hải Yến cũng phải sống."

Hai câu nói cuối cùng khiến bà quả phụ Thôi run bắn người, bà ta nhìn Lục Hải Thao đang dờ ra như một pho tượng đất, chầm chậm quay người đi.

Lục Thiên Trường ngẩng đầu lên, nhướn mày, đám người làng liền vây tới.

Lục Hải Thao đã ý thức được tính mạng của mình, nỗi tuyệt vọng và hoảng sợ tột độ khiến cậu ta không nói nên lời, đành há hốc miệng, quờ quạng chân tay lùi ra sau.

Lục Hải Yến điên cuồng vùng vẫy cắn xé, nhưng đã bị Lục Đại Xuân ôm chặt, không cựa quậy nổi. Lục Thiên Trường cau mày, giơ tay chỉ vào Lục Hải Yến, chậm rãi nói: "Cô muốn mẹ cô được sống, cô được sống, thì ngoan ngoãn một tí."

"Chú ơi, cháu xin chú tha cho Hải Thao." Lục Hải Yến khóc òa lên, hai chân giãy trên mặt đất, "Cháu và Đại Xuân, cháu đồng ý mọi yêu cầu của chú..."

"Yến Tử! Hai việc này không liên quan gì đến nhau!" Lục Thiên Trường quát, "Em trai cháu đã phạm tội chết! Nó không chết, cả làng chúng ta sẽ chết!"

"Đúng thế! Không thể chỉ vì nhà cô mà liên lụy đến tất cả mọi người." Một người xách thanh gậy gỗ nói to.

Đám đông lại nhao nhào phụ họa.

"Đại Giang, cậu đánh trước!" Lục Thiên Trường khoát tay, "Sau này phần của Lục Hải Thao sẽ thuộc về cậu!"

Người tên là Đại Giang có vẻ do dự, khom lưng, nhìn chăm chăm vào Lục Hải Thao, cầm chặt thanh gươm trong tay đi vòng quanh.

"Pháp luật không trừng trị đám đông, cậu sợ cái gì!" Lục Thiên Trường gầm lên: "Người nào cũng phải đánh, ai đánh trước, thưởng 2000 tệ!"

Lòng tham đã khiến Đại Giang mờ mắt, hấn gào lên "a", rồi giơ thanh gươm gõ đập mạnh.

Lục Hải Thao bị đánh mạnh vào đầu, vẹo người sang một bên ngã lăn ra đất. Máu phụt ra nền tuyết, đổ đến rợn người.

Có lẽ chính là màu đỏ đó, có lẽ chính là 2000 tệ, có lẽ chính là câu nói "pháp luật không trừng trị đám đông", đã khiến thú tính trong đám người làng bùng phát, sau lưng Đại Giang, gậy gõ, đinh ba, cuộc ào ào giơ lên dày đặc, xông vào Lục Hải Thao...

"Dừng lại!" Phương Mộc không thể chịu đựng được hơn nữa, anh cố sức vùng ra khỏi hai người làng ở sau lưng, vội vàng lao đến, kéo Lục Hải Thao ra phía sau. Mặc dù người đang lao đến trước mặt đã cuống quýt dừng tay, nhưng Phương Mộc vẫn bị đập mạnh mấy nhát vào người.

"Các anh điên rồi à?" Phương Mộc không tin tất cả những gì trước mắt, mặc dù anh biết Lục Thiên Trường muốn ép Lục Hải Thao vào chỗ chết, nhưng anh không thể nào ngờ được ông ta lại chọn cách để toàn bộ dân làng đánh chết Lục Hải Thao giữa thanh thiên bạch nhật.

"Anh đừng nhiều chuyện!" Mặt Lục Thiên Trường tối sầm, "Đây là chuyện của làng chúng tôi!"

Phương Mộc vốn định nói rõ chân tướng kẻ giết Lục Tam Cường là Lục Đại Xuân, nhưng trong tình thế này, sẽ chẳng có người nào tin anh. Đám dân làng muốn giết chết Lục Hải Thao, không phải là vì Lục Tam Cường, mà là để bảo vệ cuộc sống hưởng thụ mà không cần lao động vất vả.

Vật chất có thể khiến con người biến thành ác thú, cho dù ở chốn phồn hoa đô thị, hay ở những vùng quê nghèo hẻo lánh, đó đều là chân lý không bao giờ lay chuyển.

Giảng giải lẽ phải với ác thú, tuyệt đối không phải là một lựa chọn khôn ngoan, nhưng Phương Mộc không còn cách nào khác, đành thử một phen.

"Mọi người bình tĩnh một chút, cho dù trong làng có thỏa ước gì đi nữa, cũng không được giết người." Phương Mộc vừa cố gắng che chắn cho Lục Hải Thao, vừa dang hai tay ra, để chứng tỏ mình không có ý xấu, "Tam Cường đã chết rồi, việc này không thể nào cứu vãn được, mọi người cần... Ái..."

Phương Mộc bỗng cảm thấy bắp chân đau nhói, cúi đầu xuống nhìn, thì ra hai tay Lục Hải Thao đã thọc vào trong ống quần mình, móng tay đã cắm sâu vào trong da chân.

"A..." Mặt mũi Lục Hải Thao be bét máu, cậu ta đang gào rống lên một cách vô nghĩa, đôi mắt dính đầy máu phát ra luồng sáng lạ kì, rọi thẳng vào Phương Mộc.

Phương Mộc đau đến mức chùng chân xuống, suýt nữa thì ngã ra đất.

"Nó điên rồi! Đánh chết nó đi, đánh chết nó đi!" Một tiếng kêu kì quặc vang lên giữa đám đông, đám người làng vừa lùi xuống lại tiếp tục xông tới.

"Mọi người không được mất bình tĩnh!" Phương Mộc vội đứng thẳng người lên, "Giết người sẽ phải đền tội! Nếu các anh giết Lục Hải Thao, sẽ không ai thoát tội!"

"Quên mẹ nó đi, có bắt hết chúng tôi được không?" Có người gào to.

"Các anh phải tin tôi!" Phương Mộc mồ hôi đầy đầu, "Các anh nhất định phải bình tĩnh, xã hội bây giờ có pháp luật..."

"Pháp luật cái gì, pháp luật có quan tâm đến cái ăn cái uống của chúng tôi, cho chúng tôi tiền tiêu không?"

"Tiền và sinh mạng, cái nào quan trọng?" Phương Mộc gầm lên, "Để có ăn có mặc, có tiền tiêu, các anh định giết người hay sao?"

"Nó không chết, chúng ta đều sẽ phải chết!" Lục Thiên Trường hét to: "Đừng có nghe lời hấn, xông lên, xông lên!"

Câu nói đã kích động toàn bộ đám người làng, hàng loạt gậy gỗ, đinh ba lại ùn ùn giơ lên trước mặt Phương Mộc. Phương Mộc lập tức bị đánh mấy nhát mạnh vào đầu, vào người.

Tiếp theo cảm giác đau đớn dữ dội, là cảm giác tê liệt. Trong lúc chờ đợi, Phương Mộc nhận ra trước mắt anh không phải gương mặt của những con người.

Chúng không có mắt.

Trên mặt chúng, chỗ đáng lẽ ra lấp lánh ánh sáng, chỉ là một đám khói đen

cuộn bocc.

Cá mù. Phương Mộc chợt nghĩ tới những con cá mất đi đôi mắt vì không bao giờ thấy được ánh sáng mặt trời.

Khi tâm hồn con người bị dục vọng che khuất, có khác nào cá mù?

Tự sâu thẳm trong lòng, Phương Mộc bỗng thấy nỗi tuyệt vọng đang lan tỏa khắp cơ thể, nỗi tuyệt vọng ấy đã khơi dậy sự phản nộ tột cùng.

Một cây gậy đập xuống vai Phương Mộc, anh liền thuận đà nắm lấy, giật mạnh, rồi giơ lên vụt loạn xạ.

Sự phản kháng đột ngột khiến đám người lùi lại phía sau, Phương Mộc có thêm một chút không gian. Máu từ trên đầu chảy xuống, dính chặt vào mắt anh. Phương Mộc vừa lấy tay lau, vừa giơ gậy chỉ vào đám người làng đang rình rập định xông lên.

"Thôi ngay!" Cho dù thế nào đi nữa cũng phải đưa Lục Hải Thao ra khỏi nơi này, Phương Mộc hạ quyết tâm, "Tôi là..."

"Huych!"

Một âm thanh trầm đục vang lên sau lưng, đám người làng trước mặt Phương Mộc đồng thanh kêu lên kinh ngạc, anh quay đầu lại theo phản xạ bản năng, lập tức cảm giác máu nóng trong người mình đông cứng lại.

Lục Hải Thao trong tư thế nửa ngồi, oặt người ra đất, óc lẩn trong máu từ hốc lõm trên đỉnh trào ra. Mồm cậu ta há hốc, hai mắt trợn ngược, dường như hành động của con người trước mặt khiến cậu ta thấy vô cùng nghi hoặc.

Con người đó chính là Lục Hải Yến, tay cô cầm một chiếc rìu.

Lục Hải Yến vẫn trong tư thế cầm rìu, người nghiêng ra phía trước, răng nghiến chặt, hai mắt trân trân nhìn vào em trai mình vẫn đang co giật.

Không, đó không phải là mắt.

Đó cũng là một đám khói đen.

Trong sân im phăng phắc, yên lặng đến mức nghe thấy rõ cả tiếng gió thổi.

Người nào người nấy giống hệt như những pho tượng, im lặng nhìn Lục Hải Yến đang thở hổn hển và xác chết.

Lục Thiên Trường rõ ràng cũng kinh sợ, thấy Lục Hải Yến đi về phía mình, ông ta có vẻ như định bỏ chạy.

Nhưng Lục Hải Yến chỉ ngoan ngoãn đưa chiếc rìu vào tay Lục Thiên Trường, Lục Thiên Trường cầm lấy theo phản xạ bản năng, ông ta không biết

nói gì, môi mấp máy hồi lâu, rồi bật ra mấy chữ:

"Ngoan... cháu rất ngoan."

Lục Hải Yến đột ngột ngẩng đầu lên, mái tóc dài xõa kín mặt, phía sau mái tóc ánh lên hai luồng sáng lạnh băng dữ dội. Tiếp đó, môi cô cuốn lên như một con ác thú, lộ ra hàm răng trắng nhớn.

"A..." Lục Hải Yến hét lên.

Tiếng thét tựa như một thanh kiếm, đâm vào màng nhĩ của tất cả mọi người. Cách đó không xa, đám quạ trong một vạt rừng kinh hãi kêu quàng quạc, vừa kêu vừa bay về phía xa.

Dường như đến lúc thở hết toàn bộ không khí trong lồng ngực, tiếng thét của Lục Hải Yến mới dần dần dừng lại. Răng cô vẫn lộ ra ngoài đôi môi khô nứt, một vệt nước dãi từ khước miệng chảy xuống.

Cô cúi đầu, khom lưng cõng bà quả phụ họ Thôi đã ngất lịm, chậm rãi bước đi, không hề nhìn Phương Mộc.

Cho đến lúc Lục Hải Yến và bà quả phụ họ Thôi đi khuất vào làng, đám người mới dần dần cử động. Không ai nói gì, từng người một lần lượt rời đi. Loáng một cái, trong sân chỉ còn lại Lục Thiên Trường, Lục Đại Xuân, Phương Mộc và mấy người làng.

Còn có Lục Hải Thao, người đã cứng đờ.

Lục Thiên Trường nói thềm mấy câu với Lục Đại Xuân, tiếp đó, Lục Đại Xuân liền sai mấy người trong làng kéo xác Lục Hải Thao đi. Mấy người còn lại đi tới vây chặt Phương Mộc.

Sau nỗi sợ hãi tột cùng, Phương Mộc đã bình tĩnh lại, anh thở ra một hơi, nhìn Lục Thiên Trường mỉm cười.

"Đến lượt tôi rồi, đúng không?"

"Không." Không ngờ Lục Thiên Trường lắc đầu, "Tôi không muốn giết anh. Anh đi đi."

"Sao?" Phương Mộc trợn tròn mắt, "Tại sao ông không giết tôi?"

"Đúng thế, tại sao tôi không giết anh?" Lục Thiên Trường châm một điếu thuốc, vẻ mặt rất thoải mái, "Nếu anh kể lại sự việc ngày hôm nay cho người khác nghe, họ cũng sẽ hỏi như vậy."

"Ồ." Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu, "Không ai tin tôi, đúng không?"

"Tôi có thể khiến cho cái làng này chưa từng có Lục Hải Thao và Lục Tam Cường." Lục Thiên Trường phả ra một hơi thuốc, "Nhưng anh lại khác, nếu anh mất tích, người nhà anh hoặc bạn bè anh sẽ tìm kiếm khắp nơi, có thể họ sẽ tìm đến đây. Tôi không muốn như vậy."

"Cho nên..."

"Cho nên anh quên nơi này đi." Lục Thiên Trường ngắt lời Phương Mộc, "Coi như tất cả những chuyện này đều chưa bao giờ xảy ra. Nếu anh không định tự chuốc lấy vạ vào mình. Có điều tôi cảnh cáo anh, nếu anh quay lại đây, tôi sẽ không khách sáo nữa đâu."

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào ông ta vài giây, rồi cụp mắt xuống, "Được."

"Bỏ lại toàn bộ đồ đạc của anh." Lục Thiên Trường giơ tay vẫy Lục Đại Xuân, "Tôi cho xe đưa anh ra khỏi đây."

Dứt lời, ông ta giẫm chân lên đồng máu đã đông cứng trên mặt đất, quay người bước đi.

CHƯƠNG 17

CẢM ƠN CẢNH SÁT

Chiếc giá nển có giá tiền đắt cắt cổ. Chân đế là một đám mây bông bành uốn lượn, tròn đầy nhưng rất thanh thoát, phần thân là một bức tượng nữ thần đang bay về trời, nét mặt hiền từ, vóc dáng tuyệt đẹp, áo váy và dải khăn dịu dàng tung bay trong gió. Tay trái nữ thần đặt trước ngực, tay phải giơ cao một cành hoa sen, cũng chính là đĩa nển. Toàn bộ chiếc giá nển đều bằng vàng nguyên chất, được đặt riêng làm quà sinh nhật cho phu nhân một vị lãnh đạo.

Chỉ có điều món quà sinh nhật này dính đầy máu tươi, không biết khi chạm nển thơm, liệu bà phu nhân ấy có ngửi thấy mùi tanh của máu ẩn trong chiếc giá nển?

Những dòng máu tươi đó chảy ra từ cơ thể một người đàn ông đang nằm sõng xoài trên mặt đất, tay chân hằn dạn ra, hoàn toàn bất động, không rõ là giả vờ ngất, hay là thật sự đã lịm đi. Có điều, đối với anh ta, đây mới là tư thế an toàn nhất.

Bởi vì Lương Tứ Hải đang nổi giận.

Sau khi xảy ra chuyện ở "lồng", Lương Tứ Hải đã tổn thất một tòa nhà mà không được gì, còn phải bỏ ra một khoản tiền lớn để lo lót mọi mặt. Nhưng rốt cuộc kẻ nào đã đến Bách Hâm Dục Cung thăm dò vào đêm đó, đến tận bây giờ vẫn chưa phát hiện ra.

Điều khiến Lương Tứ Hải tức giận nhất là, lần trước khi giết Đinh Thụ Thành, không ngờ còn để lại một bằng chứng sống là một đứa bé gái. Mặc dù thuộc hạ đã ra sức giải thích lúc đó Đinh Thụ Thành bắn rất dữ dội, bọn chúng không còn cách nào khác, nếu không sẽ chết sạch... Nhưng Lương Tứ Hải vẫn ra tay.

Làm sai, thì phải bị trừng phạt.

Lương Tứ Hải ném vù chiếc giá nển xuống đất, chỉ vào Kim Vĩnh Dụ đứng bên cạnh đang run lên bần bật: "Đem đi rửa sạch, gói lại." Hắn đá một nhát vào gã đàn ông đang nằm trên nền nhà, "Kéo nó đi, tìm ngay ra tung tích con bé đó trong vòng một tuần, nếu không tao sẽ không nhẹ nhàng như hôm nay đâu. Cút

ra hết cho khuất mắt tao!"

Loáng một cái, trong căn phòng chỉ còn lại một mình Lương Tứ Hải. Hắn quay lại bên bàn ngồi xuống, cảm giác ngón tay vẫn còn dính dính, cúi xuống nhìn, hóa ra là máu.

Lương Tứ Hải văng ra một câu chữ thề, rút một miếng khăn ướt lau đi lau lại. Sau khi lau sạch, hắn ném mạnh miếng khăn ướt vào thùng rác. Làm xong tất cả những việc đó, hắn cảm thấy người rã rời, bèn lấy một chuỗi tràng hạt từ ngăn kéo ra, lẩm nhẩm niệm Ban Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh.

Một hồi lâu sau, Lương Tứ Hải nhận thấy hắn vẫn không sao tĩnh tâm được.

Câu hỏi kẻ nào đã giúp tên đột nhập chạy thoát vẫn lẩn quất trong đầu hắn.

Cô y tá lo lắng nhìn bệnh nhân, vừa nãy khi thay thuốc, cô hơi mạnh tay, nếu là bệnh nhân khác, đã hét toáng lên ngay, nhưng anh ta vẫn nằm yên không động đậy, mắt nhìn trân trân vào khoảng không trước mặt, như đang đắm chiêu suy nghĩ điều gì.

Từ khi được chiếc xe khách đưa đến vào đêm khuya hôm đó, anh ta dường như lúc nào cũng trong bộ dạng như vậy. Lúc được đưa đến, trên người anh ta chỉ mặc một bộ quần áo ngủ, có nhiều vết rách trên da đầu, rất nhiều chỗ trên người bị tổn thương phần mềm, ngoài ra còn có nhiều vết thương hở ở chân. Khi làm thủ thuật khâu vết thương, anh ta hình như không hề thấy đau đớn, chỉ trân trân nhìn xuống đất. Sau khi xử lý xong toàn bộ các vết thương, bệnh viện cho rằng anh ta là bệnh nhân tâm thần, định đưa đến trạm cứu trợ, không ngờ anh ta đột nhiên yêu cầu cho gọi một cú điện thoại, sau đó nằm trên giường bệnh, không ăn, không uống, không ngủ.

Thay thuốc xong, cô y tá thu dọn khay thuốc, cô ngẫm nghĩ rồi kéo lại chăn cho anh ta, xong bèn quay người đi ra cửa. Vừa mở cửa ra thì một người thanh niên trẻ tuổi vội vã lao vào, suýt nữa đâm sầm vào cô.

"Xin lỗi chị!" Người thanh niên cuống quýt xin lỗi, nhưng mắt còn mãi nhìn vào người đang nằm trên giường bệnh.

"Trời ạ!" Anh ta vừa nhìn thấy người bệnh, hai hàng lông mày lập tức cau lại, "Phương Mộc, cậu làm sao lại ra nông nỗi này hả?"

Người bệnh lúc nào cũng im lìm đó mỉm cười: "Tiêu Vọng, có mang bộ quần áo đến cho tôi không?"

Ưu điểm của Tiêu Vọng là, lúc không nên hỏi tuyệt đối không hỏi. Đây chính

là lí do tại sao Phương Mộc gọi anh ta đến đón mình. Nhưng người im lặng đến mấy, khi nhìn thấy tình trạng thảm hại của Phương Mộc cũng không thể không tò mò. Trên đường trở về thành phố C, Phương Mộc để ý thấy Tiêu Vọng liên tục nhìn mình qua gương chiếu hậu. Anh mỉm cười, lập tức thấy vết khâu phía sau đầu đau nhói.

"Ai làm cậu ra nông nỗi này?"

Phương Mộc lắc đầu, không trả lời.

"Gặp rắc rối hả, sao không đến Công an thành phố tìm thêm người?" Tiêu Vọng ném qua một miếng thuốc, "Đây là địa bàn của chúng ta."

Phương Mộc châm thuốc, rít một hơi, từ từ nhả khói.

"Tôi không muốn làm phiền mọi người."

Tiêu Vọng nhận ra thái độ lấp liếm của Phương Mộc, không hỏi thêm nữa, đập hết ga.

Lúc về đến thành phố C đã là giữa trưa, Tiêu Vọng mời đi ăn trưa nhưng Phương Mộc từ chối, muốn về thẳng nhà.

Nơi quen thuộc, mùi quen thuộc, chiếc giường quen thuộc, tất cả khiến Phương Mộc không thể kháng cự lại sự mệt mỏi tích tụ trong mình thêm nữa. Anh ngã nhào xuống giường, chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy vì vết thương đau nhức, đã thấy thành phố lên đèn. Phương Mộc nằm yên lặng một lúc, rồi trở dậy lấy hai quả trứng trong tủ lạnh ra luộc ăn. Lục tìm khắp nơi trong phòng mới phát hiện ra nửa bao thuốc lá đã bị ẩm.

Không bật đèn, anh châm một miếng thuốc, ngồi trong phòng khách cảm nhận nỗi đau nhức từ những vết thương.

Ngày mai phải đi làm rồi, nhưng anh không muốn gặp bất cứ ai. Nếu có thể, anh muốn được ngồi mãi trong bóng tối như thế này.

Từ sau khi đối mặt với Ngô Hàm trong căn phòng kí túc xá bị đốt cháy cho đến khi bị nhốt chặt giữa bốn bề khói lửa ngùn ngụt ở Bách Hâm Dục Cung, ranh giới giữa sự sống và cái chết đã không còn xa lạ đối với Phương Mộc, nhưng anh chưa bao giờ lùi bước trước đối phương, cho dù đó là kẻ tàn ác đến đâu đi nữa, anh cũng ngoan cường chiến đấu đến cùng.

Nhưng trước từ đường thôn Lục Gia, anh đã lùi bước.

Anh không ngờ một đám người lại có thể tước đi mạng sống của một người khác ngang nhiên như vậy.

Anh không ngờ dục vọng về vật chất có thể biến con người ta đồng loạt biến thành dã thú.

Anh không ngờ tình thân ruột thịt có thể biến thành động cơ giết người trong giây lát.

Anh không ngờ tội ác khó để chứng thực lại có thể hoành hành ngang ngược như vậy.

Đúng vậy, những sự thực khó tin đó khiến Phương Mộc sững sờ kinh sợ, đến mức khi bị Lục Đại Xuân lột áo khoác, đâm liên tiếp, rồi bị đẩy từ trên chiếc xe khách đang phóng như điên xuống đường xuống đất, anh đều hoàn toàn không còn ý thức phản kháng.

Anh thậm chí tin rằng, đó chính là nhân gian: Cá lớn nuốt cá bé. Đó chính là quy luật: Tiền bạc đi đôi với bạo lực.

Dường như vào thời khắc cái thế giới ngủ say trong lòng đất trở mình bao trùm lấy mặt đất, đen trắng điên đảo lẫn lộn, các loại yêu ma quỷ quái ngang nhiên hoành hành.

Nếu đúng là như vậy, việc cứu ông Hình còn ý nghĩa gì?

Nếu đúng là như vậy, sự hy sinh của Đinh Thụ Thành còn ý nghĩa gì?

Nếu đúng là như vậy, hai chữ "cảnh sát" còn ý nghĩa gì?

Đúng là chẳng có ý nghĩa gì, trước sự khiêu khích của Lục Thiên Trường, Phương Mộc đã lựa chọn mạng sống. Chính vào giây phút anh đưa ra sự lựa chọn đó, Lục Hải Thao đã bị giết chết ngay trước mặt anh - một chiến sĩ cảnh sát.

Một cậu thanh niên còn giữ được lương tâm, đã gửi gắm tất cả hy vọng sống sót vào anh đã chết một cách thảm thương đến thế.

Cuối cùng nước mắt đã trào ra.

Nửa bao thuốc lá nhanh chóng chỉ còn là một đồng đầu lọc bừa bãi, Phương Mộc vẫn không sao thoát ra khỏi phiên tòa của linh hồn mình. Có lẽ nhận xét của Thái Vĩ về mình chỉ là những lời nói khách sáo. Phương Mộc không hề phù hợp với nghề cảnh sát, và cũng không xứng đáng được làm cảnh sát.

Có lẽ giữa bao la cuộc đời, rất nhiều việc đều do số mệnh sắp đặt. Ông Hình phải rơi vào vòng lao lý; Đinh Thụ Thành phải chết vô cớ; Lục Hải Thao phải bị giết hại thảm thương sau khi chứng kiến sự thực; Lục Hải Yến phải biến thành dã thú trong sự điên cuồng của đám người đó.

Nếu thế, tại sao ta phải tiếp tục chiến đấu?

Phương Mộc đột nhiên muốn uống rượu.

Phương Mộc vốn không giỏi uống rượu, tất nhiên không có thói quen cất rượu trong nhà. Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Phương Mộc quyết định ra cửa hàng thực phẩm. Lúc khó nhọc di chuyển trong hành lang tối đen như mực, Phương Mộc chợt nhận ra, mình đã yếu đến mức không muốn ra khỏi nhà.

Tay xách hai chai rượu trắng, ném cho ông chủ cửa hàng một năm tiền lẻ, tránh không nhìn vào ánh mắt của bất cứ người nào, Phương Mộc cúi đầu nhanh chóng rời khỏi cửa hàng, lúc sắp ra khỏi cửa, bỗng anh thoáng nhìn thấy chiếc máy điện thoại trên mặt bàn thu ngân.

Anh ngẫm nghĩ rồi bấm số.

"A lô!" Giọng chị Triệu mệt mỏi vang lên trong ống nghe, dường như còn nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Phương Mộc bỗng thấy nghẹn ngào nơi sống mũi, không thể nói nên lời.

"Ai thế?"

Phải đến mười giây sau, Phương Mộc mới khó nhọc đáp: "Chị à, em đây."

"Em à, em về rồi hả?" Giọng chị Triệu trở nên vui mừng, "Em ở đâu thế? Sao không gọi bằng điện thoại di động?"

"Chị à, đứa bé thế nào rồi?" Phương Mộc cố gắng không để chị Triệu nhận ra cổ họng mình đang nghẹn lại trong tiếng nấc.

"Rất ổn, sao thế, để nó ở chỗ chị không yên tâm à?"

"Yên tâm, yên tâm." Phương Mộc lau nước mắt, "Phiền chị chăm sóc nó, đừng để người khác trông thấy nó."

"Ừ, chị nhớ rồi." Chị Triệu ngừng lại giây lát, giọng nói dịu dàng hơn, "Phương Mộc, em đang làm gì, chị không biết. Em không muốn nói, nên chị không hỏi. Có việc gì chị giúp được, em cứ nói với chị. Có điều, cho dù em đang làm việc gì, cũng phải hết sức cẩn thận, hiểu không?"

"Vâng, vâng." Phương Mộc liên tục gật đầu, kệ cho nước mắt rơi lã chã xuống mặt bàn.

"Thế thì được! Em chờ một tí nhé, Lục Lộ đến rồi..." Giọng chị Triệu bỗng trở nên xa xôi, "Chú Phương đấy, nói với chú ấy vài câu đi."

Tiếng tạt âm sột soạt một lúc trong ống nghe, tiếp đó Phương Mộc nghe thấy có tiếng thở gấp khe khẽ vọng đến.

Phương Mộc nín thở hết sức tập trung, cố gắng lắng nghe động tĩnh ở đầu

bên kia điện thoại.

"Cái con bé này, sao lại không nói gì thế?" Chị Triệu giục cô bé.

"Lục Lộ, cháu có khỏe không?" Phương Mộc cố gắng nói với giọng bình tĩnh, rõ ràng biết là đối phương không nhìn thấy mình, anh vẫn nặn ra một nụ cười vô ích.

Cô bé vẫn không nói gì.

"Cháu nhớ nghe lời cô Triệu... Chú sẽ sớm đến đón cháu..." Phương Mộc hoàn toàn không biết phải nói gì với cô bé, "Cho cháu đi học... Mọi thứ sẽ tốt đẹp lên..."

"Cảm ơn chú!"

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng nghe rất rõ, tiếp đó đầu kia cúp máy.

Cảm ơn?

Phương Mộc cầm chặt ống nghe, ngây người ra.

Một lúc lâu sau, anh mới ngỡ ngàng quan sát bốn xung quanh, ánh mắt lơ đãng lướt qua những món đồ ăn, đồ uống, sổ sách và kéo cắt, cuối cùng dừng lại trên gương mặt đầy ngạc nhiên của ông chủ cửa hàng.

Phương Mộc nhìn chằm chằm vào ông ta một hồi lâu, như thể muốn ông ta kiểm chứng lại giúp mình: "Vừa nãy, có phải là đứa bé cảm ơn tôi không?"

Ông chủ cửa hàng không hiểu mô tê gì, chìa tay ra: "Cước phí điện thoại, một tệ."

Sau khi ra khỏi cửa, Phương Mộc vẫn thần thờ ngơ ngác, anh hoàn toàn không biết mình đang đi ngược hướng về nhà. Anh đi mỗi lúc một nhanh, cuối cùng cầm đầu chạy.

Anh chạy qua đường phố rục rờ ánh đèn; chạy qua những ngõ nhỏ tối tăm ẩm ướt; chạy qua thành phố âm ỉ lơ lơ đầu người; chạy qua bãi đất hoang vắng không một bóng người.

Cho đến khi thấy ngọn ngọt nơi cổ họng, kiệt sức rã rời, phát hiện ra hai tay mình đang xách hai chai rượu trắng, vô cùng nực cười.

Phương Mộc bám vào một cây cột điện thờ dốc, khi nhịp thở đều đều trở lại, anh lùi lại hai bước, đập mạnh hai chai rượu vào cây cột điện.

Mùi rượu cay nồng xộc vào mũi, Phương Mộc ngửa cổ nhìn những đám mây đen dày đặc đang bao phủ trên bầu trời thành phố, hét lên một tiếng kinh thiên động địa!

"A..."

Ta phải sửa lại toàn bộ những lỗi lầm này!

Ta phải xoay chuyển thế giới điên đảo này!

Ta phải buộc lũ ác quỷ đó trở lại địa ngục!

Bởi vì :

Ta là ý chí.

Ta là trách nhiệm.

Ta là Phương Mộc.

Hôm sau, Phương Mộc đi làm từ sáng sớm. Anh đến thẳng văn phòng của Biên Bình, hỏi thăm tình hình tiến triển của vụ ông Hình. Thấy bộ dạng của Phương Mộc, Biên Bình giật nảy mình, Phương Mộc giải thích ngắn gọn là anh bị tai nạn xe, Biên Bình nửa tin nửa ngờ nhìn anh một lúc, không hỏi thêm nữa.

Vụ án dường như bế tắc không có tiến triển gì. Sau khi biết được ông Hình từng có ý định giết người, nhất là sau khi nhóm của Trịnh Lâm bị đình chỉ công tác, tất cả mọi người đều dè dặt từng li từng tí, không ai muốn chuốc lấy phiền toái về mình. Dưới áp lực của ủy ban Chính pháp, Công an thành phố đã hoàn tất toàn bộ tư liệu của vụ án, chuẩn bị nhanh chóng chuyển giao cho viện Kiểm sát.

Tình hình gần sát với dự đoán của Phương Mộc, nhưng sau khi nghe Biên Bình thuật lại, anh vẫn thấy ức chế. Khi sự việc không liên quan gì đến mình, tất cả mọi người đều giữ thái độ im lặng, so với họ, nhóm của Trịnh Lâm mặc dù liều lĩnh, thiếu suy nghĩ, vẫn đáng kính trọng hơn.

Sau khi ra khỏi phòng Biên Bình, Phương Mộc đi thẳng đến phòng hộ tịch. Đúng là, những người trong thôn Lục Gia hầu như không có thông tin hộ tịch. Lục Thiên Trường nói sẽ để cho Lục Tam Cường và Lục Hải Thao chưa bao giờ tồn tại, hoàn toàn không phải là huên hoang không có lý.

Phương Mộc bỗng muốn cười, cái thứ đã cứu mình, không ngờ chỉ là một tấm thẻ chứng minh thư.

Nghĩ đến chứng minh thư, Phương Mộc mới nhớ ra cần phải kiểm tra lại toàn bộ xem mình đã mất những gì. Máy ảnh, tiền bạc đều là chuyện nhỏ, chứng minh thư buộc phải làm lại, ngoài ra còn phải mua một chiếc điện thoại di động mới.

Chân trái bị Lục Hải Thao cào rách bị khâu ba mũi, vì chưa tháo chỉ, nên đi lại

vẫn hơi khó khăn. Phương Mộc do dự một lúc, cuối cùng quyết định không lái xe. Vừa đi ra khỏi trụ sở Công an thành phố thì gặp Tiêu Vọng lái xe tới. Tiêu Vọng hạ cửa kính xuống, vẫy tay chào Phương Mộc.

"Đi đâu đấy?"

"Phân cục Công an." Phương Mộc ghé lại, "Mất chứng minh thư rồi."

Tiêu Vọng không nói gì, lập tức mở cửa xe: "Lên đi!"

Rất đông người đến làm chứng minh thư, Phương Mộc xếp hàng một lúc lâu, không thể kiên nhẫn hơn đành tìm một người quen nhờ vả, thế là nhanh chóng chụp xong ảnh, điền xong giấy tờ. Nữ cảnh sát chụp ảnh cau mày nhìn vết thương trên mặt Phương Mộc, rồi sửa lại tấm ảnh mấy lần theo ý người quen của Phương Mộc.

Ra khỏi phân cục Công an, Tiêu Vọng hỏi: "Về Sở Công an thành phố, hay về nhà?"

"Chả về đâu cả." Phương Mộc lôi tiền mặt trong túi áo ra đếm, "Tôi đi mua cái điện thoại di động."

"Điện thoại cũ đâu?"

"Mất rồi." Phương Mộc không muốn nói nhiều.

"Trời ạ, thảo nào." Tiêu Vọng đập chân ga, "Gọi cho cậu từ sáng sớm, tắt máy suốt."

Trước khi mua điện thoại di động, Phương Mộc đến công ty điện tín làm lại sim điện thoại trước, sau đó cùng Tiêu Vọng đến cửa hàng điện thoại. Chọn xong điện thoại di động, Phương Mộc đi nộp tiền, lúc cầm tờ hóa đơn thanh toán về, anh thấy Tiêu Vọng đang cau mày sẫm soi thử chiếc điện thoại di động mới.

"Sao lại mua cái giống hệt điện thoại di động cũ thế?" Tiêu Vọng bấu môi, "Thiếu tiền à? Tôi có đây."

"Đúng là thiếu tiền, ha ha." Phương Mộc lắp sim vào máy, "Mới cả dùng quen rồi, không muốn thay."

"Cậu đúng là, dùng điện thoại cũ, súng 54." Tiêu Vọng mỉm cười, "Chả theo kịp tiến bộ của thời đại tí nào cả."

Lúc ra khỏi cửa hàng, trời đã gần tối. Phương Mộc ngồi trên xe ngắm chiếc điện thoại di động mới, chốc chốc lại ngáy người ra.

Hai tấm ảnh mà Lục Hải Thao gửi cho mình mặc dù mờ, nhưng nếu mang được về, để phòng kĩ thuật xử lý, có lẽ sẽ biết được Lục Hải Thao rốt cuộc đã

nhìn thấy gì. Có điều, bây giờ nghĩ đến những điều này đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Tiêu Vọng thấy vẻ mặt u ám của Phương Mộc, ngẫm nghĩ rồi hỏi khẽ: "Uống vài chén không?"

Phương Mộc cũng muốn giải tỏa tâm trạng nặng nề, khẽ cười: "Được."

Tiêu Vọng dẫn Phương Mộc đến một nhà hàng khá sang trọng, Phương Mộc nhìn giá tiền các món trong thực đơn lè lưỡi, được cái không đông khách, xung quanh cũng khá yên tĩnh.

Sau khi rượu và đồ ăn được mang tới, Phương Mộc lặng lẽ uống, anh cảm nhận được Tiêu Vọng nhìn mình suốt. Hai người nói chuyện, câu được câu chăng, cho đến khi uống hết bảy tám chai cậu ta mới bắt đầu nói nhiều hơn.

"Đợt này cậu đang bận gì?" Tiêu Vọng ném cho Phương Mộc một điếu thuốc lá, rồi tự châm một điếu, "Vẫn đang điều tra vụ ông Hình à?"

Phương Mộc "ừ" một tiếng thay cho câu trả lời.

"Cậu kiên trì thật đấy." Tiêu Vọng khẽ cười, "Người như cậu bây giờ không nhiều."

"Cũng không hẳn thế." Phương Mộc khó nhọc xê dịch hai chân, cảm giác vết thương vẫn âm ỉ đau, "Mọi người cũng đều đang điều tra việc này đấy chứ."

"Ý cậu nói nhóm điều tra ấy hả?" Tiêu Vọng hứ một tiếng, "Chỉ là cái vỏ rỗng."

"Là sao?"

"Trong tình hình bây giờ, ai còn dám chuốc vạ vào mình? Bọn Trịnh Lâm tích cực nhất, cuối cùng thế nào? Bể gãy cả rồi." Tiêu Vọng rót một cốc rượu, tự uống cạn, "Cậu điều tra vụ này, sẽ có người điều tra cậu. Làm cái nghề của bọn mình, có ông nào dám bảo đảm mình không mắc bất cứ sai phạm nào? Cho nên, ốc không mang nổi mình ốc, còn tâm trí nào mà điều tra?"

Phương Mộc im lặng. Tiêu Vọng nói có lý. Một bên là quyền lợi sát sườn, một bên là công việc, hy vọng cực nhỏ mà rủi ro lại cực lớn, cho dù là ai đi nữa, có lẽ đều lựa chọn giống nhau.

"Cho nên," Tiêu Vọng rót đầy cốc cho Phương Mộc, "Lúc cần từ bỏ thì tốt nhất là từ bỏ. Tôi biết cậu thân với ông Hình, nhưng có một câu như thế này, nếu ông trời gây tai họa, vẫn còn khả năng sống, còn mình gây tai họa, thì chỉ có chết. Chúng ta đều đã cố gắng hết sức."

Phương Mộc im lặng một lúc lâu, cuối cùng cầm cốc lên.

"Uống rượu đi!"

Sau khi thanh toán, như chợt nhớ ra điều gì, Tiêu Vọng bảo Phương Mộc: "À, có một việc quên chưa nói với cậu. Tôi được điều về Công an thành phố rồi."

"Hả?" Phương Mộc ngạc nhiên, "Từ khi nào thế?"

"Cách đây một thời gian, vẫn còn một vài thủ tục chưa làm xong." Tiêu Vọng mỉm cười, "Mọi người đều muốn chuyển đến chỗ tốt hơn mà. Năng lực của tôi cũng được lãnh đạo đánh giá khá cao."

"Chúc mừng anh!" Phương Mộc cũng rất vui mừng, "Ở đây anh có thể thoải mái phát huy năng lực."

"Khà khà." Có thể nhận ra, Tiêu Vọng khá phấn chấn, "Thực ra tôi lựa chọn về Công an thành phố, cũng một phần là vì cậu."

"Tôi ấy hả?" Phương Mộc tròn mắt ngạc nhiên.

"Đúng thế." Tiêu Vọng ngồi thẳng người dậy, giọng đầy nghiêm túc, "Cậu là một nhân tài hiếm có, chúng ta cùng hợp lực tác chiến, nhất định sẽ làm được việc lớn."

Phương Mộc bất giác bật cười: "Người anh em ạ, anh đánh giá cao tôi quá."

"Không hề!" Tiêu Vọng nghiêm túc lắc đầu, "Tôi không nhìn nhầm người đâu. Nên tôi hy vọng cậu, không, yêu cầu cậu phải giữ gìn tính mạng cẩn thận, đừng lãng phí tài năng của mình."

Phương Mộc hơi đỏ mặt, anh ngồi thẳng dậy nói: "Mình là người nhà, không phải lừa phỉnh tôi đâu. "

Vừa ra khỏi cửa nhà hàng, liền nghe thấy những tiếng ầm ĩ từ trên lầu vọng xuống. Phương Mộc ngẩng đầu nhìn, đúng lúc đó một người từ trên lầu lăn xuống, ngã rất mạnh xuống nền đại sảnh.

Mấy thanh niên bước nhanh xuống cầu thang, người dẫn đầu là một thanh niên cao lớn vạm vỡ, đầu húi cua, trên vai trái xăm hình một con cá. Máy người xông đến bên người vừa ngã xuống, vây lấy anh ta hết đấm lại đá, gã thanh niên có hình xăm vừa đá vừa chửi:

"Đồ biến thái chó chết... Đá chết mày..."

Phương Mộc cau mày, định bước tới ngăn, thì bị Tiêu Vọng kéo lại.

"Cậu nhìn xem." Tiêu Vọng hất hàm, chỉ vào người nằm trên nền nhà mặt mũi sưng tím.

Phương Mộc định thần nhìn lại, trong lòng bỗng thấy thật hả dạ.

Đó chính là Cảnh Húc, nhân viên bảo vệ của khách sạn Thành Loan.

"Cái loại rác rưởi này, đánh chết thằng nào bớt được thằng đấy." Tiêu Vọng hả hê kéo ghế ngồi xuống, lấy ra một điếu thuốc chậm rãi hút, "Coi như trả thù cho nhóm của Trịnh Lâm."

Mặc dù không hề định ngăn lại, nhưng Phương Mộc cũng không muốn nhìn thấy Cảnh Húc bị đánh lẫn lộn, kêu gào thảm thiết trên nền nhà. Anh quay đầu bảo Tiêu Vọng: "Đi thôi!"

"Chờ tí nữa." Tiêu Vọng xem một cách hứng thú, "Đã quá đấy."

Đúng lúc đó, một cô gái trẻ măng mặ váy ngắn từ trên lầu chạy xuống, giơ chiếc túi trong tay lên đập lấy đập để vào Cảnh Húc.

"Tiên sư cha mày, đồ biến thái chó chết, xem mày còn dám móc chết bà mày không..." Đập một hồi, cô gái mệt phờ, thở hổn hển, miệng vẫn không tha: "Chồng đâu, đánh chết nó cho em!"

Gã thanh niên xăm mình đáp lời, tay chân hấn càng ra đòn dữ dội.

Quản lý nhà hàng và mấy nhân viên bảo vệ vội xông đến, mãi mới lôi được mấy thanh niên đang thượng cẳng chân hạ cẳng tay ra. Gã thanh niên xăm mình vẫn còn chưa hả giận, hấn chỉ vào mũi người quản lý bảo: "Không liên quan gì đến anh, tránh xa ra chỗ khác ngay!"

Người quản lý vẫn rất bình tĩnh: "Đại ca, muốn đánh thì các anh ra ngoài đánh. Đánh chết người, chúng tôi cũng không bảo sao, nhưng các anh sẽ phiền đấy."

Gã thanh niên xăm mình nhìn Cảnh Húc đã gần như ngất lịm, có vẻ hơi lưỡng lự. Cô gái trẻ rõ ràng là vẫn chưa hả giận, bèn kéo gã thanh niên xăm mình lại thì thầm mấy câu gì đó. Lúc đầu anh ta lộ vẻ ngạc nhiên, tiếp đó lại có vẻ rất buồn cười.

"Được, tao không đánh thằng chó này nữa." Anh ta cười một cách bí hiểm và nhìn xung quanh, "Có điều, mọi người có muốn xem thái giám trông thế nào không?"

Đầu tiên mấy gã thanh niên còn lại ngó ra, sau đó liền nhao lên cười: "Xem, xem đi!"

"Lột trần nó ra!"

Thấy bọn họ thôi không đánh người nữa, quản lý khách sạn buông gã thanh niên xăm mình ra, ôm vai, nhìn Cảnh Húc, vẻ mặt đầy thú vị. Mấy cô nhân viên

phục vụ khi nãy sợ tái mét mặt, cũng xúm lại, vừa thì thầm nói chuyện vừa cười cười liếc trộm thân dưới của Cảnh Húc.

Cảnh Húc lập tức tỉnh lại, vừa lồm cồm bò dậy, vừa khổ sở van xin: "Không... đừng... Tôi không dám nữa..."

Gã thanh niên xăm mình túm lấy hai chân Cảnh Húc, lôi hẳn lại như một con chó, rồi quay người gọi mấy thanh niên khi nãy: "Anh em đâu, lột trần nó ra!"

Đám thanh niên bèn xông tới, giữ chặt chân, cởi thắt lưng, lột quần dài, lập tức thân dưới Cảnh Húc chỉ còn chiếc quần sịp. Cảnh Húc túm chặt lấy quần sịp, hết van nài, rồi khóc lóc chửi bới, cuối cùng chỉ còn cách gào lên như một con thú.

Gã thanh niên xăm mình thấy Cảnh Húc nhất định không buông tay ra, liền xé toạc chiếc quần sịp của hắn ra, "phụt" một tiếng, một phần lông ở bẹn Cảnh Húc lộ ra, chỉ chút xíu nữa là hở ra hết.

Không có ai ngăn bọn họ lại, có thể là vì tò mò, có thể là vì kích động, tất cả đều tập trung sự chú ý vào bộ phận tục tĩu đó, hy vọng mảnh vải che chắn ở chỗ đó nhanh chóng bị xé rách.

Phương Mộc không thể nào chịu đựng được thêm nữa, anh bước nhanh về phía trước, một chân đạp vào lưng gã thanh niên xăm mình đang ra sức xé rách chiếc quần sịp của Cảnh Húc.

Gã thanh niên xăm mình bất ngờ không kịp phản ứng, liền ngã nhào lên người Cảnh Húc. Đến khi gã bò dậy, quay người định chửi, thì đã bị một tấm thẻ cảnh sát gí vào mũi.

Gã thanh niên xăm mình ngậy người ra, mấy thanh niên đang định xông tới giúp sức cũng đứng đờ ra tại chỗ.

"Hoặc là các anh biến luôn bây giờ, hoặc là theo tôi về trụ sở Công an." Phương Mộc lạnh lùng nói: "Tố cáo các anh đã cố ý làm tổn thương..." Phương Mộc nhìn Cảnh Húc, "Tôi tin là anh ta cũng đồng ý tố cáo các anh đã phạm tội sỉ nhục người khác."

Gã thanh niên xăm mình tức giận nhìn Phương Mộc mấy giây, rồi quay người đi, cố đá thêm một nhát vào Cảnh Húc, hẳn bảo đồng bọn: "Đi!"

Tiêu Vọng nhìn theo đám thanh niên đi ra ngoài nhà hàng, rồi quay lại nhún vai nhìn Phương Mộc, nửa trách móc nửa bất lực. Những người xúm lại xem ở bên cạnh dường như cũng rất thất vọng, lần lượt đi ra chỗ khác. Quản lý khách

sạn đá chân vào Cảnh Húc không chút nề nang: "Này, anh cũng mau đi đi, đừng có làm ảnh hưởng đến việc kinh doanh của chúng tôi."

Cảnh Húc từ từ bò dậy, cúi đầu, mặc quần vào, xiêu vẹo đi ra ngoài cửa. Lúc đi ngang qua người Phương Mộc, hấn ngẩng đầu lên, mấp máy đôi môi rách toác sưng phồng dường như định nói gì đó.

Phương Mộc nhìn gương mặt bị đánh đến biến dạng của hấn, lạnh lùng hỏi: "Anh không sao chứ?"

Chưa dứt lời, Cảnh Húc đã ộc ra một đống máu, ngã lăn xuống dưới chân Phương Mộc.

Trong hành lang bệnh viện Nhân dân số 2, Phương Mộc ngồi trên chiếc ghế dài, nhìn Tiêu Vọng đang cầm trên tay mấy tờ giấy đi tới từ đằng xa.

"Hấn thế nào?"

"Gãy một xương sườn, nứt một xương sườn, tổn thương phổi, rách môi." Tiêu Vọng nói uể oải: "Không việc gì, không chết được đâu."

Phương Mộc xem qua sổ khám bệnh, "Đã thông báo cho người nhà hấn chưa?"

"Hỏi hấn rồi, không có người thân trong thành phố."

"Thế thì làm thế nào?"

"Còn làm thế nào được nữa? Đưa hấn về vậy." Tiêu Vọng bấu môi, "Trên người thằng chó này còn chưa đến ba trăm tệ, không đủ tiền nằm viện. Cậu không định lấy tiền túi ra nộp tiền viện phí cho hấn đấy chứ?"

"Ha ha, không đâu." Phương Mộc mỉm cười, "Đi thôi!"

Cảnh Húc sống ở một tòa nhà dành cho người thân của nguyên cán bộ công nhân viên cơ khí, có lẽ là bố mẹ hấn để lại. Tòa nhà này được khởi công xây dựng vào thập kỷ 90 của thế kỷ trước, không có ban quản lý, chỗ nào trông cũng tòi tàn thảm hại.

Tiêu Vọng vòng qua bồn hoa mọc đầy cỏ dại, dừng chân dưới tòa nhà, quay đầu quát Cảnh Húc: "Xuống đi!"

Suốt dọc đường Cảnh Húc chập chờn lúc ngủ lúc thức, nghe thấy tiếng quát của Tiêu Vọng, gã miễn cưỡng mở mắt ra, đầu tiên là ngơ ngác quan sát xung quanh, sau khi nhận ra khu nhà mình, gã khó nhọc nhấc chân bước xuống xe, vừa đặt chân xuống đất, hấn liền oạt người ngã nhào xuống. Phương Mộc vội kéo lấy cánh tay hấn để hấn không ngã vào một đống cứt chó.

"Nhanh lên!" Tiêu Vọng bực mình quát: "Mẹ kiếp, đừng có lè mè nữa."

"Thôi." Phương Mộc nhìn Cảnh Húc đang rên lên ư ử, "Để tôi đưa hấn lên."

Cảnh Húc ở tầng 3. Cầu thang chỉ có mười mấy bậc, mà mất năm phút mới lên được đến nơi. Phương Mộc gần như phải cõng hấn. Sau khi đặt hấn nằm lên chiếc ghế salon, Phương Mộc mệt phờ, mồ hôi đầm đìa khắp người, anh ngồi phịch xuống trước mặt Cảnh Húc thở dốc.

Nhà Cảnh Húc là loại nhà ở có bố cục kiểu cũ, phòng khách nhỏ hẹp tối om. Quần áo lót, vỏ lon bia, đầu lọc thuốc lá và tạp chí khiêu dâm vứt loạn xạ khắp nơi, có thể nhận ra lối sống bừa bãi và sở thích thấp hèn của chủ nhân căn nhà. Phương Mộc dừng mắt nhìn Cảnh Húc đang nằm nhũn ra trên salon như một con chó chết, cảm giác thật ghê tởm.

Bỗng nhiên Cảnh Húc khẽ động đậy, hấn sờ mó lung tung trên người.

Thấy hấn cố gắng quýt sờ mò, Phương Mộc bèn hỏi: "Anh tìm gì?"

"Thuốc lá... thuốc lá..."

Phương Mộc nghĩ một lát rồi lấy ra bao thuốc, châm cho mình một điếu và ném cho hấn một điếu.

"Anh không nên hút thuốc." Phương Mộc nói thêm một câu, "Cẩn thận không lại ho ra máu."

Cảnh Húc vội vàng châm thuốc, rít mạnh một hơi, quả nhiên lập tức ho sặc sụa. Phương Mộc ngồi yên nhìn hấn khom người co giật, đợi đến lúc nhịp thở của hấn nhẹ nhàng hơn, anh mới đá cuộn giấy vệ sinh cạnh chân mình qua, ra hiệu cho hấn lau máu dính bên mép.

"Đừng có hành hạ mình nữa." Phương Mộc nhìn hấn giật một đoạn giấy lau qua quýt, "Nếu anh không muốn chết sớm."

"Ha ha." Cảnh Húc đột nhiên cười phá lên, rồi vò đoạn giấy vệ sinh thành một cục, ném mạnh xuống đất, "Tôi bây giờ có khác gì chết rồi đâu."

Phương Mộc im lặng một lúc rồi hỏi: "Tại sao đám người đó lại đánh anh?"

"Ha ha." Cảnh Húc tựa lưng vào ghế, ngửa mặt lên trời, có vẻ rất say sưa, "Con ranh lẳng lơ đó là một con điếm, tôi lấy ngón tay móc nó rất thảm, nó liền gọi bồ đến... Anh biết đấy..." Hấn bỗng trở nên tươi tỉnh, ngồi thẳng người dậy nhìn Phương Mộc, hai mắt lấp lánh, "...Tôi trói nó lại, con ranh lẳng lơ đó kêu thảm thiết, ha ha, cứ như một con sâu thịt... uốn éo lắc lư..."

Những kẻ bạo dâm thường là những kẻ biến thái. Phương Mộc lạnh lùng nói:

"Anh đúng là loại biến thái chó chết."

"Loại biến thái chó chết?" Nụ cười trên mặt Cảnh Húc tan biến, ánh mắt hẳn trở nên tối tăm và tuyệt vọng, đột nhiên hẳn đứng bật dậy, tháo thắt lưng rồi tụt luôn quần xuống.

Dương vật của hẳn đã bị cắt, chỉ còn lại hai tinh hoàn rung rinh một cách nực cười.

"Anh tưởng là tôi muốn thế hả?" Cảnh Húc nói như khóc, "Nếu còn súng, tôi móc lỗ điếm ấy làm gì?"

Phương Mộc nhìn đi chỗ khác, anh hỏi khẽ: "Ai làm chuyện đó?"

"Sếp tôi." Cảnh Húc đỡ đần ngồi phịch xuống salon, quần dài vẫn bồng nhùng một đống ở mắt cá chân, hẳn không hề có ý định kéo lên ngay.

"Cái tay họ Kim ấy à?"

"Hắn? Hắn chả là cái thá gì!"

Cắt cụt dương vật, chỉ để lại hai tinh hoàn. Làm như vậy khiến cơ thể Cảnh Húc vẫn tiếp tục tiết ra hooc môn nam, vẫn còn ham muốn tình dục, nhưng không sao giải tỏa được.

Còn tàn nhẫn hơn cả cung hình [\[24\]](#).

"Tại sao sếp anh lại đối xử với anh như vậy?"

Cảnh Húc không nói gì, dường như hẳn không muốn nhớ lại chuyện đã xảy ra, một lúc lâu sau, mới khó nhọc kể:

"Có một con bé còn trinh, sếp bảo tôi để đó có việc cần dùng, nhưng đã bị tôi xài." Ánh mắt Cảnh Húc như một cái lỗ sâu thăm thẳm, giọng nói đều đều vô cảm, "Một con bé nhà quê người thành phố S, bình thường tôi không bao giờ để mắt tới... Hôm đó xem phim đen, hứng quá không nhịn được..."

"Đứa bé đó tên là gì?" Phương Mộc ngắt lời hẳn, anh đột ngột ngồi thẳng người dậy, tay nắm chặt nắm đấm.

"Hình như họ Lục thì phải." Cảnh Húc giơ hai ngón tay ra, làm động tác xin thuốc, "Thích thì xài, tôi làm sao mà nhớ được."

Phương Mộc ném mạnh cả bao thuốc, nhưng bao thuốc chỉ nhẹ nhàng rơi vào lòng Cảnh Húc. Cảnh Húc lại rút ra một điếu rồi bật lửa châm, hẳn không hề nhận ra toàn thân Phương Mộc đã gồng lên căng cứng, cơ mặt liên tục chuyển động, hẳn càng không thể biết rằng Phương Mộc chỉ muốn bao thuốc lá trong tay anh biến thành một cục gạch.

Dương Mẫn đã từng dặn anh, nếu tìm ra được kẻ đã xâm hại Lục Lộ, tuyệt đối, tuyệt đối không được để hấn thoát.

Tại sao ta phải ngăn đám người đó lại?

Tại sao ta phải đưa hấn đi bệnh viện?

Tại sao ta phải cõng hấn lên lầu, mẹ kiếp, lại còn đưa thuốc cho hấn hút?

Nhưng bây giờ chưa phải là lúc báo thù.

Phương Mộc nhắm chặt mắt lại, mấy giây sau, anh khẽ hỏi: "Sếp của anh là ai?"

Nghe thấy câu hỏi đó, đôi mắt đang nhắm nghiền của Cảnh Húc bỗng mở ra, hấn nhìn Phương Mộc từ đầu xuống chân, rồi lại ngửa cổ ra nhắm mắt vào.

Phương Mộc biết hấn đang nghĩ gì, lần trước đã mất đi của quý của đàn ông, nếu lần này còn nói nhiều, có lẽ sẽ mất đầu.

Làm thế nào để bắt hấn mở miệng đây?

Phương Mộc đang nghĩ cách, thì Cảnh Húc đột nhiên lên tiếng.

"Tại sao anh lại giúp tôi?"

Phương Mộc bị hỏi đột ngột, không kịp nghĩ nhiều, bèn trả lời qua quýt: "Tôi là cảnh sát."

"Cảnh sát, ha ha." Cảnh Húc cười nhạt mấy tiếng, "Cái tay họ Trịnh ấy cũng là. Anh tốt hơn bọn họ tí đấy."

"Họ cũng là cảnh sát." Phương Mộc lạnh lùng đáp lời, "Tất nhiên, trừ vụ băng video giả ra."

"Việc đó bọn họ làm không sai." Cảnh Húc bỗng nghiêng người ra trước, ánh mắt sắc lạnh, "Cuốn băng video đó thực ra là có thật."

Phương Mộc trân trối nhìn Cảnh Húc đến nửa giây, rồi khẽ hỏi: "Anh nói gì?"

"Ý tôi là, nội dung cuốn băng video đó thực ra là có thật." Vẻ mặt Cảnh Húc trở nên nghiêm túc, "Ba tay cảnh sát đó rất thông minh, bọn họ gần như đã làm lại được toàn bộ tình tiết hôm xảy ra vụ án."

"Tại sao anh biết được tình hình hôm đó?" Phương Mộc thở gấp, "Hôm đó hệ thống camera giám sát không bị tắt, đúng không?"

"Sếp bảo tôi tắt đi, nhưng tôi đã không tắt." Cảnh Húc đột nhiên cười, "Không chỉ băng video ngày hôm đó, còn rất nhiều băng video của người khác."

"Hả?" Phương Mộc càng ngạc nhiên hơn, "Còn của ai nữa?"

"Thực ra khách sạn Thành Loan là một địa điểm tốt, rất nhiều phòng đều

dùng để chuẩn bị cho khách của sếp." Nét mặt Cảnh Húc dần trở nên lạnh lùng, "Những phòng đó đều có lắp camera, ghi lại toàn bộ những việc hay ho của đám khách đó, sau này sẽ trở thành quân bài có ích trong tay." Hắn cười khoái trá, "Tôi đã tự sao lại một bộ. Tạo cho mình một con đường sống lúc cần thiết."

Phương Mộc nhớ ra tay quản lý tầng từng nói khách sạn Thành Loan có những căn phòng "không hề kém khách sạn năm sao".

Phương Mộc không nói gì, im lặng nhìn Cảnh Húc, Cảnh Húc cũng không nói gì, nghiêng đầu nhìn Phương Mộc.

Tiếp theo tất nhiên sẽ là một vụ trao đổi, ai mở lời trước, người đó sẽ bị động.

Nhưng Phương Mộc không muốn, cũng không thể im lặng mãi được, anh là bên mua, tất nhiên là như vậy.

"Tại sao anh lại nói với tôi những điều này?"

"Thứ nhất, anh đã cứu tôi thoát khỏi cảnh bị làm nhục trước thiên hạ; Thứ hai, việc này không thể cho qua dễ dàng như thế được." Cảnh Húc chỉ vào đống quần mình, "Thứ ba, tôi cần một khoản tiền để rời khỏi đây."

"Anh cần bao nhiêu?"

"Năm trăm nghìn tệ."

"Không thể được."

"Hừ!" Cảnh Húc cười nhạt, "Công an thành phố thiếu gì tiền..."

"Đây không phải là việc của Công an thành phố!" Phương Mộc đột ngột cao giọng, "Là việc của tôi!"

Cảnh Húc kinh ngạc tròn mắt nhìn Phương Mộc, mấy giây sau, giọng hắn trở nên ôn hòa hơn, "Ba trăm nghìn, không thể ít hơn được nữa."

"Được." Phương Mộc đứng dậy, "Tôi sẽ cố gắng gom tiền sớm, mấy hôm nay anh đừng đi bất cứ đâu, chờ điện thoại của tôi."

Lúc xuống đến tầng một, sốt ruột vì phải chờ quá lâu, Tiêu Vọng liền hỏi luôn: "Cậu làm gì mà lâu thế? Nói chuyện lí tưởng với hắn hả?"

Phương Mộc không trả lời, anh còn mãi nghĩ, kiếm đâu ra ba trăm nghìn tệ đây?

CHƯƠNG 18

ÉP CUNG

Chiếc xe tải của Lương Tứ Hải vừa rẽ vào con đường nhỏ trong núi, đã trông thấy một chiếc xe giống hệt như vậy đỗ bên một tảng đá núi khổng lồ. Lương Tứ Hải dừng xe, tắt máy. Gần như cùng lúc đó, cửa chiếc xe kia mở ra, mấy người nhảy xuống, đi tới. Lương Tứ Hải không xuống xe, hẩn ngồi yên nhìn bọn họ đang dần dần tiến đến, vừa lưu ý quan sát động tĩnh xung quanh, vừa đưa tay lên đạn khẩu súng ngắn giắt ở thắt lưng.

Bọn họ đến sớm hơn so với thường lệ mấy tiếng, vì hôm nay trên xe có chở hàng đặc biệt.

Lục Thiên Trường mở cửa xe, nhảy lên ghế lái phụ, chìa tay ra.

"Chào ông chủ Lương."

Lương Tứ Hải cũng chìa tay ra, nhẹ nhàng bắt tay ông ta.

Mấy người còn lại thẳng tiến ra khoang chở hàng, kiểm tra các loại hàng Lương Tứ Hải chở đến. Lương Tứ Hải đảo mắt nhìn những người đó một lượt, gã khế cau mày.

"Sao lại thay người?" Gã ngẫm nghĩ giây lát, "Cái thằng tên là Lục Tam Cường đâu?"

"Bị ốm rồi." Lục Thiên Trường chỉ vào một gương mặt mới, cậu thanh niên đang sốt ruột mở nút chai Ngũ Lương Dịch, "Nó tên là Lục Đại Giang, cũng rất đáng tin cậy."

Lương Tứ Hải khế hứ một tiếng qua mũi, không nói gì nữa. Lục Thiên Trường quan sát quanh buồng lái, như thể đang tìm gì đó, nhưng không tìm thấy, ông ta hỏi khế:

"Mang đến chưa?"

Lương Tứ Hải nhìn Lục Thiên Trường, rồi thò tay xuống dưới chỗ ngồi, lôi ra một chiếc túi nilon màu đen, đưa cho ông ta.

Lục Thiên Trường xé chiếc túi ra, mở gói báo bọc ngoài, bên trong là một khẩu súng ngắn loại 54, ngoài ra còn có mấy hộp đạn.

Hai mắt Lục Thiên Trường sáng lấp lánh, đầu ngón tay ông ta lần lượt lướt

trên khẩu 54, miệng chặc chặc trầm trồ.

"Cái này mới thần kì." Ông ta cầm khẩu súng lên, kéo khóa nòng, lấy hộp đạn ra, rồi lại lắp vào, tiếp đó kéo chốt quy lát, quy lát hồi chuyển về vị trí ban đầu.

Lương Tứ Hải lạnh lùng quan sát Lục Thiên Trường đang tẩn mẩn say sưa, nghĩ bụng thật nực cười, đúng là không có văn hóa, không biết "chế tạo Long Hóa [\[25\]](#)" là gì, hần ngấm nghĩ một lát rồi hỏi: "Sao ông tự dừng lại muốn có cái này?"

"Để đề phòng có chuyện không may mà." Lục Thiên Trường không rời mắt khỏi khẩu súng, "Lúc nào cũng dùng gậy gỗ, đinh ba, cũng không ổn."

"Không may, không may gì?" Lương Tứ Hải trở nên cảnh giác, "Chỗ ông xảy ra chuyện gì à?"

"Không, ông chủ yên tâm." Lục Thiên Trường vội giải thích, "Hợp tác bấy nhiêu năm rồi, chẳng nhẽ ông lại không tin tôi hay sao?"

Lương Tứ Hải nhìn ông ta, mỉm cười, giọng nói dịu xuống: "Có biết sử dụng không?"

"Biết." Lục Thiên Trường cẩn thận cất khẩu súng đi, "Trước đây tôi đã từng đi lính. Cảm ơn ông chủ nhiều."

"Không có gì." Lương Tứ Hải chậm rãi nói: "Quan trọng là phải làm tốt công việc."

"Cái này ông chủ cứ yên tâm." Dứt lời, Lục Thiên Trường thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, nói to: "Đại Xuân, hàng thế nào?"

"Kiểm xong rồi, không có vấn đề gì."

Lục Thiên Trường "ừ" một tiếng, rồi quay đầu nói với Lương Tứ Hải: "Ông chủ Lương, qua chỗ chúng tôi ngồi chơi một lát nhé?"

"Thôi, tôi về luôn đây." Lương Tứ Hải mở cửa xe, do dự một lúc rồi nói thêm: "Cho dù là xảy ra bất cứ việc gì, nhất định phải báo cho tôi đầu tiên đấy."

Lục Thiên Trường gật đầu. Lương Tứ Hải nhảy xuống xe, coi như không nhìn thấy mấy người làng cười chào cạnh xe, thẳng bước lên luôn một chiếc xe tải khác.

Lục Thiên Trường nhìn theo chiếc xe tải, sau khi ánh đèn đuôi xe khuất giữa những tảng núi đá, ông ta mới khoát tay bảo những người còn lại lên xe. Lục Thiên Trường nhìn chiếc túi nilon nặng trĩu, đầu mày dãn ra.

Lục Thiên Trường đã giấu Lương Tứ Hải cả chuyện Lục Hải Thao tự trốn

vào thành phố lẫn chuyện tay nhiếp ảnh họ Phương. Một khi Lương Tứ Hải không còn tin tưởng ông ta, thôn Lục Gia sẽ lập tức phải quay lại cuộc sống nghèo đói trước đây. Ông ta không muốn đánh mất vị thần tài này. Có điều, sự việc xảy ra mấy hôm trước khiến Lục Thiên Trường cảm thấy uy tín của mình đã có phần lung lay, ông ta bắt buộc phải tăng cường uy lực của mình. Để đối phó với đám người trong làng, chỉ dựa vào tiền hiển nhiên là chưa đủ, ân huệ, uy lực kết hợp với tiền bạc chính là chân lý. Lục Thiên Trường sờ nắn chiếc túi nilon, có thể nhận ra được hình dáng của khẩu súng, ông ta bỗng cảm thấy dũng mãnh hơn rất nhiều.

Chiếc xe tải đã lên đường cao tốc, mặc dù xe chạy bon bon suốt chặng đường, nhưng Lương Tứ Hải vẫn cảm thấy hơi khó thở. Gã khế kéo cổ áo, đột nhiên thấy thèm hút điếu thuốc. Gã mở nắp hộp đựng đồ, lại lôi ra được một bao Trung Hoa vỏ mềm.

"Mẹ kiếp!" Lương Tứ Hải văng ra một câu chửi, đã nhắc cái bọn nhà quê này không biết bao nhiêu lần rồi, mà vẫn xa xỉ lộ liễu như vậy.

Lúc đầu quyết định chọn nơi này, là vì thôn Lục Gia ở vị trí khép kín, lại gần biên giới, tiện cho việc chuyển dịch những "món hàng". Có điều đám người này đúng là không đơn giản như nhận định ban đầu, bây giờ đòi súng, không biết sau này còn đòi hỏi gì nữa đây.

Do dự một lúc, Lương Tứ Hải vẫn rút ra một điếu Trung Hoa, bật lửa châm, sau khi phả ra mấy hơi thuốc, mạch suy nghĩ cũng dần rõ ràng hơn.

Có lẽ đã đến lúc nghĩ đến chuyện tìm một nơi khác.

Tiền.

Phương Mộc là người chưa bao giờ quan tâm đến chuyện tiền bạc. Nhưng, bây giờ, anh không thể không đối mặt với vấn đề này. Ba trăm nghìn tệ không phải là một con số nhỏ, anh kiếm đâu ra khoản tiền lớn như vậy?

Không thể hy vọng vào kinh phí phá án của Công an thành phố, chưa bàn đến chuyện có xin được hay không, nếu chẳng may tin tức bị rò rỉ, sẽ gây ra hậu quả khôn lường. Phương Mộc đành tự mình nghĩ cách. Nhưng anh theo nghề cảnh sát mấy năm nay, tiền tích lũy rất ít ỏi, lương hàng tháng ngoài chi phí sinh hoạt thiết yếu, đều đưa hết cả cho cô nhi viện. Vay tiền Biên Bình? Ông bạn già đó cũng nghèo kiệt xác.

Phương Mộc ngồi trước bàn vắt óc suy nghĩ, chiếc gạt tàn trước mặt đã cảm

đầy đầu lọc thuốc lá. Sau khi lật đi lật lại mấy lần cuốn danh bạ điện thoại, Phương Mộc phát hiện ra mình không có người bạn nào giàu có. Trong lúc bế tắc, Phương Mộc sốt ruột đi đi lại lại loạn xạ trong căn phòng khách. Bước được mấy bước, bỗng Phương Mộc dừng lại. Anh nhìn một vòng xung quanh bức tường nhà cũ kĩ hoen ố, khế thờ dài.

Vì ông Hình, không còn cách nào khác.

Buổi chiều hai ngày sau đó, Phương Mộc ngồi trong một tiệm ăn, chốc chốc lại sốt ruột nhìn ra ngoài cửa sổ. Cho đến khi một thanh niên mặc comple, đi giày da vội vã bước vào, nét mặt anh mới dần bình tĩnh lại.

"Mang đến chưa?" Cậu thanh niên chưa kịp ngồi vào chỗ, Phương Mộc đã sốt ruột hỏi.

"Trời ạ!" Cậu thanh niên cầm cốc trà đã nguội lạnh trên bàn lên uống cạn một hơi, "Cậu cũng phải để mình thở cái đã chứ."

Phương Mộc mỉm cười. Đỗ Ninh không hề thay đổi, mặc dù bộ đồng phục nhân viên ngân hàng trên người khiến cậu ta đã bớt đi phần nào vẻ non nớt của mấy năm về trước, nhưng vừa lên tiếng, đã lộ ra tính cách hết như xưa, vẫn là một anh chàng vô tư, àm àm ào ào ngày nào.

"Giải quyết có suôn sẻ không?"

"Suôn sẻ cái con khỉ!" Đỗ Ninh cau kính nói: "Cái nhà nát của cậu mà đòi thế chấp được ba trăm nghìn tệ? Hơn nữa, tên trên sổ đỏ lại là tên mẹ cậu, thế nào? Lấy trộm ra hả?"

Nói đến đó, Phương Mộc bỗng thấy rầu rĩ. Tối hôm kia, anh đột nhiên về nhà, bố mẹ được gặp thằng con trai mất hút lâu ngày, mừng vui khôn xiết. Trong lúc họ bận rộn tíu tít chuẩn bị cơm nước, anh đã lén lấy trộm sổ đỏ của căn nhà đó.

"Thế phải làm thế nào?"

"Ôi giờ, may mà cô em ở phòng tín dụng có tí tình ý với mình từ trước." Đỗ Ninh lấy từ trong cặp ra hai túi tiền mặt, "Mình gần như phải bán sắc rồi đấy."

"Rồi, rồi." Nét mặt Phương Mộc chuyển từ lo lắng sang mừng rỡ, anh đưa tay giật lấy túi tiền mặt, đếm đại khái, rồi đấm một nhát vào vai Đỗ Ninh, "Cảm ơn nhiều nhé."

"Anh bạn cóm ạ." Đỗ Ninh mỉm cười, "Mấy năm rồi không gặp, chưa nói chuyện đã nhờ vả, chẳng có tí nghĩa khí nào cả."

"Với cậu thì khách sáo làm gì?" Phương Mộc dừng lại một lát, vẻ tươi cười trên gương mặt trở nên nghiêm túc hơn, "Lấy vợ chưa?"

Thời kỳ ở đại học J, để ép cho Phương Mộc suy sụp tinh thần, một tên sát thủ liên hoàn đã giết hại người yêu của Đỗ Ninh. Hai người cũng vì thế mà gần như trở thành kẻ thù. Mặc dù đã rất lâu rồi, đã có nhiều đổi thay, Đỗ Ninh cũng đã tha lỗi cho Phương Mộc từ lâu, nhưng mỗi khi nghĩ đến những chuyện đó, Phương Mộc lại cảm thấy mình còn mang nợ Đỗ Ninh, một món nợ khó nói thành lời.

"Chưa đâu." Đỗ Ninh nháy mắt với Phương Mộc, "Mình lấy vợ chắc chắn sẽ báo cho cậu. Cậu phải mừng phong bì dày vào đấy nhé."

"Yên tâm đi!"

"Cậu thế nào, mấy năm không gặp, mọi việc ổn cả chứ?" Nét mặt Đỗ Ninh có phần nghiêm túc hơn, "Rốt cuộc cũng đi làm cảnh sát."

"Vẫn ổn." Phương Mộc lấy điện thoại ra, bấm số của Cảnh Húc.

"Ổn cái con khỉ! Lại gặp phiền toái gì rồi hả, nếu không làm sao phải cần tiền gấp như vậy?"

Phương Mộc không trả lời, đôi lông mày nhíu chặt hơn.

Điện thoại của Cảnh Húc không có người bắt máy. Cuối cùng, Phương Mộc dập máy, trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng:

"Mình bảo này..."

"Thôi cứ đi đi." Đỗ Ninh làm ra vẻ bức tức, khoát tay, "Nhớ là còn nợ mình một bữa cơm đấy nhé."

Phương Mộc không nói thêm gì nữa, anh vỗ mạnh vào vai Đỗ Ninh, rồi đứng dậy đi luôn.

Ra đến ngoài đường, Phương Mộc vẫy tay gọi một chiếc taxi. Phương Mộc ngồi ở ghế sau, trầm ngâm do dự một hồi, cuối cùng gọi cho Tiêu Vọng.

Khi đến tầng 1 của tòa nhà nơi Cảnh Húc ở, Tiêu Vọng đã chờ ở đó. Phương Mộc chạy tới, hỏi khế: "Chưa nói cho người khác biết chứ?"

"Chưa, cậu đã dặn rồi mà, tôi quên sao được." Mặt Tiêu Vọng đầy vẻ nghi hoặc, "Đến đây làm gì?"

Phương Mộc không trả lời, anh ra hiệu cho Tiêu Vọng đi theo mình lên lầu.

Hôm nay tiến hành vụ trao đổi, Phương Mộc vốn định để Biên Bình đến chứng kiến. Nhưng Cảnh Húc không nghe điện thoại, khiến Phương Mộc có

một chút cảm giác bất an. Thế nên, anh đột ngột gọi Tiêu Vọng thay cho Biên Bình, nếu xảy ra tình huống khẩn cấp, hiển nhiên là Tiêu Vọng có ích hơn Biên Bình.

Hai người rón rén leo lên tầng 3. Phương Mộc quan sát động tĩnh bốn xung quanh, rồi đưa tay gõ cửa.

Không hề có người trả lời.

Mồ hôi lạnh bỗng túa ra trên trán Phương Mộc. Anh lấy điện thoại di động, tay gàn như run lên, bấm lại số của Cảnh Húc.

Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!

Bỗng nhiên, nghe như có một hồi chuông điện thoại di động vang lên ở phía sau cánh cửa. Phương Mộc lập tức chờ người ra như bị sét đánh. Tiêu Vọng ghé sát tai vào cửa nghe ngóng, nhìn Phương Mộc rồi thử đẩy cửa phòng.

Cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Tiêu Vọng không nói không rằng rút luôn súng ra, mở chốt an toàn, nhanh chóng xông vào trong phòng. Phương Mộc vội dập điện thoại, bám theo Tiêu Vọng.

Mặc dù là buổi chiều, nhưng toàn bộ cửa sổ trong phòng đều đóng chặt, còn kéo tấm rèm dày che kín, ngoài những chỗ được chiếu sáng bởi luồng sáng rọi vào từ cửa chính, hầu như toàn bộ gian phòng khách đều tối om. Tiêu Vọng khịt khịt mũi, nhìn Phương Mộc.

Có mùi tanh của máu.

Tay Phương Mộc run lên. Anh bước nhanh về phía gian phòng ngủ phía bên phải, đẩy mạnh cánh cửa phòng đang khép chặt, cảnh tượng hiện ra trước mặt vẫn chỉ là những đường nét mơ hồ. Phương Mộc điên cuồng lần tìm, cuối cùng cũng sờ thấy công tắc đèn. Gian phòng bỗng chốc bừng sáng. Ánh sáng mạnh đột ngột khiến Phương Mộc nhức mắt, nhưng anh vẫn vội vã tìm kiếm.

Phòng ngủ bừa bãi lộn xộn hết như phòng khách, Phương Mộc lật chiếc chăn cầu thả cuộn đống trên giường, không có người. Anh quỳ xuống nền nhà nhòm vào gầm giường, vẫn không có người.

Anh chửi thề một câu, vừa đi ra khỏi phòng ngủ thì nghe thấy Tiêu Vọng gọi "Phương Mộc".

Phương Mộc đi về phía tiếng gọi, thấy Tiêu Vọng đứng ở cửa nhà vệ sinh, ngáy người ra nhìn vào bên trong.

Phương Mộc thấy trong lòng lạnh toát, anh vội bước tới, cảm giác đôi chân như không còn thuộc về mình nữa.

Khi đứng cạnh Tiêu Vọng ở cửa nhà vệ sinh, Phương Mộc đã hiểu tại sao Tiêu Vọng lại ngậy người ra.

Cảnh Húc nằm co quắp trong bồn tắm, đầu nằm phía nam, chân phía bắc, tay trái nắm chặt để trước ngực, đầu hơi nghiêng sang phải, hai mắt nhắm hờ, miệng hơi há ra. Một đoạn dây phơi quần áo thắt ở cổ anh ta, vết lõm trên cổ đã chuyển sang màu đen.

Đầu Phương Mộc trống rỗng, anh đang định đi tới kiểm tra theo phản xạ tự nhiên, liền bị Tiêu Vọng túm chặt cánh tay lôi lại.

Tiêu Vọng kéo tuột Phương Mộc ra chỗ ghế salon, ấn anh xuống, sau đó khom người trước mặt Phương Mộc, ánh mắt sáng rực.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Phương Mộc biết không thể giấu được nữa, bèn kể lại tường tận toàn bộ chuyện ngày hôm đó cho Tiêu Vọng. Nét mặt Tiêu Vọng càng lúc càng u ám, cuối cùng Tiêu Vọng đứng bật dậy, nhét súng vào vỏ. Đứng chống nạnh nửa phút, rồi hỏi từng chữ rành rọt: "Tại sao lúc đó cậu không nói ngay cho tôi biết?"

Phương Mộc không biết trả lời thế nào, úp mặt vào lòng bàn tay, buông một tiếng thở dài.

"Không tin tôi, đúng không?" Tiêu Vọng càng nói càng bực, "Nếu lúc đó cậu nói cho tôi biết, chúng ta có thể chia ra, một người đi thu xếp chuyện tiền nong, một người bảo vệ Cảnh Húc. Bây giờ thì sao đây?" Tiêu Vọng đá bay một cuốn tạp chí khiêu dâm trên nền nhà, "Sém một bước là phá được án rồi!"

"Thôi đừng nói nữa!" Phương Mộc đứng bật dậy, đẩy cửa bước vào phòng vệ sinh.

"Cậu đừng có làm loạn thêm nữa." Tiêu Vọng quát khế: "Chúng ta lập tức ra khỏi đây ngay, nếu không sẽ không biết giải thích thế nào đâu!"

Phương Mộc không để ý đến lời của Tiêu Vọng, một mình đến cạnh xác Cảnh Húc. Qua biểu hiện bên ngoài xác chết, có thể thấy Cảnh Húc đã chết ít nhất là hơn hai tư tiếng đồng hồ, nguyên nhân dẫn đến tử vong có lẽ là do ngạt thở cơ học. Phương Mộc nhìn vết máu đã khô cứng trên quần áo Cảnh Húc, cau mày lại.

Phương Mộc ngẫm nghĩ rồi túm lấy cái thông tắc bồn cầu ở góc tường, cầm

cán gỗ xuống bên dưới xác chết, lật mạnh ra phía sau. Xác Cảnh Húc cứng đờ lật qua...

Phương Mộc sững sờ.

Tay phải của Cảnh Húc, trừ ngón cái và ngón trỏ, còn lại đều bị chặt đứt. Chỗ bị chặt, thoáng lộ ra cả xương. Nhìn kĩ, lớp thịt cạnh xương trên ngón tay bị chặt đứt dường như còn có vật gì đó. Phương Mộc một tay chống xác chết, tay kia moi chùm chìa khóa, mở chiếc bấm móng tay ở móc khóa, gí sát lại kẹp lấy vật không rõ trong đó, từ từ rút ra.

Là một chiếc tằm.

Sau khi chặt đứt ngón tay Cảnh Húc, hung thủ còn lần lượt nhét tằm vào từng ngón tay.

"Ép cung." Tiêu Vọng đã đứng sau lưng Phương Mộc từ lúc nào, anh ta cẩn thận rút chiếc tằm đó lên xem rồi lại nhét lại như cũ, "Chuyện hôm đó, cậu có kể với ai khác nữa không?"

"Không." Phương Mộc lắc đầu.

"Hung thủ đang tìm thứ gì đó." Phương Mộc đăm chiêu nhìn xác Cảnh Húc, "Có lẽ là những cuốn băng video mà hắn từng nói với cậu."

Mặt Phương Mộc tái xám, anh hất xác Cảnh Húc xuống rồi đi luôn vào phòng ngủ tìm kiếm.

"Đừng mất công nữa." Tiêu Vọng hát hàm về phía xác Cảnh Húc, "Loại người này, không chịu đựng được bao lâu đâu. Ba ngón tay chắc chắn là phun ra ngay, nếu không thì chừa lại hai ngón làm gì."

Phương Mộc dừng chân, nghiêng người tựa vào khung cửa, anh cảm thấy mệt mỏi rã rời. Tiêu Vọng nói đúng, những cuốn băng video đó chần chẫn đã không còn.

"Đến giúp cái nào." Tiêu Vọng nhặt một chiếc khăn mặt lên, lau đi lau lại cái thông tắc bồn cầu, "Lau sạch những thứ chúng ta đã động vào, trên nền nhà nữa. Đừng có để lại dấu vết chứng tỏ chúng ta đã đến hiện trường."

Mười lăm phút sau, Tiêu Vọng và Phương Mộc đã lái xe đến một chỗ vắng vẻ không có người. Tiêu Vọng nhìn xung quanh, rồi nhúng chiếc khăn mặt vào trong thùng xăng, sau đó châm lửa đốt.

Phương Mộc ngồi yên lặng trong xe, nhìn chiếc khăn mặt biến thành một đồng tro đen, chút hy vọng vừa lóe lên cũng giống như vậy, tro bay lửa tàn.

Tiêu Vọng quay vào trong xe, ném cho Phương Mộc một điếu thuốc lá, tự mình châm một điếu, rồi chăm chú nhìn Phương Mộc đang thần thờ. Một phút sau, Tiêu Vọng lên tiếng hỏi: "Thằng ôn này đã chết hơn hai tư tiếng đồng hồ rồi, hôm xảy ra chuyện, cậu không gọi điện thoại cho nó chứ?"

"Không." Giọng Phương Mộc khàn đi.

"Còn hôm nay, gọi tất cả mấy lần?"

"Hai lần."

"Người của chúng ta sẽ kiểm tra danh sách cuộc gọi của hắn." Tiêu Vọng nổ máy, "Chiều nay tôi và cậu điều tra ngoại tuyến, gọi điện thoại cho Cảnh Húc để kiểm tra lại vụ cuốn băng video. Nhớ chưa?"

Phương Mộc gật đầu.

Đi được mấy kilômét, Tiêu Vọng thấy Phương Mộc vẫn rầu rĩ, liền mỉm cười bảo: "Nghĩ theo hướng tốt đi, ít nhất là cậu đã không mất ba trăm nghìn tệ. Đúng rồi, nhắc đến khoản tiền này, tôi định hỏi cậu đấy, cậu lấy đâu ra thế?"

Phương Mộc liếm đôi môi khô nứt, "Tôi thế chấp nhà."

"Hả?" Tiêu Vọng kinh ngạc nhướn mày lên, "Mẹ kiếp, cậu đúng là nghĩa khí. Không, ý tôi không định châm chọc cậu." Tiêu Vọng thấy Phương Mộc nhìn mình, vội vàng giải thích: "Tôi nói thật lòng đấy. Ông Hình có người bạn như cậu, đúng là có phúc."

Anh ta dừng lại một lát rồi nói khẽ: "Tôi cũng hy vọng có được người bạn như cậu."

"Thôi đừng nói nữa!" Phương Mộc ngắt lời Tiêu Vọng. Bây giờ nghĩ đến ông Hình, chỉ khiến anh càng thêm khổ sở.

Hình Chí Sâm đổ canh đậu phụ cải thảo vào đĩa, lẫn với cơm, đảo mấy nhát trộn lên, rồi chậm chậm ăn từng miếng một, có lúc nhai hơi mạnh một chút, vết thương trên mặt lại nhói đau.

Hôm qua lúc tắm trong nhà tắm chung, mấy phạm nhân cố ý vứt cục xà phòng xuống dưới chân Hình Chí Sâm, ông ngã vấp đầu vào ống nước, máu chảy đầy mặt. Sau khi được đưa đến trạm xá, băng bó qua loa, quản giáo hỏi ông đã xảy ra việc gì, ông đành trả lời là mình không cẩn thận nên ngã.

Nếu nói thật, chắc chắn sẽ nhận được sự trả đũa kinh khủng hơn.

Bây giờ buộc phải nhẫn nhịn, cho đến khi thằng nhóc đó điều tra rõ mọi chuyện.

Có mấy người bê đĩa ngồi ở chiếc bàn đối diện với Hình Chí Sâm, vừa ăn vừa nhìn ông. Hình Chí Sâm không ngẩng đầu lên, nhưng cũng để ý thấy ánh mắt của đối phương. Mấy phạm nhân này ông chưa từng gặp, chắc là mới vào. Tuy không thể nào có mâu thuẫn gì với chúng, nhưng vì ông từng là phó trưởng Công an, thế nào cũng sẽ khiến nhiều kẻ có ý thù hằn. Hình Chí Sâm không muốn có thêm phiền phức, liền quay người đi hướng khác ăn tiếp.

Đúng lúc đó, quản giáo đi tới, gõ lên lên mặt bàn phía trước Hình Chí Sâm.

"Ông Hình, có người đến thăm."

Vừa đến trại giam, Dương Mẫn đã muốn khóc, chị nhìn Hình Chí Sâm đi tới qua bức vách ngăn bằng kính, đôi mắt vừa lau khô lại rớm lệ.

"Bà xã, sao lại khóc thế?" Hình Chí Sâm cầm ống nghe lên, "Anh đang ăn cơm."

"Thức ăn có ngon không?" Dương Mẫn gượng nở một nụ cười, những vết thương trên mặt Hình Chí Sâm hiện ra rõ mồn một trước mắt, chị không muốn hỏi, cũng không dám hỏi.

"Ngon ra phết." Hình Chí Sâm vờ tỏ ra vẫn thềm thường, "Có thịt có cá."

Dương Mẫn lau nước mắt, đứng dậy khó nhọc nhắc một chiếc túi nilon to lên, nói với Hình Chí Sâm: "Em mang vào cho anh một ít đồ, có đồ ăn, thuốc lá và trà." Chị nghĩ một lát, rồi nói thêm: "Đừng giữ một mình, chia sẻ với người khác một chút nhé."

Chị rất hiểu tính cách của chồng mình, bảo ông chủ động lấy lòng những người đó chắc chắn còn khó hơn lên trời. Để cho bọn họ có tí lợi trên danh nghĩa "chia sẻ", ít nhất Hình Chí Sâm cũng đỡ khổ hơn.

Hình Chí Sâm tất nhiên hiểu ý vợ muốn nói gì, ông mỉm cười gật đầu.

Hai người cùng cầm ống nghe, bỗng chốc không biết nói gì, họ chăm chú nhìn vào gương mặt người kia, kiếm tìm sắc thái quen thuộc nhất. Đêm sâu và dài đến thế, cho dù ở bên ngoài hay bên trong bức tường rào, chỉ có những hồi ức ấy mới đem lại cho họ niềm tin để cùng kiên cường đến ngày mai.

Dương Mẫn bật khóc: "Ông già ạ, bao giờ anh mới được về nhà đây?"

Bàn tay xưa kia trắng trẻo mịn màng, giờ đây vết nhăn sờ lên bức vách ngăn bằng kính, như thể xoa dịu được những vết thương chằng chịt trên gương mặt chồng.

Hình Chí Sâm cũng đặt tay lên tay vợ qua vách kính.

"Đừng lo, chắc chắn rồi anh sẽ được minh oan." Hình Chí Sâm nhìn xung quanh rồi hỏi khẽ, "Gần đây có gặp Phương Mộc không?"

"Có." Dương Mẫn gật đầu, nước mắt dâng trào, "Thời gian trước cậu ấy còn dẫn một cô bé đến bệnh viện, cô bé đó bị xâm hại rất dã man."

"Hả?" Trong lòng Hình Chí Sâm lóe lên một tia hy vọng, xem ra thằng nhóc này đúng là đã điều tra ra được gì đó.

"Có điều, hình như cậu ấy cũng bị thương." Giọng Dương Mẫn đầy lo lắng, "Cũng không biết rốt cuộc là cậu ấy đang làm gì. Hay là để em bảo cậu ấy đến thăm anh?"

"Thôi. Bây giờ chỉ cho người nhà vào thăm gặp thôi, cậu ấy không được phép vào đâu." Hình Chí Sâm cau mày. Hiển nhiên là để điều tra vụ án này, Phương Mộc đã phải đối mặt với mối nguy hiểm rất lớn, đó chính là điều mà ông không muốn thấy, nhưng ngoài Phương Mộc, ông không nghĩ ra người nào đáng tin cậy. Hơn nữa, ông pháp phòng cảm nhận thấy có mối nguy hiểm lớn hơn.

"Đợt này, xem có lúc nào an táng cho con đi nhé." Hình Chí Sâm chậm rãi nói, "Lâu thế rồi, cũng đến lúc phải cho Na Na nằm xuống đất yên nghỉ rồi."

"Vâng." Dương Mẫn đáp lời, chị ngẫm nghĩ giây lát, bỗng mở to mắt, "Anh làm gì? Trăng trời trước giây phút cuối à?"

"Không phải, em nghĩ đi đâu thế..."

"Anh không được làm bừa!" Dương Mẫn cuống lên, "Chúng mình đã mặc định từ trước rồi đấy, chúng mình cùng đưa Na Na đến, thì cũng sẽ cùng tiễn nó đi. Anh nhất định phải giữ gìn sức khỏe."

"Được rồi, được rồi, em cứ yên tâm." Hình Chí Sâm vội an ủi vợ, nỗi bất an trong lòng càng rõ rệt hơn.

Ông đột nhiên nhớ đến những gương mặt lạ ở nhà ăn.

CHƯƠNG 19

SÔNG NGÀM

Chiều ngày 27 tháng này, phát hiện thấy xác chết của một người đàn ông trong phòng 303, đơn nguyên 2, tòa nhà số 1, tập thể Nguyên cán bộ công nhân viên cơ khí, khu Hồng Viên, thành phố C. Người báo án là một người họ Tiêu sống ở phòng 302, vì có mùi hôi thối bốc ra từ nhà người chết, người họ Tiêu sang gõ cửa hỏi tình hình, thì thấy cửa không khóa, anh ta vào nhà, phát hiện mùi thối kinh khủng hơn, lập tức báo cảnh sát. Sau khi có mặt tại hiện trường, cảnh sát phát hiện ra xác chết của một người đàn ông trong bồn tắm ở phòng vệ sinh, người hàng xóm họ Tiêu đã xác nhận đó chính là chủ nhân của căn hộ 303.

Sau khi khám nghiệm sơ bộ hiện trường, phát hiện thấy đồ vật trong căn hộ 303 vô cùng bừa bãi lộn xộn, có dấu hiệu đã bị lục lọi, nhưng không để lại bất cứ vết chân hoặc dấu vân tay nào có giá trị, cảnh sát nghi ngờ, sau khi vụ án xảy ra, hiện trường đã bị thu dọn sạch sẽ.

Người chết tên là Cảnh Húc, 29 tuổi, chưa kết hôn. Trước khi chết, làm nhân viên bảo vệ ở khách sạn Thành Loan. Chiều dài của xác chết là 172 cm. Vết hoen trên xác chết rất sẫm, đã chuyển thành màu đen tím, chủ yếu phân bố ở vùng eo lưng bên phải, mông, mặt ngoài đùi phải, mặt trong phần trên của đùi trái... Đồng thời xuất hiện tình trạng tụ huyết dày đặc, dùng ngón tay ấn xuống không tán huyết; Toàn thân đã co cứng chuẩn bị thối rữa. Phần mặt bầm tím. Kết mạc mắt xuất huyết thành đốm, giác mạc mờ đục. Trên da đầu có nhiều vết rách cũ, xương sọ, bên trong hộp sọ không có gì bất thường. Xương móng, xương bã mía không bị gãy giập. Một sợi dây phơi quần áo quấn quanh cổ, tầng sâu của tổ chức phần mềm ở cổ xuất huyết. Trong khoang ống khí quản có dịch dạng bọt máu, hai bên phổi tụ huyết rõ, bề mặt tim, phổi đều tụ máu. Gãy xương sườn số 7, rạn xương sườn số 8. Trong thực quản có thực phẩm dạng hạt thể lỏng, vật chứa trong dạ dày khoảng 80 gam, ở dạng hạt thể lỏng và dạng tua. Bàn quang rộng. Dương vật không còn, bề mặt lồi lõm, đã lên sẹo. Xuất huyết dưới da ở khớp cổ tay phải, ngón út, ngón áp út, ngón giữa bị đứt, phát hiện thấy que tăm trong cơ thịt.

Ý kiến phân tích: Nguyên nhân dẫn đến tử vong: Người chết bị dây phơi quần áo quấn quanh cổ gây ngạt thở cơ học dẫn đến tử vong.

Nguyên nhân gây ra tổn thương: Vết rách cũ trên da đầu do tác động của vật cứng gây nên; Xương sườn số 7 bị gãy, xương sườn số 8 bị rạn do tác động của vật cứng gây nên; Tổn thương ở cổ do lực thắt gây nên; Xuất huyết dưới da ở khớp cổ tay phải hình thành khi gãy giữa kháng cự; ngón út, ngón áp út, ngón giữa bị đứt do bị cắt bởi công cụ kim loại sắc.

Thời gian tử vong: Căn cứ vào kết quả khám nghiệm tử thi như vết hoen trên xác chết đã cố định, xác chết đã co cứng chuẩn bị thối rữa, giác mạc mờ đục... cho thấy nạn nhân đã chết hơn hai mươi tư tiếng đồng hồ trước khi tiến hành khám nghiệm tử thi lần đầu. Trong dạ dày có hỗn hợp thực phẩm dạng hạt thể lỏng và dạng tua, có khả năng người chết đã tử vong sau khi ăn khoảng hai tiếng đồng hồ.

Tình trạng bị hại: Nhiều vết rách cũ ở da đầu và xương gãy, xương rạn cho thấy người chết đã bị đánh đập bạo lực trước khi bị hại khoảng bảy mươi hai tiếng đồng hồ; ngón tay bị đứt là thương tích trong ngày bị hại, trên thành tường và bồn tắm có nhiều chỗ bị máu bắn vào, cho thấy vị trí gây ra vụ án là trong bồn tắm ở phòng vệ sinh.

Địa điểm bị hại: Trong nhà người chết.

Số lượng phần tử phạm tội, đặc trưng và quan hệ với người bị hại: Số lượng phần tử phạm tội chưa rõ; Căn cứ vào mức độ tàn nhẫn của thủ đoạn gây án, phần tử phạm tội có thể là nam, có quen biết với người bị hại.

Động cơ phạm tội: Người chết là nhân viên bảo vệ khách sạn, tiếp xúc xã hội phức tạp. Căn cứ vào kết quả điều tra phỏng vấn, người chết có lối sống bừa bãi buông thả, có nhiều tiền án nghiêm trọng, cùng với việc người chết đã bị đánh đập bạo lực trước khi xảy ra vụ án, và thủ đoạn dã man như cắt đứt đầu ngón tay, cắm tăm... cho thấy rất có khả năng giết người để báo thù.

Sau khi vụ án được báo lên Công an thành phố, cảnh sát đã nhanh chóng xác định một số đối tượng tội phạm khả nghi đồng thời lần lượt triển khai điều tra. Trong đó, Trịnh Lâm - phó đội trưởng đội Điều tra tội phạm của Công an thành phố (đã đình chỉ công tác), cùng hai thành viên Phùng Nhược Hải (đã đình chỉ công tác) và Triển Hồng (đã đình chỉ công tác) là khả nghi nhất. Kết quả điều tra cho thấy cả ba người đều có bằng chứng ngoại phạm, nên đã được loại khỏi danh sách đối tượng khả nghi.

Sau khi kiểm tra danh mục các thông tin liên lạc của người chết do cơ quan điện tín cung cấp, phát hiện Phương Mộc, cảnh sát thuộc phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm của sở Công an tỉnh, có liên lạc với người chết, kết quả điều tra cho thấy, hôm xảy ra vụ án, Phương Mộc cùng Tiêu Vọng, đều là thành viên của ban chuyên án "9.22", ra ngoài điều tra vụ án, loại khỏi danh sách đối tượng khả nghi. Theo phản ánh của quần chúng, người chết Cảnh Húc có xung đột và bị đánh ở nhà hàng Hoa Lệ mấy hôm trước khi vụ án xảy ra. Sau khi điều tra, phát hiện đối tượng đánh Cảnh Húc là Từ Hợp Hỉ (nam, hai 26 tuổi, không nghề nghiệp, từng bị phạt tù giam hai năm sáu tháng vì tội danh cố ý gây thương tích), Trình Diễm Ba, bạn gái của Từ Hợp Hỉ (nữ, 22 tuổi, nhân viên tiếp tân của nhà hàng karaoke Hoa Thiên Ngư) cùng một vài người bạn của Từ Hợp Hỉ. Kết quả điều tra cho thấy, trong thời gian tiêu dùng tại nhà hàng karaoke Hoa Thiên Ngư, giữa người chết và Trình Diễm Ba đã có xung đột. Vì vậy, khả năng Từ Hợp Hỉ và những người đi cùng đã gây án là rất lớn.

Suốt cả quãng thời gian dài vừa qua, đây là lần đầu tiên Phương Mộc nhìn thấy Trịnh Lâm ở trụ sở Công an thành phố. Anh ta gầy sọp đi, chiếc áo khoác da trên người trông rộng thùng thình. Thấy Phương Mộc đi tới, ánh mắt Trịnh Lâm bỗng trở nên vô cùng dữ dằn, hai mắt anh ta vẫn đầy tia máu.

"Chào anh." Giọng Trịnh Lâm lạnh băng, thái độ không một chút thiện chí.

"Anh ở đây làm gì?" Phương Mộc dừng lại, đứng cách Trịnh Lâm khoảng một mét.

"Hỏi thăm tình hình." Trịnh Lâm trả lời ngắn gọn, sau đó hất hàm về phía phòng Thẩm vấn số 2, "Tiểu Hải ở bên trong."

"Ồ." Phương Mộc cúi đầu xuống, định đi vòng qua người Trịnh Lâm.

"Tại sao anh lại bị coi là đối tượng khả nghi?" Trịnh Lâm xoay ngang người, chặn giữa lối đi, "Anh đã gọi điện thoại cho thằng đó đúng không?"

"Chuyện này không liên quan đến anh." Phương Mộc nhìn thẳng vào mắt Trịnh Lâm, "Đừng quên là anh cũng là đối tượng khả nghi."

"Ha ha." Trịnh Lâm nhe răng cười khẩy, "Tôi cũng muốn vụ đó là do mình làm. Cắt ngón tay, tằm. Đã thật."

Phương Mộc khẽ cười nhăn nhó, rồi cụp mắt xuống: "Anh đúng là thằng điên."

"Ha ha." Trịnh Lâm cười phá lên, rồi vỗ liên tiếp vào vai Phương Mộc. Tất cả

cảnh sát và người dân đến giải quyết công việc đi qua đều tò mò liếc nhìn.

Trịnh Lâm bỗng nhiên im bật, bàn tay đang vỗ đột ngột túm chặt lấy vai Phương Mộc.

"Bọn chúng đang tìm cái gì?" Trịnh Lâm nheo mắt lại, giọng anh ta lạnh băng khiến người khác phải rùng mình, "Cắt ngón tay, tằm, đó là ép cung. Anh cũng đang tìm, đúng không?"

Phương Mộc không hề cảm thấy ngạc nhiên. Căn cứ vào đặc điểm hiện trường nơi Cảnh Húc bị giết, tất cả những người làm công tác điều tra tội phạm thông thường đều sẽ nhận định rằng đây là một vụ giết người để báo thù, nhưng Trịnh Lâm tuyệt đối không nhầm. Phương Mộc đã từng muốn nói rõ sự thật cho Trịnh Lâm biết, nhưng với tâm trạng hiện nay của anh ta, không cẩn thận có thể sẽ xảy ra chuyện. Việc cứu ông Hình vốn đã khó, giờ lại càng khó, không thể để mất thêm Trịnh Lâm.

"Tôi không biết." Phương Mộc lạnh lùng kéo tay anh ta ra, quay người đi luôn, vừa đi được mấy bước, đã thấy một anh chàng cao lớn vẩy bàn tay ướt sũng từ trong nhà vệ sinh đi ra. Là Triển.

Triển khế nhìn Trịnh Lâm, rồi chặn ngang lối đi của Phương Mộc.

Đúng lúc đó, giọng nói của Trịnh Lâm vang lên phía sau lưng Phương Mộc, hoàn toàn khác với thái độ lạnh lùng khi nãy, giọng anh ta thấm đẫm cảm giác ngậm ngùi.

"Năm 95, tôi và anh Hình bắt bọn buôn bán ma túy ở cửa hàng nhà họ Dương, tôi vừa xông vào trong sân liền bị đốn ngã. Đối phương có ba khẩu K56 tự động, lại còn hai khẩu liên thanh năm phát. Tôi nằm sõng soài trên mặt đất, đạn bắn tới như mưa. Tôi nghĩ bụng thế là toi rồi, mọi thứ kết thúc ở đây thôi." Trịnh Lâm thần thờ nhìn lên tường, "Chính anh Hình đã kéo tôi ra khỏi sân, chiếc áo chống đạn trên người anh ấy găm toàn đạn, móc ra không xuể ..."

Phương Mộc quay lại, nhìn Trịnh Lâm đang nói như thì thầm một mình.

"Cho nên, mạng sống của tôi thuộc về anh Hình." Trịnh Lâm đưa mắt nhìn chằm chằm vào Phương Mộc, "Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải cứu anh Hình!"

Phương Mộc im lặng nhìn anh ta mấy giây, rồi nói khẽ: "Bây giờ anh hãy bảo vệ mình trước đi đã."

"Phương Mộc!" Trịnh Lâm gằn giọng quát, ánh mắt anh ta cũng trở nên lạnh

lùng u tối, "Anh đừng có ép tôi. Vì anh Hùng, tôi có thể làm bất cứ việc gì."

"Tôi biết." Phương Mộc không hề nhượng bộ, "Đó chính là lí do tại sao tôi không thể tin tưởng anh được."

Việc Cảnh Húc bị hại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Phương Mộc. Khi đó, chỉ có anh và Cảnh Húc trong phòng, tuyệt đối không có khả năng thông tin bị rò rỉ. Rốt cuộc là kẻ nào đã hành động trước một bước? Lúc nhìn thấy tình cảnh thảm hại của Cảnh Húc, người đầu tiên mà Phương Mộc nghĩ đến đúng là Trịnh Lâm, như lời anh ta nói, vì ông Hùng, anh ta có thể làm bất cứ việc gì. Nhưng suy nghĩ đó lập tức bị Phương Mộc loại bỏ, mặc dù Trịnh Lâm gần như đã mất lí trí, nhưng cũng không đến nỗi ra tay tàn độc như vậy. Hơn nữa, những câu hỏi của Trịnh Lâm khi nãy cũng chứng tỏ anh ta đúng là không biết chuyện bằng video. Từ Hợp Hỷ và mấy kẻ đi cùng mặc dù hung hãn, nhưng hoàn toàn không có gan giết người. Kẻ khử Cảnh Húc chắc chắn nằm trong tổ chức đó. Phương Mộc rất rõ, cho dù là do nguyên nhân gì đi nữa, vụ mua bán băng video đã bị lộ, việc mình đang tiến hành điều tra ngầm ắt đã bị đối phương phát hiện. Bây giờ, người đang gặp nguy hiểm nhất chính là Phương Mộc.

Ba người thi gan ở hành lang, không ai nói gì, không khí càng lúc càng căng thẳng. Đúng lúc đó, cánh cửa một văn phòng bật mở, Biên Bình thò đầu ra, nhìn thấy ba người đang thông tay đứng, mặt mũi đờ đờ sát khí, ông không khỏi giật mình.

"Các anh đang làm cái gì thế?"

Phương Mộc rời mắt khỏi Trịnh Lâm, hỏi: "Có việc gì ạ?"

"Có việc." Biên Bình vẫy tay ra hiệu cho Phương Mộc đi tới, lúc anh đến gần, Biên Bình nói khẽ: "Có người gọi điện đến Sở Công an tìm cậu."

"Hả?" Phương Mộc tròn mắt ngạc nhiên, "Ai thế?"

"Không biết, chỉ để lại một số điện thoại." Biên Bình đưa cho Phương Mộc một tờ giấy, "Mà sao cậu lại tắt máy di động thế hả?"

Phương Mộc lấy điện thoại di động ra, hóa ra là hết pin.

"Gọi luôn ở đây này." Biên Bình đẩy chiếc điện thoại di động trên bàn qua cho Phương Mộc.

Người nhận điện thoại là một cô gái trẻ. Phương Mộc tự giới thiệu trước, không ngờ đối phương lại trở nên luống cuống.

"Vâng... Tôi là y tá ở khoa Ngoại phổ thông bệnh viện Nhân dân số 2 thành

phố S, anh... anh có đồ để rơi ở đây."

"Hả?" Phương Mộc thấy kì quặc, lúc đó anh bị Lục Đại Xuân nện cho một trận toi bời, lột quần áo đẩy xuống xe. Khi người lái xe tải tốt bụng đưa anh đến bệnh viện, trên người anh đã không còn bất cứ thứ gì, "Cái gì vậy?"

"Lấy từ chân trái của anh ra... là một cái thẻ nhớ của điện thoại di động."

Dường như những người đàn ông ít nói và nguy hiểm luôn có sức hút đối với những thiếu nữ đang bước vào độ tuổi cập kê. Y tá Đinh ở khoa Ngoại phố thông bệnh viện Nhân dân số 2 thành phố S rất muốn được gặp lại bệnh nhân im lặng đó một lần. Sự ra đi đột ngột của anh ta khiến chiếc thẻ nhớ vốn phải được trả về cho chủ nhân của nó bị coi như rác thải của bệnh viện. Nhưng, Đinh Yến đã lén giữ lại, sau đó còn tìm được họ tên và đơn vị công tác của người bệnh đó - một cảnh sát trẻ qua hệ thống bảo hiểm y tế.

Anh cảnh sát bị thương, cô y tá trong sáng, một lần gặp gỡ, một vật làm tin nhỏ bé. Sao mà giống tình tiết trong những bộ phim tình cảm đến thế?

Mấy tiếng sau những ảo tưởng đẹp đẽ trong tâm trí y tá Đinh Yến đã vỡ tan tành. Anh cảnh sát đó gần như giật lẩy chiếc thẻ nhớ điện thoại từ tay cô bằng một động tác thô bạo, anh ta không hề để ý đến bộ móng tay được sơn sửa rất cầu kỳ của cô. Y tá Đinh hơi ám ức, nhưng thấy bộ dạng thần thờ của anh chàng khi nhìn chiếc thẻ nhớ trong lòng bàn tay, cô lại mềm lòng.

"Sao?" Cô tò mò hỏi: "Có phải là của anh không?"

Đó không phải là thẻ nhớ điện thoại của Phương Mộc, nó hoàn toàn không khớp với điện thoại của anh.

Như vậy, đó chắc chắn là thẻ nhớ điện thoại của Lục Hải Thao!

Phương Mộc thở dồn dập, anh nhớ lại hôm đó Lục Hải Thao bỗng đứng vô cớ cào rách chân mình, cũng vì thế mà đám người làng đó cho rằng Lục Hải Thao đã phát điên.

Trước đó, khi Lục Hải Thao lấy tay gom những mảnh vụn của điện thoại di động lại, chắc chắn đã kẹp chiếc thẻ nhớ vào tay, sau đó, cứa rách da chân Phương Mộc và nhét nó vào trong.

Rốt cuộc là trong chiếc thẻ nhớ này có gì?

Phương Mộc cống quýt nhìn xung quanh, y tá Đinh rụt rè hỏi: "Sao thế?"

"Có thể sử dụng máy vi tính ở đâu được không?"

Y tá Đinh do dự giây lát, "Tôi có một cái netbook. Không biết..."

"Được." Phương Mộc lại nhớ ra một việc, "Cô có thiết bị đọc thẻ không?"

"Chỗ y tá trực ban có thể có, anh đợi một lát." Y tá Đinh vội vàng đi luôn, trong lòng tràn ngập cảm giác ngọt ngào kiểu kiều nữ giúp anh hùng. Lại càng giống phim Mĩ.

Khi góc dưới bên phải màn hình nhảy ra chỉ dẫn "thiết bị phần cứng mới đã được cài đặt và có thể sử dụng", Phương Mộc cảm giác như đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua. Anh sốt ruột nhấp chuột mở chiếc thẻ nhớ, lần lượt kiểm tra từng thư mục. Khi thấy chữ "ảnh", tay Phương Mộc như run lên.

Trong thư mục có khoảng mười tám ảnh, mấy tấm trước là ảnh Lục Hải Thao tự chụp ở các quán ăn, đường phố và trung tâm mua sắm ở thành phố S, nhìn gương mặt phấn chấn đó và nghĩ đến số mệnh khủng khiếp của cậu ta mấy hôm sau đó, Phương Mộc bất giác thấy lòng chùng xuống.

Tám thứ tám là ảnh của Lục Lộ mà anh đã gửi cho cậu ta. Tám thứ chín và tám thứ mười là hai tấm ảnh Lục Hải Thao đã gửi cho Phương Mộc qua bluetooth. Phương Mộc phóng to hết cỡ, nhưng vẫn không nhìn rõ vật mà cậu ta chụp.

Như vậy, tám ảnh thứ mười một sẽ thế nào?

Phương Mộc đưa con trỏ vào tám ảnh thứ mười một, nhấp đúp chuột. Gần như cùng lúc đó, anh cảm thấy ngạt thở.

Trạng thái đó kéo dài đến nửa phút, đến mức y tá Đinh cũng tò mò ghé sát lại định xem rốt cuộc là gì.

Phương Mộc định thần, đóng sầm chiếc netbook lại, rút thiết bị đọc thẻ, lấy thẻ nhớ ra.

Anh quay lại nhìn cô y tá đang sợ giật nảy mình, hỏi rành rọt từng chữ: "Cái thẻ này cô đã xem chưa?"

Y tá Đinh vội xua tay một hồi: "Chưa đâu, chưa đâu."

Phương Mộc nhìn chằm chằm vào cô ta mấy giây, sau khi chắc chắn cô không nói dối, giọng anh trở nên ôn hòa hơn: "Chuyện này cô tuyệt đối không được nói với bất cứ ai, coi như cô chưa từng gặp tôi, được không?"

Sắc mặt cô y tá trắng bệch, tấm thịnh tình dào dạt của cô chỉ được đáp lại bằng câu nói này.

"Chúng ta... có thể làm quen được không?"

"Tốt nhất là cô đừng quen tôi thì hơn." Phương Mộc mỉm cười, chân thành

nói: "Cảm ơn cô!"

Đối với một số người, tương ngộ cũng là từ biệt. Tựa như sao băng lướt qua bầu trời, khi tỏa ra ánh sáng chói lòa, cũng là lúc cháy bùng rồi vụt tắt. Điều duy nhất mà họ có thể làm là cố gắng để vết thương thoáng qua ấy không hằn sâu. Y tá Đinh nhìn theo cho đến khi bóng dáng người cảnh sát thần bí ấy khuất dần ở cuối hàng lang, trái tim non nớt đã lặng lẽ bình phục. Cô đút hai tay vào túi áo, nhún vai, thầm nghĩ anh chàng Trương - bác sĩ khoa nhi cũng tốt.

Phương Mộc quay trở lại xe, anh không vội nổ xe mà châm một điếu thuốc, lặng lẽ quan sát quang cảnh đường phố và những người đi đường bên ngoài cửa sổ xe.

Thành phố vĩ đại và khoan dung, người đã chứng kiến bao nhiêu tội ác sinh sôi nảy nở trong bóng tối?

Trước những việc không liên quan đến mình, tại sao những con người lương thiện vô tri ấy có thể ác độc vô cảm đến thế?

Các người không biết, khi dòng sông ngầm lặng lẽ phun trào từ sâu trong lòng đất, cũng sẽ là lúc nhật nguyệt chìm khuất, bóng tối tồn tại vĩnh hằng!

Đối với anh, thành phố này không còn xa lạ. Lần đầu đến nơi này, khi từ biệt, hành trang trở về của anh là chiến thắng và một hành động nghĩa cử nhỏ bé ngoài dự tính; lần thứ hai, anh trở về trong thất bại cùng nỗi sợ hãi và tuyệt vọng khôn cùng; Hành trình lần này sẽ thế nào?

Phương Mộc vút đầu lọc thuốc đi, tay cầm chặt vô lăng.

Phải cố gắng để không có lỗi với Lục Hải Thao.

Vào giây phút cuối của cuộc đời, cậu ta đã dùng cách duy nhất nảy ra trong đầu để bảo vệ manh mối cuối cùng.

Phải cố gắng để không có lỗi với sự quả cảm và lương tri của Lục Hải Thao.

Phương Mộc nổ máy, phóng nhanh đến khu mua sắm, anh muốn tìm một cửa hàng bán đồ dã ngoại.

Trở lại động Long Vĩ.

Đây không phải là lần đầu tiên Phương Mộc đến nơi này, mặc dù giờ đây cũng vẫn là khách du lịch, nhưng tâm trạng anh hoàn toàn khác với lần đầu.

Dù đã sang mùa đông, trong động vẫn nồm nớp khách du lịch. Phương Mộc ngồi trên một chiếc thuyền du lịch, lặng lẽ ghi nhớ tuyến đường con thuyền đi qua, đồng thời đối chiếu vị trí qua GPS.

Dòng sông ngàm quanh co uốn lượn chảy xuyên suốt lòng động, lúc rộng mở thênh thang, khi thắt hẹp hun hút. Cảnh vật trong động lung linh huyền ảo, muôn hình muôn vẻ, rất đáng để thưởng ngoạn. Du khách chốc chốc lại trầm trồ trước những "núi tuyết", "tượng ngọc" giống y như thật và tuyệt đẹp ấy. Dưới ánh sáng phản chiếu từ những ngọn đèn trang trí, nhũ đá rủ xuống từ vòm động lấp lánh muôn màu, sương mỏng bảng lảng trên mặt nước, chẳng khác nào cõi tiên giữa nhân gian.

Nước sông trong vắt có thể nhìn thấu đáy, Phương Mộc cúi xuống, vốc nước vào lòng bàn tay, rồi để nước lọt qua kẽ tay chảy xuống, ánh sáng phản chiếu từ đèn giăng dưới đáy sông khiến chuỗi giọt nước tán thành muôn vàn những ngôi sao nhỏ.

Đẹp. Mặc dù trong lòng đang trĩu nặng, Phương Mộc cũng không thể phủ nhận cảnh đẹp nơi đây quả là hiếm có.

Con thuyền đã chạm đến tận cùng của khúc sông ngàm đã được khai thác, bắt đầu quay đầu, trở về bến xuất phát. Khác hẳn với cảnh tượng đèn sao huy hoàng, đây ập tiếng cười nói huyền ảo suốt chặng đường vừa qua, khúc sông còn lại một vùng tối om, mắt thường chỉ có thể nhìn thấy được khoảng mười mét. Phương Mộc đã đánh dấu rõ vị trí lên bản sơ đồ đơn giản vẽ trong lòng bàn tay, anh ngẩng đầu lên một lần nữa ngắm nhìn vùng tối tăm tịch mịch ấy, nét mặt càng lúc càng u ám.

Cõi tiên. Địa ngục. Trên cùng một dòng sông.

Khi ra khỏi động Long Vĩ, mặt trời đang dần xuống núi. Phương Mộc lái xe vòng qua bên kia núi Long Vĩ, dừng lại ở chỗ lần trước vào núi. Sau khi ăn qua loa vài thứ, anh kiểm tra một lượt toàn bộ vật dụng trong chiếc ba lô, hạ ghế xuống, nằm nhắm mắt tĩnh tâm.

Mấy phút sau, Phương Mộc nhận thấy trong lòng vẫn rối bời. Tám ảnh thứ mười một trong chiếc thẻ nhớ mãi lẫn quất trong đầu.

Vào cái đêm hôm ở trên núi Long Vĩ, có một điều khiến Phương Mộc nghĩ mãi mà vẫn thấy bí hiểm, đó là chỗ ẩn náu của Lục Hải Thao. Theo như khoảng cách gửi file qua bluetooth, vị trí Lục Hải Thao cách anh không quá hai mươi mét. Nhưng xung quanh không hề thấy bóng người.

Bức ảnh thứ mười một đã cho anh câu trả lời.

Trong tám ảnh, mấy cô bé đầu tóc bù xù, mặt mũi bản thủ nép chặt vào

nhau, sợ sệt nhìn ống kính, ánh đèn chớp sáng khiến đôi mắt những đứa bé biến thành những chấm sáng màu đỏ sẫm, nhìn như những con thú bị nhốt. Có thể thấy rõ, sau lưng chúng là những nhũ đá rủ xuống từ vòm động.

Lúc đó, Lục Hải Thao đang ở trong khúc sông ngầm dưới chân Phương Mộc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lục Hải Yến đã lừa Phương Mộc. Chắc chắn Lục Hải Thao đã gửi tấm ảnh này vào điện thoại di động của Phương Mộc, Lục Hải Yến đã nhân lúc Phương Mộc tìm kiếm Lục Hải Thao ở khắp xung quanh, xóa tấm ảnh quan trọng nhất này đi, và nói dối là Lục Hải Thao chỉ gửi hai tấm ảnh.

Ngoài ra, lúc gặp hai chị em họ ở từ đường, Lục Hải Thao có nói hai chị em họ hay đến "chỗ đó" chơi khi còn nhỏ, hơn nữa tối hôm đó khi Lục Hải Yến dẫn Phương Mộc lên núi, rõ ràng là cô đã xác định rõ định đi đâu. Lục Hải Yến hẳn đã biết rõ nơi có khả năng em trai mình sẽ trốn, nhưng sau khi biết được bí mật đó, cô đã quyết định giữ kín bí mật. Cô ngăn không cho Phương Mộc tiếp tục tìm kiếm, có lẽ cũng vì lí do này.

Như vậy có nghĩa là, còn có thể vào trong động Long Vĩ bằng một lối khác, đây cũng là chỗ hai chị em Lục Hải Yến hay đến khi còn nhỏ.

Lối vào này nhất định ở ngay gần chỗ họ đã ẩn mình qua đêm.

Vừa qua mười hai giờ đêm, chiếc đồng hồ đeo tay của Phương Mộc liền rung lên. Anh tắt chuông báo thức, xách ba lô, lạng lẽ xuống xe. Lúc này nhiệt độ đã xuống đến âm hai mươi mấy độ, gió lạnh thổi qua rừng cây rậm rạp trước mặt, vang lên âm thanh u u như muốn cảnh cáo con người đang đột nhập vào lãnh địa này.

Phương Mộc đưa tay đẩy kính lên, rồi sỏi bước.

Đêm nay trời không có sao, nhưng trăng rất sáng. Dưới ánh trăng, Phương Mộc xuyên qua lối đi trong núi. Nơi đó chính là chỗ lên núi.

Vùng này hầu như không có dấu vết của con người, tuyết đọng trong rừng vẫn rất dày. Phương Mộc cất bước khó khăn trên mặt tuyết, chẳng mấy chốc đã thấy mệt bờ hơi tai. Anh đành liên tục dựa vào thân cây thở dốc, đợi cho hồi sức mới bước tiếp. Mỗi lúc như vậy, anh vô cùng thèm hút một điếu thuốc, nhưng lại sợ là ánh lửa sẽ khiến vị trí của mình bị phát hiện, nên đành thôi.

Khó khăn lắm mới đi ra khỏi vạt rừng, trước mặt là một quãng đường dốc trũng rất dài. Phương Mộc nhớ lại khi ngồi trên chiếc xe tải của Lục Tam Cường, đúng là có một đoạn xuống dốc. Điều này chứng tỏ anh đã không đi nhầm

đường, trong lòng bất giác vô cùng phấn chấn.

Mặc dù quãng đường dốc khó đi, nhưng tốc độ dù sao cũng nhanh hơn nhiều. Có điều vì trời tối, đường trơn, Phương Mộc lại sốt ruột, bị ngã là chuyện khó tránh. Mỗi lúc anh thở hổn hển bò dậy khỏi nền tuyết, cảm thấy khuỷu tay, eo lưng đau nhói, dững khí trong lòng giảm phần nào.

Liệu ta có tìm được lối vào đó không?

Liệu ta có kiên trì đến cùng được không?

Tại sao lại phải đơm thương độc mã xông vào chốn nguy hiểm này?

Tại sao phải gánh lên vai những trách nhiệm không thuộc về mình?

Chỉ là, khi người ta cần đưa ra sự lựa chọn, có nhất định phải suy nghĩ xem có ý nghĩa hay không?

Nếu như vậy, thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Phương Mộc mỉm cười, mạnh tay lau sạch băng tuyết bám trên mi mắt, rồi lôi chiếc nạng gấp từ ba lô ra, đứng lên đầy quyết tâm.

Đi thôi, tiếp tục tiến lên, vì đó mới là mình.

Vừa đi vừa ngã suốt chặng đường, khi đi đến tận cùng quãng đường dốc, cánh rừng thứ hai hiện ra trước mắt. Phương Mộc nhìn đồng hồ, thăm tính thời gian, đây chắc là nơi anh và Lục Hải Yến lên núi tối hôm đó. Anh vừa nhìn cánh rừng rậm, vừa đi về phía núi Long Vĩ. Càng tới gần chân núi, Phương Mộc càng bước chậm lại, đồng thời lưu ý quan sát động tĩnh xung quanh mình. Sau khi chắc chắn, không có người canh dưới chân núi, anh mới nấp vào sau một tảng đá lớn, nghỉ một chút.

Đứng ở vị trí đó, ngọn núi lớn trước mặt trông cao sừng sững. Phương Mộc quay đầu nhìn quãng đường dốc trong lòng thung lũng, nếu giảm bớt độ cao, vị trí dòng sông ngầm chảy qua thân núi có lẽ là lưng chừng núi. Điều này một lần nữa lại chứng minh suy luận của Phương Mộc là đúng. Anh lau những giọt mồ hôi đang liên tục toát ra trên trán, đội mũ và đi găng tay cẩn thận rồi đứng dậy lên núi.

Phương Mộc cố gắng nhớ lại con đường lên núi cùng Lục Hải Yến, anh vừa đi lên vừa dò tìm bốn xung quanh. Cuối cùng, sau khi đi được mấy chục mét, anh đã trông thấy đoạn cành cây gãy còn dính một mảng vỏ cây lớn. Phương Mộc bỏ chiếc đèn pin vào trong mũ, vặn sáng, quan sát kĩ cành cây. Tóc của Lục Hải Yến vẫn còn quấn trên cành cây, nhìn rõ từng sợi. Điều này khiến Phương Mộc càng

có thêm niềm tin. Anh nhớ lại, buổi tối hôm đó suốt chặng đường lên núi Lục Hải Yến đều đi theo hướng tây, anh lôi la bàn ra, vừa nhìn phương hướng vừa leo lên, trong lòng tràn đầy quyết tâm.

Tất cả các lối đi trên núi trông đều tựa tựa như nhau, may mà ánh trăng đủ sáng, chiếu trên nền tuyết, khiến lối đi dưới chân sáng rõ hơn. Sau khi leo gần một tiếng đồng hồ, Phương Mộc ước lượng độ cao, đã gần tới sườn núi. Anh dừng lại, vừa lau mồ hôi, vừa quan sát xung quanh.

Nếu tìm được cái hang núi nơi anh và Lục Hải Yến đã trú ẩn trong đêm hôm đó, thì sẽ tìm được lối vào.

Sau khi nhìn một vòng xung quanh, Phương Mộc thấy hơi thất vọng, những chỗ được ánh trăng chiếu sáng, đều không thấy cái hang nhỏ đó. Anh ngẫm nghĩ rồi quyết định đi ngang để tìm.

Đi theo hướng tây được mười mấy mét, Phương Mộc bỗng thấy một khoảng lõm xuất hiện trên sườn núi như được dát bạc dưới ánh trăng. Anh lấy kính viễn vọng chuyên dùng ban đêm ra nhìn thì thấy một cái hang núi nhỏ.

Phương Mộc vội vàng lao tới, giây phút bước vào trong động, anh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cửa động vẫn còn một cây đuốc đã cháy hết. Đúng là chỗ này rồi.

Phương Mộc nghỉ một lát, rồi bắt đầu tìm lối vào ở xung quanh động. Theo suy đoán của anh, khi đó anh nhận được ảnh do Lục Hải Thao gửi ở chỗ này, như vậy lối vào sẽ chỉ ở quanh đây. Nhưng anh tìm đi tìm lại trong phạm vi đường kính mười mét, gần như đã lật từng tảng đá lên, bới tìm từng bụi cây vạt cỏ, nhưng vẫn không thấy tăm hơi lối vào đó đâu. Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần hai giờ mười lăm sáng, khoảng năm tiếng nữa thôi là trời sáng.

Không lẽ mình đã tìm nhầm chỗ?

Phương Mộc hơi nản lòng, ngồi phịch xuống đất, anh lập tức cảm thấy gió lạnh chui vào cổ áo, chiếc áo lót ướt đẫm mồ hôi bỗng chốc lạnh toát. Anh khẽ rùng mình, vội đứng lên đi về phía hang núi.

Làn gió lạnh thổi ù ù bên tai gần như bị chặn ngoài hang núi. Phương Mộc nhìn rừng cây tĩnh mịch ngoài cửa động, ngoài tiếng gió thổi, không còn bất cứ một âm thanh nào khác. Anh lấy thuốc lá bật lửa châm, rít mạnh một hơi, từ từ phả ra một luồng khói, rồi nhắm mắt lại, chầm chậm cảm nhận nỗi mệt nhọc toát ra từ mỗi lỗ chân lông.

Làn khói thuốc màu lam nhẹ nhàng bay ra từ miệng và mũi Phương Mộc, cuộn tròn trước mắt anh, sau đó va vào mặt anh vỡ tan, từng sợi từng sợi bay ra sau lưng anh.

Phương Mộc tưởng tượng cảnh khói bay lượn quanh mình, không khói thấy buồn cười: Nếu bây giờ có người nhìn thấy, liệu có nghĩ rằng anh là một vị tiên đang tu luyện?

Bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh.

Phương Mộc lấy bật lửa ra, bật lên, ngọn lửa nhỏ phụt ra, chập chờn lay động. Trong hang núi không có gió mới phải.

Phương Mộc bất giác nhìn đầu thuốc lá trong tay, mặc dù khói thuốc rất mỏng, nhưng chỉ bay về một hướng.

Phương Mộc nhìn ra đằng sau lưng, tim bắt đầu đập mạnh.

Anh lấy đèn pin ra, rọi vào sâu trong lòng hang. Cái hang này không lớn, chiều sâu và chiều rộng chỉ khoảng vài mét, bốn xung quanh đều là vách đá trơn trượt, chỉ có góc dưới bên tay phải có chất một đồng cỏ khô.

Phương Mộc đi tới, khom người, đồng thời rít mạnh một hơi thuốc rồi nhả khói.

Làn khói không hề dừng lại, mà nhanh chóng luồn vào trong đám cỏ khô.

Phương Mộc giật mạnh đám cỏ khô ra, không ngờ đám cỏ khô hề có rễ, rõ ràng là có người đã để vào.

Dưới đám cỏ khô, cửa một cái động hiện ra rõ mồn một.

Phương Mộc nhìn cửa động, ngây người ra đến nửa phút. Anh không hề nghĩ tới, lối vào động nằm ngay trong hang núi nhỏ nơi anh và Lục Hải Yến đã trú ẩn. Có lẽ tối hôm đó, khi Phương Mộc khổ sở tìm kiếm Lục Hải Thao, cậu ta nấp ngay đằng sau anh mấy mét, sợ hãi không nói lên lời.

Phương Mộc định thần lại, anh rọi đèn pin cẩn thận khắp cửa hang. Đường kính miệng động chừng một mét, rêu bám vách động có những vết trượt mới hình thành, không chỉ là do một vài người tạo ra. Chỗ cách cửa động khoảng hai mét có một đoạn cong, không rõ độ sâu phía bên dưới.

Phương Mộc ném đầu lọc thuốc lá xuống đất, đứng thẳng người lên, ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa động.

Có lẽ, đây là lần cuối cùng ta nhìn thấy ánh trăng.

Phương Mộc hít một hơi thật sâu, rồi chui trong động.

Độ trơn của lớp rêu bám vượt quá sức tưởng tượng của Phương Mộc, anh vừa giẫm chân xuống đã ngã nhào, người lăn luôn xuống. Rơi xuống chỗ ngoặt, mặc kệ cho mặt bị trầy xước, Phương Mộc với theo túm lấy chiếc đèn pin vừa văng ra khỏi tay. Dưới ánh đèn pin sáng lóa, trước mặt Phương Mộc hiện ra một cái động tối om sâu thăm thẳm, chỉ nhìn thấy một đám hỗn loạn đen sì, xen lẫn trong đó có một vài vật màu trắng nhỏ xíu, trông như xương động vật. Đang định nhìn kĩ xem đó là cái gì, bỗng Phương Mộc chợt thấy trước mắt tối sầm. Một bầy không rõ là loại động vật gì bay lên vù vù trong động. Phương Mộc cuống quýt đưa tay che đầu, nhưng vẫn cảm thấy cánh của chúng đập vào mặt mình, móng vuốt sắc nhọn của chúng cào qua người mình. Bầy động vật đó đến nhanh, và đi cũng nhanh, trong chớp mắt đã mất hút ở bên kia động.

Phương Mộc dựa vào vách động, hồn bay phách lạc, tim đập thình thịch, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mãi mới lấy lại được bình tĩnh, Phương Mộc nhận ra đám động vật biết bay đó chắc là dơi. Một nỗi lo lớn hơn xâm chiếm lấy tâm trí anh: Không biết chiều dài của cái động núi này rốt cuộc là bao nhiêu, cũng không biết đám dơi vừa kinh động bay lên ấy có làm cho người trong động phát hiện ra?

Phương Mộc khom người, tắt đèn pin, nín thở. Mấy phút sau, trong động vẫn im lìm. Anh mới bật đèn pin, tiếp tục lên đường.

Sau khi đi tiếp khoảng vài trăm mét, trước mặt xuất hiện một lối rẽ. Ngoài lối đi sâu vào trong động, còn có hai lối rẽ sang bên trái và bên phải. Phương Mộc do dự một lúc, rồi lấy cuốn sổ ghi chép ra, cho đèn pin lên miệng ngậm và vẽ một bức sơ đồ, sau đó anh chọn lối đi ở giữa, tiếp tục tiến về phía trước.

Đi được vài chục mét, Phương Mộc phát hiện ra đó là một lối cụt, hiện ra trước mặt anh là vách động gồ ghề, không có bất cứ lối ra nào. Phương Mộc quay lại chỗ rẽ ban đầu, rồi đi theo lối bên tay trái, đi được một đoạn thì phát hiện ra đó cũng là một lối cụt. Có điều tận cùng lối rẽ này là một vũng nước. Phương Mộc vốc một chút nước lên xem, nước trong veo, chắc là nước chảy liên tục, anh cầm chiếc nạng gấp xuống thăm dò độ sâu, thấy không chạm được đến đáy.

Phương Mộc lại trở về chỗ rẽ rồi đi theo lối bên phải. Trong động vẫn tối đen như mực, tình hình không hề khác trước. Rút kinh nghiệm từ vũng nước ở động núi bên trái, Phương Mộc chú ý quan sát dưới chân để tránh không bị hẫng chân rơi xuống nước. Sau khi đi được mười phút, có tiếng nước thấp thoáng vọng tới bên tai. Phương Mộc thấy trong lòng lạnh toát, không lẽ phía trước lại là một

vũng nước, thế thì đúng là không còn đường nào để đi nữa.

Phương Mộc cầm đèn pin lên rọi về phía trước, chỗ ánh sáng chiếu tới không phải là vách đá gồ ghề, mà hình như là một khoảng không gian rộng hơn. Phương Mộc lập tức điều chỉnh đèn pin xuống mức mờ nhất, đồng thời bước chậm lại, dịch chuyển về phía trước từng tí một.

Cuối cùng, Phương Mộc cũng đến sát bên cửa động, dựa vào tiếng nước chảy và chút ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn pin, Phương Mộc nhận ra sâu xuống phía dưới chưa đầy ba mét chính là con sông ngầm xuyên qua động Long Vĩ.

Phương Mộc khẽ soi đèn pin xuống chân, lớp rêu bám ở cửa động vẫn còn vết trầy xước, nhìn theo vết trầy đó thì thấy mấy tảng đá nhô lên thành lối đi suốt từ cửa động cho đến tận bên bờ con sông ngầm dưới chân, nếu cẩn thận có thể đi xuống được.

Phương Mộc bỗng thấy vô cùng phấn chấn, cuối cùng cũng đã đến nơi.

Anh không vội xuống bên bờ sông, mà khom người tại chỗ quan sát kĩ càng động tĩnh xung quanh, sau khi chắc chắn là không có người, mới từ từ giẫm lên những tảng đá, cẩn thận bước xuống.

Nói là bờ sông, thực ra cách mặt nước sông phải đến nửa mét. Phương Mộc nhìn thiết bị định vị GPS, anh đang ở vùng thượng du của con sông ngầm, chính là khúc sông chưa được khai phá. Phương Mộc quan sát xung quanh, không có những ngọn đèn lung linh rực rỡ, khung cảnh trong cái động nham thạch trước mắt trông tối hun hút đến hãi hùng. Những rặng nhũ đá hàng triệu năm tuổi, hết như những móng vuốt khổng lồ từ trên trời nhào xuống, còn con sông ngầm đang lặng lẽ chảy ấy trông giống một cái miệng khổng lồ nuốt chửng tất cả. Phương Mộc chăm chú nhìn toàn cảnh trước mặt, đột nhiên cảm thấy rùng mình ớn lạnh. Đứng trước cảnh vật đã hình thành từ thời tiền sử này, Phương Mộc - chàng thanh niên chưa đến ba mươi tuổi quả là vô cùng nhỏ bé. Mấy nghìn năm trước, hoặc là lâu hơn nữa, có thể đã có người từng đặt chân đến con sông ngầm này, cảnh tượng trải ra trước mắt anh ta, có lẽ giống hết như những gì Phương Mộc đang thấy bây giờ. Chúng âm thầm đứng đó, lặng lẽ trôi. Mặc cho bên ngoài năm tháng đổi thay, vương triều biến hóa, những con người tự xưng là vạn tuế lần lượt trở về với cát bụi, chúng vẫn ở đó, mấy triệu năm qua, ngày ngày chứng tỏ sự bất biến vĩnh hằng của mình.

Những cái mà người ta gọi là bất hủ, đều phù du. Không ai biết rằng, sự vĩnh

hàng đáng sợ đến như thế nào.

Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, đã sắp ba giờ sáng. Anh phải thật khẩn trương. Phương Mộc lại lấy thiết bị định vị GPS ra, tính toán khoảng cách. Vị trí của anh hiện tại đã gần đoạn sông đã khai phá hơn, chỗ bọn chúng giấu những cô bé đó chắc chắn không ở vùng hạ du, nếu không sẽ rất dễ bị phát hiện.

Phương Mộc quay người đi về phía thượng du, vừa đi được mấy bước, anh nhận thấy đường rất khó đi, vì thực ra không có chỗ nào có thể coi là đường. Mặc dù trong động tối om nhưng dưới chân còn tương đối bằng phẳng. Còn bên bờ sông, chỉ có thể bước lên những tảng đá mấp mô, chỉ sơ ý một chút, là có khả năng trượt ngay xuống dòng sông ngầm. Phương Mộc cho đèn pin lên mũ, huy động cả chân lẫn tay để di chuyển. Chẳng mấy chốc người anh đã đầm đìa mồ hôi. Cũng đúng, vì nhiệt độ ở đây khoảng 10 độ, chênh lệch tận mấy chục độ so với bên ngoài. Phương Mộc dừng lại trên một tảng đá trông hơi bằng phẳng một chút để cởi áo khoác, nhét vào trong ba lô. Khi bước tiếp, anh thấy người nhẹ nhõm nhanh nhẹn hơn hẳn.

Chỗ ẩn náu của đối phương có lẽ ngay ở phía trước, Phương Mộc không dám vịn đèn pin quá sáng. Vì thế những chỗ luồng sáng chiếu đến đều tối om. Khi bò qua một tảng đá thấp, Phương Mộc thoáng thấy một vệt trắng sáng đột nhiên xuất hiện, anh vô cùng ngạc nhiên. Anh lấy đèn pin rọi về phía đó, thì thấy dường như có gì đó nhô lên ở phía sau một tảng đá.

Phương Mộc ngẫm nghĩ rồi lấy chiếc nạng gấp trong ba lô ra, tay trái bám chặt lấy một nhũ đá rử từ trên xuống, chân trái ngoắc chặt vào khe hở giữa tảng đá, cố gắng rướn người nghiêng về phía dòng sông ngầm, thử vài lần, cuối cùng cũng khều được vật đó bằng chiếc nạng gấp.

Phương Mộc đứng vững rồi nhìn kĩ vật trong tay, hóa ra là một mảnh nilon bọc ngoài chai nước suối. Vị trí của mảnh nilon chứng tỏ nó trôi từ phía trên xuống, rồi mắc lại sau tảng đá đó.

Vùng thượng du chắc chắn có người!

Điều này khiến Phương Mộc càng có thêm niềm tin, xem ra mình đã không chọn sai hướng. Đồng thời, cũng khiến anh nảy ra một suy nghĩ.

Phương Mộc lôi nửa chai nước suối trong ba lô ra, uống cạn, lại xé một mẩu giấy từ quyển sổ ghi chép, viết vội: Nếu có ai nhặt được tờ giấy này, có nghĩa là tôi đã gặp nguy hiểm, xin hãy gọi: 1351428****, xin cảm ơn!

Đó là số điện thoại của Tiêu Vọng. Lần trước không nói với Tiêu Vọng về việc trao đổi thông tin bí mật, kết quả là một mình Phương Mộc không lấy đầu ra thời gian quan tâm đến an toàn tính mạng của Cảnh Húc, dẫn đến ván cờ chỉ thiếu một nước. Hơn nữa, Tiêu Vọng đã từng làm ở Sở Công an thành phố S, điều động người cũng tương đối tiện. Nếu lần này mình gặp chuyện không may, Tiêu Vọng nhất định có thể tiếp tục điều tra qua manh mối này.

Phương Mộc gấp tờ giấy lại, nhét vào trong chai nước suối, rồi cẩn thận bỏ vào trong ba lô. Mẫu giấy tựa lời di chúc này khiến Phương Mộc như trút được gánh nặng. Anh chỉnh đốn lại hành trang, rồi tiếp tục hành trình.

Suốt chặng đường liên tục hết leo lên lại tụt xuống, hết nhòm ngó đằng xa lại chăm chú nghe ngóng, Phương Mộc dần quên cả khái niệm thời gian, chỉ biết miệt mài tiến bước. Cho đến khi thiết bị định vị GPS trong tay hiển thị mình sắp đi đến tận cùng của dòng sông ngầm, anh mới nhận ra là mình đã đi được gần một tiếng đồng hồ.

Phương Mộc đi chậm lại, tập trung quan sát động tĩnh ở khu vực gần đó. Có lẽ đích đến ở ngay phía trước.

Quả vậy, sau khi đi vòng qua một khúc lượn của dòng sông, bỗng khoảng nước sông trước mặt gợn lên những tia sáng lấp lánh. Phía trước có ánh lửa!

Phương Mộc lập tức tắt đèn pin, khom người, nhẹ nhàng bước từng bước tiến về phía trước.

Gần tới chỗ đó, nước sông càng sáng, còn thấp thoáng nghe thấy tiếng người. Phương Mộc nhìn phía trước, một tảng đá phải đến mười mấy tấn chặn ngang giữa dòng sông. Anh nấp sau tảng đá, quan sát từ trên xuống dưới, chỗ gần vách đá có mấy tảng đá nhô lên, dường như có thể bò qua đó. Anh suy nghĩ rồi nhẹ nhàng giẫm chân lên, tay trái bám lấy vách đá, với mạnh một cái, người liền áp chặt vào vách đá. Anh đưa chân trái dò dẫm trên vách đá, tìm thấy một cái hốc nông. Phương Mộc đưa chân trái giẫm vào trong cái hốc, chân phải lại giẫm vào một tảng đá nhô lên, hít sâu một hơi, lấy đà rướn người thật cao, liền trông thấy quang cảnh phía sau tảng đá.

Ở chỗ không xa, dưới bờ vực có một khoảng đất trống rất rộng, rải rác một vài chỗ phát ra ánh lửa, thấp thoáng có bóng người động đậy.

Phương Mộc không dám nhìn lâu, anh vội vàng rút đầu lại. Khi nãy nhìn vội, ngoài quang cảnh phía trước, anh còn thấy rõ mặt trên của tảng đá tương đối

bằng phẳng, lí tưởng nhất là có một cái hang nhỏ gần sát một bên của tảng đá, đủ rộng để một người trốn trong đó.

Phương Mộc đưa hai tay bám chặt vào mép bên trên của tảng đá, cố gắng hết sức, đồng thời giẫm chân phải lên một hòn đá cao hơn, nhún mạnh, nhào hơn nửa người lên trên tảng đá. Anh áp sát người xuống mặt tảng đá, từ từ trườn về phía chiếc hang nhỏ, nghiêng người lăn mình trốn vào trong hang.

Đến lúc này, Phương Mộc đã thở hỗn hển như trâu, anh không dám thở mạnh, đành cố gắng điều chỉnh hơi thở. Đợi đến khi nhịp thở đều hơn, anh bèn lôi kính viễn vọng ban đêm ra, nhìn về phía những ánh lửa đó.

Chỗ anh đang ẩn nấp có lẽ là tận cùng của dòng sông ngầm, khoảng đất trống dưới bờ vực rộng đến một trăm mét vuông, trông tựa như một gian sảnh lớn. Ánh lửa tỏa ra từ những ngọn nến cắm rải rác khắp nơi. Hai người đàn ông ngồi bên bờ sông đang nhậu nhẹt. Sau lưng họ, chỗ gần sát bờ vực có một tảng đá rất lớn, một sợi xích sắt quấn quanh tảng đá, một đầu sợi xích là một đồng cỏ khô lủng bùng, bốn cô bé nằm, ngồi, co ro trong đồng cỏ, cổ chân đeo vòng sắt, chứng tỏ chúng bị khóa chặt vào sợi dây xích.

Cơ mặt Phương Mộc căng cứng, anh nghiêng chặt răng. Đúng lúc đó, anh thoáng thấy có động tĩnh ở góc phía trên bên tay phải.

Anh đưa ống kính viễn vọng về phía đó, hai người một nam một nữ hiện ra trong tầm nhìn.

Phương Mộc trợn tròn mắt.

Gã đàn ông là Lục Đại Xuân, còn cô gái là Lục Hải Yến.

Lục Đại Xuân mặt mũi đỏ gay, bước đi chệnh choáng, có vẻ đã uống nhiều rượu. Hắn kéo Lục Hải Yến lên một đồng cỏ khô sạch sẽ hơn, hôn hít tới tấp, sờ soạng lung tung.

Lục Hải Yến đỡ đầu, mặc kệ cho hắn làm nhục, dường như đã quá quen với chuyện đó.

Hai gã đàn ông bên bờ sông không tảng lờ đi được nữa, bắt đầu cười àm lên.

"Đại Xuân, chú mày không làm việc cho tử tế, lôi Hải Yến ra đây chơi, liệu không tao nói với ông bố chú mày đấy nhé!"

Phương Mộc nhận ra đó là giọng nói của một người trong làng: Lục Đại Giang.

Một người làng khác cũng lên tiếng phụ họa, "Phải đấy, mẹ kiếp, chú mày chỉ

biết sướng một mình, để hai thằng tao ở đây ngồi không."

"Ngồi không cái con khỉ, chúng mày dám!" Lục Đại Xuân đẩy Lục Hải Yến ra, loạng choạng đứng dậy, rút từ sau lưng ra một khẩu K54, "Ông cho chúng mày tan xác!"

Lời nói nửa đùa nửa thật, nhưng khẩu súng lại là thật. Lục Đại Giang và người kia cười giả lả, tiếp tục ăn uống, không đáp lời.

"Khí khái anh hùng" trong người càng bùng bùng trời dậy, Lục Đại Xuân kéo phắt Lục Hải Yến dậy, lôi ra phía sau một tảng đá.

Lục Hải Yến không hề tỏ ý kháng cự, vẫn dờ dãn nhìn về phía trước, ngực áo hở toang cũng không buồn đóng lại, đôi gò bồng đảo nửa ẩn nửa hiện, khiến Lục Đại Giang và gã người làng kia không khỏi liên tục liếc trộm.

Lục Đại Xuân thô lỗ xoay người Lục Hải Yến, bắt cô bám hai tay lên tảng đá, hấn khom người kéo quần cô xuống dưới đầu gối, rồi cởi quần mình, áp sát lại...

Phương Mộc bỏ kính viễn vọng xuống, nhắm mắt vào.

Cứu cô ta? Lục Hải Yến rõ ràng chỉ còn là các xác không hồn, thậm chí biết đâu cô ta còn tự nguyện. Hơn nữa, nếu hành động bây giờ, ắt sẽ rút dây động rừng.

Không cứu cô ta? Làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn cô gái từng có những giấc mơ trong sáng ấy bị làm nhục?

Bực nổi tiếng thở hổn hển như thú dữ của gã đàn ông và tiếng xác thịt giao hoan bị âm vang trong động núi, nghe rõ mồn một.

Phương Mộc bịt chặt tai, cảm giác nhục nhã trong lòng còn dữ dội hơn Lục Hải Yến.

Cuối cùng mọi thứ lại bình lặng như thường. Lục Đại Xuân thỏa mãn kéo quần lên, chệnh choáng đi đến chỗ đóng cỏ khô, nằm giạng cả hai chân hai tay. Toàn thân Lục Hải Yến run lên bần bật, cô rã rời gục xuống, một lúc sau mới lập cập kéo quần, cài cúc lại.

Răng Phương Mộc như muốn vỡ ra vì bị nghiền quá mạnh. Anh lấy thiết bị định vị GPS, đánh dấu lại vị trí hiện tại. Mặc cho máu trong người đang sôi lên vì giận, Phương Mộc biết bây giờ là lúc mình phải hết sức bình tĩnh. Ở chỗ này, không có tín hiệu điện thoại di động, phải nghĩ cách ra khỏi đây, cố gắng tổ chức cho cảnh sát bao vây trước khi trời sáng. Lúc đó, lũ ác quỷ sẽ phải đền tội.

Phương Mộc bò ra đất, định trườn theo đường cũ xuống dưới tảng đá. Đúng

lúc đó, giọng nói uể oải của Lục Đại Xuân vọng tới :

"Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Lục Đại Giang nhìn đồng hồ đeo tay: "Bốn giờ mười lăm."

"Ờ. Năm rưỡi là con xe tải sẽ đến." Lục Đại Xuân trở người ngồi dậy, "Không ngủ nữa."

Lục Đại Xuân vẫy tay, Lục Hải Yến liền ngoan ngoãn bước tới, ngồi cạnh hẳn. Lục Đại Xuân ôm cô vào lòng, lại sờ soạng loạn xạ.

Lục Đại Giang nhìn hai người, hiển nhiên bị kích thích mạnh, hẳn uống một hơi hết chai bia, xoa xoa đũng quần, rồi đứng dậy đi về phía máy cô bé.

Hắn đứng cạnh đồng cỏ, khom người nhìn một lúc, sau khi đã chọn được một cô bé, hẳn không nói không rằng, lao vào kéo xé quần áo cô bé. Cô bé sợ hãi bưng tỉnh, ra sức giãy giụa. Sợi dây xích khóa ở chân bị kéo, khiến ba cô bé còn lại đều giật mình tỉnh dậy, trong giây lát, tiếng khóc tiếng hét âm vang khắp động.

Lục Đại Xuân văng một tiếng chửi, tiện tay nhặt một hòn đá ném qua, trúng vào lưng Lục Đại Giang. Lục Đại Giang kêu "ái" một tiếng, nổi khùng quay đầu lại: "Mẹ kiếp, mày làm cái gì thế?"

"Cút ngay xuống cho tao!"

"Ông có động vào con đàn bà của mày đâu, xài thử bọn này một tí thì sợ gì?"

"Nói như cứt! Ông chủ Lương đã dặn cẩn thận, không được động vào bọn nó."

"Đằng nào thì cũng không còn trinh, làm tí ai biết được?" Hai mắt Lục Đại Giang đỏ rực vì lửa dục thiêu đốt, hẳn phủ phục người xuống tiếp tục kéo quần áo của cô bé.

Đúng lúc đó, một tiếng "cách" vang lên, Lục Đại Giang giật bắn người, hẳn từ từ quay đầu lại, khẩu súng trong tay Lục Đại Xuân hiện ra sờ sờ trước mắt, họng súng đen sì đang chĩa vào hẳn.

"Xuống ngay! Đừng để tao phải trở mặt!"

Lục Đại Giang thộn mặt, lẩm bẩm chửi một câu rồi bực tức bò dậy.

"Được, coi như mày mạnh hơn!"

Lục Đại Xuân có lẽ cũng thấy mình làm hơi quá, dịu giọng bảo: "Mày đúng là đồ con lừa không biết no là gì, đợi đưa mấy con ranh này đi xong, về nhà bảo vợ mày hầu cho thoải mái. Nếu thấy chưa đã, chuyển sau chở hàng, tao đưa mày đi ném mùi bọn con gái thành phố cho biết."

Nét mặt Lục Đại Giang tươi tỉnh hơn, nhưng nhìn khẩu súng trong tay Lục Đại Xuân, bộ dạng hấn vắn lộ vẻ sợ sệt.

"Bảo ông bà mày nói với ông chủ Lương, kiếm cho bọn tao mấy khẩu hàng thật."

Lục Đại Xuân cười, mặt đầy vẻ tự mãn:

"Cái này phát tùy tiện thế nào được?" Hấn khóa chốt an toàn, rồi say sưa ngắm khẩu súng ánh lên sắc xanh tím trong lòng bàn tay. "Ông già nói chuẩn, thằng nào có súng, thằng đó là đại ca."

Hai hàng lông mày Phương Mộc nhíu chặt. Xem ra vào lúc năm giờ sẽ có xe tải đến đưa mấy cô bé này đi. Núi Long Vĩ nằm sát đường biên giới, chỗ này ắt là trạm dừng cuối cùng trước khi những cô bé này bị đưa ra nước ngoài làm nô lệ tình dục.

Phương Mộc nhớ đến lần đầu tiên vào vùng núi này, anh đã ngồi chiếc xe tải do Lục Tam Cường lái. Khi đó, anh nghe thấy có tiếng động trong thùng xe, lúc hỏi đó là gì, Lục Đại Xuân trả lời là thịt lợn.

Cái mà anh ta gọi là "thịt lợn" chính là bốn cô bé đang bị khóa chặt này.

Nghĩ đến chuyện mình đã từng ở sát cạnh những cô bé đáng thương đó, Phương Mộc thầm mắng mình đã thiếu nhanh nhạy. Tiếp đó, một câu hỏi lớn hơn nảy ra trong đầu Phương Mộc.

Ông chủ Lương là ai?

Qua câu chuyện giữa bọn chúng, ông chủ Lương chắc là kẻ chỉ đạo phía sau của những vụ lừa bán trẻ em xuyên biên giới này, hấn ta cũng chính là kẻ đã cung cấp tiền bạc và đồ tiêu dùng cho thôn Lục Gia. Còn những điều khác, Phương Mộc không có căn cứ để suy luận, một là có quá ít thông tin, hai là anh cũng không có thời gian để suy nghĩ những điều này.

Phương Mộc hiểu rõ tình hình hiện tại. Không còn cách nào khác, buộc phải thay đổi kế hoạch. Nếu bây giờ anh rời khỏi đây, khi dẫn được cảnh sát đến, bốn cô bé đã bị cho lên xe tải, đưa ra nước ngoài. Việc giải cứu sau này có lẽ còn khó hơn lên trời.

Cứu người, hay bắt người, bắt buộc phải đưa ra quyết định ngay lập tức.

Phương Mộc nhăn nhó cười thầm, với tính cách của anh, có cần phải đưa ra sự lựa chọn nữa không?

Cứu người, cũng rất khó. Đầu tiên, đối phương có ba người (Phương Mộc hy

vọng Lục Hải Yến không chống lại mình), mà bên mình chỉ có một; tiếp nữa, trong tay Lục Đại Xuân có súng, vũ khí lợi hại nhất của mình chỉ là một cây nạng gấp. Cuối cùng, bốn cô bé đều bị khóa chặt chân vào tảng đá, nếu không có chìa khóa, sẽ không thể nào đưa được bốn cô bé thoát khỏi chỗ này mà không kinh động đến bọn chúng.

Nhưng, không còn cách lựa chọn nào khác.

Phương Mộc từ từ nhích ra khỏi hang, lạng lẽ trượt xuống tảng đá. Đi được hơn chục mét, anh lấy chai nước có nhét mẩu giấy trong ba lô ra ném xuống dòng sông ngầm. Nhìn chiếc chai trôi theo dòng nước về phía hạ du, Phương Mộc thầm cầu nguyện sớm có người phát hiện ra nó.

Trở lại trên tảng đá, Phương Mộc kiểm tra lại toàn bộ đồ đạc của mình, anh nhét chiếc nạng gấp vào chỗ tiện rút ra. Sau đó nhẹ nhàng trốn vào trong hang núi, thỉnh thoảng lại quan sát động tĩnh của những kẻ trên khoảng đất trống. Anh chỉ còn cách chờ thời cơ, nếu thực sự không có cơ hội nào, đành phải liều vậy.

Có điều khả năng giành được thắng lợi vô cùng nhỏ bé. Nếu trở về được trong trạng thái lành lặn thì đúng là kì tích. Phương Mộc cố gắng không nghĩ đến hậu quả phải chịu đựng sau khi thất bại, đằng nào thì chai nước suối cũng đã trôi đi, cho dù thế nào đi nữa, cũng để lại được chút manh mối. Nghĩ đến đây, Phương Mộc dần dần bình tĩnh lại, anh thậm chí cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Lúc đầu, còn nghe thấy ba gã đàn ông đó nói chuyện, câu được câu chăng, sau đó giọng bọn chúng dần bé đi, cuối cùng hoàn toàn im lặng.

Phương Mộc khế thò đầu ra. Lục Đại Xuân ôm Lục Hải Yến, nằm ngả ra đồng cỏ khô ngáy khò khò. Lục Đại Giang và gã còn lại có lẽ đã uống khác nhiều nên cũng dựa vào nhau ngủ gật.

Phương Mộc nín thở, có lẽ bây giờ chính là cơ hội. Anh lạng lẽ bò về phía kia tảng đá, trong lòng không khỏi mừng rỡ: Ở đó có một đoạn dốc nối liền với khoảng đất trống. Phương Mộc xoay người, trượt từng tí từng tí một xuống dốc, cuối cùng cũng giẫm chân lên được khoảng đất đó.

Phương Mộc không hành động ngay, mà nấp vào một chỗ tối quan sát động tĩnh của bốn người, sau khi chắc chắn bọn họ vẫn đang ngủ say, anh mới nhón chân rón rén bước tới. Khi đi đến chỗ cách mấy cô bé khoảng mấy chục mét, Phương Mộc cảm giác như mình đã đi mất hàng thế kỉ. Mãi mới đi được đến bên

mấy cô bé, Phương Mộc đang định cúi xuống kiểm tra đám xích sắt, bỗng một cô bé giật mình tỉnh giấc, trông thấy Phương Mộc đang khom lưng cúi xuống, cô bé định hét lên, liền bị Phương Mộc bịt chặt miệng lại.

"Đừng hét, chú là cảnh sát." Phương Mộc ghé sát vào tai cô bé nói khẽ: "Chú đến để đưa các cháu thoát khỏi đây, có hiểu không?"

Có thể bị nhốt lâu quá, phản ứng của cô bé có phần chậm chạp, mấy giây sau, cô bé mới trợn tròn đôi mắt đầy sợ hãi, gật đầu liên tiếp.

"Cháu gọi các bạn dậy, khế thôi." Phương Mộc bỏ tay ra, chỉ vào Lục Đại Giang và gã người làng, "Đừng làm cho bọn chúng giật mình tỉnh dậy."

Lúc cô bé lay các bạn mình dậy, Phương Mộc quan sát sợi xích ở chân bốn cô bé. Cổ chân mỗi cô bé đều có một chiếc vòng sắt do hai nửa ghép lại, chỗ nối là một lỗ tròn đường kính khoảng ba milimét, một thanh sắt ngoằn ngoèo một đầu xuyên qua những chiếc lỗ, đầu kia bị khóa vào sợi xích sắt. Nếu muốn rút thanh sắt ra, buộc phải mở được khóa. Mặc dù không cần phải mở đến bốn chiếc khóa, Phương Mộc vẫn hồi hận trước đây đã không học kĩ thuật mở khóa của gã Quý.

Nếu cậy mạnh, chắc chắn sẽ làm bọn chúng giật mình tỉnh dậy, cách duy nhất là tìm ra chìa khóa. Phương Mộc suy nghĩ, chắc chắn là chìa khóa ở trên người Lục Đại Xuân. Anh ra hiệu cho mấy cô bé không được phát ra tiếng động, rồi quay người lạng lẽ tiến đến chỗ Lục Đại Xuân.

Lục Đại Xuân nằm ngửa mặt lên trời, nhịp thở đều đặn, đang ngủ rất say. Lúc Hải Yến co người trong cánh tay trái của hắn, hai mắt nhắm nghiền. Phương Mộc nhìn khắp người Lục Đại Xuân, hắn mặc một chiếc áo lông, quần bò, từ trên xuống có đến sáu bảy cái túi. Chìa khóa nhét ở đâu đây? Phương Mộc ngẫm nghĩ giây lát rồi cúi xuống khế sờ túi áo phía dưới bên phải của chiếc áo lông vũ. Không có. Phương Mộc chửi thầm một câu, đang định đưa tay móc túi áo phía dưới bên phải, thì Lục Hải Yến bỗng mở mắt ra.

Trong giây lát, bốn mắt nhìn nhau, xung quanh tất cả như đều ngừng động.

Ánh mắt Lục Hải Yến vẫn đờ đẫn vô hồn, như thể trước mắt cô, Phương Mộc chỉ là một tảng đá hay một vật không có sự sống nào khác. Mấy giây sau, cô dường như đã nhận ra anh, đồng tử đột ngột thu nhỏ, ánh mắt tựa như hai luồng điện chiếu vào mặt Phương Mộc.

Anh không nói gì. Lục Hải Yến cũng không nói gì.

Chỉ cần nhìn nhau trong giây lát ngắn ngủi ấy là đủ.

Bao nhiêu ân hận, bấy nhiêu tủi mừng; bao nhiêu hờn giận, bấy nhiêu an ủi.

Phương Mộc khế gật đầu nhìn cô, tay làm động tác mở khóa. Lục Hải Yến dường như không muốn rời mắt khỏi gương mặt Phương Mộc, tay cô đưa xuống chiếc quần bò trên người Lục Đại Xuân. Khi cô đưa tay từ túi quần phía trước bên phải lên, một chiếc chìa khóa hiện ra trong tay cô.

Phương Mộc cầm lấy chiếc chìa khóa, chỉ kịp nhìn cô đầy cảm kích rồi vội vàng đi về phía mấy cô bé.

Mở khóa; nhẹ rút thanh sắt ra; lần lượt mở từng chiếc vòng. Mỗi lúc tháo xong một chiếc vòng, niềm vui mãnh liệt trong lòng Phương Mộc lại tăng lên bội phần. Cuối cùng, cả bốn cô bé đều thoát khỏi sợi xích, đứng nép vào nhau run lấy bầy, mắt ánh lên niềm hy vọng sống sót sau hiểm họa. Phương Mộc nhìn cái động nham thạch rộng lớn và dòng sông tĩnh lặng sau lưng những đứa bé, anh chợt ý thức được vấn đề nghiêm trọng: Nên chạy về hướng nào?

Phương Mộc nhìn lại lối đi của mình, để bốn cô bé leo lên đoạn đường dốc đó có lẽ không khó, nhưng từ trên tảng đá đó leo xuống mà không làm bọn chúng phát hiện thì không hề dễ dàng. Hơn nữa, từ chỗ này đến cửa động, đường đi rất hiểm trở, một mình anh còn có thể cố được, nhưng mấy cô bé này liệu có vượt qua nổi không? Trời đã sắp sáng, đám người canh gác này cho họ bao nhiêu thời gian để ung dung chạy trốn?

Mồ hôi trên trán Phương Mộc vã ra lạnh toát, không còn thời gian để trách mình suy nghĩ không thấu đáo, bây giờ cần phải bình tĩnh nghĩ cách.

Đặc điểm cửa động ở phía ngoài thân núi chứng tỏ dân làng thôn Lục Gia không thường xuyên đi đường này, có lẽ chỉ có hai chị em Lục Hải Yến biết. Nếu thế, người thôn Lục Gia vào động nham thạch từ lối nào?

Nhất định phải có lối ra khác!

Phương Mộc nhìn về phía Lục Hải Yến bằng ánh mắt thăm dò. Cô vẫn đang lặng lẽ quan sát hành động của Phương Mộc, bốn mắt nhìn nhau, thầm hiểu rõ những suy nghĩ trong đầu đối phương.

Lục Hải Yến giơ một cánh tay lên, chỉ về một chỗ đằng sau lưng.

Phương Mộc nhìn theo, một chiếc cửa động thấp thoáng giữa khe đá. Đột nhiên, Phương Mộc cảm thấy tràn đầy sức mạnh. Anh quay người, ra hiệu cho mấy cô bé đi theo mình, sau đó...

Anh lại quay lại, nhìn Lục Hải Yến và chìa một tay ra.

Tôi đã từng nói, tôi nhất định sẽ trở lại. Bây giờ, tôi phải đưa em đi.

Đừng day dứt về quá khứ, cũng đừng lo lắng về tương lai. Không liên quan đến tình cảm trai gái, thậm chí cũng chẳng liên quan đến duyên nợ một lần gặp gỡ của chúng ta.

Chỉ là: Trách nhiệm.

Lục Hải Yến yên lặng nhìn bàn tay ấy, mấy giây sau, đôi mắt mờ đục sáng lên.

Tôi đã chết. Vâng, tôi đã chết kể từ giây phút giờ búa lên giáng vào em trai mình.

Nhưng, anh đã đến.

Có lẽ, tôi còn có thể tiếp tục sống?

Lục Hải Yến từ từ ngồi dậy, đôi mắt không rời khỏi bàn tay ấy. Nó có thể đưa tôi đi đâu?

Đi đâu cũng được, chỉ cần ở đó không có kí ức, không có sự nhục nhã, không có những cuộc hoan lạc vô cảm, không có những tiếng thét gào đau khổ. Nơi đâu cũng được.

Chốn dung thân bây giờ vẫn là địa ngục kinh hoàng, nhưng tiến về phía trước một bước, thiên đường sẽ mở ra.

Lục Hải Yến đứng dậy, đưa một tay ra.

Nhưng ngay lập tức, cô cảm thấy cổ chân mình bị giữ chặt.

Lục Đại Xuân ngáp dài một cái rồi ngồi dậy, bực mình hỏi: "Em đi đâu thế hả?"

Tiếp đó, hần nhìn thấy Phương Mộc và bốn cô bé.

Hai con mắt của Lục Đại Xuân lập tức trợn tròn lên, hần chăm chăm nhìn vào Phương Mộc, như thể không tin nổi vào mắt mình.

"Mày..."

Khoảnh khắc nhìn thấy Lục Đại Xuân tỉnh dậy, máu trong người Phương Mộc như đông cứng lại, nhưng không thể do dự thêm phút giây nào nữa. Anh gầm lên một tiếng: "Tôi là cảnh sát, bỏ vũ khí xuống!"

Đó là trình tự bắt buộc theo quy định của pháp luật, Phương Mộc biết đối phương không hề vì thế mà hoảng sợ. Chưa dứt lời, Phương Mộc đã lao tới trước mặt Lục Đại Xuân, rút chiếc nạng gấp trong tay giáng mạnh xuống.

Lục Đại Xuân giờ tay trái lên đỡ theo phản xạ bản năng, rầm một tiếng, chiếc nạng bằng hợp kim nhôm cong thành hình chữ L, Lục Đại Xuân kêu lên đau

đón, co quắp chân tay lăn sang một bên.

Phương Mộc ném chiếc nạng xuống đất, không cần nhìn anh cũng biết hai tên canh gác sau lưng đã giật mình tỉnh dậy. Anh hét về phía mấy cô bé đang sợ hãi ngậy người ra: "Chạy!"

Phương Mộc lập tức quay người lao về đồng xích sắt, vừa sỏi được mấy bước, anh đã nhìn thấy Lục Đại Giang ngơ ngác đứng chặn trước mặt mình, dường vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Phương Mộc nhanh như cắt đập mạnh một nhát vào ngực hắn. Thừa lúc hắn vừa kêu rên vừa ngã lăn ra đất, anh đã kịp xông đến chỗ xích sắt, với tay cầm thanh sắt lên.

Đúng lúc đó, "đoàng!", một tiếng súng nổ vang lên phía sau lưng, gần như đồng thời, một viên đạn đập vào vách đá sau lưng anh, tóe lửa.

Phương Mộc nghiêng rặng, quay lại.

Nửa cánh tay trái của Lục Đại Xuân thông xuống, tai phải cầm khẩu súng ngắn, họng súng đen sì chĩa vào Phương Mộc.

"Tôi đã nói với mày, nếu còn quay lại tao sẽ cho mày tan xác!" Về mặt Lục Đại Xuân đầy hung hãn, hắn bóp mạnh cò súng, "Mày chết..."

Chưa nói dứt lời, Lục Đại Xuân bỗng cảm thấy người nặng trĩu, hắn mất thăng bằng, lão đảo, viên đạn bắn thẳng lên đỉnh động. Hắn thấy má và cổ hắn đau nhói.

Là Lục Hải Yến. Cô lao vào người Lục Đại Xuân như một con báo cái, điên cuồng cắn xé.

Phương Mộc đang định lao tới giật lấy khẩu súng, Lục Đại Giang đã nhặt một hòn đá ném tới. Thừa lúc Phương Mộc nghiêng người tránh, hắn bèn cầm một thanh gỗ lên, đứng tại chỗ nhảy qua nhảy lại. Xem chừng còn căng thẳng hơn cả Phương Mộc, hắn nhìn chăm chăm vào mắt Phương Mộc, bộ dạng hoảng sợ.

Phương Mộc không muốn mất thời gian, bèn giơ thanh sắt lên xông tới, Lục Đại Giang thậm chí không còn dũng khí để chống cự, lùi mãi ra đằng sau. Phương Mộc chỉ cần một nhát đã đánh bay cây gậy gỗ trong tay hắn, nhát thứ hai giáng vào đầu hắn, máu tươi phọt ra.

Bắt buộc phải tiêu diệt một thằng trước! Phương Mộc lao lên trước định vụt thì bị gã người làng còn lại vòng tay ôm chặt từ phía sau. Phương Mộc hát liền mấy cái, nhưng không sao giãy được hắn ra. Thấy Lục Đại Xuân đã kéo được Lục Hải Yến ra ném xuống đất. Phương Mộc nghiêng rặng, lùi mạnh vài bước ra đằng

sau, gã người làng bị va mạnh không kịp trở tay, cũng đành lùi lại.

Đột nhiên gã người làng phía sau lưng hét lên một tiếng kinh hãi, Phương Mộc thấy cảm giác nhẹ bẫng ở hông, tiếp đó một chân bước hẫng!

Cả hai đều ngã xuống dòng sông ngầm.

Nước sông xộc vào mũi, Phương Mộc chỉ kịp hít mạnh một hơi, đã thấy vùng trước mặt tối om. Anh nín thở, vừa khua tay, vừa lấy mũi chân thăm dò phía dưới, nhanh chóng chạm vào mặt đáy rắn chắc của dòng sông. Phương Mộc đẩy mạnh chân, đầu liền nhô lên khỏi mặt nước. Anh đang định bơi vào bờ thì cảm thấy chiếc ba lô sau lưng bị túm chặt, lôi mạnh xuống nước. Phương Mộc một lần nữa bị kéo chìm xuống, anh vội vàng mở nút khóa, thả chiếc ba lô ra, nhưng cổ áo lại bị gã người làng đó kéo chặt.

Hai người giằng co dưới nước, khả năng hoạt động dưới nước của đối phương rõ ràng mạnh hơn Phương Mộc, hẳn quyết tâm muốn chìm Phương Mộc chết đuối. Trong lúc giằng co, Phương Mộc cảm thấy mỗi lúc một đuối hơi, trong lúc cuống, ý định hạ gục hẳn trỗi dậy. Anh túm chặt lấy tóc gã người làng, giật lên trên, đầu ngón tay kia đâm mạnh vào chỗ yết hầu hở ra của đối phương. Đối phương bị đau nơi cổ họng, không nhìn được thở, nước xộc vào đầy phổi, trong chớp mắt hẳn đã nhún ra dưới nước.

Sau khi thoát khỏi gã người làng, Phương Mộc cũng tức thở đến mức tim như muốn nổ tung. Anh cố hết sức nổi lên mặt nước, nhưng chưa kịp thở đã thấy trước mắt đen sì. Anh gạt nước đang ròng ròng chảy trên mặt, định thần nhìn bóng đen trước mặt, bỗng thấy trong lòng lạnh toát.

Lục Đại Xuân đứng sừng sững bên bờ sông, khẩu súng trong tay hẳn đang nhắm vào trán Phương Mộc. Sau lưng hẳn, Lục Đại Giang đang ôm đầu, mồm liên tục chửi bới, Lục Hải Yến đã bất tỉnh nhân sự, máu me đầy mặt.

Gương mặt méo mó của Lục Đại Xuân dính đầy vết máu, một con mắt bị máu dính bết, con mắt còn lại vẫn lên những tia sáng hệt như một con thú hoang.

"Mày giỏi thật! Đến con đàn bà của tao cũng giúp mày." Những thớ thịt trên mặt Lục Đại Xuân liên tục gò lên, "Bây giờ, mày chết mẹ mày đi!"

Thế là kết thúc!

Lần này, đúng là phải chết thật rồi!

Không, đừng nhắm mắt. Đừng để hẳn thấy sự mềm yếu của mình, dù là một

thoáng. Sự yếu hèn trước từ đường chỉ là một lần duy nhất.

Hãy chết như Đinh Thụ Thành, hãy chết như Lục Hải Thao.

Phương Mộc nhìn chăm chăm vào họng súng đen ngòm đó, đợi viên đạn xuyên qua đầu mình.

"Đoàng!"

Một đốm lửa nổ bùng trước mắt Phương Mộc, trong lòng anh thấy thật bình yên.

Khoảnh khắc ánh lửa vụt sáng, Phương Mộc biết viên đạn đã ra khỏi nòng súng, nó sẽ xuyên thấu xương sọ anh, hiệu ứng cộng hưởng hốc sẽ làm cho tổ chức não của anh nát bét, sau đó viên đạn sẽ xuyên qua não, lao thẳng vào dòng sông ngầm yên ả sau lưng. Lúc đó, đầu anh chỉ còn là một đám be bét máu thịt.

Nhưng, tất cả những việc đó không hề xảy ra.

Lửa đạn khiến trước mắt Phương Mộc nhòa đi, khi nhìn rõ được mọi vật, anh phát hiện ra mình vẫn đang nổi trên mặt nước. Đầu vẫn nguyên vẹn, còn Lục Đại Xuân đang chờ người ra ở trên bờ.

Lục Đại Xuân dường như vẫn chưa hoàn hồn sau tiếng nổ khủng khiếp vừa nãy, hắn đỡ nhìn bàn tay nát bét của mình, dưới chân hắn là khẩu súng ngắn đã vỡ tan vẫn đang bốc khói nghi ngút.

Phương Mộc đã hiểu ra, đây chắc chắn là một khẩu súng xã hội đen chế tạo phi pháp, sau khi bắn liên tiếp đã bị nổ nòng.

Không lẽ giữa mênh mông cõi đời đúng là có thần phạt âm thầm phù hộ?

Bàn tay phải của Lục Đại Xuân gần như mất hết, chỉ còn những sợi gân nối liền với cổ tay. Hắn hoàn toàn không để ý thấy Phương Mộc đang đi qua bên cạnh, trân trối nhìn bàn tay đã biến mất trong khoảnh khắc.

Lục Đại Giang đứng chết sững cạnh đó, Phương Mộc nhìn hắn cảnh cáo, anh vội bước đến bên cạnh Lục Hải Yến, cúi xuống lay cô thật mạnh.

"Hải Yến, Hải Yến, cô tỉnh dậy đi."

Đầu Lục Hải Yến lắc lư theo động tác của Phương Mộc, nhưng đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

"A..."

Phương Mộc bất giác quay đầu lại. Là Lục Đại Xuân, cuối cùng hắn cũng nhận ra mình đã vĩnh viễn mất đi bàn tay phải. Hắn gào lên những tiếng thảm thiết tuyệt vọng, rồi ngã gục ra đất, ngất lịm đi.

Phương Mộc đưa mắt nhìn Lục Đại Giang đang kinh sợ run lên bần bật.

"Anh đi vớt cậu ta lên," Phương Mộc chỉ về phía dòng sông ngầm, "Có thể cậu ta vẫn còn cứu được."

Lục Đại Giang đáp lời rồi vội vàng nháy xuống sông.

Đúng lúc đó, cơ thể mềm nhũn trong lòng Phương Mộc khẽ động đậy.

Phương Mộc nhìn Lục Hải Yến, cô đã hơi tỉnh lại, con ngươi mắt mờ đục khẽ chuyển động, rồi nhìn thẳng vào mặt Phương Mộc.

"Anh... đúng là anh đã trở lại." Khóe miệng rách sưng bầm tím thoáng hiện một nụ cười, dường như cô đang ở giữa không gian mùa xuân tươi đẹp, chứ không phải là giữa chiến trường thảm sát khốc liệt.

"Có đi được không? Tôi đưa cô rời khỏi đây." Phương Mộc cố sức nâng người Lục Hải Yến, định đỡ cô dậy.

"Không, em không thể cử động được." Lục Hải Yến lắc đầu, "Anh mau đi đi, đi tìm mấy đứa bé... Chỉ một lúc nữa thôi là sẽ có người đến chỗ này."

"Không được." Phương Mộc cố hết sức đỡ người Lục Hải Yến, "Tôi không thể để cô ở lại đây được."

"Anh mau đi đi..." Lục Hải Yến bướng bỉnh đẩy tay Phương Mộc ra, "Đại Xuân sẽ không làm gì em đâu... Dù sao em cũng là người của hắn..."

Tiến thoái lưỡng nan. Phương Mộc quỳ gối bên người Lục Hải Yến bất lực không biết làm gì, lòng đau như cắt.

Lục Hải Yến nhắm mắt lại, giơ một tay lên, nhẹ nhàng ra hiệu "đi mau".

Phương Mộc nghiêng răng, nói khẽ: "Cô giữ gìn sức khỏe."

Dứt lời, anh đứng dậy chạy về phía cửa động. Vừa chạy được vài bước, anh liền nghe thấy có tiếng gọi vang lên.

"Phương Mộc!"

Phương Mộc lập tức dừng bước, quay đầu lại.

Đôi mắt Lục Hải Yến mở ra, trong sáng vô cùng, tựa như lần đầu anh gặp cô.

"Lần này, em đã làm đúng..." Cô khẽ hỏi, "Phải không?"

Phương Mộc nhìn thẳng vào cô mấy giây, mắt anh dần nhòa đi. Anh gật đầu thật mạnh.

Lục Hải Yến mỉm cười nhắm mắt lại, một giọt nước mắt nhẹ lăn xuống má.

Phương Mộc nhìn cô lần cuối, rồi quay người vội vã bước đi.

CHƯƠNG 20

CUỘC CHIẾN ĐẮM MÁU

Gió thổi ù ù suốt một đêm, trời đã gần sáng, hoa tuyết bay lượn giữa không trung. Chị Triệu kéo rèm cửa sổ ra, chợt nghĩ đến số rau cải thảo đang phơi ngoài sân để dành cho mùa đông, chị vội vàng khoác áo ra khỏi giường.

Vừa mở cửa, chị Triệu liền nhìn thấy một chiếc xe Santana màu xanh thẫm đỗ ngoài sân. Chiếc xe còn chưa tắt máy, thoáng nhìn thấy vài người đang ngồi trong xe.

Chị không bận tâm, vội vã trải tấm nilon ra phủ lên đống cải thảo, lại lấy mấy viên gạch chặn lên cẩn thận.

Chị không biết rằng mấy người ngồi trong xe đang quan sát mình.

"Có phải là chị ta không?"

"Đúng rồi."

"Được, các anh..."

"Đợi một tí, tôi nghe điện thoại cái... A lô, anh Nam à... vâng... vẫn đang di động? Biết rồi... giữ liên lạc nhé... Cảm ơn anh nhiều, xong việc về, tôi sẽ mời anh một bữa."

"Thế nào?"

"Tìm thấy hẩn rồi."

"Tốt, ra tay thôi."

Sau khi làm xong, chị Triệu thấy hơi đau lưng, chị khó nhọc đứng thẳng người dậy, bỗng nghe thấy có tiếng bước chân vang lên ở sau lưng.

Chị bất giác quay đầu lại, liền nhìn thấy ba người đàn ông đang đi về phía mình.

"Các anh là?" Vừa lên tiếng hỏi, chị chợt nhận ra một vấn đề: Họ làm thế nào mở được chiếc khóa sắt ở cổng?

Người đàn ông đi đầu không trả lời, mà lên tiếng hỏi: "Chị họ Triệu, đúng không?"

"Vâng." Chị Triệu ngỡ ngàng không hiểu, "Các anh..."

Anh ta hơi cúi người xuống, hỏi từng chữ rành rọt: "Chị có quen Phương

Mộc không?"

Cửa động không lớn, chỉ đủ cho một người lách qua. Đi vào được một đoạn, Phương Mộc thấy trước mắt tối om như mực. Anh đưa tay định lấy chiếc đèn pin, mới nhớ ra là chiếc ba lô đã để lại dưới dòng sông ngầm. May mà vẫn còn chiếc bật lửa, Phương Mộc vẩy sạch nước đọng, thăm cầu nguyện chiếc bật lửa vẫn còn dùng được. Bật đi bật lại vài lần, cuối cùng một ngọn lửa nhỏ cũng phụt ra.

Trước mặt là một cái động núi dài, không rõ chiều sâu thế nào. Phương Mộc nhìn đồng hồ đeo tay, đã năm giờ bốn mươi phút. Anh không biết mấy cô bé đã chạy được bao xa, cũng không biết, liệu có kẻ nào canh ở ngoài cửa động, đành liều thẳng tiến về phía trước.

Đi được một quãng, chiếc bật lửa đã nóng đến bỏng tay, Phương Mộc đành phải tắt đi, mò mẫm đi tiếp một đoạn rồi lại bật lên. Đi được hơn một trăm mét mà vẫn không thấy bóng dáng mấy cô bé đâu. Phương Mộc nghĩ bây giờ không cần lo lắng chuyện bị lộ nữa, anh bèn cất tiếng gọi to.

Anh cứ vừa đi vừa gọi, đi tiếp một đoạn thì trước mặt hiện ra một lối rẽ. Phương Mộc chửi thảm trong bụng, anh chọn lối rẽ bên tay phải, vừa bước qua chỗ ngoặt, Phương Mộc bỗng nghe thấy một giọng nói nhỏ.

"Chú cảnh sát!"

Phương Mộc vừa ngạc nhiên vừa mừng, vội bật bật lửa soi sáng xung quanh.

"Các cháu ở đâu?"

"Ở đây ạ!"

Giọng nói vọng ra từ chỗ rẽ. Phương Mộc vội chạy ngược trở lại, men theo lối đi bên tay trái chui vào động núi, vừa đi được mười mấy mét, liền trông thấy một chiếc hang nhỏ lõm sâu vào trong, bốn cô bé đang nép sát vào nhau, thấy Phương Mộc, một cô bé liền khóc òa lên.

Phương Mộc thở phào nhẹ nhõm, khoát tay ra hiệu cho chúng đi ra.

"Sao lại trốn vào đây?"

"Chúng cháu chạy đến đây thì phía trước không còn đường nữa." Một cô bé trông nhỉnh hơn số còn lại đáp lời: "Chúng cháu không dám đi nữa, nên trốn vào đây."

Phương Mộc gật đầu, xem ra anh chọn lối đi bên phải là đúng.

"Cháu tên là gì?"

"Điền Tiểu."

"Được rồi, Điền Tiểu, cháu dắt các bạn bám sát theo chú, được không?"

"Vâng." Cô bé tên là Điền Tiểu đưa tay nắm lấy tay áo Phương Mộc, gật đầu thật lực.

Bốn bé gái, một người lớn, cùng tiến lên phía trước trông hệt như một con gà mái mẹ dẫn theo bầy gà con chạy trốn đại bàng. Mặc dù chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, nhưng Phương Mộc đã thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Đáng tiếc là cảm giác thoải mái chưa được bao lâu, sau khi vòng vèo hồi lâu, va đầu vào vách đá đến mấy lần, trước mặt họ lại hiện ra một chỗ rẽ.

Phương Mộc ngẫm nghĩ rồi quay người hỏi Điền Tiểu: "Các cháu có nhớ đường khi bị dẫn vào trong động không?"

"Không ạ." Điền Tiểu lắc đầu, "Bọn cháu đều bị bịt mắt."

"Ồ." Phương Mộc nghiêng răng, đành lần lượt thử từng lối một vậy.

"Chú ơi, chú nhìn kia!" Bỗng cô bé khi nãy òa khóc bỗng kêu lên, "Chú nhìn đằng kia!"

Phương Mộc nhìn theo, dường như có ánh sáng thấp thoáng ở đầu bên kia của một động núi.

Tim Phương Mộc đập thành thịch, anh liền nắm chặt tay một cô bé, chạy về phía có ánh sáng.

Khoảng cách càng gần, Phương Mộc càng khẳng định đó là ánh sáng mặt trời.

Ánh dương có nghĩa là mặt trời, mặt trời có nghĩa là nhân gian.

Chỗ cửa động đó cách đáy động khoảng nửa mét, bên trên được che bằng cỏ khô và cành cây, Phương Mộc vội vàng chọc ra, ánh mặt trời ấm áp liền rọi vào.

Anh lần lượt đỡ từng cô bé lên, sau khi trèo lên khỏi cửa động, các cô bé đều khẽ reo lên. Tiếng reo của các cô bé khiến hy vọng trào dâng trong lòng Phương Mộc, dường như đã lâu lắm rồi anh không nhìn thấy mặt trời di chuyển. Khi Phương Mộc khó nhọc chui ra được khỏi cửa động, anh lập tức hoa mắt chóng mặt vì ánh mặt trời chói lóa.

Mặt trời đang từ từ nhô lên nơi đường chân trời.

Cuối cùng đã thoát ra khỏi dòng sông ngầm!

Phương Mộc bỗng cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, anh ngồi phịch xuống đất.

Thở dốc một lúc, Phương Mộc nhận thấy bây giờ vẫn chưa đến lúc được xả

hơi. Anh gương đứng dậy, quan sát tình hình xung quanh.

Vị trí của họ có lẽ là lưng chừng sườn đông của núi Long Vĩ. Đúng lúc nhìn xuống phía dưới chân núi, anh thấy đuôi một chiếc xe tải khế vụt qua giữa những tảng đá núi.

Có lẽ đó chính là "bên mua" mà bọn chúng nhắc tới. Phương Mộc nhìn đồng hồ, đã sáu rưỡi. Đợi mãi không thấy, chắc "bên mua" cũng đoán biết được là đã có chuyện xảy ra. Có thể, những kẻ gấp rút đuổi bắt họ cũng sắp xuất hiện.

Phương Mộc lấy điện thoại di động ra, lập tức thất vọng tràn trề. Lúc vật lộn dưới dòng sông ngầm, chiếc điện thoại đã tắt máy vì bị ngập nước. Phải nhanh chóng liên lạc với cảnh sát, nếu không, kể cả là đi ra được khỏi dòng sông ngầm, mình và bốn cô bé vẫn rất nguy hiểm.

Phương Mộc nhìn xuống dưới, quanh chân núi không có làng mạc, cũng không có đường cái, anh nhìn ra xa hơn, liền thấy có luồng khói đỏ đang bốc lên từ một ống khói và một khu kiến trúc trông tựa như khu vực nhà máy.

Phương Mộc chợt nghĩ ra đó là nơi nào. Nhà máy thép Tự Nguyên.

Trong nhà máy thép chắc chắn sẽ có điện thoại. Phương Mộc phấn chấn hẳn lên, anh đưa bốn cô bé chạy xuống núi. Mặc dù mặt trời đã mọc, nhưng nhiệt độ trên núi vẫn ở khoảng âm hai mươi độ. Trong động nham thạch tuy tối tăm, song vẫn ấm hơn bên ngoài rất nhiều. Phương Mộc ướm súng từ đầu đến chân, nên chẳng mấy chốc anh đã cảm thấy lạnh buốt khắp người, chiếc áo khoác ngoài đã đóng băng cứng đờ. Để không đến nỗi bị lạnh cóng, anh buộc phải chạy thật nhanh. Nhưng bốn cô bé không thể theo kịp tốc độ của Phương Mộc, anh đành phải liên tục dừng lại chờ chúng. Cứ như vậy, chạy được một lúc lại dừng, khi xuống đến chân núi Long Vĩ, xuyên qua một bãi đất hoang rộng, đã gần tám giờ.

Cổng nhà máy vắng lặng, không một bóng người. Phương Mộc cảm thấy kì quặc, mặc dù vẫn chưa đến giờ đi làm, nhưng cũng không thể yên tĩnh đến như vậy.

Đang nghĩ, thì cánh cổng bằng sắt trước mặt bỗng từ từ mở ra. Một người đàn ông trông như nhân viên bảo vệ đi từ phòng trực ra, anh ta quan sát từ đầu đến chân Phương Mộc.

"Anh có việc gì không?"

"Có thể cho tôi gọi nhờ điện thoại một chút được không?" Phương Mộc lấy thẻ cảnh sát ra, "Tôi là cảnh sát."

"Ồ." Người bảo vệ đứng đưng nói rồi chỉ về phía phòng trực, "Anh ra kia mà gọi."

"Cảm ơn anh."

Phương Mộc dẫn bốn cô bé đi vào trong sân, tiến về phía phòng trực cách đó chừng mười mấy mét. Bỗng mấy thứ hiện ra trước mắt khiến anh chú ý.

Có mấy cái túi vứt lung tung dưới đất và một cốc sữa đậu nành bị đổ, vẫn đang bốc hơi nóng.

Dường như có người vừa chạy vội qua.

Phương Mộc cau mày, nói với Điền Tiểu: "Các cháu ở đây, chú sẽ quay lại ngay." Dứt lời, anh liền đi vào trong phòng trực.

Diện tích căn phòng trực không lớn, chỉ có một cái giường và một cái bàn. Người bảo vệ đi vào theo, anh ta hát hàm về chiếc điện thoại để bàn.

Phương Mộc nhìn thanh gậy bằng nhựa trong tay anh ta, rồi quay người cầm ống nghe điện thoại lên, mắt anh nhìn chăm chăm vào một chiếc cốc inox đặt cạnh chiếc máy điện thoại.

Trên thành cốc sáng loáng hiện rõ mọi thứ đằng sau lưng Phương Mộc.

Phương Mộc đưa tay bấm số : 1, 1...

Chưa kịp ấn số 0, anh đã nhìn thấy bóng người trên thành cốc lắc mạnh, tiếp đó, "vù" một tiếng bên tai.

Phương Mộc né sang một bên, đúng lúc đó một thanh gậy nhựa sượt qua vai anh, giáng mạnh xuống chiếc máy điện thoại, trong chớp mắt chiếc điện thoại vỡ toác thành bốn phần.

Phương Mộc không kịp nghĩ nhiều, anh đập mạnh ra sau, chỉ nghe thấy "ái" một tiếng. Khi quay đầu lại, gã bảo vệ đã ôm mặt ngã lăn xuống đất. Phương Mộc lao ra khỏi phòng trực, bế thốc một cô bé lên rồi chạy về phía cổng. Vừa chạy được mấy bước, anh liền nhìn thấy cánh cổng điện đã bị đóng chặt, có mấy người đang chạy về phía mình.

Đã rơi vào ổ mai phục!

Phương Mộc quay đầu về phía ba đứa bé còn lại cuống cuồng hét lên: "Chạy mau!"

Hoàn toàn không còn khả năng chạy được ra ngoài cổng, cách duy nhất trước mắt là trốn trong nhà máy, rồi chờ cơ hội thoát khỏi vòng vây.

Phương Mộc dẫn mấy cô bé xông vào một căn nhà xưởng, vừa vào bên trong,

bền cảm thấy một luồng hơi nóng xộc vào mặt. Phương Mộc nhìn mấy đường ray trượt bằng thép chạy song song trên nóc nhà và hai cái lò nung nhiệt độ cao bằng điện trở cực lớn, anh nhận ra chỗ này chắc là xưởng đúc thép, vừa ra hiệu cho bốn cô bé tìm chỗ nấp, anh vừa quan sát bốn xung quanh. Anh hét to: "Có ai không?"

Vừa há miệng, một luồng khí nóng bỏng liền xộc ngay vào cổ họng, Phương Mộc ho lên sặc sụa. Nhưng đáp lại anh chỉ là tiếng máy móc âm âm vang lên trong gian xưởng.

Phương Mộc hiểu ra đây là một nhà máy thép vẫn đang sản xuất, nhưng toàn bộ công nhân đã bị dời đi nơi khác, với một mục đích duy nhất, đó là để Phương Mộc và bốn đứa bé chết tại nơi đây.

Không còn thời gian để suy xét nhiều hơn, Phương Mộc quay người đóng chặt cánh cửa lớn của gian xưởng, nhặt một cái xẻng cài vào móc chốt cửa. Vừa làm xong, liền có kẻ đập mạnh bên ngoài cánh cửa sắt, tiếp đó, tiếng đập mỗi lúc một mạnh hơn.

Phương Mộc nhìn xung quanh, đây là một gian xưởng rộng chừng bốn trăm mét, được ngăn làm đôi bằng một bệ xi măng rộng chừng bốn mét. Sắt vụn lung tung khắp xưởng, mấy cái lò thùng để không và mấy cái khuôn lớn chất đống lộn xộn. Bốn cô bé đã mất hút không thấy đâu, có lẽ đã tìm được một chỗ kín nào nấp vào.

Nhiệt độ trong gian xưởng rất cao, mỗi lần hít thở đều cảm giác phổi mình như bị thiêu đốt. Chẳng mấy chốc Phương Mộc đã cảm thấy miệng khô khốc. Quần áo ướt sũng nước sông chưa kịp khô đã lại ướt đầm mồ hôi. Phương Mộc liền cởi luôn áo khoác ra, chỉ mặc mỗi chiếc áo nỉ. Mồ hôi vã ra như tắm, Phương Mộc đưa tay lau mặt, anh trông thấy cái xẻng xuyên giữa móc chốt cửa đã cong lên một cách đáng sợ, khe cửa mỗi lúc một rộng hơn, có thể thấy rõ gương mặt hung hãn của những kẻ đuổi theo.

Bọn chúng là ai?

Lần trước, khi ở trước cửa từ đường, Phương Mộc đã nhìn rõ mặt gần hết đám người làng. Những người này hoàn toàn không phải là người thôn Lục Gia. Như vậy có lẽ bọn chúng là thuộc hạ của kẻ được gọi là "ông chủ Lương".

Nhưng, bọn chúng làm thế nào mà biết được anh sẽ đến nhà máy thép Tự Nguyên?

Phương Mộc không kịp nghĩ tiếp, một tiếng gậy vang lên giòn khốc, thanh cán gỗ của cái xẻng đã gãy đôi, cánh cửa mở toang.

Những kẻ đuổi theo liền xông vào.

Phương Mộc vội nấp vào sau một cái lò thùng, nín thở.

Những kẻ đuổi bắt họ không hề vội vã lục soát, bọn chúng đứng yên ở cửa vài giây rồi mới tiến vào. Cùng với tiếng đế giày cọ sát xuống nền xường, tiếng kéo chốt an toàn của súng ngắn vang lên chói tai.

Đối phương có súng, hơn nữa không chỉ một khẩu.

Phương Mộc chửi thầm một tiếng, anh nhìn khắp xung quanh để tìm vũ khí. Nhưng quanh anh, không có một thứ gì, ngoài sắt vụn. Bỗng anh nhìn thấy một đoạn ống nước mềm oặt.

Đó có lẽ là ống nước cao áp dùng để hạ nhiệt cho lò nung. Phương Mộc ngẫm nghĩ và rón rén bước tới.

Đám người đuổi bắt có tất cả sáu tên, bộ dạng ăn mặc mỗi tên một kiểu, nhưng vẻ mặt đều cảnh giác và lạnh như tiền. Hai tên canh ở cửa, bốn tên còn lại cầm súng, cẩn thận tiến về phía trước lục soát. Diện tích xường không hề rộng, rất ít chỗ có thể ẩn nấp được. Đám người đuổi bắt lập tức xác định mục tiêu, bọn chúng tập trung vào xung quanh mấy cái thùng lò để không và mấy cái khuôn lớn. Một tên nhặt mẫu sắt vụn lên ném mạnh vào một cái thùng lò, "keng" một tiếng, tập tức vang lên tiếng hét thất thanh.

Một cô bé bịt tai nhẩy ra khỏi chiếc thùng lò, trông thấy gã đàn ông vừa ném, sợ hãi đến mức người gàn như nhũn ra ngã xuống đất.

Hắn giơ khẩu súng trong tay lên, mặt lạnh tanh, ngắm trúng vào đầu cô bé.

Đột nhiên, hắn thoáng thấy một bóng người khác xuất hiện, đó là tên người lớn mà ông chủ đã ra lệnh nhất định phải khử bằng được. Thấy Phương Mộc cầm ngang chiếc ống nước, khóe miệng hắn thoáng nét cười giễu cợt. Sao, định chơi trò bắn súng phun nước à?

Tiếp đó, hắn nhìn thấy Phương Mộc mở van vòi nước.

Gần như cùng lúc đó, hắn thấy mặt đau rát. Không phải là nước, mà như hàng nghìn mũi kim thép lạnh toát!

Trong chớp mắt luồng nước cao áp phụt ra xối xả vào mặt khiến hắn hoa mắt chóng mặt, hắn gào to một tiếng, rồi ôm mặt nằm lăn ra đất, máu tươi túa ra qua kẽ ngón tay. Phương Mộc vứt ống nước xuống đất, cúi người nhặt lấy khẩu súng

ngắn của gã, khi anh nhổm người dậy, một tên khác nghe thấy tiếng động liền thò ra nửa người. Phương Mộc không hề do dự, giơ tay bắn liền hai phát, một viên đạn xuyên thủng đùi đối phương. Hắn ngã nhào xuống đất, ôm đùi kêu gào thảm thiết.

Trong giây lát, mấy phát đạn nhằm vào Phương Mộc, anh khom người, kéo cô bé dậy, cuống cuồng nấp vào sau một cái khuôn.

Sau làn mưa đạn chớp nhoáng, đối phương bỗng im hơi lặng tiếng. Trong gian xưởng chỉ còn nghe thấy tiếng kêu rên của hai tên bị thương. Mấy phút sau, tiếng kêu rên trở nên dứt quãng, cùng với đó là tiếng kéo lê vật nặng. Có lẽ là đồng bọn đã kéo chúng ra chỗ khác. Phương Mộc mở hộp đạn, vẫn còn năm viên, cộng thêm một viên ở nòng súng, tất cả chỉ có sáu viên. Nhưng nghĩ đến việc hai tên đã bị đốn gục, Phương Mộc cũng thấy được an ủi ít nhiều. Nghe tiếng động, bốn tên còn lại có lẽ đang ở gần cửa. Hai bên đều cảnh giác khẩu súng trong tay đối phương, không dám manh động. Mặc dù, hai bên đều đang dè chừng thăm dò, nhưng Phương Mộc biết, ưu thế không thuộc về mình.

Tuy đã phanh gấp, nhưng chiếc xe Santana vẫn trượt về phía trước mấy mét mới dừng hẳn lại, Trịnh Lâm nhìn khu nhà xưởng cách đó không xa, ngây người ra mấy giây rồi quay đầu hỏi Triển: "Có đúng là chỗ này không?"

Triển cũng đang nhìn về phía khu nhà xưởng: "Đúng rồi. Anh Nam nói là điện thoại di động của Phương Mộc ở chỗ này, không hề di chuyển đi nơi khác."

Trịnh Lâm trầm ngâm một lúc rồi nói khẽ: "Hải, cậu đi xem thế nào."

Hải vâng một tiếng, mở cửa xe bước xuống, quan sát một vòng xung quanh rồi chạy nhanh về phía nhà máy.

Chỗ đó vừa có tiếng súng nổ, chắc chắn là có chuyện xảy ra.

Trịnh Lâm không rời mắt khỏi khu nhà xưởng đó một giây, anh ta đưa tay lấy thuốc lá trong túi áo, vừa cho tay vào liền cảm thấy vết cào trên mu bàn tay đau nhói.

Mẹ kiếp, con mẹ họ Triệu ghê gớm thật.

Nghĩ đến đó, anh ta quay đầu nhìn cô bé ngồi ở vị trí lái phụ. Cô bé dờ dẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như tâm trạng căng thẳng của những người khác không hề ảnh hưởng đến mình.

Trịnh Lâm ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng hỏi: "Cháu tên là gì?"

Thực ra, anh ta đã hỏi cô bé câu hỏi này không biết bao nhiêu lần. Ngoài ra,

những câu hỏi như "Cháu mấy tuổi rồi?", "Cháu từ đâu đến?", "Cháu có quan hệ thế nào với Phương Mộc?", anh ta đã hỏi suốt dọc đường, nhưng cô bé không chịu hé nửa lời. Thậm chí những câu hỏi ôn hòa hơn một chút như "Cháu học lớp mấy rồi?", "Sau này cháu định làm gì?", cô bé cũng hoàn toàn không có phản ứng gì.

Suốt dọc đường, nét mặt cô bé thậm chí không hề thay đổi, ánh mắt cứ thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa mãi như vậy.

Cho dù cô bé này có liên quan đến vụ án của ông Hình hay không, nếu cô bé cứ im lặng không nói nửa lời như vậy, liệu có làm nhân chứng được không? Nhưng Phương Mộc thương tích đầy mình mới đưa được cô bé về, còn bí mật gửi nó vào cô nhi viện, hẳn là phải có nguyên nhân nào đó.

Trịnh Lâm châm thuốc, rít mạnh một hơi. Cũng không biết liệu cô bé này có cứu được ông Hình hay không?

Bỗng chiếc điện thoại di động trên bàn điều khiển rung lên, Trịnh Lâm vội ấn nút bật loa ngoài.

"A lô!"

"Sếp, em nhìn thấy rồi." Giọng Hải mặc dù nhỏ nhưng rất rõ, "Phương Mộc và mấy đứa bé gái ở bên trong, đối phương có sáu người, một thằng là Kim Vĩnh Dụ, hai thằng đơ rồi, nhưng trong tay bọn nó đều có hàng. Làm thế nào bây giờ?"

"Cậu ở đâu?"

"Em ở cửa sổ phía sau, không có kẻ nào phát hiện được đâu, anh yên tâm." Hải dừng lại một lát, "Sếp, phải làm thế nào bây giờ?"

Trịnh Lâm bắt đầu do dự, anh ta quay đầu nhìn Triển, Triển cũng đang nhìn anh ta, mấy giây sau, khẽ lắc đầu.

Trịnh Lâm khẽ nheo mắt, nhưng vẫn nhìn thẳng vào mặt Triển. Triển biết mình phải đưa ra một lời giải thích.

"Sếp ạ, cả ba chúng ta đều đang bị đình chỉ công tác, nếu còn gây ra vụ gì, chắc chắn là toi luôn." Triển nhẹ nhàng nói: "Hơn nữa, Phương Mộc có quan hệ gì với đối phương, chúng ta cũng không rõ. Nếu không liên quan gì đến vụ của cục trưởng Hình, mà chúng ta mạo hiểm như vậy thì không đáng."

Triển suy nghĩ một lát, rồi nói thêm: "Anh và Hải là anh em của em. Còn Phương Mộc thì không."

Trịnh Lâm quay đầu đi chỗ khác. Triển nói có lý, hơn nữa, đối phương có sáu người, trong tay đều có súng, bên mình chỉ có bốn người, cô bé này chỉ tổ vương chân, khả năng chiến thắng rất mong manh.

Trịnh Lâm cúi xuống chiếc điện thoại nói: "Hải, cậu nấp cẩn thận, chờ lệnh."

"Nhưng, sếp..." Hải có vẻ khó xử, "... Bên trong còn có mấy đứa bé."

"Bây giờ không suy xét được nhiều nữa, cứ để Phương Mộc một mình chống đỡ đã." Trịnh Lâm ngắt lời Hải, "Đợi đánh xong rồi, chúng ta sẽ thu dọn chiến trường."

Đầu kia điện thoại im lặng hồi lâu, mấy giây sau, giọng Hải vọng ra dè dặt: "Sếp?"

Trịnh Lâm cup mắt xuống, chậm chậm nói: "Cứ thế đã, nấp kín, chờ lệnh."

Dứt lời, anh ta ngả người ra sau ghế, nhắm mắt lại.

Đợi trận chiến giữa hai bên kết thúc, có thể đều có thương vong (Trịnh Lâm cố gắng không nghĩ đến khả năng Phương Mộc hoặc mấy đứa bé gái bị bắn chết), tới lúc đó hăng ra tay, đây là cách an toàn nhất. Cho dù không thể nhờ đó mà cứu được ông Hình, thì ít nhất cũng có thể tố cáo Kim Vĩnh Dụ tội cố ý giết người.

Không phải là không hành động, mà là chờ thời cơ.

Có lẽ, nghĩ như vậy có thể khiến lòng mình đỡ day dứt hơn đôi chút?

Không khí trong xe im lặng đến ngạt thở, Trịnh Lâm và Triển đều tránh không nhìn vào mắt nhau, cả hai đều đóng tai lắng nghe động tĩnh từ chiếc điện thoại di động, cố gắng dò đoán tình hình trong khu nhà xưởng qua những âm thanh sột soạt phát ra từ chiếc điện thoại.

Đột nhiên một âm thanh khẽ nhưng rất rõ ràng vang lên trong xe.

"Làm cảnh sát, bắt kẻ xấu."

Trịnh Lâm ngậy người ra. Anh ta quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào cô bé, hỏi: "Cháu vừa nói gì?"

Cô bé vẫn ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề động đậy.

Trịnh Lâm nhìn thẳng vào mắt cô bé, đầu bỗng sôi lên, như thể vừa bị châm một mồi lửa.

Anh ta hoàn toàn không hiểu nổi rốt cuộc cô bé đang nghĩ gì, nhưng anh ta biết, cô bé đã trả lời một câu hỏi của chính mình. Một câu hỏi vu vơ đến nực cười.

"Sau này cháu muốn làm gì?"

Giây lát sau, Trịnh Lâm quay đầu lại, trong lòng thấy thật nhẹ nhõm, như vừa trút được một gánh nặng.

"Làm cảnh sát, bắt kẻ xấu." Anh ta khẽ đọc câu nói đó rồi mỉm cười.

Trịnh Lâm ngẩng đầu, nhìn Triển qua gương chiếu hậu, Triển cũng đang nhìn anh ta, ánh mắt đầy ý chí và kiên quyết.

Trịnh Lâm cúi xuống chiếc điện thoại di động trên bảng điều khiển, nói ngắn gọn:

"Hải, cứu người!"

Gian xưởng đúc thép hết như một chiếc lồng hấp, tạm chìm trong sự im lặng chết chóc. Cả hai bên đều nín thở tập trung cao độ, dè chừng suy đoán vị trí và khả năng hành động của đối phương. Điều Phương Mộc lo lắng nhất không phải là khi nào những kẻ đó bắt đầu tấn công, mà là sự an toàn của ba cô bé còn lại.

Anh khẽ hỏi cô bé vừa nhảy ra: "Các bạn khác đâu?"

Gương mặt cô bé ướt đẫm mồ hôi và nước mắt: "Cháu không biết... vào đến đây là chúng cháu chạy mỗi đứa một nơi rồi..."

Phương Mộc nghiêng răng, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ không có lợi cho mình. Nhưng ngoài cánh cửa lớn, lối ra duy nhất còn lại là những ô cửa sổ cao hơn mặt nền phải đến hai mét. Hiển nhiên là mấy cô bé đó không thể trèo lên được. Bây giờ chỉ còn mỗi cách thăm cầu nguyện cho mấy cô bé đó không bị phát hiện.

Chỉ mấy phút sau, nỗi lo của Phương Mộc đã biến thành sự thật. Máy phát đạn thành linh bắn vào ngay gần Phương Mộc, anh hoảng hốt, thu mình vào sau cái khuôn theo phản xạ. Tiếp đó, anh liền nhận ra, mục đích của đối phương không phải là tấn công, mà để kiểm chế hỏa lực của anh. Có tiếng bước chân dồn dập vang lên, hai tên trong bọn chúng đã rời khỏi cửa, thoát khỏi phạm vi Phương Mộc có thể bắn trúng, bọn chúng lao thẳng về chỗ ẩn nấp của mấy cô bé.

Phương Mộc cuống lên, định liều mạng chạy qua. Nhưng vừa thò ra nửa người, đã bị một loạt đạn bắn tới tấp khiến anh không sao ngẩng đầu lên được.

Đúng lúc đó, một tiếng kêu thất thanh vang lên từ đồng sắt đó, tiếp đó, vang lên một giọng nói khiến Phương Mộc cảm thấy quen thuộc:

"Ra ngay, mau, không tao giết luôn con ranh này!"

Phương Mộc chửi thầm một tiếng, trong lòng đấu tranh dữ dội: Ra, hay không ra?

Nếu ra, tất yếu là sẽ chết; không ra, không nhẽ lại khoanh tay đứng nhìn cô bé

bị giết ngay trước mặt mình?

"Mau lên!"

Vừa dứt lời, tiếng súng liền vang lên. Tiếng kêu thất thanh của cô bé đã chuyển thành tiếng gào khóc thảm thiết.

Phương Mộc nghiêng răng, đứng dậy đi ra khỏi chỗ nấp.

Là Kim Vĩnh Dụ, tay trái hấn túm chặt tóc Điền Tiểu, tay phải cầm khẩu súng chĩa vào đầu cô bé.

"Là mày à?" Nhìn thấy Phương Mộc, Kim Vĩnh Dụ vô cùng kinh ngạc. Người cảnh sát trông thư sinh yếu ớt gập ở trụ sở Công an thành phố hôm đó không ngờ lại to gan như vậy?

Cho dù anh ta là ai, cũng phải khử bằng được.

"Bỏ súng xuống!" Kim Vĩnh Dụ túm tóc Điền Tiểu, hòng súng gí sát vào thái dương cô bé, "Mau lên!"

Phương Mộc nhìn Điền Tiểu, người cô bé gần như lả đi, anh thở dài, giơ tay rút khẩu súng xuống đất.

Thấy Phương Mộc đã không còn vũ khí trong tay, ba tên còn lại đều đứng hết dậy, từ từ tiến sát lại bao vây Phương Mộc.

Kim Vĩnh Dụ mỉm cười, khẩu súng trong tay hấn chĩa thẳng vào Phương Mộc.

Cảnh sát đứng là cảnh sát. Tinh thần chính nghĩa chính là gót chân Asin của cái bọn được coi là bảo vệ chính nghĩa này. Hôm ở Bách Hâm Dục Cung, nếu không vì cứu cái con ranh tên là Lục Lộ, Đinh Thụ Thành đã không phải chết.

Tương tự như vậy, nếu mày có thể nhìn bọn tao giết chết mấy con ranh này, bọn tao cũng không chắc đã khử được mày.

Nhưng Kim Vĩnh Dụ không biết rằng lương thiện không phải là sự hèn nhát mà là sức mạnh!

"Cảnh sát! Bỏ súng xuống!"

Một tiếng gầm thịnh nộ vang lên như sấm. Kim Vĩnh Dụ run bắn người, quay đầu về phía tiếng quát theo phản xạ bản năng, hấn trông thấy hai người đàn ông đang từ cửa xông vào. Người dẫn đầu chính là tay cảnh sát đã bị hấn chơi cho một vố thảm hại.

Kim Vĩnh Dụ kinh ngạc, quay súng về phía tay cảnh sát đó, nhưng hấn không chú ý thấy, Phương Mộc đã lao tới.

Ngay lập tức cả ba người lăn đề vào nhau. Phương Mộc thoáng thấy Trịnh Lâm đang giằng co với một tên, bàn tay cầm súng của đối phương đã bị Trịnh Lâm túm chặt.

Phương Mộc quay người, hét to: "Trịnh Lâm!", rồi nhanh như cắt đá bay khẩu súng trên mặt đất qua. Trịnh Lâm đẩy tên đó ra, nghiêng người lăn sang một bên, nhặt lấy khẩu súng, bắn liên tiếp hai phát vào một gã đang định xông tới ở sau lưng, hấn gục luôn tại chỗ.

Ở phía khác, Triển đang một mình chống chọi với hai tên, một tên thoát được khỏi vòng khống chế của Triển, hấn gờ tay bắn một phát. Triển lão đảo, ngã phịch xuống đất. Đối phương đang gờ tay định bắn tiếp, bỗng nghe thấy có tiếng cửa kính vỡ loảng xoảng phía sau lưng. Hấn bất giác quay đầu lại nhìn, đúng lúc đó một người đàn ông từ trên trời rơi xuống, lao đúng vào người hấn.

Là Hải.

Phía bên này, Kim Vĩnh Dụ vẫn đang vật lộn với Phương Mộc. Phương Mộc mệt bơ phờ sau một đêm chạy trốn, chẳng mấy chốc đã thấy đuối sức. Con dao trên tay vừa lỏng ra một chút, đã bị Kim Vĩnh Dụ đá bay. Kim Vĩnh Dụ không hề muốn tiếp tục giằng co với Phương Mộc, hấn quay người chạy ra phía cửa. Đúng lúc đó, một loạt tiếng súng vang lên, tên bị Phương Mộc bắn vào đùi bị thương nằm ở cửa đang bắn liên tục về phía họ.

Phương Mộc khom người cùng Trịnh Lâm chạy ra cạnh Triển, kéo anh ra đằng sau một đồng khuôn.

Nhìn sang bên kia, Hải đã đốn gục một tên, mặt mũi hấn máu me be bét, nằm rên rỉ trên nền xương. Hải đã đoạt được súng của hấn, nằm bò sát đất sau một chiếc xe đẩy.

Phương Mộc khế thở phào, quay đầu hỏi Trịnh Lâm đang thở dốc: "Sao anh biết tôi ở đây?"

Trịnh Lâm không trả lời Phương Mộc, mặt tái mét nhìn Triển. Triển nằm trên nền xương, tay phải ôm chặt vùng bụng dưới ướt đẫm máu, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra qua kẽ tay.

"Cậu thế nào?"

"Không sao." Triển gượng nhồm người dậy, nửa nằm nửa ngồi, đưa tay sờ ra sau lưng, "Đạn bắn xuyên qua, không chết được đâu."

Phương Mộc nhìn sắc mặt trắng nhợt của Triển, trong lòng trào lên cảm giác

áy này.

"Tôi thành thật xin lỗi, may mà các anh..."

"Mẹ kiếp, dẹp mấy câu tầm phào đó đi!" Trịnh Lâm sốt ruột ngắt lời Phương Mộc, "Mấy đứa bé đâu?"

Phương Mộc thò đầu ra, nhòm ngó khắp xung quanh. Có thể nhìn thấy mấy bàn chân đang run lập cập trong một chiếc thùng lò phía bên tay phải trước mặt.

Thành thùng bằng thép rất dày, đạn bắn vào cũng không hề gì.

"Ở đằng kia." Phương Mộc rụt người lại, chỉ về phía cái thùng lò, "Tạm thời an toàn."

"Bọn chúng ở đâu ra?" Trịnh Lâm khế gật đầu, xé vạt dưới chiếc áo nỉ của mình ra bịt vào vết thương của Triển, "Rốt cuộc là thế nào?"

"Vụ án của anh Hình liên quan đến vụ buôn bán trẻ em xuyên quốc gia. Mấy đứa bé này là nạn nhân, bị nhốt trong động Long Vĩ." Phương Mộc cố gắng nói thật ngắn gọn, "Kẻ cầm đầu đằng sau là một tên họ Lương."

"Ồ." Trịnh Lâm và Triển đột nhiên nhìn nhau, "Đánh trận này quả là không sai!"

Trịnh Lâm như được tiêm thuốc kích thích, lập tức vô cùng phấn chấn. Anh kiểm tra lại súng ngắn, quay đầu nói với Phương Mộc: "Tôi đã báo cảnh sát rồi. Bọn chúng còn ba tên có vũ khí. Tôi, anh, thêm Hải nữa, cậu cứ nằm đây, đừng đi đâu." Triển đang định cố sức ngồi hẳn dậy, Trịnh Lâm khoát tay ngăn Triển lại, "Ba chúng ta đối phó với bọn chúng chắc là ổn."

Đúng lúc đó, Hải đang nấp ở phía bên kia bỗng kêu lên.

"Sếp!"

Trịnh Lâm nhìn qua, thấy Hải đang chỉ tay chếch lên phía trên. Phương Mộc nhìn về phía Hải chỉ, lập tức trợn tròn mắt.

Cái thùng lò nơi bốn cô bé nấp đang di chuyển!

Cái thùng lò đang treo trên ray sắt!

Phương Mộc đang định nhồm người dậy xem thế nào, thì mấy phát đạn dồn dập bắn tới, trúng vào cái khuôn trên đỉnh đầu kêu bong bong.

Phương Mộc và Trịnh Lâm vội nằm bò xuống đất, hai người nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Bọn chúng định làm gì?

Mấy cô bé đang trốn trong thùng lò cũng nhận ra là mình đang bị di chuyển,

chốc chốc lại khẽ kêu lên thất thanh. Mấy phút sau, mấy đứa bé bỗng kêu rất to.

Phương Mộc nghiêng răng, mạo hiểm thò đầu ra lần nữa.

Cái thùng lò đã bắt đầu dốc ngược xuống, đầu có nắp mở đang từ từ hướng xuống dưới, bốn cô bé cuống cuống vùng vẫy, kết quả là lần lượt rơi xuống một cái khuôn lớn ở phía dưới.

Phương Mộc kinh ngạc nhìn xuống bên dưới, cái lò nung nhiệt độ cao bằng điện trở cực lớn đang âm ỉ phát ra tiếng động.

Một cảm giác hoảng sợ chưa từng có lập tức lan khắp người Phương Mộc.

Anh đã biết được ý đồ của đối phương!

Trịnh Lâm thấy Phương Mộc ngây ra, vội kéo anh thấp xuống, hỏi luôn: "Sao thế?"

Toàn thân Phương Mộc run lập cập như bị sốt rét, mãi mới bật được ra vài chữ: "Mấy đứa bé ở trong cái khuôn... thép nóng chảy... bọn chúng định..."

Mặc dù Phương Mộc nói đứt quãng, nhưng Trịnh Lâm vẫn hiểu ra, anh cũng sững sờ ngây ra như bị điện giật. Mấy giây sau, Trịnh Lâm lấy lại bình tĩnh trước, nhưng nỗi hoảng sợ khó xua tan vẫn ánh lên trong mắt.

"Lũ súc vật này!" Trịnh Lâm cầm súng lên định xông ra, nhưng vừa nhòm dậy, một loạt đạn liền chiu chiu bắn tới. Anh đành phải cúi thấp người xuống.

Làm thế nào bây giờ?

Phương Mộc lo lắng suy nghĩ, phải nhanh chóng cứu mấy đứa bé ra khỏi cái khuôn, nếu không, một lát nữa chúng sẽ bị đúc trong thép nóng chảy ở 1500 độ C.

Cái thùng lò tiếp tục bị kéo lên cao, tiếp đó dừng lại ở bên dưới lò nung. Lò nung bắt đầu mở ra, thép nóng chảy đổ rục sôi sùng sục từ từ đổ vào thùng lò.

Trịnh Lâm ngồi dựa dưới nền xưởng, nhìn thép nóng chảy đang đổ xuống như thác, ngực anh phập phồng liên tục vì thở gấp. Bỗng anh gầm lên một tiếng: "Hải, nổ súng!"

Tiếp đó, Trịnh Lâm đứng thẳng dậy, bắn liên tiếp về phía cửa. Gần như cùng lúc đó, Hải nhảy ra khỏi chỗ nắp, giơ súng lên bắn.

Sau loạt đạn tới tấp như mưa bão của cả hai bên, tiếng súng cuối cùng cũng lắng xuống. Hai tên duỗi bắt ngoài cửa đã trúng mấy phát đạn, nằm gục dưới đất. Đạn sượt qua má Trịnh Lâm chảy một vệt máu dài, tay phải của Hải bị trúng đạn. Họ ném khẩu súng đã hết đạn xuống đất, chạy vội về phía chiếc bệ đúc bằng

xi măng.

Tiếng súng vừa lắng, Phương Mộc đã chạy ngay đến bên cạnh chiếc khuôn, anh nhảy lên mặt bệ xi măng, thò đầu nhòm vào trong cái khuôn, lập tức thấy rùng mình ớn lạnh.

Cái khuôn hình trụ dài, đáy hình bán nguyệt, đường kính bên trong khoảng ba mét, nhưng phải sâu hơn bốn mét. Mấy cô bé nép sát vào nhau, tám cánh tay cùng giơ về phía Phương Mộc, nhưng không sao bò ra được.

Phương Mộc nhìn lên đỉnh đầu, cái thùng lò đã đổ đầy thép nóng chảy, đang từ từ trôi gần lại theo ray trượt.

Không còn thời gian để do dự nữa, Phương Mộc nhảy vào trong khuôn, ngồi xổm tựa lưng vào thành khuôn, để một cô bé giẫm lên vai mình, rồi cố gắng nhòm người dậy.

"Chưa đủ!" Tiếng quát của Trịnh Lâm vọng qua đầu, "Cao thêm tí nữa!"

Phương Mộc cảm thấy hai chân đều run lên bần bật, anh cố sức thẳng người dậy, cảm giác cô bé lại cao được thêm một chút.

Vẫn chưa đủ!

Trịnh Lâm đứng bên miệng khuôn với sát xuống, gần như nhào cả nửa người vào trong khuôn, nhưng tay anh vẫn còn cách tay cô bé một đoạn xa.

Phương Mộc vẫn đang nghiêng răng kiên trì, anh không thể thấy được tình hình trên đỉnh đầu mình, nhưng sức nặng trên vai không hề giảm đi nên anh biết Trịnh Lâm và Hải vẫn không thể kéo cô bé lên được.

Làm thế nào đây! Làm thế nào đây! Làm thế nào đây!

Đột nhiên Phương Mộc thấy trước mắt mình tối sầm, một bóng người rơi phịch xuống trước mặt mình. Tiếp đó, "bịch", "bịch" hai tiếng, lại có thêm hai người nữa nhảy vào.

Là Trịnh Lâm, Hải, và cả Triển đang bị thương.

"Phương Mộc, lên đi!"

Phương Mộc do dự, "Anh... có chịu được không?"

"Mẹ kiếp, đừng có hỏi vợ vẫn nữa!" Trịnh Lâm chửi bậy, "Không thì còn cách nào nữa hả? Nhanh lên!"

Phương Mộc nghiêng răng, giẫm lên vai Trịnh Lâm. Trịnh Lâm thở sâu một hơi, đứng bật dậy, rồi bế cô bé, cố sức giơ lên quá đầu. Phương Mộc đón lấy cô bé, lấy hết sức đẩy lên cao để cô bé giẫm lên vai mình. Trọng lượng tăng đột ngột

khiến chân Trịnh Lâm chùng xuống, anh lấy hết sức đứng vững, mặt đỏ tím lên vì gắng gượng.

Cô bé đã nhào được nửa người ra khỏi miệng khuôn, bản năng sinh tồn thôi thúc khiến cô bé ra sức trèo lên... Cuối cùng, cô bé cũng nhảy được ra ngoài!

Phương Mộc chưa kịp mừng rỡ, nhìn cái thùng lò trên đỉnh đầu đang dần tiến gần đến, anh liền quát xuống: "Anh Trịnh, nhanh lên!"

Hải và Triển cũng làm thành một cái thang người. Hải bên dưới, Triển bên trên, theo cách vừa nãy, cô bé thứ hai cũng nhảy được ra khỏi thùng lò.

Độ cao tăng thêm một milimét, sức lực trên người lại bị rút bớt một phần. Mỗi giây trôi qua, những sinh mạng non nớt lại cách xa tử thần thêm được một bước.

Có điều, thép nóng chảy sôi sục trên đầu mỗi lúc một gần hơn.

Cô bé thứ ba, thứ tư.

Cuối cùng, cả bốn cô bé đều thoát được ra khỏi cái khuôn.

Phương Mộc đã hoàn toàn kiệt sức, đôi chân giẫm trên vai Trịnh Lâm run lên bần bật. Anh gắng gượng dựa vào thành thép của cái khuôn, đưa tay cho Triển đã mềm oặt dưới đáy khuôn.

"Cậu bị thương nặng, cậu lên trước đi!"

Triển lơ lơ mở mắt, nhìn bàn tay Phương Mộc, rồi lại nhìn Trịnh Lâm và Hải.

Ba người nhìn nhau cùng bật cười.

"Nhanh lên!" Phương Mộc nhìn lên đỉnh đầu, cái thùng lò đã dừng ở bên trên miệng khuôn, thép nóng chảy đang sùng sục cuộn trào chực đổ ập xuống.

Triển không hề để ý đến lời của Phương Mộc, anh nhích qua, bê một chân Trịnh Lâm, lấy hết sức đẩy lên. Cánh tay bị thương của Hải đã hoàn toàn bất động, anh chùng vai xuống, cánh tay còn lại cố hết sức đẩy Trịnh Lâm lên người mình.

Trịnh Lâm mất thăng bằng chao đảo, Phương Mộc cũng lắc lư theo, nhưng anh cảm giác người mình đã cao lên một chút.

Phương Mộc lập tức hiểu ra ý đồ của họ, anh cuống cuống hét lên: "Không được! Các anh..."

"Im ngay!" Trịnh Lâm đã không còn đủ sức để quát, "Chúng tôi đều kiệt sức cả rồi, không thể cùng thoát ra hết được." Anh dừng lại để thở, "Tôi và hai người

anh em được cùng chết, cuộc đời thế là có ý nghĩa rồi."

Nước mắt trào ra. Cái lò thùng đang chậm chậm dốc xuống trước mặt nhòa đi.

"Anh Trịnh..."

"Đừng nói nữa." Giọng Trịnh Lâm mỗi lúc một nhỏ đi, "Việc của anh Hình... cậu cố gắng!"

Phương Mộc không nói nên lời, anh không nhìn thấy được gương mặt Trịnh Lâm, trước mặt anh Hải và Triển đang đỏ mặt tía tai ráng hết sức, gân xanh trên cổ hằn lên.

Trịnh Lâm quát nhỏ: "Một, hai, a..."

Thật khó có thể tin được rằng tiếng gầm rung chuyển ấy phát ra từ lồng ngực của ba con người sắp chết, cũng thật khó có thể tin được rằng cú đẩy cuối cùng ấy lại có sức mạnh vĩ đại đến thế. Phương Mộc đột ngột cảm thấy cả người mình như bay lên.

Trong tiếng gầm khiến người ta ù tai váng óc ấy, Phương Mộc bị Trịnh Lâm, Triển và Hải ném vọt ra khỏi cái khuôn.

Gần như cùng lúc đó, cái lò thùng hoàn toàn dốc xuống, thép nóng chảy 1500 độ C đổ vào trong khuôn.

Sau khi rơi ngã xuống bệ xi măng, Phương Mộc lập tức cảm thấy rát bỏng sau lưng. Nhiệt độ xung quanh đột ngột tăng lên vài trăm độ. Phương Mộc không dám dừng lại một giây, lăn luôn xuống dưới bệ xi măng, loạng choạng chạy về phía cửa.

Anh không thể quay đầu lại, cũng không dám quay đầu lại.

Khoảnh khắc thép nóng chảy sùng sục trào lên trong không trung, tiếng gầm rung động mây xanh ấy hoàn toàn im bật.

CHƯƠNG 21

NHÂN CHỨNG IM LẶNG

Biên Bình ôm vai, lặng lẽ nhìn Phương Mộc nằm phía bên kia cửa sổ. Anh nằm sấp trên giường, mình trần, hai y tá đang giúp anh thay thuốc. Chỗ bị bỏng sau lưng lộ ra một mảng thịt đỏ, trông vô cùng đáng sợ.

"Trưởng phòng Biên."

Biên Bình nghe thấy tiếng gọi liền quay lại, thấy ở đầu kia hành lang Tiêu Vọng và hai người nữa đang đi về chỗ mình.

"Đây là anh Vương Khắc Cần, phó trưởng Công an chỗ chúng tôi; còn đây là anh Từ Đồng, đội phó đội Cảnh sát hình sự. Đây là trưởng phòng Biên ở Công an tỉnh." Tiêu Vọng giới thiệu từng người với Biên Bình, hai bên cùng bắt tay chào hỏi, Biên Bình hỏi thẳng luôn tình hình hiện tại. Từ Đồng đưa cho Biên Bình một tập tài liệu, để ông vừa đọc vừa nghe.

"Sáng nay chúng tôi nhận được tin báo nói là có vụ bắn nhau xảy ra ở nhà máy thép Tự Nguyên. Chúng tôi lập tức điều động cảnh sát đến hiện trường, phát hiện ra xác chết của ba người đàn ông, ngoài ra còn một người đàn ông và bốn đứa bé gái." Từ Đồng hát hàm về phía Phương Mộc đang ở trong phòng bệnh, "Chúng tôi cũng không ngờ là cậu ấy. Ngoài ra, gần khu vực hiện trường còn phát hiện ra một chiếc Santana màu xanh, trên xe có một cô bé. Chúng tôi đang tiếp tục điều tra các việc khác."

Biên Bình khẽ gật đầu. Lúc này, Phương Mộc đã mặc áo vào, từ phòng bệnh đi ra.

Anh không kịp chào Biên Bình, vội hỏi Từ Đồng: "Mấy đứa bé đâu?"

"Đều ở trụ sở Công an chỗ chúng tôi, anh yên tâm. Chúng tôi đã lấy được thông tin của bốn đứa bé ở phòng Hộ tịch và thông báo cho bố mẹ của chúng rồi. Anh cũng biết, điều tra người chưa thành niên yêu cầu người giám hộ phải có mặt. Vì thế, tạm thời chưa hỏi chúng ngay được, có điều," Từ Đồng nhìn cuốn sổ ghi chép trong tay, "Chúng tôi không tìm được bất cứ thông tin nào về cô bé trên chiếc xe Santana, cũng không biết người giám hộ của cô bé đó là ai."

Thấy Phương Mộc cau mày, Biên Bình nói thêm: "Theo yêu cầu của cậu, tôi

đã đón chị Triệu đến đây, cô bé tên Lục Lộ đó đang ở cùng chị ấy. Vết thương của cậu thế nào?"

"Em không sao." Phương Mộc quay sang Từ Đồng: "Mấy người dân trong thôn Lục Gia huyện Long Vĩ Ao liên quan đến việc cố ý giết người và buôn bán trẻ em xuyên biên giới, kẻ cầm đầu là trưởng thôn Lục Thiên Trường, hai kẻ phạm tội trọng yếu khác là Lục Đại Xuân và Lục Đại Giang, phải nhanh chóng khống chế bọn chúng. Ngoài ra," Anh bổ sung thêm: "Có một người trong thôn tên là Lục Hải Yến, cần bảo vệ cô ấy cẩn thận."

Mặc dù thiết bị định vị GPS đã chìm xuống đáy dòng sông ngầm cùng với chiếc ba lô, nhưng Phương Mộc nhớ lại và nói cho Từ Đồng biết vị trí đại khái của chỗ đó.

"Chỗ đó đã từng là nơi nhốt những đứa bé gái bị bắt cóc để đem bán, khi cần thiết, có thể đưa mấy đứa bé đó đến để xác nhận."

Cần gấp rút bắt tay vào việc, Từ Đồng và phó trưởng Công an Vương vội vàng cáo biệt, Tiêu Vọng cũng tích cực tình nguyện cùng hỗ trợ. Vừa đi được mấy bước, Tiêu Vọng liền bị Phương Mộc gọi lại.

"Hôm nay... có ai gọi điện thoại cho anh không?" Phương Mộc để ý quan sát nét mặt Tiêu Vọng.

"Có." Tiêu Vọng đáp rất dứt khoát.

"Ai vậy?" Phương Mộc lập tức cảm thấy tim mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Cậu chứ còn ai nữa." Tiêu Vọng ngơ ngác không hiểu, "Không phải là cậu gọi điện bảo tôi và trưởng phòng Biên đến còn gì?"

"Ồ." Phương Mộc nghĩ một lát, trong lòng cảm giác như được an ủi, nhưng lại có chút nghi hoặc, anh vẫy tay chào Tiêu Vọng: "Không có việc gì. Anh vất vả quá!"

Xem ra không có ai nhặt được chiếc vỏ chai trôi trên dòng sông ngầm. Như vậy, tại sao bọn Kim Vĩnh Dụ lại biết được hành tung của mình?

Trong hành lang chỉ còn lại Phương Mộc và Biên Bình.

"Bắt được Kim Vĩnh Dụ chưa?"

"Đã triển khai lùng bắt ở cả thành phố C và thành phố S." Biên Bình nói: "Sớm muộn cũng sẽ bắt được hắn." Ngẫm nghĩ một lúc, ông lại hỏi: "Hôm nay có phải là cậu báo cảnh sát không?"

"Không phải là em. Điện thoại di động của em hỏng rồi." Về mặt Phương Mộc u ám, anh lắc đầu: "Là anh Trịnh và hai đồng đội của anh ấy."

"Hả? Ý cậu là còn Trịnh Lâm, Phùng Nhược Hải và Triển Hồng?" Biên Bình nhìn quanh, "Họ ở đâu?"

"Lúc anh ở hiện trường, có thấy một cái khuôn đổ đầy thép nóng chảy không?"

Giọng Phương Mộc bỗng lạc đi.

"Sao?" Biên Bình mở tập tài liệu trong tay ra, trong một tấm ảnh hiện trường hiện ra một lò thép nung chảy đang tỏa ra hơi nóng.

"Anh Trịnh, Hải và Triển..." Phương Mộc nhìn thoáng qua tấm ảnh rồi nhắm chặt mắt lại, "... trong đó."

Tập tài liệu trong tay Biên Bình rơi bịch xuống đất, ông trợn tròn hai mắt, nhìn chăm chăm vào Phương Mộc, dường như hoàn toàn không hiểu được những gì anh nói.

Một lúc lâu sau, Biên Bình mới cúi xuống nhặt tập tài liệu lên, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi mặt Phương Mộc, ông hỏi rành rọt: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngồi trên chiếc ghế dài của bệnh viện, Phương Mộc kể lại chi tiết toàn bộ sự việc cho Biên Bình nghe. Biên Bình là một người tốt bụng nhân hậu, thường không thể hiện tâm trạng ra ngoài mặt. Nhưng sau khi nghe Phương Mộc thuật lại, những cảm xúc kinh hoàng, vui mừng, phẫn nộ, đau khổ lần lượt hiện rõ trên gương mặt ông.

Nghe xong, Biên Bình ngồi im lặng một lúc rất lâu, rồi đột ngột đứng bật dậy.

"Cậu cần được nghỉ bao lâu nữa?"

"Dạ?" Phương Mộc ngạc nhiên nhìn ông bạn già tốt bụng, giờ đây trông ông hệt như vị phật Kim Cương đang nổi giận lôi đình, "Không, em không cần nghỉ."

"Đi thôi. Còn rất nhiều việc phải làm." Biên Bình quay người sỏi những bước mạnh, "Nhất định phải bắt bọn chúng trả giá."

Công tác điều tra khẩn trương bắt đầu. Chưa đến một ngày, đã có một phần kết luận điều tra và kết quả kiểm nghiệm vật chứng. Đã điều tra ra thân phận của ba xác chết ở hiện trường, chúng đều là những kẻ thất nghiệp ở thành phố S, đã từng có tiền án tiền sự. Phát hiện ra tất cả năm khẩu súng ở hiện trường, bắn ra một lượng đạn. Trên một khẩu súng có vân tay của Phương Mộc, vết vân tay trên

hai khẩu súng khác trùng hợp với vân tay của hai trong số ba xác chết. Chưa xác định được vết vân tay trên hai khẩu súng còn lại là của ai, hơn nữa lại chồng chéo lên nhau. Theo lời của Phương Mộc, vết vân tay trên một khẩu súng chắc chắn là của Kim Vĩnh Dự. Việc lấy tư liệu đối chiếu đang được tiến hành ở thành phố C.

Chỉ có Phương Mộc biết, hai dấu vân tay còn lại là của Trịnh Lâm và Hải.

Lò thép nóng chảy cuối cùng cũng nguội hẳn. Khối thép đúc được công nhân lấy ra khỏi khuôn, để ngoài sân nhà máy thép Tự Nguyên. Khối thép thô ráp khổng lồ nhìn đôn hậu chất phác, dường như đã hoàn toàn quên mất mình đã từng nuốt chửng ba người cảnh sát trong giây lát. Phương Mộc đi quanh khối thép một vòng, đưa tay sờ lên bề mặt thép thô ráp. Cảm giác lạnh loát. Anh ghé sát tai vào khối thép, dường như vẫn còn nghe rõ tiếng tim đập thình thịch của họ. Nhưng, tất cả còn có ích gì nữa, khối thép vẫn lặng lẽ đứng im, giống như những sinh mạng đã bị nó giam hãm trong đó.

"Thật không thể tin được." Biên Bình đã đứng cạnh Phương Mộc từ lúc nào, "Ba con người bằng xương bằng thịt, thế mà..."

Một lúc lâu sau, Phương Mộc thở dài, khẽ hỏi: "Tình hình bên đó thế nào?"

"Ông chủ nhà máy thép tên là Bàn Trung Tài, 44 tuổi, theo lời của công nhân nhà máy thép, hôm đó chính là hắn đã đuổi toàn bộ công nhân của nhà máy đi nơi khác." Biên Bình đưa cho Phương Mộc một tấm ảnh, Phương Mộc nhìn một lúc liền nhận ra đó chính là tên đuổi bắt đã bị anh bắn vào đùi.

"Hắn ở đâu?"

"Đang chạy trốn." Biên Bình nói ngắn gọn, nhưng giọng vô cùng kiên quyết, "Nhưng cũng như Kim Vĩnh Dự, chắc chắn sẽ không thể chạy thoát được."

Đến tối, lần lượt có được thông tin phản hồi từ các nguồn. Có tin tốt, có tin xấu. Bố mẹ bốn cô bé đều đã lần lượt đến thành phố S. Công an thành phố sắp xếp cho họ và con gái mình ở trong một khách sạn, đồng thời cử người đến giám sát, bảo vệ. Dự tính ngày hôm sau là có thể tiến hành điều tra mấy đứa bé. Nhóm bắt người đã khống chế được cả Lục Thiên Trường và mấy gã người làng, nhưng họ đều được dân làng chứng minh là không có mặt tại hiện trường.

Lục Hải Yến bị thương bên ngoài, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng. Còn về nơi nhốt giam nằm trong động nham thạch, mặc dù cảnh sát đã tìm thấy, nhưng có người đã quét dọn sạch hiện trường, nên không phát hiện ra bất cứ chứng cứ nào có giá trị.

Di thể của Trịnh Lâm, Hải và Triển là vấn đề lớn nhất. Mặc dù họ đang bị đình chỉ công tác, nhưng Phương Mộc vẫn quyết tâm phải để cho họ được coi là đã hy sinh khi đang làm nhiệm vụ.

Tuy nhiên, mặc dù vô cùng thất vọng, Biên Bình cũng đành phải cho Phương Mộc biết, với trình độ khoa học hiện có, rất khó chứng minh được Trịnh Lâm và hai đồng đội đã bị đúc trong khối thép, vì nhiệt độ cao tới 1500 độ C rất có khả năng đã làm đứt chuỗi sắp xếp của ADN, không thể tổ hợp lại được.

Không sao. Không sao. Phương Mộc nghiêng rặng để tự an ủi.

Nếu lấy được lời khai của bốn cô bé, tất cả mọi chuyện rồi sẽ sáng tỏ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phương Mộc, Biên Bình cùng Tiêu Vọng đến trụ sở Công an thành phố S. Kì quặc là trụ sở Công an thành phố thường ngày tấp nập người, giờ lại vô cùng vắng lặng, chỉ có mấy cảnh sát ở lại trực. Phương Mộc kiên nhẫn chờ đến tám giờ, không thể ngồi chờ được lâu hơn nữa, anh liền đứng dậy đi đến đội Cảnh sát hình sự. Từ Đồng không có ở đó. Quay sang văn phòng trưởng Công an, cả trưởng và phó Công an đều đi vắng. Phương Mộc bực bội, gọi điện cho Từ Đồng và phó trưởng Công an Vương, nhưng cả hai đều tắt máy.

Biên Bình cũng thấy bất thường, liền bảo Phương Mộc và Tiêu Vọng lập tức đến khách sạn nơi mấy đứa bé và bố mẹ chúng đang trọ, còn mình ở lại trụ sở Công an chờ tin.

Suốt dọc đường, dự cảm bất an trong lòng Phương Mộc càng lúc càng rõ, anh liên tục giục Tiêu Vọng lái xe nhanh hơn. Khi đến khách sạn, Phương Mộc xông thẳng lên tầng 4, vừa bước vào hành lang, anh lập tức cảm giác mọi thứ tối sầm. Không thấy bóng dáng những cảnh sát phải bảo vệ ở đây đâu.

Phương Mộc nghĩ thầm không ổn rồi. Anh vội vã sải bước đến trước một căn phòng, kinh ngạc phát hiện ra cánh cửa phòng chỉ khép hờ. Anh và Tiêu Vọng lập tức nhìn nhau, Tiêu Vọng rút súng ngắn ra, Phương Mộc đẩy mạnh cánh cửa phòng, Tiêu Vọng lập tức xông vào.

Một tiếng kêu "ôi mẹ ơi" vang lên, một nhân viên phục vụ quảng chiếc máy hút bụi, ngồi phịch xuống đất.

Phương Mộc ngậy người ra, nhìn lại trong phòng, ngoài nhân viên phục vụ không còn ai.

"Khách trọ trong phòng này đâu?"

Nữ nhân viên phục vụ vẫn chưa hoàn hồn, Phương Mộc hỏi liền hai lần, chị

ta mới run rẩy đáp: "Đã... đã trả phòng rồi."

"Cái gì?" Phương Mộc trợn tròn mắt.

Tiêu Vọng cất súng đi, nói luôn ba số phòng rồi hỏi "Khách trọ ở những phòng này đâu?"

"Đều trả phòng cả rồi, tôi vừa quét dọn xong mấy phòng đó." Nữ nhân viên phục vụ đứng dậy, "Tình hình cụ thể thế nào thì tôi không rõ, anh hỏi quày tiếp tân xem."

Câu trả lời của quày tiếp tân là: Khoảng sáu giờ sáng nay, những cảnh sát canh gác ở khách sạn vội vã rời đi, sau đó bố mẹ mấy đứa trẻ lần lượt đưa chúng xuống làm thủ tục trả phòng, không rõ họ đi đâu.

Đầu óc Phương Mộc trống rỗng, hai tay đặt trên mặt bàn quày tiếp tân, không nói được câu nào. Tiêu Vọng bình tĩnh lại trước, anh lập tức gọi điện thoại cho Biên Bình, bảo ông hỏi xem tại sao cảnh sát phụ trách canh gác lại rời đi.

Một nhân viên phục vụ khách sạn nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân vài lần, rồi lên tiếng hỏi: "Xin lỗi, có phải anh họ Phương không?"

Phương Mộc ngạc nhiên, vội gật đầu.

"Anh là cảnh sát?"

"Vâng, sao thế?"

Nhân viên phục vụ liền lấy từ bên trong ra một tờ giấy đưa cho Phương Mộc, "Sáng nay, có một cô bé đưa cho tôi, bảo tôi nhất định phải đưa cho một cảnh sát họ Phương, chắc là anh."

Phương Mộc cầm lấy tờ giấy, mở ra. Đó là một tờ giấy ghi chép của khách sạn, trên giấy có viết mấy dòng chữ, nét chữ viết ngoáy, nhìn là biết lúc viết rất vội.

Phương Mộc mới đọc lướt qua, người đã run lên bần bật. Anh khom người, đầu gục xuống mặt quày phục vụ, cổ họng bật ra một âm thanh tựa như quát ai đó, như thể có gì đang mắc kẹt trong khí quản.

Tất cả mọi người đều sững sờ, Tiêu Vọng vội đỡ Phương Mộc, liên tiếp hỏi: "Cậu sao thế, có sao không?"

Phương Mộc đẩy Tiêu Vọng ra, mặt tái nhợt đi ra ngoài khách sạn.

"Đi, về trụ sở Công an thành phố!"

Chiếc xe Jeep phóng như gió vào trong sân trụ sở Công an thành phố S, xe chưa dừng lại hẳn, Phương Mộc đã nhảy xuống, lao lên tầng 3, ngoặt vào hành

lang, phóng thẳng vào phòng họp ở cuối hành lang.

Căn phòng họp rộng mênh mông chỉ có Biên Bình, chị Triệu và Lục Lộ. Thấy Phương Mộc đột ngột xông vào, cả ba người đều giật mình, vội đứng dậy. Phương Mộc hằm hằm không nói không rằng, giật lấy tập tài liệu trong tay Biên Bình, rồi túm lấy Lục Lộ kéo dậy hết như túm một con gà con, mặc kệ cho cô bé giãy giụa, anh lôi thẳng cô bé sang phòng Thẩm vấn.

Chị Triệu ngơ ngác không hiểu gì, cuống quýt ngăn Phương Mộc, nhưng không làm sao được, Phương Mộc đã gần như đang trong trạng thái điên cuồng. Anh khóa trái cửa, để mặc Biên Bình và chị Triệu ở bên ngoài, tiếp đó đặt Lục Lộ ngồi trên một chiếc ghế, rồi lôi từ trong tủ ra một tập biên bản lời khai, ném lên bàn.

"Ai đưa cháu đến thành phố C, Lục Thiên Trường hay là Lục Đại Xuân?"

Lục Lộ sợ đến mức toàn thân run lấy bẫy, thu mình rúm ró trên chiếc ghế dài, hoảng sợ nhìn Phương Mộc.

"Ai đưa cháu đến Bách Hâm Dục Cung?"

Phương Mộc dường như không nghe thấy tiếng gõ cửa âm âm của chị Triệu và Biên Bình, anh thậm chí không để ý thấy Lục Lộ không hề trả lời câu hỏi của mình. Anh cứ thế điên cuồng viết vào biên bản lời khai, miệng hỏi liên tục như thể bị ma nhập.

"Ngoài Cảnh Húc ra, cháu còn bị những kẻ nào cưỡng hiếp?"

"Còn những ai bị nhốt cùng cháu, có biết tên các bạn ấy không?"

"Bọn chúng có nói là sẽ bán các cháu đi đâu không?"

"Trong số những người cháu từng gặp, có ai họ Lương không?"

...

Phương Mộc đột ngột ném tập biên bản lời khai lên bàn, tập biên bản lời khai dày cộp tung ra, bay xuống đất mỗi nơi một tờ. Anh túm chặt tóc mình, hai khuỷu tay chống xuống bàn, bật ra mấy chữ qua kẽ răng, như thể đang khuyên bảo chính mình:

"Đừng như vậy, bình tĩnh một chút... Đừng như vậy..."

Nhưng, điều đó hoàn toàn không có tác dụng gì. Mấy giây sau, Phương Mộc lại đập mạnh tập tài liệu giật từ tay Biên Bình xuống bàn. Ánh mắt anh đờ đẫn, những ngón tay như bị co giật, thoăn thoắt mở tập tài liệu, miệng lẩm bẩm không rõ lời:

"Được, cháu không muốn nói phải không? Được..."

Anh giơ ảnh một nghi phạm lên, mặc dù nhìn về phía Lục Lộ, nhưng trước mắt anh chỉ là một khoảng hư vô.

"Có biết người này không?"

Lục Lộ ra sức tựa ra sau, như muốn chui vào trong thành ghế, người run lấy bầy.

"Không biết hả? Được." Phương Mộc ném tấm ảnh xuống, miệng lẩm bẩm như không thể kìm chế được nữa, "Không sao, không sao..."

Anh lại cầm một tấm ảnh khác lên, nét mặt đại đi: "Còn người này? Có biết không? Được... còn người này?"

Mỗi tấm ảnh dừng lại trong tay Phương Mộc đều chưa đến một giây, anh dường như rất sốt ruột muốn lấy được lời khai từ cô bé theo ý mình, nhưng lại không hề cho Lục Lộ thời gian để suy nghĩ.

Biên Bình và chị Triệu đã đẩy được cánh cửa phòng Thẩm vấn ra, sững sờ nhìn Phương Mộc như bị ma nhập.

Tất cả số ảnh nhanh chóng được "nhận diện" xong, trên bàn, trên mặt đất, chỗ nào cũng thấy ảnh và tài liệu rơi lung tung. Phương Mộc nhìn chăm chăm vào cô bé đang sợ hãi đến tột độ trước mặt mình, hơi thở dồn dập khiến lồng ngực Phương Mộc phập phồng.

Bỗng anh đột nhiên gầm lên: "Sao cháu không nói gì hả?!"

Vừa dứt lời, Phương Mộc liền đứng bật dậy, đưa tay túm lấy cổ cô bé!

Chưa kịp chạm tay vào cô bé, anh đã bị chị Triệu dang tay tát bóp vào mặt.

"Cậu làm cái gì thế hả?" Chị ôm lấy Lục Lộ, phẫn nộ chất vấn Phương Mộc.

Phương Mộc bị tát vẹo mặt sang một bên, tiếng gầm khi nãy biến thành tiếng nước nở.

Biên Bình cảm thấy nhói lòng, ông đưa tay kéo vai anh, "Phương Mộc, bình tĩnh một chút..."

"Bình tĩnh? Em bình tĩnh thế nào được? Tất cả nhân chứng đều không còn, nếu nó vẫn tiếp tục không mở miệng..." Gương mặt Phương Mộc đã đầm đìa nước mắt, anh chất vấn Biên Bình, như thể ông chính là người gây ra toàn bộ sai lầm.

"Ba đồng đội của em đã chết! Ba người!" Mắt Phương Mộc lồi ra một cách đáng sợ, anh gầm lên tuyệt vọng: "Họ thậm chí không còn lấy một mảnh xương!"

Sau tiếng gầm của Phương Mộc, phòng Thẩm vẫn im lặng đến ngạt thở. Chi Triệu kinh ngạc nhìn Phương Mộc, không thốt ra được câu nào nữa.

Một cuộn giấy vo viên từ tay Phương Mộc rơi xuống đất.

Biên Bình nhặt cuộn giấy lên, mở ra, khế đọc:

"Chú Phương, có người đưa cho bố cháu rất nhiều tiền. Nhà cháu sẽ chuyển đến ở một vùng rất xa. Lập tức đi ngay. Cảm ơn ba chú cảnh sát không biết tên."

Nghe đến câu cuối cùng, Phương Mộc không kìm lòng được nữa, anh òa khóc.

CHƯƠNG 22

SỰ HY SINH CỦA CHIẾN SĨ CẢNH SÁT

Công an thành phố S giải thích: Năm giờ sáng hôm nay, khoảng hơn hai trăm công nhân tập trung trước cổng nhà máy thép Tự Nguyên phản đối việc đóng cửa nhà máy, yêu cầu chính phủ phát trợ cấp sinh hoạt. Lãnh đạo tỉnh hết sức quan tâm đến việc này nên đã yêu cầu Công an thành phố S điều động toàn bộ lực lượng đến duy trì trật tự tại hiện trường, tránh để sự việc diễn biến trầm trọng hơn.

Toàn bộ cảnh sát phụ trách bảo vệ khách sạn cũng bị điều đi.

Từ Đồng nói xong liền nhìn vào mặt phó trưởng Công an Vương, không nói thêm gì nữa.

Phương Mộc, Biên Bình và Tiêu Vọng ngồi trên ghế, cùng im lặng. Sự việc đã đến nước này, cũng không còn gì để nói nữa. Sự im lặng ngột ngạt bao trùm lấy căn phòng. Một hồi lâu sau, phó trưởng Công an Vương đằng hắng trong cổ họng, rồi lên tiếng: "Chúng tôi không ngờ lại gây ra trở ngại cho công việc của các anh. Song, thi hành mệnh lệnh là nhiệm vụ của cảnh sát... Lần sau chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức phối hợp."

Có lẽ cảm thấy những lời nói khách sáo kiểu lãnh đạo đó không thể làm nguôi cơn giận của đối phương, Từ Đồng ngẫm nghĩ một lát rồi lấy thuốc lá ra chia cho mọi người, chỉ có Tiêu Vọng cầm lấy điếu thuốc, Biên Bình hằm hằm xua tay chặn lại, Phương Mộc nhìn trân trân vào góc tường, hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Từ Đồng lúng túng, tự châm thuốc, hút được nửa điếu bèn lên tiếng: "Tôi coi các anh như anh em trong nhà, mặc dù không nắm được tình hình cụ thể của vụ án, nhưng tôi hoàn toàn tin lời các anh. Trong cuộc sống, nhiều việc không thể theo ý mình, lệnh của lãnh đạo tỉnh, chúng tôi biết là có vấn đề, nhưng cũng không dám chống đối không thi hành."

Vừa nói, Từ Đồng vừa đi đến trước mặt Phương Mộc, cúi thấp người, đặt tay lên vai anh, nói một cách chân thành: "Người anh em, đừng trách anh, chúng ta vẫn còn phải tiếp tục sống với nghề này, đều cùng cảnh trên có bố mẹ già, dưới có

con nhỏ, nếu làm ngược lại ý cấp trên, sự nghiệp của chúng ta tiêu tan cũng chẳng hề gì, nhưng sẽ liên lụy đến cả gia đình."

Từ Đồng coi như đã lòi hết gan ruột ra để nói. Nét mặt Biên Bình dịu đi phần nào, ông kéo tay Phương Mộc và Tiêu Vọng đứng dậy cáo từ. Đi đến cửa, bỗng Phương Mộc quay người lại: "Tôi có một yêu cầu."

Phó trưởng Công an Vương và Từ Đồng đồng thanh đáp: "Cậu cứ nói."

Phương Mộc nói rành rọt: "Tôi muốn đưa đồng đội của mình về."

Bốn nhân chứng quan trọng "mất tích", nhân chứng cuối cùng là Lục Lộ tuyệt nhiên không mở miệng, khiến toàn bộ công việc điều tra rơi vào bế tắc. Việc duy nhất có thể làm là tiếp tục đuổi bắt Kim Vĩnh Dụ và hai nghi phạm đã bỏ trốn khỏi hiện trường. Hai ngày sau, gã bị Phương Mộc bắn bị thương bằng súng nước cao áp bị bắt trong một bệnh viện, mắt trái của nghi phạm đã hoàn toàn mất thị lực, mắt phải chỉ còn 0.05. Người này vẫn đang được điều trị tại bệnh viện, không hề mở miệng, tạm thời không thể lấy được lời khai. Nhưng căn cứ vào bằng chứng hiện có, hoàn toàn có thể khởi tố tên này. Về Lục Thiên Trường và hai người còn lại của thôn Lục Gia, do có bằng chứng ngoại phạm của dân làng, hơn nữa không có nhân chứng ngược lại, nên sau khi hết hạn tạm giam, chỉ có thể thay đổi biện pháp cưỡng chế, chuyển thành cho bảo lãnh tại ngoại chờ xét xử hoặc giám sát tại nơi cư trú. Nếu vẫn không tìm được bằng chứng, chỉ còn cách để bọn chúng nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Còn Phương Mộc, với tư cách là một trong những đương sự, lại không hề bị điều tra hoặc bị hạn chế điều gì. Đây là vấn đề khó hiểu nhất, đồng thời cũng dễ giải thích nhất. Đối với một số lãnh đạo cấp trên, sự thật của vụ án đã rất rõ ràng. Thái độ của họ đối với Phương Mộc vừa để trấn áp, đồng thời cũng nhằm xoa dịu, mục đích duy nhất là: Để Phương Mộc dừng lại ở đó!

Nhưng sự việc đã đến nước này, Phương Mộc làm sao có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra!

Suốt mấy hôm nay, tiếng gầm của Trịnh Lâm, Hải và Triển cứ văng vẳng bên tai Phương Mộc. Mỗi khi anh cảm thấy nhụt chí vì quá mệt mỏi, tiếng gầm đó lại vang lên vô cùng rõ ràng, như để nhắc mình: Tất cả còn chưa kết thúc, còn phải tiếp tục chiến đấu.

Có điều, bây giờ Phương Mộc đúng là đã rơi vào tình thế đơn thương độc mã.

Về sự việc xảy ra ở dòng sông ngầm và nhà máy thép Tụ Nguyên, có người

biết rõ, có người biết loáng thoáng, nhưng thật đáng ngạc nhiên, thái độ của họ đều nhất loạt như nhau: Né tránh. Thế lực của đối phương ghê gớm thế nào, Phương Mộc đã cảm nhận được một cách sâu sắc, những người khác cũng âm thầm lĩnh hội. Nhóm điều tra chỉ còn trên danh nghĩa, mặc dù không nói ra mồm, nhưng ai cũng mong vụ án của ông Hình mau chóng kết thúc, không phải dính líu đến nữa, rồi ai nấy quay trở lại với cuộc sống bình yên của mình.

Trên thế giới có vô số những kẻ đen đủi, chẳng qua lần này đến lượt Hình Chí Sâm.

Hơn nữa, vì vụ này mà mất đi Trịnh Lâm, Hải và Triển. Không ai muốn tiếp tục chuốc thêm phiền phức, ôm rơm rậm bụng.

Tất cả mọi người đều cảm lạnh trước tội ác, cảm lạnh như cái động nham thạch, cảm lạnh như dòng sông ngầm. Cho dù biết rằng có dòng chảy ngầm dưới mặt nước phẳng lặng ấy, cũng vờ như không thấy.

Việc điều tra của Phương Mộc vô cùng khó khăn.

Lúc ở bên dòng sông ngầm, Lục Đại Xuân đã từng nhắc đến một người là "ông chủ Lương." Người này chắc là phần tử cầm đầu của toàn bộ tổ chức, Kim Vĩnh Dụ cùng lắm là nhân vật thứ hai. Hơn nữa, khách sạn Thành Loan và nhà máy thép Tụ Nguyên nhất định đều có liên quan đến hắn. Thông thường, thông tin về kẻ cầm đầu của những tổ chức tội phạm đều nằm trong tay cảnh sát, nhưng lần này lại không có bất cứ thông tin gì về người này. Có thể thấy được khả năng che đậy của hắn tinh vi đến mức độ nào.

Tình hình như vậy, chỉ còn cách điều tra qua các mối quan hệ xã hội của Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài, có lẽ có thể tìm ra được thân phận của hắn.

Phương Mộc huy động toàn bộ các mối quan hệ xã hội có khả năng phát huy tác dụng của mình, cả trong giới cảnh sát và trong xã hội đen. Mặc dù có sự giúp đỡ của Biên Bình, nhưng mọi người hầu hết đều né tránh không nói thật, vì vậy thông tin có được từ các nguồn chính thống vô cùng ít ỏi.

Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài bề ngoài đều là thương nhân làm công việc kinh doanh, đều có hoạt động thương mại riêng. Nhưng theo tình hình cảnh sát nắm được, cả hai người này đều hoạt động ngầm trong xã hội đen, hơn nữa đều là nhân vật tai to mặt lớn. Sau trận chiến ở nhà máy thép Tụ Nguyên, những tổ chức do Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài cầm đầu gần như đã tan rã. Song, tất cả các manh mối đều dừng lại ở đó, không có bất cứ thông tin nào về ông chủ

đứng đằng sau hai tên này.

Thông tin do gã Quý cung cấp mặc dù chưa được chứng thực, nhưng vẫn có giá trị hơn tư liệu của cảnh sát. Theo lời anh ta, Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài mặc dù ở hai thành phố khác nhau là C và S, nhưng đều hoạt động dưới sự chỉ huy của một ông chủ lớn. Tên này tai mắt thấu trời, có gốc rễ vững chắc ở cả trong giới xã hội đen và quan chức chính phủ. Hơn nữa, thế lực của Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài ở hai thành phố cũng là nhờ tên này giúp đỡ gây dựng nên. Nhưng hoạt động của hắn vô cùng kỳ bí, những người có thể liên lạc trực tiếp với hắn đếm được trên đầu ngón tay, hầu hết các thành viên trong tổ chức thậm chí còn không biết họ tên thật của hắn, chứ đừng nói là từng tận mắt nhìn thấy hắn. Có điều, gã Quý dò hỏi qua nhiều nguồn cũng có chút hiệu quả, nghe nói, ông chủ lớn đằng sau này đúng là họ Lương, có tự mở một công ty, kinh doanh những lĩnh vực gì không rõ, chỉ biết là có liên quan đến vận tải.

Hai chữ "vận tải" đã mách nước cho Phương Mộc. Cho dù là đưa những đứa bé bị hại đến động Long Vĩ hay là chuyển ra nước ngoài, cũng đều cần phương tiện giao thông loại lớn và an toàn. Lần đầu tiên đến thôn Lục Gia, anh đã thấy chiếc xe tải mà Lục Đại Xuân và Lục Tam Cường lái, lúc đó, mấy cô bé bị bắt cóc đang bị nhốt trong thùng xe.

Toàn bộ quá trình buôn bán trẻ em về cơ bản có thể chia ra thành các khâu: lừa bắt, bắt cóc, bán, đưa đón, chuyển giao. Trong quá trình này, việc vận chuyển vô cùng quan trọng, cũng là mắt xích dễ xảy ra tình huống khó lường nhất. Theo tình hình nắm được hiện tại, "ông chủ Lương" là một kẻ cực kỳ cẩn thận, cho nên, hắn chắc chắn sẽ rất coi trọng khâu vận chuyển, thậm chí có khả năng đích thân phụ trách việc này.

Trưởng phòng Ngụy, người đứng đầu phòng Thông tin cục Quản lý đường cao tốc của tỉnh, đập điện thoại, nhìn cậu thanh niên đang gân cổ đỏ mặt tía tai trước mặt, trong bụng không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Cậu là cháu của trưởng phòng Biên à?"

"Vâng." Phương Mộc lấy trong túi ra hai gói thuốc lá Trung Hoa vỏ mềm, đặt lên bàn, trưởng phòng Ngụy vờ vịt từ chối mấy câu rồi nhét vào ngăn kéo.

"Ái chà, không cần khách sáo, có phải việc gì lớn đâu."

"Sao lại không phải là việc lớn?" Vẻ mặt Phương Mộc càng căng, "Trưởng phòng Ngụy, anh em mình đều là đàn ông, trên đầu đội mũ kiêu gì cũng không

sao, nhưng bị cấm sừng thì không thể chấp nhận được!"

"Đừng nóng." Sự việc không liên quan đến mình, trưởng phòng Ngụy nhẹ nhàng nói: "Có việc gì tôi giúp được, cậu cứ nói."

"Em chỉ muốn biết là có phải là cái loại khốn nạn đó đã lái xe đi cùng thẳng chó chết đó đến thành phố S không?" Phương Mộc nghiêng chặt răng, "Còn nói dối em là về nhà mẹ đẻ."

"Việc này thì dễ thôi." Trưởng phòng Ngụy dập tắt đầu thuốc lá, đứng dậy đưa Phương Mộc đến phòng giám sát.

Ông ta vừa bảo nhân viên lấy đoạn băng video giám sát, vừa hỏi Phương Mộc: "Biển số xe vợ cậu là bao nhiêu nhỉ? Chúng tôi tìm giúp cậu."

Phương Mộc lộ vẻ lúng túng, "Trưởng phòng Ngụy, em tự tìm được không?"

"Cũng được." Trưởng phòng Ngụy cười thầm, bị cấm sừng mà còn sĩ hão.

Phương Mộc tìm thấy đoạn băng video hôm mình đến thôn Lục Gia lần đầu, anh ước chừng thời gian chiếc xe tải đi qua trạm thu phí, rồi chăm chú theo dõi màn hình.

Vì lúc đó anh không để ý biển số chiếc xe tải, lúc ra khỏi núi thì bị Lục Đại Xuân bịt chặt đầu bằng chiếc áo khoác, nên Phương Mộc không thể dựa vào đặc điểm chiếc xe tải để phân biệt. Phương Mộc lần lượt ghi lại biển số từng chiếc xe, tâm trạng tươi tỉnh hơn một chút. Mặc dù phạm vi điều tra vẫn rất rộng, nhưng ít nhất cũng có chút manh mối.

Đúng lúc chuẩn bị tắt đoạn máy ghi hình, Phương Mộc thấy đột nhiên xuất hiện một chiếc xe từ thành phố S ngược về trông rất quen mắt. Anh vội ghi lại biển số chiếc xe đó, rồi lật giở cuốn sổ ghi chép biển số xe trong tay, đúng là cách đây không lâu chiếc xe này có đi qua trạm thu phí.

Phương Mộc cau mày, căn cứ vào thời gian để suy luận, chiếc xe này không thể quay ngược lại ngay sau khi đến thành phố S. Như vậy khả năng lớn nhất là chiếc xe đã ngoặt vào đường quốc lộ giữa chặng, mặt khác nếu muốn đến núi Long Vĩ thì nhất định phải đi qua con đường đó. Nếu chiếc xe tải này chính là chiếc xe mà Phương Mộc đã ngồi hôm đó, thì vẫn có vấn đề cần làm rõ. Chiếc xe tải đi theo đường quốc lộ, vào trong núi Long Vĩ, thẳng tiến đến thôn Lục Gia, rồi đưa những cô bé bị bắt cóc vào động Long Vĩ. Thời gian cần thiết cho cả quá trình này vượt xa thời gian như trong cuốn băng ghi hình giám sát.

Có thể, đây là hai chiếc xe biển số hoàn toàn giống nhau, dừng lại ở một điểm

nào đó trên đường để đổi xe? Chỉ có duy nhất cách này, mới giải thích được tại sao chiếc xe có thể quay ngược lại trong thời gian ngắn như vậy.

Phương Mộc khoanh đấm vào biển số của chiếc xe đó.

Thời gian gần đây, Lương Tứ Hải như già đi đến chục tuổi. Không chỉ đầu óc mệt mỏi, sức khỏe giảm sút, mà dường như khả năng tư duy cũng kém đi rất nhiều. Bàn Trung Tài đang xúc động nói gì đó với Lương Tứ Hải, nhưng hần chốc chốc lại nghĩ vẫn vợ đi đâu.

Nửa năm gần đây không hiểu là làm sao nữa? Các loại phiền toái cứ dồn dập gõ cửa. Đầu tiên là bị cảnh sát cài vào một thằng điệp viên, may mà có nội ứng, nhưng đã mất rất nhiều sức lực mới dẹp yên được thằng đó; vốn cứ nghĩ là việc khử cái lão cảnh sát họ Hình dễ như trở bàn tay, nhưng cuối cùng lại phải tiêu một đồng tiền, mà cho đến tận bây giờ vẫn chưa giải quyết triệt để; Bách Hâm Dục Cung không dùng được nữa, khách sạn Thành Loan cũng không thể tiếp tục sử dụng, giờ đây đến cả nơi bí ẩn nhất là động Long Vĩ cũng đã bị lộ...

Nghĩ đến đó, Lương Tứ Hải liếc nhìn chiếc điện thoại di động của mình. Khi nãy, Lục Thiên Trường vô cùng tức giận gọi điện thoại đến: Tay con trai ông ta đã bị tàn phế hoàn toàn, kẻ tội đồ chính là khẩu súng Lương Tứ Hải đưa. Bản thân Lương Tứ Hải cũng phải thừa nhận hẳn đã không suy nghĩ thấu đáo trong việc này. Hẳn vốn cho rằng Lục Thiên Trường và người của ông ta hoàn toàn không cần dùng đến súng, cũng không muốn mạo hiểm đi mua một khẩu súng quân dụng nhập cảnh lậu, vì thế, đã mua vài khẩu súng đen ở chợ đêm do Long Hoa chế tạo. Không ngờ, nòng súng đã nổ tung vào đúng lúc quan trọng, khiến lòng tin và việc hợp tác giữa Lục Thiên Trường và hẳn vợ vụn, đồng thời để cho gã cảnh sát nhiều sự đó may mắn trốn thoát.

Đúng, chính là gã cảnh sát tên là Phương Mộc đó. Sự xuất hiện của anh ta, khiến Lương Tứ Hải không chỉ thiệt hại nghiêm trọng về kinh tế, mà còn hao binh tổn tướng. Nhất là trận chiến trong nhà máy thép Tự Nguyên, chưa kể đến việc chết và bị thương mấy người, Lương Tứ Hải đã buộc phải chi ra một khoản tiền lớn để lo lót trên dưới, mới có thể thoát thân. Cú này khiến Lương Tứ Hải suy yếu trầm trọng. Nhưng đây vẫn chưa phải là điều khiến Lương Tứ Hải điên đầu nhất. Tiền còn có thể kiếm lại được, người cũng có thể tìm được. Nhưng con đường kiếm tiền một khi bị đứt đoạn sẽ rất khó nối lại. Vết rạn giữa Lương Tứ Hải và Lục Thiên Trường không thể hàn gắn lại được nữa, buộc phải tìm ra một

nơi khác để làm "lòng"; bên mua nước ngoài vô cùng bất mãn về sự việc lần này, rất có khả năng sẽ tìm một người khác thay thế.

Hiện thực là như vậy. Bình an vô sự, mọi người cùng phát tài. Một khi đã xảy ra chuyện, bên mua nước ngoài sẽ bỏ rơi hẳn, còn hẳn thì bỏ rơi Lục Thiên Trường.

Tất cả những việc này, đều là do gã cảnh sát khôn kiếp đó gây ra.

Nét mặt Lương Tứ Hải đột ngột tối sầm. Kim Vĩnh Dụ vẫn im lặng bên cạnh từ nãy, liền ngăn Bành Trung Tài đang liên mồm lái nhải. Hẳn tự cho là mình rất hiểu Lương Tứ Hải, trong thời điểm khó khăn này, tốt nhất là đừng để ông chủ nổi cáu.

Thực ra những lời kêu ca của Bành Trung Tài không hề lọt vào tai Lương Tứ Hải. Có điều, cho dù không nghe, Lương Tứ Hải cũng biết đối phương đang làm nhảm về chủ đề gì gì.

Một là tiền, hai là một lời đảm bảo về tương lai.

Lương Tứ Hải kéo ngăn kéo, lôi ra hai chiếc phong bì đã chuẩn bị sẵn từ trước, ném lên mặt bàn.

"Đây là hai cái thẻ, mỗi cái năm trăm nghìn tệ, mấy hôm nữa tôi sẽ đưa hai chú đi đâu đó tạm lánh một thời gian, đợi tình hình lắng xuống rồi trở về."

Bành Trung Tài nhìn Kim Vĩnh Dụ, tập tễnh một chân xông lên trước, cầm lấy một chiếc phong bì nhét vào túi áo.

Kim Vĩnh Dụ do dự một lúc, rồi cũng cầm lấy chiếc phong bì. Tám thẻ ngân hàng nhỏ bé nặng tựa nghìn cân.

Đợi tình hình lắng xuống, có thể là một hai năm, cũng có thể là tám đến mười năm. Đến khi đó, kể cả có quay về được, đại ca lừng lẫy một thời, cũng chỉ còn cách dè chừng sắc mặt người khác để kiếm miếng ăn.

Bành Trung Tài không nghĩ nhiều thế, hẳn lên tiếng hỏi: "Sếp ạ, em đi chuyến này, con trai em, và mấy mục vợ của em thì làm thế nào?"

"Chuyện này chú cứ yên tâm." Lương Tứ Hải mỉm cười, "Tôi sẽ chăm sóc chu đáo."

Nói là chăm sóc, thực ra là con tin. Nếu hai tên này làm bất cứ việc gì bất lợi đối với Lương Tứ Hải, người nhà bọn chúng sẽ phải gánh chịu hậu quả.

Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài đều hiểu rõ điều này, người trong giang hồ, không tự quyết định được việc cho mình, đã dấn thân vào nghề này, lúc cần nhin

phải nhin, lúc cần dừng tay, phải dừng tay. Nhưng Kim Vĩnh Dụ vẫn có chút gì đó không cam tâm, hần nghĩ một lúc rồi thẽ thọt hỏi: "Sếp ạ, sau này nếu về được, hai anh em em... sẽ sắp xếp thế nào?"

"Việc sau này, để sau này tính." Lương Tứ Hải lập tức trả lời: "Chỉ cần người còn đó, chú không phải lo những cái khác. Tôi chắc chắn không để các chú thiệt."

Đó cũng chỉ là một câu sáo rỗng, nhưng đã nói đến nước này, Kim Vĩnh Dụ cũng không dám yêu cầu Lương Tứ Hải bảo đảm thêm điều gì nữa, đành đứng dậy cáo từ.

Thực ra không phải là Lương Tứ Hải chưa suy xét đến việc này. Hai tướng đắc lực nhất đều không còn cách nào khác, đành phải chạy trốn, nhưng tổ chức không được tan rã, buộc phải đưa một người khác lên.

Lương Tứ Hải trầm thờ dài một tiếng, người đó thực ra là phù hợp nhất, nhưng giữ hần ở vị trí hiện tại sẽ có tác dụng hơn. Con trai mình mặc dù không tài cán gì, nhưng bây giờ đành phải giao phó việc quan trọng cho người nhà.

Đã lên sẵn kế hoạch, nhưng Lương Tứ Hải không vội sắp xếp. Vì còn một việc bắt buộc phải làm ngay bây giờ.

Phương Mộc đem ba mươi sáu biển số xe thu thập được giao cho phòng Quản lý giao thông điều tra. Cơ quan trực thuộc và chủ nhân của ba mươi sáu chiếc xe nhanh chóng được tìm ra. Điều khiến Phương Mộc phấn chấn nhất là, trong số đó, có một công ty vận tải mà người đại diện pháp lý họ Lương, chiếc xe bị nghi ngờ làm giả biển số thuộc về công ty này.

Lương Tứ Hải, nam, 49 tuổi, người thành phố C, đại diện pháp lý của công ty vận chuyển hàng hóa Tiệp Phát. Quy mô của công ty vận chuyển hàng hóa Tiệp Phát không lớn, chỉ có sáu chiếc xe cùng một số nhân viên, vốn điều lệ cũng chỉ có vài trăm nghìn tệ. Theo biên bản lưu trữ của phòng Quản lý hành chính công thương, công ty này hoàn tất đầy đủ thủ tục, nộp thuế đúng quy định, không có những hành vi phạm pháp hay vi phạm quy định.

Mặc dù bề ngoài, công ty này hoàn toàn không có tí vết gì, nhưng Phương Mộc vẫn quyết định phải tìm hiểu xem thực hư ra sao.

Công ty vận chuyển hàng hóa Tiệp Phát nằm ở một khu đô thị cũ, mặt tiền rất nhỏ, lọt thỏm giữa những cửa hàng tạp hóa và gara sửa chữa ô tô xung quanh. Công ty này chỉ có một tòa nhà văn phòng hai tầng và một khoảnh sân sau để đỗ xe. Phương Mộc giả vờ mua hàng ở một cửa hàng thực phẩm chín phía đối diện,

lặng lẽ liếc nhìn cánh cổng đóng kín của công ty Tiệp Phát. Một người bộ dạng như nhân viên bảo vệ ngồi sau ô cửa kính, trông nhàn tản, nhưng thực chất luôn cảnh giác cao độ. Phương Mộc nghĩ một lát, rồi đứng dậy vòng ra sau bãi đỗ xe. Ở đó có một tòa nhà dân cư năm tầng. Phương Mộc leo lên nóc tòa nhà, mở ô cửa sổ ở chiều nghỉ, lấy kính viễn vọng ra quan sát tòa nhà văn phòng và bãi đỗ xe của công ty.

Trong tòa nhà văn phòng không đông người, thỉnh thoảng mới thấy có bóng người thoáng xuất hiện ở hành lang. Tất cả các ô cửa sổ đều có treo màn sáo, và đều kéo kín mít. Phương Mộc quan sát một lúc, không có thu hoạch gì, liền hướng tầm nhìn về phía bãi đỗ xe.

Vài chiếc xe tải đỗ trong bãi, chiếc xe mang biển giả cũng hiện ngang nằm trong số đó. Ngoài ra, còn có một chiếc xe minibus cũ kĩ. Biển số của chiếc xe rất bẩn, bám đầy bụi và vết dầu. Phương Mộc điều chỉnh độ phóng đại của chiếc kính viễn vọng, đang định nhìn kĩ số của chiếc xe, thì cánh cửa sau của tòa nhà văn phòng đột nhiên mở ra, một người bộ dạng giống như nhân viên bảo vệ đi ra, quan sát tình hình xung quanh một lúc rồi vẫy tay về phía cửa sau, mấy người khác liền nối đuôi nhau đi ra.

Phương Mộc nín thở theo dõi.

Mặc dù người đó đội mũ lưỡi trai và đeo kính đen, nhưng Phương Mộc có thể khẳng định hẳn chính là Kim Vĩnh Dự. Nhìn qua người bên cạnh, mặc dù cũng nguy trang kín mít như Kim Vĩnh Dự, nhưng nhìn dáng đi kéo lết một chân của hắn, cũng biết đó là Bành Trung Tài, kẻ đã bị thương vì phát súng của anh.

Loáng một cái, cả mấy tên đã chui lên chiếc xe minibus. Còn gã bảo vệ thì chạy ra lối vào bãi đỗ xe, mở cánh cổng sắt cho bọn chúng.

Phương Mộc cảm thấy máu nóng trong người dồn hết lên đỉnh đầu, anh nhét chiếc kính viễn vọng vào trong ba lô, rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới tòa nhà. Đến lúc anh lao được ra ngoài đường, chiếc xe minibus đã mất hút. Vừa lao tiếp về phía trước hai bước, Phương Mộc liền nhận ra gã bảo vệ ở trước bãi đỗ xe đang nhìn mình ngạc nhiên. Anh nghiêng rặng, chạy về bến xe buýt cách đó không xa, giả vờ như đuổi theo một chiếc xe buýt vừa nổ máy.

Mọi người trên xe ngạc nhiên nhìn anh chàng thanh niên đang thở hổn hển, không phải vì sự vội vã của anh ta, mà vì những giọt nước mắt trên mặt anh ta.

Phương Mộc không hề để ý đến những lời xì xầm xung quanh mình, bên tai anh vẫn văng vẳng tiếng hét đột ngột âm vang ấy.

Phương Mộc gần như thức trắng đêm, anh tổng kết lại toàn bộ những thông tin thu thập được trong những ngày vừa rồi, và viết thành một bản báo cáo chi tiết. Mặc dù hiện tại mọi lối ra trên toàn thành phố đều được kiểm soát nghiêm ngặt, tạm thời không cần lo lắng về việc Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài trốn thoát ra khỏi thành phố, nhưng nếu thời gian kéo dài, sẽ khó tránh được sơ suất. Vì vậy, buộc phải nhanh chóng triển khai điều tra hoạt động của Lương Tứ Hải, chỉ cần tập trung tinh thần, chắc chắn sẽ tìm ra manh mối.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phương Mộc vội vã đến trụ sở Công an thành phố. Anh đẩy cửa phòng trưởng Công an, Biên Bình đang nói chuyện gì đó với trưởng Công an.

Phương Mộc không còn tâm trí nào để nói chuyện phiếm, anh khẽ gật đầu chào Biên Bình, rồi đặt chiếc ba lô xuống mặt bàn, đưa tay lấy tài liệu.

"Giám đốc, tôi có việc cần báo cáo với anh..."

Phương Mộc không chú ý thấy nét mặt Biên Bình và trưởng Công an đều u ám.

"Vụ án của anh Hình liên quan đến một tổ chức buôn bán trẻ em xuyên biên giới, tổ chức này..."

"Phương Mộc," Biên Bình đột ngột lên tiếng, ông nhìn thẳng vào mắt Phương Mộc, nói rành rọt từng tiếng: "Anh Hình mất rồi."

Phương Mộc run bắn người, bàn tay lập tức dừng lại. Mấy giây sau, anh cúi đầu lấy tập tài liệu ra, đặt lên bàn.

"Kẻ cầm đầu đứng đằng sau tổ chức này là một người tên là Lương Tứ Hải, hắn đã đăng ký thành lập một công ty vận chuyển hàng hóa, địa chỉ là..."

"Phương Mộc, anh Hình mất rồi." Cơ mặt Biên Bình run lên, ông cũng đang cố gắng kìm chế cảm xúc trào dâng trong lòng.

Phương Mộc không ngẩng đầu nhìn Biên Bình, tay anh vẫn tiếp tục lật giở tài liệu, anh dường như không hề nghe thấy lời của Biên Bình, giọng mỗi lúc một cao, như muốn nói át tiếng Biên Bình.

"Địa chỉ ở số 184 đường Châu Giang, công ty vận chuyển hàng hóa Tiếp Phát..."

"Phương Mộc, bình tĩnh lại..." Biên Bình ấn chặt tay Phương Mộc, "Cậu bình

tĩnh lại."

Phương Mộc hát tay Biên Bình ra, nói như hét: "Lương Tứ Hải lừa bắt thiếu nữ chưa thành niên trong nước, sau đó..."

Đã át được tiếng của anh chưa, có phải là anh giả vờ không nghe thấy, có phải những điều anh nói chưa từng xảy ra?

"Đủ rồi!" Phó giám đốc Vương đột nhiên đứng bật dậy, "Bây giờ nói những điều này đã không còn ý nghĩa gì nữa, lo chuẩn bị hậu sự cho anh Hình đi."

Phương Mộc thôi không nói nữa, trân trân nhìn trưởng công an, rồi lại nhìn Biên Bình, vẻ mặt như cố rặn ra một nụ cười: "Đừng có đùa nữa... Bây giờ... không phải là lúc đùa..."

Anh hết nhìn Biên Bình lại nhìn giám đốc công an, mắt ánh lên sự van xin, như thể hy vọng giây tiếp theo đối phương sẽ nở nụ cười rồi vỗ vai mình bảo: "Ngốc ạ, bọn tớ đùa đấy, không ngờ cậu sợ đến mức này."

Cuối cùng, ánh mắt Phương Mộc trở nên u ám, đầu gục xuống, tay đỡ lật giở tập tài liệu trên bàn một cách vô thức, miệng lẩm bẩm như thể nói một mình: "Làm sao có thể... Anh ấy vẫn chờ em... sắp có kết quả rồi..."

Phương Mộc đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn Biên Bình như muốn ông làm chứng, run run hỏi: "Đúng không?"

Biên Bình quay mặt đi, ông không nỡ nhìn vào mắt Phương Mộc.

"Việc này kết thúc ở đây." Giám đốc Sở nhật một tập tài liệu trên bàn lên, "Anh Hình đã mất, tất cả đều kết thúc. Tiếp tục điều tra cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tôi đã mất ba nhân viên cấp dưới, tôi không thể mất thêm được nữa. Cậu cậu cậu không sao chứ?"

Câu cuối cùng là nói với Phương Mộc, vì trưởng công an nhìn thấy sắc mặt anh đột nhiên tái nhợt, người lão đảo.

Chưa dứt lời, Phương Mộc đã đổ ập xuống đất.

Sáng sớm ngày hôm nay, trại giam thành phố D xảy ra một vụ án nghiêm trọng. Năm tù nhân bị giam giữ đánh lộn, dẫn đến một người chết, hai người bị thương nhẹ.

Người bị chết là Hình Chí Sâm, nguyên phó trưởng Công an thành phố C.

Nghe nói, có mấy tù nhân đã chứng kiến toàn bộ quá trình đánh lộn. Theo lời họ, Hình Chí Sâm đã lời qua tiếng lại với một tử tù họ Khang bị giam cùng phòng vì người này nghiện rượu khi ngủ, dẫn đến việc đánh lộn. Ba tù nhân khác

xông vào can, không ngờ Hình Chí Sâm không phân biệt phải trái, đánh họ bị thương. Trong khi đánh nhau, Hình Chí Sâm bị tử tù họ Khang đâm bị thương, gục xuống đất, sau khi dẹp yên sự việc, giám thị trại giam đã nhanh chóng đưa Hình Chí Sâm đến bệnh viện cấp cứu, nhưng cuối cùng vì bị đứt động mạch, mất quá nhiều máu gây ra sốc mất máu dẫn đến tử vong.

Hung khí khiến Hình Chí Sâm tử vong là chuỗi một chiếc bàn chải đánh răng đã mài nhọn. Tên tù nhân họ Khang thừa nhận mình đã đâm chết Hình Chí Sâm. Khi hỏi về động cơ phạm tội, hắn chỉ trả lời vồn vện mấy chữ: "bị kích động nhất thời."

Do sự thật về vụ án rõ ràng, chứng cứ đầy đủ xác đáng, cảnh sát đã chuyển giao vụ án cho viện kiểm sát thẩm tra khởi tố. Còn về vụ án giết người ở khách sạn Thành Loan, vì nghi phạm Hình Chí Sâm đã chết nên hủy án. Được sự đồng ý của gia đình người chết, hai ngày sau khi xảy ra vụ án, di thể Hình Chí Sâm đã được đưa đến hỏa táng tại nhà tang lễ Long Phong.

Buổi truy điệu hôm đó vô cùng vắng vẻ, chỉ có vài người đến tiễn đưa. Hàn Vệ Minh vội vã từ Thẩm Dương đến, ngoài ông và Biên Bình túc trực bên cạnh Dương Mẫn, những người khác đều chỉ cúi đầu vái mấy vái, nói vài câu rồi nhanh chóng ra về. Nếu Tiêu Vọng không chủ động ở lại sau khi nói lời chia buồn, có lẽ nỗi đau khổ trong lòng Dương Mẫn còn tăng thêm bội phần.

Do trước khi chết Hình Chí Sâm vẫn là nghi phạm, các phòng ban có liên quan đều từ chối yêu cầu mặc quân phục cảnh sát cho di hài ông. Hình Chí Sâm chỉ được mặc bộ comle, yên lặng nằm trong chiếc quan tài thủy tinh. Dương Mẫn không cam tâm, cứ bê suốt một quân phục cảnh sát trên tay, cho dù ông Hình không được mặc, cũng phải để ông hỏa táng cùng với bộ quân phục. Giám đốc Sở đến vào lúc lễ đưa tiễn di hài Hình Chí Sâm sắp kết thúc. Ông đứng trước mặt người bạn già đã cùng chiến đấu nhiều năm, trình trọng vái ba vái. Tiếp đó, ông bước đến trước mặt Dương Mẫn, không nói câu nào, lặng lẽ bắt tay chị, rồi quay người vội vã rời đi.

Khi Dương Mẫn mở lòng bàn tay, nước mắt chị rơi xuống lã chã.

Trong tay chị là tám thẻ cảnh sát ông Hình đã giao nộp khi bị bắt.

Suốt từ lúc buổi lễ truy điệu bắt đầu, Biên Bình cứ liên tục ngóng ra ngoài, nhưng người đáng lẽ phải có mặt nhất mãi không thấy đến. Thỉnh thoảng quay đầu lại, ông cũng bắt gặp ánh mắt nghi hoặc hết như vậy của Dương Mẫn và Hàn

Vệ Minh. Cuối cùng, không nén được nữa, Biên Bình kéo Tiêu Vọng ra một bên hỏi: "Cậu có thấy Phương Mộc không?"

"Không." Tiêu Vọng nhàn nhàn vẻ bất lực, "Suốt mấy hôm nay em không liên lạc được với cậu ấy."

Biên Bình cau mày. Từ sau hôm ngắt lịm ở phòng giám đốc Sở, Phương Mộc mất hút, không thấy tăm hơi. Điện thoại di động lúc nào cũng tắt. Có thể hiểu được sự đau khổ và phẫn nộ của anh, nhưng hôm nay là buổi đưa tiễn ông Hình, cho dù thế nào, Phương Mộc cũng phải xuất hiện.

Thời gian thuê phòng truy điệu đã hết, nhân viên nhà tang lễ cũng đến giục mấy lần, nhưng Dương Mẫn mãi không chịu gặt đầu, không vì lí do khác, chỉ là muốn được nhìn ông Hình thêm một lần trước khi ông hóa thành một đám tro xám.

Nhưng giây phút từ biệt cuối cùng cũng phải đến.

Nhân viên nhà tang lễ sốt ruột cho di hài ông Hình lên xe đẩy, chuẩn bị đưa đến phòng hỏa táng. Dương Mẫn vội vàng đặt bộ quân phục và tấm thẻ cảnh sát lên ngực ông. Đang định nắm tay ông lần cuối, chiếc xe đã bị đẩy đi. Dương Mẫn bỗng ý thức được, lần này thật sự là vĩnh biệt. Người đàn ông cao lớn, ít cười, thường cau mày khi nói chuyện ấy, không bao giờ được gặp lại nữa.

Hoang mang sợ hãi, tuyệt vọng, day dứt, đau khổ tiếc thương...

Tất cả mọi cảm xúc bỗng cùng lúc trào lên trong lòng Dương Mẫn, tim chịch lại đau nhói, nổi đau lan tỏa khắp cơ thể. Nỗi đau xé tâm can ấy khiến chị vừa định đưa tay ra nắm chặt lấy ông Hình thì trước mắt bỗng tối sầm.

Dương Mẫn ngã ngực xuống đất.

Giữa lúc Biên Bình và mấy người thảng thốt kêu lên, một bóng người vụt tới. Một tay đỡ lấy Dương Mẫn, tay kia túm chặt chiếc xe đẩy.

Biên Bình giật mình kinh ngạc.

Người trước mắt có đúng là Phương Mộc không?

Ông không bao giờ ngờ tới, chỉ trong hai ngày một con người có thể gầy rộc đi như vậy, ông cũng không bao giờ ngờ tới, một thanh niên tốt bụng ôn hòa, thậm chí còn hơi bẽn lẽn lại có thể toát lên khí chất dữ dội đến thế.

Phương Mộc không nói không rằng, đưa mắt ra hiệu cho Biên Bình đỡ Dương Mẫn đã ngắt lịm đi. Sau đó, anh quay người chăm chú nhìn ông Hình đang nằm trên xe đẩy.

Ông Hình, người ngồi ở phòng bảo vệ trường Đại học Sư phạm chăm chăm nhìn vào anh bằng ánh mắt mệt mỏi nhưng sắc nhọn.

Ông Hình, người đứng cùng anh ngoài ban công lúc nửa đêm, quan sát thành phố này dưới chân mình.

Ông Hình, người chở đầy chăn bông trên chiếc xe đạp, lấy tiền bắt anh đưa cho Liêu Á Phàm.

Ông Hình, người đeo chiếc còng số tám, mặt đầy thương tích vẫn mỉm cười đòi anh đưa thuốc lá.

Em sẽ làm một việc vì anh, cho dù có phải trả cái giá thế nào.

Biên Bình và Tiêu Vọng đỡ Dương Mẫn đi ra khỏi phòng truy điệu, Hàn Vệ Minh lôi điện thoại di động ra gọi điện thoại cấp cứu. Bỗng tiếng xe điện từ sau lưng vọng tới. Biên Bình bất giác quay đầu lại, Phương Mộc khi nãy còn đứng bên chiếc xe đẩy, giờ đã mất hút, không thấy tăm hơi.

CHƯƠNG 23

SỰ THẬT

Trong căn phòng VIP ở khách sạn Đỉnh Nguyên, đèn bật sáng rực, gian phòng rộng thênh thang bày rất ít đồ trang trí, ngoài một chiếc bàn ăn, là một sân khấu nhỏ ở đầu phía bắc của phòng. Mấy thanh niên nam nữ uốn éo lắc lư một cách khoa trương trong tiếng nhạc cuồng nhiệt mê loạn, những chỗ kín trên cơ thể thấp thoáng ẩn hiện sau mấy mảnh vải ít ỏi đến mức đáng thương.

Khung cảnh khiêu khích đầy kích thích đó không hề thu hút những người ngồi bên bàn ăn, họ im lặng chăm chú nhìn những cô gái đang nhảy nhót trên sân khấu với thái độ cứng nhắc đến mức nực cười. Thỉnh thoảng lại có người vờ uống rượu hoặc châm thuốc, len lén nhìn trộm Lương Tứ Hải đang ngồi trên ghế dành cho khách quan trọng.

Lương Tứ Hải rất thoải mái, thậm chí giãn người ngồi chăm chú xem mấy cô gái, nhưng hẳn biết rõ những người xung quanh đang quan sát mình. Hẳn hiểu nỗi nghi hoặc của họ. Mấy sự cố ngoài dự tính thời gian trước đã làm sức mạnh của hắn suy yếu đi nhiều, bây giờ quả thật không phải là lúc ăn mừng. Có điều con trai hắn yêu cầu nhất định phải tuyên bố lên chức trong một buổi lễ chính thức, mặt khác Lương Tứ Hải cũng muốn tìm một dịp thích hợp để mọi người cùng vui vẻ, khích lệ tinh thần anh em.

Hơn nữa, cái lão cảnh sát gây ra mọi sự phiền toái đã được giải quyết triệt để.

Đúng lúc đó, cửa mở ra, một thanh niên cao to lực lưỡng dắt một cô gái cao ráo bước vào, vừa đi vừa vẫy tay chào mọi người, vẻ đầy đắc ý.

Những người ngồi bên bàn ăn lần lượt đứng dậy chào, chỉ có Lương Tứ Hải vẫn ngồi yên không động đậy. Tự đáy lòng, hắn thấy cách làm khoa trương của thằng con trai vô cùng phản cảm, rồi kết tội ngay cho cô gái bên cạnh nó.

Chọn đứa con gái nào không được, lại chọn ngay một đứa diễn viên, sao với chả giảng. Cái kiểu tiệc tùng này chắc cũng là học đòi theo con bé này.

Có điều dù sao nó cũng là con trai hắn, hơn nữa, chính nó đã tính kế khử lão cảnh sát đó trong trại giam. Về tình về lý, Lương Tứ Hải đều phải đưa nó lên chức.

Lương Tứ Hải hơi cúi người ra trước, mời mọi người ngồi xuống, rồi khoát tay ra hiệu tắt nhạc, bảo đám vũ nữ đi ra.

Gian phòng yên tĩnh trở lại, mấy cặp mắt đều chăm chú nhìn mặt Lương Tứ Hải. Lương Tứ Hải cụp mắt xuống, chậm rãi uống một ngụm trà, mỉm cười đảo mắt nhìn những người xung quanh một lượt.

"Những việc xảy ra thời gian trước, tôi không nói, mọi người cũng rõ." Lương Tứ Hải dừng lại một lát, "Chúng ta gặp một chút phiền toái, tổn thất mất mấy người."

Căn phòng im bật. Lương Tứ Hải ngồi thẳng người dậy, tiếp tục nói: "Nhưng không sao. Tí việc con con như vậy không đủ để cản trở chúng ta. Mọi người cứ tiếp tục làm việc, tiếp tục phát tài. Có điều, anh Kim và anh Bành tạm thời phải lánh ra ngoài một thời gian. Vị trí của họ phải có người thay thế."

Lương Tứ Hải ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn là ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía mình, hắn bèn chỉ vào một thanh niên đang nhấp nhồm chờ đợi.

"Giới thiệu với các vị một người mới, cũng là con trai tôi." Hắn cao giọng hơn một chút, "Lương Trạch Hạo."

Lương Trạch Hạo đã gần 30 tuổi, hôm nay có lẽ là thời khắc vinh quang nhất trong đời hắn. Những người xung quanh khom mình cúi đầu nịnh nọt tung hô hắn là đại ca đã đành, ngay cả ông bố trước nay vẫn coi thường con trai, cũng liên tục nhìn hắn với ánh mắt đầy kì vọng.

Từ nay trở đi, thiên hạ là của ta rồi. Ta không còn là thằng công tử vô tích sự để cho người ta bề ngoài tỏ vẻ kính trọng, nhưng sau lưng lại cười nhạo nữa, ta sẽ trở thành đại ca đứng đầu thành phố này, trong tương lai, ta còn phải trở thành đại ca của cả tỉnh, không, cả nước!

Trong đầu Lương Trạch Hạo hiện lên toàn là viễn tưởng hoành tráng về tương lai, lại thêm những lời tâng bốc nịnh nọt giả tạo của những người khác, khiến người hắn như muốn bay lên. Lương Trạch Hạo liên tục nâng cốc, chẳng mấy chốc đã bắt đầu say.

Nhưng điều đó không hề làm hắn bỏ qua ánh mắt tình tứ của cô nàng vũ nữ dẫn đầu.

Mặc dù Bùi Lam ở bên cạnh, nhưng tiếng nhạc vừa dứt, Lương Trạch Hạo đã chệnh choáng bước tới, lấy ra một xấp bạc một trăm tệ nhét vào trong áo ngực

của cô gái. Cô gái cười giòn tan, nhìn hấn âu yếm đưa tình. Lương Trạch Hạo nói nhỏ: "Phòng nghỉ." Cô gái hiểu ý, lại liếc Lương Trạch Hạo một lần nữa, rồi quay người đi bước đi.

Lương Trạch Hạo quay trở lại bàn, lại uống thêm hai cốc rượu, chợt chạm phải ánh mắt buồn bực của Bùi Lam. Hấn vờ như không thấy, nhưng đối phương không rời mắt khỏi hấn, không còn cách nào khác, hấn đành tỏ chút thái độ.

"Sao thế?" Lương Trạch Hạo đặt tay lên đùi Bùi Lam, "Tâm trạng không vui à?"

Bùi Lam đẩy tay hấn ra, nói khẽ: "Lương Trạch Hạo, bình thường anh lãng nhãng, em không chấp, nhưng hôm nay anh cũng phải giữ cho em một chút thể diện chứ."

"Anh làm sao?" Lương Trạch Hạo nói vẻ oan ức, "Em đừng nhỏ mọn thế, phải ra dáng đàn chị chứ."

Bùi Lam bực bội quay mặt đi, Lương Trạch Hạo mặc kệ không thèm để ý đến cô, hấn mời mọi người tiếp tục uống rượu.

Uống được vài tuần rượu, Lương Trạch Hạo đã cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, những thứ ăn vào dạ dày liên tục ộc ra. Hấn lại tư tưởng đến "món ngon" trong phòng nghỉ, nghĩ đến đó hấn thấy tươi tỉnh hẳn, nếu không lát nữa mà lực bất tòng tâm trên giường, thì hỏng cả bữa tiệc.

Hấn lão đảo đứng dậy, cố gắng kìm nén hơi rượu đang trào lên, ra hiệu với mọi người mình đi vệ sinh. Để không bị mất mặt trong ngày đầu tiên được làm đại ca, hấn không sử dụng buồng vệ sinh trong phòng VIP, cũng không cho thuộc hạ đi theo, một mình đi ra khỏi phòng.

Lương Trạch Hạo chệnh choáng đi đến nhà vệ sinh, đẩy cửa, cảm đầu nôn thốc nôn tháo vào bồn cầu. Dạ dày khi nãy căng tức, nôn xong đã nhẹ nhõm hơn, nhưng hấn lại thấy hoa mắt chóng mặt kinh khủng. Đành nửa ngồi nửa quỳ trên nền nhà, nhắm mắt, thở hỗn hển.

Lương Trạch Hạo không nhận thấy cánh cửa vừa bị hấn đẩy ra, đang từ từ khép lại.

Một bóng người chậm chậm hiện ra.

Phương Mộc đội mũ lưỡi trai, hơn nửa gương mặt bị che khuất, nhưng có thể thấy rõ cơ mặt anh đang gò lên. Anh nhìn chằm chằm vào Lương Trạch Hạo

đang nhũn người ra bên cạnh bồn cầu, vừa chậm chậm tiến tới, vừa từ từ kéo sợi thép trong tay ra.

Đột nhiên anh nghe thấy một tiếng "cách" vang lên ở sau lưng, mặc dù rất khẽ, nhưng Phương Mộc lập tức nhận ra đó là tiếng mở chốt an toàn của súng ngắn.

Anh quay đầu lại, thấy một khẩu súng ngắn loại 92 đang chĩa thẳng vào trán mình.

Phương Mộc bỗng trợn tròn mắt.

Kẻ cầm khẩu súng ngắn là Tiêu Vọng.

Phương Mộc trân trời nhìn Tiêu Vọng, cảm giác toàn thân như đông cứng lại. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại mấy chữ điên cuồng va đập vào nhau.

Là anh?

Tại sao lại là anh?

Tiêu Vọng đưa một ngón tay chỉ lên môi, đồng thời lắc lắc khẩu súng trong tay, ra hiệu cho Phương Mộc đi theo mình. Phương Mộc đã hoàn toàn mất khả năng tư duy, chỉ còn biết bước từng bước đi theo Tiêu Vọng ra ngoài.

Tiêu Vọng đi giật lùi ra hành lang, vòng tay mở một phòng VIP đối diện với phòng vệ sinh, ra hiệu cho Phương Mộc đi vào. Trong suốt mười mấy giây đó, khẩu súng trong tay anh ta không hề rời khỏi trán Phương Mộc.

Phương Mộc cũng nhìn chăm chăm vào Tiêu Vọng, nhưng ánh mắt hoang mang, đờ đẫn. Hai tay anh nắm chặt sợi dây thép, dường như đó là vật duy nhất có thể tin được. Tiêu Vọng ngồi đối diện với anh, hai đầu lông mày nhíu chặt.

"Vứt nó đi!"

Câu nói đó như khiến Phương Mộc thức tỉnh, ánh mắt anh linh hoạt hơn một chút. Anh cúi đầu nhìn sợi dây thép, lại ngẩng đầu nhìn hòng súng trước mặt, rồi ném sợi dây thép lên bàn, anh đột nhiên mỉm cười: "Anh cũng nên nói gì với tôi chứ?"

Tiêu Vọng không đáp lời, mà nhìn Phương Mộc từ đầu đến chân.

Phương Mộc hiểu ý nghĩ của anh ta, anh đưa tay lấy điện thoại di động trong túi, rút pin ra, rồi cởi áo khoác ném lên bàn.

"Tôi không mang theo thiết bị ghi âm." Phương Mộc lạnh lùng nói: "Tôi không nghĩ là sẽ gặp anh ở đây."

Nét mặt Tiêu Vọng dịu đi. Anh ta khóa chốt an toàn, nhét súng vào trong vỏ, ngẫm nghĩ giây lát, đứng dậy đóng cửa rồi tắt đèn đi.

Bóng tối bao trùm căn phòng, hai người ngồi đối diện bên bàn ăn, lắng nghe nhịp thở và tiếng tim đập của đối phương. Không thể suy đoán được điều gì, đồng thời hoàn toàn mất niềm tin.

Một lúc lâu sau, Phương Mộc phá vỡ sự im lặng: "Bao lâu rồi?"

"Từ trước đến nay vẫn vậy."

"Như vậy, có nghĩa từ lúc Đinh Thụ Thành được cài vào làm điệp viên, anh đã là người của Lương Tứ Hải?"

"Đúng." Có lẽ vì bị giấu trong bóng tối, nên Tiêu Vọng trả lời rất dứt khoát, "Anh ta cứ cho là mình làm rất khôn khéo, nhưng Đinh Thụ Thành vừa xuất hiện, tôi đã biết ngay anh ta là điệp viên, ngay cả cách thức anh ta liên lạc với Hình Chí Sâm tôi cũng rõ như lòng bàn tay."

"Sao anh biết?"

"Vì tôi đã từng làm điệp viên!" Tiêu Vọng đột nhiên cao giọng: "Đó chính là lí do tại sao tôi căm hận Hình Chí Sâm!"

Mặc dù ở trong bóng tối, Phương Mộc vẫn cảm nhận rõ được sự thù hận toát ra từ người Tiêu Vọng, hệt như một con rắn cực lớn quấn quanh người anh ta, lúc nào cũng chực nuốt gọn tất cả mọi thứ xung quanh.

"Cậu đừng có tưởng Hình Chí Sâm tốt đẹp gì." Tiêu Vọng đã hoàn toàn không định che giấu tâm trạng của mình, "Để đạt được mục đích của mình, ông ta có thể hy sinh người khác, thậm chí là tính mạng của đồng đội. Bọn Trịnh Lâm là bằng chứng sờ sờ ra đấy!"

"Trịnh Lâm và đồng đội của anh ấy không chết vì anh Hình, mà là để cứu mấy đứa bé!"

"Như vậy cũng chỉ coi như là bọn họ tự tìm lấy cái chết." Tiêu Vọng hứ một tiếng, "Tôi cũng không ngờ là bọn họ lại xuất hiện ở nhà máy thép."

Phương Mộc sững sờ, tiếp đó, toàn thân đều căng cứng.

"Có người nhặt được chiếc vỏ chai trôi dưới sông, đúng không?"

"Đúng. Sáng sớm hôm đó, có công nhân vệ sinh ở động nham thạch gọi điện cho tôi." Tiêu Vọng khẽ cười một tiếng, "Tôi lập tức nghĩ ngay đến cậu."

"Chính anh đã thông báo cho bọn Lương Tứ Hải đuổi bắt để giết chúng tôi đúng không?"

"Không phải là các anh, mà là bốn đứa bé gái." Tiêu Vọng ngồi thẳng lên, "Tôi không muốn giết cậu. Nếu không, lúc ở Bách Hâm Dục Cung, tôi đã không cứu

cậu ra."

"Hả?" Phương Mộc nhướn mày lên, "Hôm đó người kéo khung chấn song bảo vệ ra, rồi dọa cho bọn chúng bỏ chạy, chính là anh?"

"Đúng."

"Sao anh biết là tôi ở đó?"

"Rất đơn giản, định vị điện thoại di động. Khi đó, cậu đi đâu tôi cũng biết." Giọng Tiêu Vọng trở nên ôn hòa hơn, "Phương Mộc, tôi từng nói với cậu, cậu là một nhân tài. Tôi đã từng muốn kéo cậu gia nhập, cùng tạo dựng một sự nghiệp lớn. Đã là nhân tài, thì phải thể hiện được giá trị của cậu. Chính nghĩa, trung thành, những thứ chết tiệt đó chẳng qua chỉ là những từ ngữ sáo rỗng lừa phỉnh cậu khí khái lao vào chỗ chết. Xã hội này rất hiện thực, luật chơi của nó hoàn toàn không như cậu tưởng tượng. Một khi cậu đã rơi vào đó, thì sẽ không bao giờ có cơ hội rút lui an toàn. Cậu muốn tiếp tục sinh tồn, và muốn sống tử tế, thì buộc phải tuân theo quy luật, nếu không..."

"Nếu không sẽ giết tôi?"

"Không, như vậy sẽ rất phiền phức. Chúng tôi có thể khiến cậu biến mất không để lại bất cứ một dấu vết nào, trở thành một cư dân mất tích vĩnh viễn." Giọng Tiêu Vọng dần trở nên lạnh lùng nham hiểm, "Ví dụ như để cậu tan ra trong một khối thép, rồi ném xuống đáy biển."

Phương Mộc lặng lẽ quan sát khuôn mặt mờ ảo mơ hồ trước mắt, bỗng anh lên tiếng: "Cô gái bị Hồ Anh Bá giết chết ở khách sạn Thành Loan, đã bị xử lý bằng cách đó, đúng không?"

Tiêu Vọng khẽ cười, "Cậu rất thông minh. Đó là cách giải quyết triệt để nhất. Thậm chí không thể xét nghiệm được DNA."

"Cô gái đó là ai?"

"Cậu không muốn biết đâu, thật đấy, tin tôi đi." Tiêu Vọng đứng dậy, "Sự việc đã đến nước này, tôi nghĩ, cậu và tôi cũng không thể làm bạn được nữa. Những kẻ đáng phải chết, những người đáng ra không phải chết, đều đã chết hết. Cậu cũng biết rõ, không có bằng chứng, cậu không thể làm gì được chúng tôi. Quay lại sở Công an, ngoan ngoãn làm một chân văn thư đi. Tôi cũng là cảnh sát, nhất cử nhất động của cậu đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi, nếu cậu còn gây phiền toái, tôi sẽ đích thân xử cậu."

Dứt lời, Tiêu Vọng bèn mở cửa phòng, đi ra.

Trong bóng tối. Xung quanh, là bóng tối mênh mông.

Phương Mộc ngồi im không động đậy, lặng lẽ cảm nhận bóng tối sờ sờ quanh mình, đang tầng tầng lớp lớp quấn chặt lấy mình.

Đã thua. Đúng thế. Thất bại thảm hại.

Lương Trạch Hạo có còn ở trong phòng vệ sinh phía đối diện hay không, Phương Mộc đã không còn quan tâm nữa. Anh chỉ muốn trốn trong bóng tối sâu thẳm thẳm ấy, một phút một giây hay vĩnh viễn cả cuộc đời cũng được.

Ngoài bóng tối ra, trên thế giới này còn có gì khác nữa?

Nhưng, cửa phòng bỗng bật mở.

Ánh đèn ngoài hành lang hắt lên người Phương Mộc, tựa như một thanh kiếm sắc chém toác chiếc vỏ kén dày bịch đen sì. Phương Mộc bất giác nhìn về phía cánh cửa, dưới ánh đèn sáng lóa, hiện ra bóng dáng một cô gái tóc dài tha thướt.

Cô gái hiển nhiên không thể ngờ tới trong căn phòng tối đen như mực này lại có người, sau phút giật mình hoảng sợ, đang định quay người đi chỗ khác, bỗng cô đứng ngậy ra ở cửa.

"Là anh à?"

Không chờ Phương Mộc kịp có phản ứng, cô đã lẳng lặng kéo anh dậy, chạy ra ngoài.

Xuyên qua hành lang, xông vào thang máy, cho đến khi cửa thang máy từ từ khép lại, Phương Mộc mới nhận ra cô gái ấy là Bùi Lam. Rõ ràng, cô vừa khóc, mà còn uống rất nhiều rượu. Mặc dù tối nay xảy ra rất nhiều sự việc bất ngờ, nhưng hành động của Bùi Lam vẫn khiến Phương Mộc ngỡ ngàng không hiểu.

"Cô... cô định làm gì?"

Bùi Lam không đáp lời, cô quay lưng về phía Phương Mộc, chăm chú nhìn con số tầng đang không ngừng thay đổi, nắm chặt cổ tay Phương Mộc.

Cửa thang máy vừa mở ra, cô liền kéo Phương Mộc lao vào hành lang, chạy nhanh đến một gian phòng ở phía trước, mở cửa, lôi Phương Mộc vào, đẩy Phương Mộc lên cánh cửa.

Cánh cửa bị Phương Mộc va vào, đóng sầm lại, khóa chặt. Tiếp đó, cơ thể Bùi Lam tựa như một con rắn quấn lấy anh.

Phương Mộc cảm giác làn môi Bùi Lam như mưa phủ lên má, cổ và tai mình, hơi rượu nồng nặc hòa lẫn mùi thơm của tóc xộc vào mũi. Sau khi liên tục nếm

trải những sự việc kinh hoàng, đối với Phương Mộc, sự dịu dàng và ấm áp đột ngột này như một ảo giác khiến người ta tạm thời quên đi tất cả. Anh bất giác ôm lấy eo Bùi Lam. Sau mấy giây đờ đẫn, Phương Mộc bỗng cảm nhận thấy một đôi tay đang sờ xuống eo lưng mình, định cởi chiếc thắt lưng da của anh.

Phương Mộc chột bưng tỉnh, đẩy mạnh Bùi Lam ra.

Bùi Lam bị đẩy ra xa mấy mét, tóc cô rối rung, gương mặt đỏ rực, ánh lên trong đôi mắt không phải là ngọn lửa ham muốn, mà là sự tuyệt vọng.

"Anh có cần em không? Em cho anh..." Bùi Lam đưa tay cởi cúc áo, chiếc áo sơ mi đen nhanh chóng hở ra hơn một nửa, làn da trắng như tuyết trông càng chói mắt.

Phương Mộc nhắm mắt lại, quay người mở cửa.

"Anh đừng đi..." Bùi Lam chạy tới, đưa tay kéo Phương Mộc, vừa chạm vào áo anh, người cô liền nhũn ra, ngã xuống.

Phương Mộc vội kéo cô dậy, Bùi Lam cứ như bị ai đó rút mất gân, toàn thân kiệt sức. Phương Mộc không còn cách nào khác, đành bế cô lên giường. Hai mắt Bùi Lam nhắm nghiền, hơi thở dồn dập, lỗ chân lông trên người tựa như đập nước đã tháo tắc chắn, liên tục vã mồ hôi. Phương Mộc đứng dậy định đi vào buồng vệ sinh lấy khăn mặt, liền bị Bùi Lam nắm chặt cổ tay.

"Đừng đi..." Bùi Lam thì thào: "Đừng bỏ em ở đây... Đừng đi..."

Phương Mộc không còn cách nào khác, đành mặc kệ cho cô nắm lấy tay mình, anh im lặng nhìn cô vừa thở dốc vừa chảy nước mắt.

Một lúc lâu sau, nhịp thở của Bùi Lam dần bình thường trở lại, cô buông một tiếng thở dài, từ từ co chân lên, tì cằm vào đầu gối.

"Đỡ hơn chưa?" Phương Mộc khẽ hỏi.

"Vâng." Sắc mặt Bùi Lam từ đỏ ửng chuyển thành trắng nhợt, mái tóc dài dính trên gò má ướt đẫm mồ hôi, trông yếu ớt vô cùng. Cô khó nhọc nhích ra mép giường, cởi nốt hai chiếc cúc áo sơ mi còn lại.

Phương Mộc cau mày, quay người đi ra cạnh ghế salon ngồi xuống.

"Anh đừng sợ." Có lẽ để ý thấy vẻ lúng túng của Phương Mộc, Bùi Lam mỉm cười một cách mệt mỏi, "Em không làm gì anh nữa đâu. Cái áo ướt đẫm mồ hôi, mặc thấy khó chịu."

Vừa nói, cô vừa cởi nốt cả chiếc quần bò, chỉ mặc mỗi đồ lót bước đến bên cái tủ lạnh, lấy ra một chai nước, uống ừng ực.

"Cô bị ốm à?" Phương Mộc nhìn những giọt mồ hôi lấp lánh trên cơ thể trắng ngần của cô, lên tiếng hỏi.

Bùi Lam cười khổ sở, "Không phải là ốm, Lương Trạch Hạo lừa em uống thuốc, rồi tìm thêm một cô gái nữa, định chơi trò ba người. Em không chịu, bỏ chạy ra ngoài, không ngờ lại gặp anh. Vừa nãy có làm anh khiếp sợ không?"

Phương Mộc im lặng chăm chú nhìn cô. Hơi thở của Bùi Lam lại trở nên dồn dập, cô quay người lại, không hề có ý che giấu cơ thể mình.

Thực ra, tự đáy lòng cô hy vọng người cảnh sát này sẽ làm gì đó.

Ánh mắt của Phương Mộc quét từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở vùng bụng dưới của Bùi Lam, ở đó có xăm một bông hoa.

Bùi Lam bắt gặp ánh mắt Phương Mộc, cô cúi đầu nhìn bụng dưới của mình, vẻ mặt bỗng trở nên u ám.

"Hoa thạch thảo của châu Âu, tượng trưng cho tình bạn." Bùi Lam khế sờ lên bông hoa màu tím nhạt đó, "Thời còn học ở học viện Điện ảnh, em và Tiểu Mĩ rất thân nhau. Năm thứ hai đại học, em và cô ấy cùng đi xăm, cùng một vị trí, cùng một loài hoa. Hai đứa thề sẽ là bạn tốt của nhau suốt đời. Nhưng, sau này..."

"Đợi đã!"

Bùi Lam giật mình, cô ngẩng đầu nhìn, ngạc nhiên thấy hai mắt Phương Mộc trợn tròn lên, như muốn lao người tới.

"Cô vừa nói gì?" Phương Mộc thực sự đã lao tới, nắm chặt lấy cánh tay Bùi Lam, "Trên bụng dưới của Thang Tiểu Mĩ cũng có xăm một bông hoa?"

Bùi Lam ngơ ngác gật đầu.

"Màu tím nhạt?"

"Vâng." Bùi Lam hỏi lại: "Sao cơ?"

Phương Mộc không đáp lời, chậm chậm lắc đầu, lui lại vài bước, rồi dờ dẫm ngồi phịch xuống mép giường.

Khi làm trắc nghiệm nói dối, ông Hình từng nhắc đến trên bụng dưới của cô gái bị Hồ Anh Bá giết có xăm một bông hoa.

Cô gái đó chính là Thang Tiểu Mĩ.

Tiêu Vọng nói đúng, đây đúng là một sự thật mà Phương Mộc không muốn biết: Khi bắt được Thang Tiểu Mĩ, anh đã đẩy cô vào con đường chết.

Bùi Lam không hiểu có chuyện gì xảy ra, dè dặt nhìn nét mặt Phương Mộc:

"Sau sự việc đó, anh có gặp lại Tiểu Mĩ không? Không biết cô ấy bị xử mấy năm, giam ở đâu, em muốn đi thăm cô ấy."

Phương Mộc lắc đầu, "Cô sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy được nữa."

Lương Tứ Hải dám làm như vậy, chứng tỏ trong lúc điều tra vụ án, Tiêu Vọng hoàn toàn không thực hiện bất cứ việc nào để lập hồ sơ vụ án, đừng nói đến duyệt lệnh bắt giữ, khởi tố và xét xử. Dựa vào thời gian để suy luận, buổi tối ngay sau khi bị bắt, Thang Tiểu Mĩ đã bị đưa đến thành phố C, có thể Tôn Vĩ, người yêu của cô ta cũng bị đưa đi cùng. Sau đó, đúng như Tiêu Vọng nói, họ đã trở thành cư dân mất tích vĩnh viễn.

Bùi Lam không hiểu gì, cô suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Tôi không hiểu ý anh, không phải là Tiểu Mĩ đang ở trong tù sao?"

"Cô ấy không may mắn như vậy." Phương Mộc quyết định nói cho Bùi Lam biết sự thật, "Thang Tiểu Mĩ đã bị người của Lương Trạch Hạo giết, sau khi chết bị đúc trong thép khối, ném xuống biển."

Bùi Lam "á" lên một tiếng, rồi đưa tay bịt miệng, ánh mắt đầy hoảng sợ và khó tin, toàn thân run bần bật. Phải đến nửa phút sau, cô mới thì thào nói:

"Em... em không bảo anh ta làm thế... sao anh ta có thể..."

"Hắn giết Thang Tiểu Mĩ không phải là vì cô." Phương Mộc nghiêng răng, "Mà là để hãm hại người khác."

Anh quay về phía Bùi Lam, giọng nói càng lạnh lùng hơn: "Bây giờ cô đã biết, cô đang ở cạnh con người như thế nào rồi chứ?"

Câu nói của Phương Mộc khiến Bùi Lam hoàn toàn gục ngã, cô khuyu xuống nền thảm, hai tay ôm mặt, đau khổ khóc không ra tiếng.

Phương Mộc yên lặng nhìn đôi vai Bùi Lam rung lên nức nở, không biết nên cảm thấy phần nộ cho mình hay đau khổ cho Bùi Lam.

Suốt một đêm, Phương Mộc và Bùi Lam ở trong căn phòng, không hề nói chuyện với nhau. Một người lặng lẽ hút thuốc, một người hết khóc thốn thức trong giấc ngủ, rồi lại thức dậy khóc. Lúc trời sắp sáng, Bùi Lam cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, xiêu vẹo đi vào trong phòng tắm, một lúc sau tiếng nước chảy ào ào vọng ra.

Phương Mộc đứng dậy, đi đến bên tấm cửa kính sát mặt đất, chăm chú ngắm nhìn thành phố vừa thức dậy sau những cơn mơ. Đây đúng là khoảnh khắc tối nhất trước lúc bình minh. Ánh trăng hắt về phía tây, những ngôi sao mờ nhạt.

Mặt trời lẽ ra phải nhô lên, nhưng mãi không xuất hiện.

Phương Mộc nhìn về đằng đông, ở đó những ngôi nhà cao tầng mọc dày đặc hơn, sừng sững lạnh lùng. Chúng che khuất đường chân trời, cho dù mặt trời có nhô lên cũng phải vùng vẫy một hồi, mới có thể lộ ra vẻ rực rỡ ấm áp vốn có đằng sau những góc cạnh kia. Chúng cao lớn và im lìm như thế, nếu như không được tô điểm bởi những ánh đèn lác đác, sẽ khiến người ta có cảm giác chẳng khác nào một ngọn núi Long Vĩ.

Có điều không biết, bên dưới liệu có dòng sông ngầm hung dữ nào không.

Phương Mộc bỗng nhận ra, mình vẫn chưa thoát khỏi dòng sông ngầm đó.

Luôn luôn bị nó bủa vây, luôn luôn bị nó nhấn chìm.

Tiếng nước trong phòng tắm nhỏ dần, rồi dừng hẳn. Một lúc sau Bùi Lam quần chiếc khăn tắm đi ra. Cô nhìn Phương Mộc đang đứng bên cửa sổ, chầm chậm bước đến.

"Cho em một liều thuốc." Vì khóc suốt một đêm, giọng Bùi Lam đã khàn đặc. Phương Mộc rút một liều thuốc đưa cho cô, rồi giúp cô châm thuốc.

Bùi Lam đứng bên cạnh Phương Mộc, chăm chú nhìn thành phố dưới chân mình, lặng lẽ hút thuốc. Gương mặt giấu sau làn tóc ướn thấp thoáng ẩn hiện dưới đốm sáng phát ra từ liều thuốc.

Hút xong một liều thuốc, Bùi Lam khẽ hỏi: "Anh nghĩ là sau khi người ta chết, có linh hồn không?"

"Tôi không biết." Phương Mộc cũng châm một liều thuốc, rít mạnh một hơi, rồi nhìn làn khói màu lam nhạt uốn lượn bay lên trước mắt, "Nhưng tôi hy vọng là có."

Bùi Lam nghe răng khẽ cười, "Em cũng vậy."

Cô đưa tay ra, dịu dàng xoa lên bóng của mình trên tấm cửa kính.

"Lúc Thang Tiểu Mĩ chết... như thế nào?"

"Ở một khách sạn." Phương Mộc dừng lại một lát, "Trên người không một mảnh vải."

Bùi Lam bật ra một tiếng "hả", cô ngẩng đầu, nhìn vào khoảng trời đêm tăm tối, như muốn tìm kiếm gì đó.

"Hy vọng là linh hồn Tiểu Mĩ vẫn còn." Giọng Bùi Lam trầm nhẹ dịu dàng, tựa như trong mơ, "Mong là cô ấy đang nhìn em."

Bùi Lam đưa tay lên trước ngực khẽ kéo, chiếc khăn tắm nhẹ nhàng tuột

xuống dưới chân.

Cô nhắm mắt lại, dang rộng hai cánh tay.

"Tiểu Mĩ, trả lại cơ thể của tớ cho bạn, cả bông hoa thạch thảo nữa. Tất cả, đều trả lại cho bạn..."

Nét mặt cô bình yên và chân thành, như muốn linh hồn đang bay lượn giữa hai cõi âm dương ấy chiếm lấy thân thể mình.

Dưới ánh đèn tối mờ, cơ thể để trần của Bùi Lam hết như một bức tượng, cô đứng yên lặng chờ đón giây phút ấy, hy vọng rằng có thể xua tan mọi phiền muộn, xóa bỏ mọi nỗi hận thù từ đây.

Bên ngoài tám cửa kính, thành phố đang dần sáng lên.

Một lúc lâu sau, Bùi Lam nhẹ nhàng thở ra một hơi, cô mở mắt, nhìn cơ thể vẫn thuộc về mình hiện ra trong tám kính, nước mắt lại trào ra.

"Phương Mộc, tôi muốn làm gì đó cho Tiểu Mĩ."

Không có lời đáp. Bùi Lam quay mặt lại, người cảnh sát ấy đã biến mất tự bao giờ.

Phương Mộc ngủ đến tận chiều, lúc anh tỉnh dậy, cổ họng khát khô, đầu đau như búa bổ. Anh ngậy người ra một lúc, rồi đứng dậy kiểm tra điện thoại di động. Có mười cuộc gọi nhớ của Biên Bình. Phương Mộc tắt máy, rút sim điện thoại ra, rồi bắt đầu thu xếp hành lý.

Một chiếc ba lô nhỏ, mất đến mấy tiếng đồng hồ mới sắp xếp xong. Rất nhiều đồ hết lấy ra lại cho vào, lấy ra lại cho vào, cứ như vậy. Cuối cùng, Phương Mộc hoàn toàn mất kiên nhẫn, ngoài những đồ dùng thiết yếu, tất cả những thứ khác đều lôi hết ra khỏi ba lô.

Anh muốn rời khỏi thành phố này, đến một nơi toàn người xa lạ, bắt đầu một cuộc sống mới.

Không có kị ức, không có tội ác, không có sự hy sinh, không có sự phản bội.

Không có sự lộng hành bao trùm trời đất, không có sự tuyệt vọng khôn cùng.

Ta chấp nhận thua cuộc. Thua cuộc một cách nhục nhã nhất.

Chỉ để chạy trốn khỏi dòng sông ngầm ấy.

Thu xếp xong hành lý, Phương Mộc bắt đầu viết đơn xin thôi việc. Viết đi viết lại câu mở đầu, nhưng không sao viết được tiếp, cuối cùng anh xé toạc tờ giấy. Đẳng nào cũng đã bỏ việc đến hơn mười lăm ngày rồi, chắc cũng đã bị đuổi việc rồi.

Xin thôi việc với bị đuổi việc thì có gì khác nhau?

Làm xong những việc đó, một cảm giác trống trải vô bờ ập tới. Phương Mộc bỗng cảm thấy đói còn cào. Anh nhìn đồng hồ, quán bánh canh [\[26\]](#) ở góc phố chắc là chưa đóng cửa.

Có lẽ nhận ra đây là bữa ăn cuối cùng của mình ở thành phố C, Phương Mộc ăn một cách chăm chú. Dường như đang nhai trong miệng nỗi đau buồn, nuốt vào trong lòng những hồi ức.

Anh không để ý đến cô gái vừa ngồi xuống cạnh bàn.

Cô gái gọi một bát bánh canh tôm thịt, trong lúc đợi đồ ăn, cô lơ đãng nhìn ngó xung quanh. Chợt trông thấy Phương Mộc, ánh mắt cô liền dừng lại trên người anh. Cô gái do dự một lát rồi lấy can đảm gọi:

"Phương Mộc!"

Phương Mộc bất giác quay đầu lại, anh lập tức ngạc nhiên đến mức không nói lên lời.

Là Đặng Lâm Nguyệt.

Đặng Lâm Nguyệt là cô bạn gái chính thức duy nhất từ trước đến nay của Phương Mộc. Khi còn ở đại học J, Phương Mộc từng cứu Đặng Lâm Nguyệt thoát khỏi nhát búa sắt của một kẻ cuồng sát, một mối tình kì quặc nảy nở từ đó. Nhưng sau đó, khi kẻ cuồng sát kia lại xuất hiện như một bóng ma, Đặng Lâm Nguyệt đã rời xa Phương Mộc trong sợ hãi. Sau khi tốt nghiệp đại học J, hai người không gặp lại nhau lần nào nữa.

Phương Mộc không ngờ, trước khi mình rời khỏi thành phố C, người quen cuối cùng anh gặp mặt lại là cô.

Thấy Phương Mộc ngạc nhiên nhưng không hề có ý ghét, Đặng Lâm Nguyệt cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

"Lâu lắm rồi không gặp anh."

"Đúng vậy!" Phương Mộc thẩn thờ nói, "Em... em vẫn khỏe chứ?"

"Mọi việc cũng tương đối ổn. Em làm ở cục Du lịch." Đặng Lâm Nguyệt hơi nghiêng đầu, "Nghe nói anh vẫn chọn nghề cảnh sát, thám tử?"

Thần thái Đặng Lâm Nguyệt vẫn như xưa, một cô gái cởi mở, hoạt bát.

"Ừ." Phương Mộc khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua ngón tay cô, trên ngón tay vô danh có vết nhẫn mờ, "Sao vậy?"

"Gì cơ?" Đặng Lâm Nguyệt ngơ ngác, nhìn theo ánh mắt của Phương Mộc

đang hướng về ngón tay của mình, chột hiểu ra, cô bật cười giòn tan.

"Mắt anh vẫn sắc ghê thật đấy, ha ha." Đặng Lâm Nguyệt xoa xoa ngón tay, "Đừng hiểu nhầm, không phải là hôn nhân có chuyện gì đâu. Mấy hôm nay ngón tay hơi sưng, nên tháo nhẫn ra thôi."

"Ồ, chúc mừng em." Lòng mày Phương Mộc dẫn ra, nhưng lập tức nhú lại, "Sao muộn thế này lại ra ngoài một mình?"

"Cũng không biết tại sao, từ lúc có bầu, em rất kén ăn." Đặng Lâm Nguyệt bối rối mỉm cười, "Tối nay tự dưng cứ thèm ăn bánh canh tôm thịt, thế là lén ra ngoài ăn."

Phương Mộc nhìn ra ngoài cửa sổ, đường phố vắng tanh không một bóng người, anh đứng dậy nói khẽ: "Để anh đưa em về."

Bước đi trong bầu không khí se lạnh của buổi đêm, nỗi vui mừng vì gặp lại người cũ dường như cũng dịu xuống. Hai người, mỗi người một nỗi niềm riêng, đều không nói gì, chỉ lặng lẽ bước đi.

Cùng với sự giữa mài của năm tháng, có những thứ đã dần dần mất đi, giống như hơi ấm tỏa ra từ bát bánh canh.

Đi đến cổng của khu nhà, Đặng Lâm Nguyệt dừng bước, quay người bảo: "Em đến nhà rồi, cảm ơn anh."

Phương Mộc mỉm cười: "Lần sau đừng đi ra đường khuya như thế này nữa, bên ngoài không an toàn."

"Không sao đâu. Có thám tử như anh bảo vệ mẹ con em, còn gì đáng sợ nữa?" Cô cúi đầu, xoa nhẹ nhẹ lên bụng mình, "Đúng không nào, con yêu?"

Dứt lời, cô vẫy tay chào Phương Mộc, rồi quay người đi vào trong khu nhà.

Phương Mộc nhìn theo cho đến khi thấy cô bước vào một tòa nhà, mới quay người rời đi. Đi được vài bước, anh lại đứng lại, quay đầu nhìn khu nhà đó. Có mấy hộ gia đình chưa đi ngủ vẫn sáng đèn, ánh đèn rải rác lấp lánh tô điểm cho những tòa nhà tối om, tuy mờ ảo nhưng ấm áp.

Không biết đằng sau những ô cửa sổ ấy, đang diễn ra những gì. Cho dù thế nào, thì đèn sáng cũng tượng trưng cho cuộc sống, tượng trưng cho hy vọng.

Cho dù là ông Hình, Đinh Thụ Thành, Trịnh Lâm, Hải hay là Triền...

Sự hy sinh của tất cả mọi người không phải là để có thể thấp sáng lên ngọn đèn trong đêm tối hay sao?

Thế mà ta lại định bỏ cuộc sao?

Đêm đã rất khuya, Phương Mộc đưa ra quyết định cuối cùng trên con phố vắng tanh không một bóng người.

Quyết định ấy là vì tất cả những bà mẹ.

Vì tất cả những đứa trẻ.

Vì tất cả những ngọn đèn đã được thắp sáng.

Vì tất cả những buổi đêm yên tĩnh thanh bình.

CHƯƠNG 24

GIẢNG BÃY

Vì tình hình hiện tại tương đối căng thẳng, Lương Tứ Hải quyết định tạm dừng tất cả mọi hoạt động trong một thời gian, đợi mọi việc lắng xuống một chút rồi tính tiếp. Lương Trạch Hạo cảm thấy khó hiểu, sau khi khử xong lão cảnh sát già đó, hẳn cứ nghĩ là sẽ được tha hồ vũng vầy, không ngờ việc đầu tiên được ông bố giao cho lại là đem tiền đến cho Lục Thiên Trường.

Năm trăm nghìn tệ, đối với Lương Tứ Hải chỉ là chút muối bỏ bể, nhưng Lương Trạch Hạo vẫn cảm thấy quá nhiều. Hắn cho rằng Lục Thiên Trường đã gây ra nhiều phiền toái như vậy, không tính sổ với ông ta thì thôi, tại sao phải nhũn nhặn như vậy. Lương Tứ Hải nhìn xa trông rộng hơn, bây giờ quan trọng nhất là phải dẹp yên tình hình. Mặc dù đã tuyệt đối không thể tiếp tục hợp tác với Lục Thiên Trường được nữa, nhưng nếu bây giờ trở mặt, e rằng Lục Thiên Trường sẽ chọn cách đục thuyền cùng đắm. Cứ đưa cho lão ít tiền, một là để xoa dịu lão, mặt khác cũng coi như là đền bù cho cánh tay bị tàn phế của con trai lão.

Lương Trạch Hạo vẫn thấy hậm hực, hắn cầm tờ giấy viết mã số tài khoản xem đi xem lại, rồi nói nửa đùa nửa thật: "Cho lão già đó, chẳng thà là cho con còn hơn." Lương Tứ Hải không nói gì, mà chăm chăm nhìn hắn. Lương Trạch Hạo không dám nhiều lời, ngoan ngoãn đi ra khỏi cửa, kéo tay Bùi Lam đang đứng đợi bên ngoài, lái xe đi.

Hình Chí Sâm đã chết, tất nhiên là không cần thiết phải tiếp tục duy trì nhóm điều tra. Ủy ban Chính pháp thành phố chủ trì cuộc họp tổng kết. Cuộc họp diễn ra trong bầu không khí nặng nề, mấy vị lãnh đạo liên quan nói vài lời sáo rỗng, lác đác một vài người phát biểu. Có một vài thành viên của nhóm được điều từ các nơi khác đến, thậm chí còn sắp sẵn đồ đạc cá nhân mang đến phòng họp, dường như tất cả mọi người đều sốt ruột muốn thoát khỏi nơi đây. Phương Mộc cũng là một trong những thành phần tham dự cuộc họp, anh hút thuốc suốt buổi, thần thờ, không nói chuyện với bất cứ người nào, không cả nhìn vào mắt họ. Tiêu Vọng lặng lẽ quan sát anh, tâm trạng phức tạp. Sau khi cuộc họp kết thúc, toàn bộ số cảnh sát điều động từ các nơi khác lần lượt quay về đơn vị

của mình, riêng Tiêu Vọng đã cơ bản hoàn tất mọi thủ tục điều chuyển đến Công an thành phố C. Có điều, anh ta chưa kịp quen hết toàn bộ các đồng nghiệp mới, đã nhận được nhiệm vụ.

Nội dung nhiệm vụ không rõ, chỉ yêu cầu tất cả đợi mệnh lệnh. Lúc hơn mười giờ tối, Tiêu Vọng và các đồng nghiệp đi nhận súng và áo chống đạn theo mệnh lệnh. Tiêu Vọng cảm thấy có gì đó bất thường, liền lén thăm dò tình hình, nhưng không khai thác được bất cứ thông tin nào. Một giờ mười lăm phút sáng, toàn thể nộp lại điện thoại di động, lên xe. Sau khi lên xe, họ được thông báo địa điểm tập hợp hành động: Phố Vạn Bảo ở ngoại ô thành phố.

Bảy giờ Tiêu Vọng mới hiểu ra mục tiêu hành động: Bắt giữ Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài.

Không thể để phí một giây phút, anh ta giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi, tay phải thò vào túi áo bấm nút một chiếc điện thoại di động khác. Một tin nhắn ba chữ lặng lẽ được gửi đi.

Kim. Bành. Trốn.

Vụ án của ông Hình đã đi đến hồi kết, nhưng vụ án ở nhà máy thép Tự Nguyên vẫn chưa kết thúc. Ngọn lửa giận vẫn đang bốc ngùn ngụt trong lòng giám đốc và Biên Bình. Nên khi Phương Mộc nói cho họ biết chỗ ẩn náu của Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài, giám đốc Sở lập tức đưa ra quyết định: "Tiến hành bắt giữ."

Nhưng điều khiến Biên Bình thấy hơi ngạc nhiên là Phương Mộc không hề sôi sục sốt ruột muốn tham dự, thậm chí cũng không hề chủ động yêu cầu được tham gia hành động. Ông nhìn hai gò má hõm vào của Phương Mộc, khẽ hỏi: "Thông tin lấy được từ đâu?"

"Em tự điều tra." Phương Mộc nhẹ nhàng nói: "Em đã bám theo người của công ty vận tải Tiếp Phát bốn hôm, cứ cách một hôm bọn chúng lại đưa đồ dùng sinh hoạt cho Kim Vĩnh Dụ và Bành Trung Tài."

Phố Vạn Bảo nằm ở ngoại ô thành phố, thuộc khu vực giao thoa giữa thành thị và nông thôn. Những tòa nhà ba tầng trở nên rất ít, hầu hết đều là những khu nhà một tầng đang chờ dỡ bỏ, địa hình phức tạp. Theo thông tin do Phương Mộc cung cấp, đối phương có khoảng ba đến bốn người, có khả năng có trang bị vũ khí. Vì vậy các thành viên trong đội bắt giữ chia thành mấy nhóm, lần lượt tập hợp ở các điểm chỉ định, sau đó bao vây số nhà 117 phố Vạn Bảo từ bốn phía. Yêu

cầu phải bắt sống toàn bộ bọn chúng.

Nhưng, đội bắt giữ chưa kịp đến điểm tập hợp, nhóm theo dõi đã báo tin: Người ở số 117 phố Vạn Bảo đã bắt đầu có những động thái bất thường, dường như có ý định chạy trốn. Sau khi xin ý kiến của trung tâm chỉ huy, giám đốc Sở đích thân chỉ huy công việc bắt giữ, ông hạ lệnh không cần tập hợp nữa, mà trực tiếp tiến hành bắt giữ luôn, đồng thời rút ra ba nhóm phong tỏa xung quanh khu vực phố Vạn Bảo.

Mệnh lệnh vừa đưa xuống, tiếng súng đã vang lên trên phố Vạn Bảo.

Kim Vĩnh Dụ chạy bán sống bán chết dọc theo con phố ngoằn ngoèo tối đen như mực, bám theo sau hắn là một thuộc hạ. Hai người đã hoàn toàn mất phương hướng, chỉ biết chạy thục mạng về phía trước, chốc chốc lại bắn mấy phát súng về phía sau lưng. Phía sau chúng, mấy cảnh sát bám sát không chịu lùi bước.

Ngay trước đó, Bàn Trung Tài lết một cẳng chân bị thương không sao chạy tiếp nổi, điên cuồng gào thét nã súng lia lia vào cảnh sát, kết quả đã bị bắn nát bươm không khác gì một tấm sàng. Kim Vĩnh Dụ không muốn trở thành chiếc sàng thứ hai, nhưng bốn xung quanh đều là tiếng còi rú và ánh đèn pin loang loáng của cảnh sát, biết chạy đi đâu bây giờ?

Khẩu súng của cả hai chẳng mấy chốc đã bắn hết đạn. Cảnh sát sau lưng lập tức nhận ra điều này, tốc độ rượt đuổi nhanh hơn hẳn. Kim Vĩnh Dụ ném mạnh khẩu súng về phía họ, cũng chỉ khiến bước chân họ chậm lại đôi chút. Sau khi điên cuồng chạy thêm được mấy trăm mét, Kim Vĩnh Dụ cảm thấy hai chân mỗi lúc một nặng như đeo đá, cổ họng bắt đầu ngòn ngọt, mắt hoa lên.

Đầu hàng, hay tiếp tục chống chọi đến cùng?

Không đợi hắn kịp suy nghĩ kĩ càng, bỗng một bóng người vụt xuất hiện cách mấy mét trước mặt hắn, dưới ánh trăng tối mờ, trên đầu người đó trùm một chiếc mũ, hai chân xuống tấn, hai tay đưa ra...

"Đoàng", "đoàng", hai phát súng vang lên, Kim Vĩnh Dụ kinh ngạc phát hiện ra đạn không hề xuyên qua người mình. Ngược lại, đám cảnh sát phía sau cuống cuồng tìm chỗ nấp.

"Sao bây giờ mới đến? Đàng này." Trong bóng tối, người đó chỉ về một ngõ hẻm, cánh tay phải quấn kín băng trắng trông vô cùng nhức mắt.

Sếp đã cử người đến. Kim Vĩnh Dụ thở phào nhẹ nhõm, quay người chạy vào

trong con hẻm. Tên thuộc hạ định bám theo để thoát thân, không ngờ bị hòng súng trong cánh tay quần băng trắng giết mạnh vào trán.

Hắn còn đang ngơ ngác không hiểu, đã bị đối phương đá một nhát ngã nhào xuống đất.

Đám cảnh sát đằng sau lưng lập tức ập tới như một bầy mãnh thú, hắn lồm cồm bò dậy, loạng choạng chạy được mấy bước liền bị một đôi tay ấn luôn xuống đất, trong lúc giây giụa, hắn ngoái đầu nhìn vào con hẻm. Cánh tay quần băng trắng và Kim Vĩnh Dụ đã hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

Quân viện trợ xuất hiện đột ngột khiến sức lực trong người Kim Vĩnh Dụ như tăng lên bội phần. Nhưng khi chạy thực mạng đến tận cùng con hẻm, về hoan hỉ trên gương mặt Kim Vĩnh Dụ đã chuyển thành kinh ngạc.

Trước mặt là một bức tường trống trơn. Con đường cụt.

Đang ngơ ngác, thì cánh tay quần băng trắng lảng lạng chạy đến sau lưng, mở một cánh cửa gỗ bên cạnh, khoát tay ra hiệu cho hắn bước vào. Kim Vĩnh Dụ không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lao vọt vào bên trong.

Đó là một căn nhà mái bằng đã bỏ hoang, đồ gia dụng cũ hỏng vứt bừa bãi khắp nơi. Cánh tay quần băng trắng dịch chuyển một chiếc tủ quần áo cũ nát ở góc tường, dưới nền nhà đột nhiên hiện ra một cái miệng hầm lớn.

Cánh tay quần băng trắng chỉ vào cái hầm. Kim Vĩnh Dụ nghiêng răng, nhảy xuống.

Vừa nhảy xuống dưới hầm, Kim Vĩnh Dụ lập tức nhận ra, đây là một cái hầm phòng không dưới lòng thành phố trong thời kỳ đầu xây dựng đất nước. Mặc dù chật hẹp, nhưng không gian thoải mái cho một người chui qua. Cánh tay quần băng trắng cũng nhảy xuống theo, vặn sáng đèn pin, rồi đẩy vào vai hắn, ra hiệu cho hắn đi về phía trước. Kim Vĩnh Dụ không còn lựa chọn nào khác, đành làm theo ý anh ta.

Đi về phía trước chừng mười phút, cánh tay quần băng trắng đột nhiên túm lấy áo Kim Vĩnh Dụ, đồng thời rọi đèn pin lên trên. Kim Vĩnh Dụ ngẩng đầu lên, thấy một cái thang sắt bắc lên một mặt phẳng trên đầu, thoáng có ánh trăng hắt xuống.

Kim Vĩnh Dụ muốn nhìn xem mặt mũi đối phương thế nào, vừa quay đầu lại, không ngờ trước mắt tối om. Cánh tay quần băng trắng đã tắt đèn pin.

Hắn đành nói cảm ơn, rồi nhấc chân trèo lên chiếc thang, vừa trèo lên trên

đỉnh, nắp miệng giếng bằng sắt trên đầu liền mở ra, kêu "xoảng" một tiếng.

Máy luồng sáng đồng thời rơi vào mặt hấn, Kim Vĩnh Dụ lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Tiếp đó, mấy cánh tay lòi hấn lên khỏi miệng hầm, hấn còn chưa kịp định thần lại, luồng sáng chói lóa trước mắt đã biến mất.

Kim Vĩnh Dụ bỗng bị một chiếc bao tải trùm kín từ đầu đến chân.

Lục Đại Giang mặc bộ comple mới cứng cộm, đi giày da bóng lộn, nhưng vẫn không sao che được sự thô lỗ và vô học hiện ra rõ mồn một trên gương mặt hấn. Hấn ngẩng đầu nhìn tám cửa kính sáng loáng không một hạt bụi của ngân hàng Thương nghiệp, khe răng hăng trong cổ, đưa tay vuốt tóc, gượng gạo bước vào bên trong.

Ngân hàng chật kín người. Hôm nay là ngày phát lương hưu, ô cửa nào cũng có rất nhiều các ông cụ, bà cụ vẻ mặt phúc hậu xếp thành hàng dài. Lục Đại Giang cầm chặt tám thẻ ngân hàng, đứng chen chúc giữa đám đông không biết làm thế nào.

Nhân viên bảo vệ ngân hàng quan sát anh ta, vẻ nghi hoặc, rồi bước tới hỏi: "Xin lỗi, cho hỏi anh muốn làm gì?"

Lục Đại Giang nuốt nước bọt, lắp bắp trả lời: "Rút... rút tiền."

"Rút bao nhiêu?"

"Năm trăm nghìn tệ." Con số khiến Lục Đại Giang tự tin thêm phần nào, lưng cũng thẳng hấn lên.

"Cho hỏi, anh có hẹn trước không?"

"Gì cơ?" Lục Đại Giang ngẫm nghĩ, "À, hẹn rồi."

Nhân viên bảo vệ đưa Lục Đại Giang đến ô cửa VIP. Lục Đại Giang đưa tám thẻ vào, trong đầu bắt đầu tính toán: Sau khi làm xong việc này, đầu tiên là đi ăn một bữa, hay là tìm một cô nàng chơi cho sướng đây?

Không ngờ nhân viên thu chi trong ô cửa VIP đã phá tan ảo mộng trong đầu hấn: "Xin lỗi, trong thẻ của anh chỉ có mười tệ."

"Cô nói gì?" Nụ cười ngờ nghệch vẫn hiện hữu trên gương mặt Lục Đại Giang, nhưng hai mắt hấn trợn tròn lên, "Không thể có chuyện đó. Cô xem lại xem!"

Nhân viên thu chi lại thử thêm lần nữa, rồi trả lời bằng giọng lịch sự nhưng lạnh lùng, kết quả vẫn như vậy, trong tám thẻ chỉ có mười tệ.

Lục Đại Giang nghệt mặt, đầu óc choáng váng quay người đi ra khỏi ngân hàng. Hắn đứng ở góc phố ngậy người ra hồi lâu, đến khi bị một người đi đường đâm vào mới định thần lại, hắn vội chui vào một trạm điện thoại gọi cho Lục Thiên Trường.

Lục Thiên Trường cũng không kém phần kinh ngạc, sau khi nổi giận lôi đình đập cú điện thoại của Đại Giang, ông ta định hỏi tội Lương Tứ Hải ngay lập tức. Nhưng vừa bấm mấy số, lão liền dừng tay lại.

Lương Tứ Hải làm như vậy, rõ ràng là đã trở mặt, lại còn làm nhục lão. Hắn dám ngông cuồng như vậy, nhất định là có lí do.

Trước khi làm rõ lí do này, không được phép hành động mù quáng.

Không chỉ một mình Lục Thiên Trường rơi vào trạng thái kinh ngạc không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi Công an thành phố C kết thúc đợt hành động tối hôm đó, lập tức phong tỏa thông tin, bắt đầu tiến hành điều tra nội bộ. Mặc dù đợt hành động đã thu được những kết quả nhất định, bắt giữ được hai người, bắn chết một người, nhưng Kim Vĩnh Dụ đã trốn thoát thành công. Cảnh sát nghi ngờ có người đã để lộ thông tin cho đối phương biết trước khi triển khai cuộc vây bắt, dẫn đến hậu quả Bành Trung Tài và đồng bọn biết tin tháo chạy, Kim Vĩnh Dụ đã bị bắt cóc giữa đường.

Có nghĩa là, trong tập thể cảnh sát có nội gian.

Trong lúc lãnh đạo vất óc tìm cách điều tra ra kẻ nội gian, chính bản thân kẻ nội gian cũng vô cùng nghi hoặc.

Lúc đầu Tiêu Vọng cũng cho rằng người của Lương Tứ Hải đã bắt Kim Vĩnh Dụ. Nhưng sau khi bí mật gặp Lương Tứ Hải, anh ta mới biết Lương Tứ Hải cũng chỉ biết bọn Kim Vĩnh Dụ đã trốn thoát, nhưng hoàn toàn không kịp cho người đi tiếp ứng. Lương Tứ Hải cũng vô cùng kinh ngạc, đồng thời cảm thấy căng thẳng cực độ. Kẻ đột ngột giải vây giữa đường này hiển nhiên không phải vì mục đích tốt đẹp gì. Hắn yêu cầu Tiêu Vọng nhanh chóng điều tra rõ thân phận của kẻ đó, đồng thời âm thầm quan sát tình hình.

Tiêu Vọng đích thân tham gia hỏi cung hai tên bị bắt. Theo lời khai của một trong hai tên đó, kẻ bắt Kim Vĩnh Dụ giữa đường là một người đàn ông, người tầm thước trung bình, đầu trùm mũ, không nhìn rõ mặt, đặc điểm rõ nhất là tay trái cầm súng, tay phải quấn băng trắng kín mít.

Ngoài ra, dường như hẳn ta đã hẹn trước với Kim Vĩnh Dụ - vì hẳn chỉ đưa một mình Kim Vĩnh Dụ đi.

Tiêu Vọng phản hồi lại những thông tin đó cho Lương Tứ Hải. Lương Tứ Hải không tỏ thái độ gì, chỉ "ờ" lên một tiếng, hẳn bảo Tiêu Vọng tiếp tục quan sát mọi biến động.

Nhưng trong lòng Lương Tứ Hải đã sôi lên sùng sục.

Vì kẻ đã bắt cóc Kim Vĩnh Dụ, là Lục Đại Xuân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chính Lục Thiên Trường đã sắp đặt vụ này. Cho dù lão ta làm như vậy với mục đích gì, chắc chắn cũng không có lợi cho Lương Tứ Hải.

Năm trăm nghìn tệ, bọn chúng còn chưa thấy đủ, còn bắt cóc Kim Vĩnh Dụ ngay trước mũi cảnh sát, xem ra, trước đây, đúng là hẳn đã coi thường đám người quê mùa này.

Rất ít người biết chỗ ẩn náu của Kim Vĩnh Dụ, Lục Thiên Trường tìm được hẳn, chỉ có một cách giải thích duy nhất: Kim Vĩnh Dụ đã cấu kết với Lục Thiên Trường. Như vậy, đối với Lục Thiên Trường, Kim Vĩnh Dụ có giá trị gì?

Lương Tứ Hải bỗng phát hiện, trong tất cả đám thuộc hạ hiện có, Kim Vĩnh Dụ là kẻ đi theo hẳn lâu nhất, cũng là người nắm được nhiều thông tin về hẳn nhất.

Hắn cảm thấy hoảng sợ tột độ.

Chưa bao giờ hoảng sợ đến như vậy.

Lại có tiếng gõ cổng.

Lục Thiên Trường đã không còn muốn động dậy, lão khoát tay ra hiệu cho Lục Hải Yến đang cho Lục Đại Xuân ăn cháo ra mở cửa. Lục Hải Yến không nói không rằng, đặt bát xuống, đi ra ngoài sân.

Lập tức lại có tiếng thăm hỏi vẫn vợ vọng vào, quanh đi quẩn lại vẫn là "Có nhà không?", "Hải Yến đã đỡ hơn tí nào chưa?", "Vết thương trên mặt không hề lộ ra đâu"...

Lần này là con dâu nhà Lục Tụ Bảo ở đầu làng phía tây đến thăm, theo vai vế trong họ, Lục Thiên Trường còn phải gọi chị ta là chị dâu thứ hai. Cho nên khi bà chị dâu thứ hai cười nói đon đả bước vào, Lục Thiên Trường đang ngồi trên chiếc trường kỷ liền đứng dậy, mời chị ta ngồi xuống.

Đầu tiên bà chị dâu than thở "mùa đông năm nay sao mà lạnh thế", rồi lại bảo

"trong nhà ẩm ghê đấy", cuối cùng nói "đến thăm thằng cháu Đại Xuân một tí".

Lục Thiên Trường cup mắt, đáp xã giao mấy câu. Mục đích của bà chị dâu cũng giống như mấy người đến thăm trước đó, bàn tay tàn phế của con trai lão chẳng qua chỉ là cái cớ.

Quả nhiên, sau một hồi nói đông nói tây, bà chị dâu bắt đầu đi vào chủ đề chính.

"Trưởng thôn này, hôm qua là ngày phát đồ, sao không có động tĩnh gì?" Bà chị dâu cố gắng nói một cách nhẹ nhàng, "Chú cũng biết đấy, ông anh hai của chú ngày nào cũng phải uống một chút, mà cứ phải rượu ngon mới uống, giờ đến bữa thiếu rượu, ngày nào cũng náo loạn cả nhà."

Lục Thiên Trường bắt đầu bực mình, mặt hầm hầm bảo: "Đợt này tình hình làm ăn khó khăn, bảo anh hai cố nhịn mấy ngày đi, chả biết đâu sau này lại phải làm ruộng mà kiếm ăn đấy, đừng có sinh ra lắm tật phú quý thế."

"Thế làm sao được!" Bà chị dâu cuống lên, "Sung sướng suốt bao nhiêu năm rồi, giờ làm sao còn nhắc nổi cái cuộc cơ chứ? Hơn nữa, trước đây chú bảo sẽ cho chúng tôi sống sung sướng trong núi, chúng tôi cũng nghe lời chú. Không thể nói hết là hết được. Không ai đồng ý đâu!"

"Việc này có phải một mình tôi quyết là được đâu!" Lục Thiên Trường nhấn nhạ, "Người ta không đồng ý, tôi biết làm thế nào?"

"Người nào cắt con đường sống của chúng ta, chúng ta đi theo người đó mà làm!" Bà chị dâu vỗ đùi, "Tóm lại, chú là trưởng thôn, chú nhất định phải trả lời chúng tôi cho ra nhẽ. Sống sướng quen rồi, bây giờ bảo bọn tôi đi bới đất kiếm ăn, chúng tôi không chịu đâu."

"Được rồi, được rồi." Lục Thiên Trường không thể kiên nhẫn hơn được nữa, bèn tỏ ý đuổi khách, "Tôi sẽ nghĩ cách."

"Này." Bà chị dâu cũng không khách khí, "Khi nào phát đồ, đừng bắt cháu tôi phải mang đến từng nhà một nữa, để nó nghỉ ngơi cho lành vết thương, tôi tự đến lấy cũng được. Đừng có quên rượu của anh hai chú đấy."

Dứt lời, bà chị dâu liền phủi đít quần ra về. Nghe thấy tiếng cổng đóng lại đánh rầm một cái, Lục Thiên Trường buông một tiếng thở dài.

Lão quay đầu nhìn Lục Đại Xuân đang nằm dài trên giường, trong lòng bỗng bứt rứt không yên.

Từ khi bàn tay của Lục Đại Xuân bị tàn phế, bộ dạng nó lúc nào cũng như

vậy. Nó chỉ yêu cầu lão đừng làm khó Lục Hải Yến, ngoài ra hầu như không nói gì với lão. Thỉnh thoảng mới trở dậy làm việc gì đó, cũng thử cầm đũa, cầm dao thái rau bằng tay trái, nhưng kết quả gần như là: Đập vỡ tất cả những gì nó có thể cầm lên bằng tay trái.

Thằng con trai cao to vạm vỡ, tràn đầy sức sống, thậm chí có phần thô lỗ của lão, giờ đây đã trở thành bộ dạng thế này.

Tất cả đều do ông chủ Lương đó gây nên.

Đã thế, hẳn lại còn làm nhục lão bằng một tấm thẻ ngân hàng chỉ có vốn vẹn mười tệ, còn khiến cả làng lão phải quay lại cuộc sống đói nghèo trước đây.

Lương Tứ Hải, người dựa vào cái gì mà dám làm như vậy?

Chùa Ban Nhược.

Lương Tứ Hải thành kính quỳ lạy gấp đôi thời gian thông thường. Dường như mỗi lần cúi đầu vái, ánh hào quang của Phật tỏa lại phù hộ cho hắn thêm một phần. Hắn tưởng tượng mình vô cùng nhỏ bé, nhỏ bé đến mức có thể trốn thoát được mọi sự trừng phạt. Hắn tưởng tượng pho tượng Phật trước mặt vô cùng to lớn, to lớn đến mức có thể che chắn được mọi tội lỗi.

Sau khi vái lạy xong, Lương Tứ Hải chấp tay đứng dậy, nổi bực dọc trong lòng dường như không hề giảm bớt đi chút nào. Vị tăng cầm chuông không hiểu ý, lại gõ mạnh một nhát, tiếng chuông boong boong nghe không còn giống lời khích lệ, mà hệt như hàng ngàn chiếc kim thép nhọn hoắt, đâm chiu chiu vào đầu hắn.

Có tiếng giày vải chạm vào nền gạch cổ vọng tới từ phía hậu đường, trụ trì Tĩnh Năng cầm chuỗi tràng hạt, chậm chậm bước tới.

Lương Tứ Hải vội vã khom người, chấp tay, "Đại sư."

Trụ trì Tĩnh Năng mỉm cười đáp lễ, "Thí chủ Lương, lâu lắm không gặp anh."

"Vâng, dạo này nhiều việc phàm tục khiến con bận quá." Lương Tứ Hải hất hàm ra hiệu cho thuộc hạ đứng bên cạnh, tên thuộc hạ lập tức đưa chiếc va li da màu đen xách trên tay cho trụ trì Tĩnh Năng, "Năm trăm nghìn tệ, coi như là một chút lòng thành đối với Phật tổ."

Trụ trì Tĩnh Năng chấp tay nhận lễ, miệng niệm A di đà Phật, rồi gọi một đệ tử mang chiếc va li vào trong hậu đường. Sau đó, ông quay đầu nhìn Lương Tứ Hải hồi lâu, mỉm cười nói: "Thí chủ Lương trông thần sắc mệt mỏi, tâm không được tĩnh, dường như có chuyện phiền muộn?"

"Đại sư minh giám." Lương Tứ Hải cười nhả nhó, "Gần đây việc kinh doanh gặp chút phiền phức, có chút mâu thuẫn với đối tác. Không biết liệu đại sư có thể giúp con ngộ ra vài điều?"

Trụ trì Tĩnh Năng cười ha hả, mỉm cười nói, "Bàn tăng không biết xem tướng để đoán biết mọi việc, nhưng có mấy lời, muốn nói cho thí chủ Lương cùng nghe."

Lương Tứ Hải lại khom người, chấp tay, vội vã nói: "Xin đại sư cứ nói."

"Kinh Pháp Hoa có nói, tam giới thống khổ. Có nghĩa là, trong sáu cõi luân hồi, không hề có niềm vui thực sự. Con người sống trên cõi đời đều vướng vào bốn loại nhân duyên, là báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ, đời đời kiếp kiếp, không bao giờ ngừng nghỉ. Hết kiếp này, đến kiếp khác, duyên phận càng kết càng sâu, mà ân tình sẽ biến thành oán hận, oán hận lại biến thành ân tình; chuyện vui hóa buồn, chuyện buồn vĩnh viễn không bao giờ hóa vui. Cho nên, đừng gây thù chuốc oán với người khác, cũng không cần cố ý kết thiện duyên. Vì thiện duyên thái quá, sẽ biến thành ác duyên. Người yêu quý ta tất có thể hại ta. Bởi vậy, mọi việc đều nên tuân theo tự nhiên, tùy duyên, không cố kết duyên. Trong Phật pháp gọi là "quảng kết pháp duyên", chính là đạo lý đó."

Giọng trụ trì Tĩnh Năng ôn tồn, nhưng Lương Tứ Hải càng nghe càng thấy trong lòng lạnh toát, nhất là câu "kẻ yêu quý ta tất có thể hại ta". Do dự hồi lâu, Lương Tứ Hải lại khẽ hỏi: "Đại sư, thế con phải làm thế nào?"

Trụ trì Tĩnh Năng đưa bàn tay đang lần chuỗi tràng hạt lên trước ngực, mỉm cười nói: "Tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên."

Lương Tứ Hải đắm chiêu đi ra khỏi chùa Ban Nhược, lúc bước chân qua bậc thềm ở cổng, hần suất nửa thì vấp ngã, cứ như người mất hồn.

Thiện duyên. Ác duyên.

Tùy duyên bất biến, bất biến tùy duyên.

Kẻ yêu quý ta tất có thể hại ta...

Lục Thiên Trường bảo Lục Đại Giang trở về ngay lập tức, nhưng Lục Đại Giang không hề vội vã. Chẳng mấy khi mới được vào thành phố một chuyến, nhất định phải chơi cho đã. Hơn nữa, Lục Đại Xuân đã hứa sẽ dẫn hắn vào thành phố ném mùi con gái thành thị. Bây giờ thằng ôn này đã tàn phế rồi, hắn làm sao có thể bỏ qua cơ hội này được.

Có điều, sáng sớm ngày ra hắn đi xe đến đây, bây giờ đã gần trưa, cái bụng đói

réo lên ùng ục. Vốn định lấy được tiền xong sẽ chén một bữa no nê, bây giờ không được việc, muốn ăn một bữa tử tế thì phải tự bỏ tiền túi, không đáng. Lục Đại Giang nhìn quán xương hầm xì dầu phía bên kia đường, nuốt nước bọt, vội vã bước qua.

Một bát xương sống hầm xì dầu, một bát xương ống hầm xì dầu, một đĩa mì xào, 200 ml rượu trắng. Lục Đại Giang ăn như rồng cuốn, loáng một cái đã chén sạch bách. Sau khi cơm no rượu say, Lục Đại Giang vừa cảm thán cơm thành phố đúng là ngon, vừa gọi nhân viên viên phục vụ tính tiền.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang hóa đơn đến, chẵn 78 tệ. Lục Đại Giang ngậm tăm ở miệng, đưa tay lấy ví tiền, bỗng mặt hắn biến sắc, tiếp đó hắn lục tìm toàn bộ túi quần túi áo, mồ hôi lạnh toát ra.

Ví tiền đã không cánh mà bay.

"Tôi... tiền của tôi bị mất rồi." Lục Đại Giang sợ sệt nhìn nhân viên phục vụ, như thể hy vọng anh ta có thể giúp mình tìm lại được ví tiền.

Nhân viên phục vụ bấu môi, nhìn Lục Đại Giang từ đầu đến chân, mặt đầy vẻ khinh rẻ.

"Đúng là mất thật rồi." Lục Đại Giang vội moi túi áo comple ra, "Không tin anh nhìn..."

"Không phải lắm lời! Lấy tiền ra nhanh lên!" Nhân viên phục vụ bực mình ngắt lời hắn, "Loại người như anh tôi gặp nhiều rồi, định ăn không..."

Bỗng có người đập một tờ một trăm lên mặt bàn. Lục Đại Giang bất giác ngẩng đầu lên, một người đàn ông trung niên đứng cạnh bàn, khoát tay ra hiệu cho nhân viên mau cầm lấy tiền đi ra chỗ khác.

Nhân viên phục vụ trợn mắt nhìn Lục Đại Giang, rồi cầm lấy tiền bước đi.

Lục Đại Giang khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn người đàn ông trung niên, trong lòng bỗng cảm thấy nghi hoặc.

"Đại ca, anh là..."

Người đàn ông trung niên ngồi luôn xuống trước mặt Lục Đại Giang, lấy một chiếc cặp da đen và một chiếc điện thoại di động ra tiện tay để lên mặt bàn.

"Anh họ Lục đúng không? Lục Đại Giang?"

"Đúng thế." Lục Đại Giang càng ngạc nhiên, "Anh quen tôi sao?"

"Đúng." Người đàn ông khẽ gật đầu, nói nhỏ: "Tôi là người của ông chủ Lương."

"Ồ." Lục Đại Giang nhìn xung quanh, nổi nghi ngờ trong lòng vẫn còn nguyên vẹn, "Sao anh biết tôi ở đây?"

"Tôi vừa đi ra ngân hàng." Người đàn ông chỉ về ngân hàng Thương nghiệp phía đối diện, "Nhân viên bảo vệ nói với tôi là anh đã sang bên này ăn cơm."

"Ngân hàng?" Lục Đại Giang lập tức nói như quát, "Đúng rồi, chuyện năm trăm nghìn tệ là thế nào?"

"Anh nói nhỏ một chút!" Người đàn ông cau mày, "Tôi đến là vì việc này. Công ty xảy ra sự cố nhỏ, số tiền đó chưa kịp gửi vào tài khoản của anh. Ông chủ cử tôi mang tiền đến cho anh."

"Hóa ra là như vậy." Lục Đại Giang thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng lần này có thể tìm mấy cô em chơi cho đã đây, "Tiền đâu? Đưa cho tôi luôn đi."

"Tôi không mang theo, anh đi cùng tôi để lấy."

"Đi thôi!" Lục Đại Giang sốt ruột vội đứng dậy, người đàn ông trước mặt cũng đứng dậy, nhưng vừa thẳng người dậy, anh ta liền kêu "ái" một tiếng.

Lục Đại Giang giật bản mình, "Anh làm sao thế?"

"Tự dừng lại đau bụng." Người đàn ông mặt mũi nhăn nhó, "Anh ngồi chờ một tí, tôi đi ra nhà vệ sinh." Nói xong, liền cuống quýt đi luôn.

Lục Đại Giang bực mình ngồi xuống, rót một cốc trà chậm rãi uống. Đợi mấy phút, mà vẫn không thấy người đàn ông quay lại. Đúng lúc đó, chiếc máy điện thoại của anh ta để trên bàn bỗng đổ chuông.

Lúc đầu Lục Đại Giang mặc kệ, nhưng chiếc điện thoại cứ kêu mãi không dứt, khiến khách ăn ở xung quanh liên tục nhìn sang.

Lục Đại Giang cũng thấy khó chịu, bèn cầm chiếc điện thoại lên, ấn bừa mấy nút, không ngờ đầu kia bỗng vang lên tiếng nói.

"A lô?" Những âm thanh không rõ ràng vọng ra từ chiếc điện thoại, "Đã xong việc chưa hả?"

Lục Đại Giang rón rén áp sát điện thoại vào tai, "A lô?"

"Anh còn lè mè gì thế hả?" Đối phương dường như rất sốt ruột, "Đã gặp cái thằng họ Lục đó chưa? Mau chóng tìm cơ hội khử nó đi! Ông chủ giục mấy lần rồi đấy!"

Lục Đại Giang dựng ngược tóc gáy.

"Anh có nghe thấy không đấy? Ông chủ dặn rồi, nhất định phải khử nó..."

Lục Đại Giang hoảng hốt ném điện thoại xuống bàn, như thể đó là trái lựu

đạn có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Khử... thằng họ Lục?!

Hắn hoảng sợ nhìn bốn xung quanh, cảm giác như mỗi người bên cạnh đều có khả năng rút dao ra, lao vào mình.

Chạy mau, nhân dịp gã đó còn chưa quay lại, chạy mau!

Lục Đại Giang đứng dậy, cảm giác chân nhũn ra như hai sợi mì. Vừa đi được mấy bước, hắn bèn quay lại nhặt chiếc cặp da đen của gã đàn ông để trên bàn.

Phải cầm lấy nó, nếu không trên người không có đồng nào, làm sao thoát khỏi thành phố C được.

Lục Đại Giang hoảng hốt kẹp chặt chiếc cặp da, cầm đầu cầm cổ chạy như bay.

Lương Tứ Hải ngả người ngồi trên chiếc ghế da, chiếc gạt tàn thuốc lá trước mặt cắm đầy đầu mẩu thuốc lá. Hắn nhìn chăm chăm vào cốc trà xanh đã nguội lạnh, lại rít mạnh một hơi thuốc.

Lời của trụ trì Tĩnh Năng khiến hắn suy nghĩ suốt mấy ngày. Lương Tứ Hải không phải là người hoàn toàn tin vào số mệnh, nhưng hắn luôn coi bốn chữ thiện ác báo ứng làm điều răn đe mình. Những năm gần đây, việc kinh doanh thuận buồm xuôi gió, cho dù có chút gợn sóng, cũng không hề gì, khiến hắn tự nhiên tin chắc rằng mình được thần phật phù hộ. Liệu có đúng là thiện duyên đã hết rồi chăng?

Lục Thiên Trường khác với những vị quan chức cao cấp mà Lương Tứ Hải có quan hệ. Họ có thân phận, có địa vị, nếu chưa đến giây phút sinh tử, họ sẽ không tùy tiện trở mặt. Nhất là, tất cả đều biết rõ, hai bên đều nắm được chuỗi của mình, cũng coi như là đã mua bảo hiểm. Kể cả có không qua lại nữa, cũng vẫn phẳng lặng yên bình. Lục Thiên Trường thì khác, lão là kẻ tiểu nhân mặt hạng quê mùa. Dạng tiểu nhân mặt hạng quê mùa có ưu điểm là chỉ biết đến tiền, nhưng nhược điểm cũng là chỉ biết đến tiền.

Nếu tên tiểu nhân này lại tương đối có đầu óc, thêm tí thủ đoạn cay độc nữa, lại càng nguy hiểm.

Hắn vẫn chờ Lục Thiên Trường chủ động liên hệ. Một là Kim Vĩnh Dụ đang ở trong tay Lục Thiên Trường, hai là hắn cũng không muốn cho đối phương nhận ra mình đang chao đảo. Năm trăm nghìn tệ chắc chắn chưa đủ cho khẩu vị của Lục Thiên Trường, nhưng rốt cuộc lão muốn gì, lão dựa vào đâu mà đòi hỏi,

hắn không tài nào đoán biết được. Cho nên, Lương Tứ Hải chỉ còn cách đợi.

Cảm giác chờ đợi luôn vô cùng khó chịu, nhất là khi ta không thể đoán biết được số mệnh phía trước thế nào.

Lương Tứ Hải đập mạnh đầu thuốc vào chiếc gạt tàn. Nếu giải quyết được triệt để tất nhiên là tốt nhất, nếu không thể...

Chiếc máy điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông.

Người gọi điện thoại là một cô gái, nhưng lại dùng máy điện thoại của Lương Trạch Hạo. Lương Tứ Hải chỉ nghe thấy mấy tiếng "hu hu" nghẹn ngào trong máy, như thể đối phương đã bị bịt chặt mồm. Tiếp đó, điện thoại bị cắt đứt.

Lương Tứ Hải gọi lại, nhưng không có người nhắc máy. Hắn vội gọi cho vệ sĩ của Lương Trạch Hạo.

"A lô?"

"Đại ca của cậu đâu?" Lương Tứ Hải hỏi luôn.

"Ồ, sếp," vệ sĩ nhận ra giọng của Lương Tứ Hải, "Đại ca... với chị dâu... đang thư giãn."

"Ở đâu?"

"Khách sạn Lệ Tinh... phòng 1408."

"Chúng mày mau lên xem thế nào!"

Khi Lương Tứ Hải vội vã đến phòng 1408, Lương Trạch Hạo đã được vệ sĩ đưa đến bệnh viện. Nghe nói, Lương Trạch Hạo bị thương rất nặng, nhất là tay phải. Mắt Lương Tứ Hải sa sầm, hắn nhìn những vết máu trên giường, im lặng không nói gì một lúc lâu.

Trong phòng ngoài Bùi Lam ra, còn có một cô gái trẻ nữa. Hai người run lập cập thu mình vào trong góc tường, không dám thở mạnh.

Lương Tứ Hải nhìn cô gái trẻ, rồi lại nhìn Bùi Lam, hỏi khế: "Xảy ra chuyện gì?"

"Trạch Hạo hẹn cháu đến đây, cả cô ấy nữa, định chơi trò ba người." Bùi Lam cúi gằm mặt, mặt hết đỏ lại trắng, "Trạch Hạo bảo hai đứa cháu đi tắm. Lúc ở trong phòng tắm, nghe thấy có người bước vào... Rồi có tiếng đánh nhau. Hai đứa cháu không mặc quần áo nên không dám đi ra... sau đó..."

"Thôi." Lương Tứ Hải ngắt lời Bùi Lam, khoát tay gọi một thuộc hạ, rồi chỉ vào cô gái đang run lấy bẫy vì sợ hãi, "Cho nó một ít tiền, bảo nó về đi."

Cô gái run rẩy nhận lấy tiền, quay người định đi, thì bị Lương Tứ Hải gọi lại:

"Việc hôm nay, không được nói với ai, nghe thấy không?"

Cô gái vội vàng gật đầu, bước đi như chạy trốn.

Lương Tứ Hải quay lại nhìn Bùi Lam, "Cô kể tiếp đi."

"Cháu và cô gái ấy ở trong nhà tắm vô cùng hoảng sợ, bỗng nhiên có người xông vào, nắm chặt lấy tóc cháu lôi ra ngoài. Sau đó, sau đó..."

"Nói mau!"

"Hắn làm nhục cháu ngay bên cạnh Trạch Hạo." Bùi Lam lấy tay ôm mặt, khóc hu hu.

Lương Tứ Hải văng ra một câu chửi, rồi lại hỏi: "Thằng đó trông thế nào?"

"Cháu không nhìn rõ, hắn đội mũ và đeo khẩu trang. Nhưng bàn tay rất thô ráp, người rất hôi, như thể lâu lắm rồi không tắm." Bùi Lam vừa nói vừa khóc, bỗng nhiên như chợt nhớ ra điều gì đó, cô nói thêm: "Đúng rồi, hắn còn bảo cháu đưa cho chú một thứ."

"Hả?" Lương Tứ Hải tròn mắt, "Là cái gì?"

Bùi Lam sợ sệt xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay cô là một tờ giấy vo viên.

Lương Tứ Hải mở tờ giấy ra, chỉ nhìn thoáng qua, liền đứng sững như trời trồng.

Một lúc lâu sau, hắn khoát tay, ra hiệu cho Bùi Lam đi trước. Tiếp đó, hắn đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng, một mình ngồi trên ghế salon, ngây người nhìn chằm chằm vào những vết máu trên giường.

Một kẻ rất bẩn thỉu, chỉ đánh cho Lương Trạch Hạo hồng cánh tay phải. Kẻ khốn nạn đó là ai đã quá rõ ràng.

Kẻ yêu quý ta tất có thể hại ta.

Cuối cùng hắn đã hiểu ra, Kim Vĩnh Dụ có giá trị gì đối với Lục Thiên Trường.

Trên tờ giấy đó là một hình ảnh trong camera giám sát ở khách sạn Thành Loan. Máy người ôm cơ thể Thang Tiểu Mĩ bọc trong tấm thảm đang từ phòng 624 bước ra.

Lúc đó Lương Tứ Hải đã ra lệnh cho Kim Vĩnh Dụ tắt toàn bộ thiết bị giám sát, xem ra hắn đã không làm như vậy. Nếu hắn có toàn bộ hình ảnh camera hôm đó, thì có khả năng có cả những hình ảnh camera trước đó.

Những hình ảnh camera đó có thể khiến Lương Tứ Hải muôn kiếp không bao giờ ngóc đầu dậy nổi.

Đó chính là mục đích hợp tác của Lục Thiên Trường và Kim Vĩnh Dụ.

Lương Tứ Hải nhận ra, mình đã rơi vào tình trạng nguy hiểm chưa từng gặp phải trong suốt cuộc đời đã qua.

CHƯƠNG 25

TRÊN DANH NGHĨA TÊN ANH

Lục Thiên Trường nhìn Lục Đại Giang run lấy bẫy, mặt tái mét. Lục Đại Giang đã vô cùng hoảng sợ, tay anh ta vẫn run lên bần bật suốt từ lúc cuống cuồng lao vào trong phòng. Cốc nước nóng trong tay sánh ra người đến hơn một nửa.

"Chú ạ," Lục Đại Giang lắp bắp kể lại toàn bộ sự việc, vừa khóc hu hu vừa nói thêm một câu, "Cháu suýt nữa thì mất mạng trong thành phố rồi."

Lục Thiên Trường nghiêng răng không nói gì. Đại Xuân đã tàn phế, Lương Tứ Hải còn muốn khử Lục Đại Giang: Chặt đứt cả tay phải và tay trái của lão!

Xem ra, bây giờ đã không chỉ là vấn đề tiền nữa.

Lục Thiên Trường nhìn chiếc cặp da màu đen trên mặt bàn, đó là vật Lục Đại Giang mang về. Lão mở chiếc cặp da, dốc toàn bộ mọi thứ trong cặp ra bàn.

Trong cặp không có nhiều đồ, một cái ví da màu đen, một chiếc túi da đựng chìa khóa màu cà phê, một con dao gấp, hai chiếc bút bi, mấy tờ hóa đơn, ngoài ra còn có một vật nhỏ bằng nhựa màu vàng xen lẫn màu nâu.

"Đây là cái gì?" Lục Thiên Trường lấy ngón tay móc vật đó lên, Lục Đại Giang ghé sát lại nhìn, cũng không biết đó là cái gì.

"Ồ, cái này con đã từng thấy rồi. Lúc mua máy vi tính cho Lục Hải Yến, con thấy cửa hàng bách hóa có bán cái này." Lục Đại Xuân đi tới, vẻ mặt u ám, cầm lấy vật bằng nhựa từ tay bố, "Hình như gọi là cái đĩa gì đó."

Cái "đĩa gì đó" này dài khoảng hơn 6 cm, một đầu đội chiếc mũ nhựa, rút ra, bên trong lộ ra một đầu dẹt bằng sắt hình chữ nhật. Lục Thiên Trường ngắm đi ngắm lại vật đó, rồi quay đầu hỏi Lục Đại Xuân: "Cái này dùng để làm gì?"

"Hình như để ghi lại gì đó, giống như băng đài ấy." Lục Đại Xuân không quan tâm lắm, uể oải đáp lời.

"Ồ." Lục Thiên Trường suy nghĩ một lát, vật này lấy được từ chỗ Lương Tứ Hải, có lẽ bên trong sẽ có một vài thứ có giá trị.

"Thế... làm thế nào biết được bên trong có ghi những gì?" Lục Thiên Trường nhìn "cái đĩa gì đó", như muốn tìm một cái tước nơ vít để gỡ nó ra.

"Đừng có mất công nữa." Lục Thiên Trường nhận ra ý đồ của bố, hần cười nhạt, "Phải xem bằng máy vi tính."

Chưa nói dứt lời, hần và Lục Thiên Trường liền nhìn nhau. Máy vi tính?

Mười mấy phút sau, Lục Thiên Trường và Lục Đại Xuân cùng ngồi quanh chiếc bàn học trong phòng Lục Hải Yến, chăm chăm nhìn vào màn hình chiếc máy tính xách tay đang sáng lên.

Có được máy vi tính rồi, nhưng cái thứ này thì bỏ vào đâu được đây? Lục Thiên Trường nhìn cái đầu dẹt bằng sắt hình chữ nhật, rồi lại nhìn mấy cái cổng kết nối bên sườn chiếc máy vi tính, lần lượt thử từng cổng một. Cuối cùng, cũng cắm được vào một cổng kết nối có vẽ hình một chiếc đĩa nhon.

Chiếc máy vi tính kêu lên "tinh" một tiếng, sau đó trên màn hình xuất hiện một trang web.

Lục Thiên Trường ghé sát mặt lại, gần như chạm cả mũi vào màn hình. Cái vật kì quặc bé tí trước mặt lão nom giống như ba cuốn sách bị buộc vào nhau bằng sợi thắt lưng da.

"Video." Lão lẩm bẩm đọc mấy chữ ghi bên dưới ba cuốn sách, ngẫm nghĩ giây lát, rồi quay đầu hỏi Lục Hải Yến vẫn im lặng từ nãy: "Nghĩa là gì?"

"Nghĩa là: trong đĩa này có video." Lục Hải Yến cầm chuột trong tay, cụp mắt xuống.

"Thế thì mở ra xem nào." Lục Thiên Trường bắt đầu căng thẳng. Video, video gì?

Lục Hải Yến kích liên mấy nhát lên màn hình vi tính, một chiếc hộp thoại liền nhảy ra.

"Hãy nhập mật mã." Lục Hải Yến lẩm bẩm đọc, "Không xem được! Phải nhập mật mã."

Lục Thiên Trường "ồ" lên một tiếng, cau mày lại, lão ngồi thẳng người dậy hết nhìn Lục Hải Yến, lại nhìn Lục Đại Xuân.

Nếu phải thêm mật mã thì chắc chắn đây là thứ không thể cho người khác biết. Có điều, không biết đoạn băng video này liệu sẽ lấy được tính mạng của Lương Tứ Hải, hay là tính mạng của Lục Thiên Trường!

Cho dù nó lấy được mạng của ai đi nữa, bây giờ vật này cũng đã nằm trong tay ta - Lục Thiên Trường.

Lục Thiên Trường rút vật bằng nhựa ra, cẩn thận bỏ vào túi áo trong người,

cảm giác lưng mình như vững chắc hơn bội phần. Lão khoát tay ra hiệu cho Lục Đại Xuân và Lục Đại Giang đi ra, ngẫm nghĩ một lát rồi quay đầu nói với Lục Hải Yến: "Hầm tí canh gà mang đến đây, cần tắm bổ cho Đại Xuân."

Lục Hải Yến cúi đầu đáp "vâng".

Lục Thiên Trường, Lục Đại Xuân và Lục Đại Giang cùng đi ra. Lục Hải Yến nhìn họ đi khuất sau cổng, quay người ngồi trở lại bên chiếc máy vi tính, một tay ấn lên lồng ngực đang đập thình thịch, tay còn lại kích liên mấy nhát lên màn hình vi tính.

Cái văn bản dạng nén đó lại hiện ra trên màn hình.

Lục Hải Yến chăm chú nhìn hộp thoại yêu cầu nhập mật mã, vụng về gõ bàn phím.

Cánh tay phải của Lương Trạch Hạo đã tàn phế hoàn toàn, sau khi trao đổi kỹ càng với Lương Tứ Hải, cuối cùng bệnh viện quyết định tiến hành phẫu thuật lắp tay giả.

Trước khi tiến hành phẫu thuật, Lương Trạch Hạo đã làm náo loạn một trận, đánh cả mấy bác sĩ và y tá, cuối cùng hấn quỳ xuống trước mặt Lương Tứ Hải, nước mắt đầm đìa, khổ sở van xin: "Bố, bố nghĩ cách gì đó, con không muốn trở thành kẻ tàn phế, bố, con xin bố..."

Lương Tứ Hải cắn răng, ra lệnh cho vệ sĩ lôi Lương Trạch Hạo vào phòng phẫu thuật. Một loạt những tiếng đập loảng xoảng, cùng tiếng gầm rú tuyệt vọng của Lương Trạch Hạo văng vẳng trong hành lang bệnh viện. Mớ âm thanh hỗn độn đó yếu dần, cuối cùng căn phòng phẫu thuật đã bình yên trở lại.

Cuộc phẫu thuật diễn ra rất nhanh, xem ra việc cắt đi một cánh tay dễ dàng hơn nhiều so với việc chữa trị. Lương Trạch Hạo vẫn đang trong trạng thái hôn mê, được đưa vào phòng bệnh đặc biệt. Bác sĩ phẫu thuật cầm tới một chiếc khay bệnh viện, bên trên là cánh tay đã bị cắt bỏ. Lương Tứ Hải nhìn những ngón tay gàn như đã bị đập giập, lòng bàn tay giập nát, toàn thân hấn run lên.

Đó là tay của con trai hấn, ngưng kết từ chính xương máu hấn. Giờ đây, cánh tay ấy đã trở thành rác thải bệnh viện, sắp bị vứt vào lò thiêu hủy.

Hấn khoát tay ra hiệu cho bác sĩ mang cánh tay đó đi, rồi quay người hỏi vệ sĩ: "Đã mang theo hàng chưa?"

Vệ sĩ ngậy người ra, lần đầu tiên anh ta thấy vẻ mặt Lương Tứ Hải dữ dằn như vậy.

"Mang rồi ạ." Anh ta ngẫm nghĩ giây lát, "Trên xe còn một khẩu nữa."

"Được." Lương Tứ Hải đưa tay rút khẩu súng ở thắt lưng vệ sĩ, giắt vào sau lưng mình, sau đó hấn lấy điện thoại di động ra bấm số.

Đối phương không nghe, mà đập máy luôn.

Lương Tứ Hải không chờ thêm, mà liên tục bấm nút gọi lại. Sau khi đập máy bốn lần, cuối cùng đối phương cũng nghe điện thoại.

"Em đang ở trụ sở Công an thành phố." Điện thoại vọng ra giọng nói rất khỏe của Tiêu Vọng, "Có việc à?"

"Đi cùng anh một chuyến đến thôn Lục Gia."

Tiêu Vọng im lặng mấy giây, rồi nói khẽ: "Em hiểu tâm trạng của anh, nhưng..."

"Chú có đi không?" Giọng Lương Tứ Hải bình tĩnh, nhưng không để cho đối phương thanh minh thêm nữa.

Phải ba mươi giây sau, mới nghe thấy tiếng Tiêu Vọng trả lời: "Nửa tiếng nữa, tập hợp ở lối vào đường cao tốc."

"Được!" Lương Tứ Hải đập máy, rồi đi đến trước phòng bệnh đặc biệt, nhìn thẳng con trai vẫn đang ngủ mê man qua cánh cửa phòng.

Ngủ đi. Đợi lát nữa con tỉnh dậy, bố nhất định sẽ mang kết quả báo thù về cho con.

Lục Hải Yến ngồi xồm trước bếp, chiếc nồi sắt to trước mặt đang hầm gà sôi lục đục. Cô chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay, tay vô thức thêm củi vào bếp, tâm trí còn mãi nghĩ đi đâu.

Sau khi hầm gà xong, cô múc ra hai bát, phục vụ bố con Lục Thiên Trường ăn uống xong xuôi, cô lặng lẽ rửa bát rồi lại múc một bát thịt gà, cầm thêm một chai rượu, cho vào trong chiếc làn.

Lục Thiên Trường nhìn cô khoác áo bông lên người, quàng khăn vào, bèn lên tiếng hỏi: "Cháu định làm gì?"

Lục Hải Yến cầm chiếc làn trên tay, cúi đầu đáp: "Đi cúng Hải Thao."

Lục Thiên Trường "ừ" một tiếng, ngẫm nghĩ một lát, rồi nói thêm một câu: "Đốt cho nó ít tiền."

Lục Hải Yến không đáp lời, bước ra khỏi cửa.

Hai chiếc xe dừng lại trước cổng thôn Lục Gia. Tiêu Vọng đóng cửa xe cẩn thận, rồi đuổi theo Lương Tứ Hải đang sải bước phía trước.

"Sếp, rốt cuộc là anh định làm gì?"

"Giải quyết triệt để việc này chứ sao." Lương Tứ Hải nói nhẹ nhàng, nhưng những thớ thịt trên mặt gò lên dữ tợn. Tiêu Vọng nhìn chuôi khẩu súng thấp thoáng sau thắt lưng Lương Tứ Hải, bèn kéo chặt cánh tay hắn.

"Anh định giải quyết triệt để, em không có ý kiến gì." Tiêu Vọng nhìn quanh, "Nhưng làm gì trước, làm gì sau, làm thế nào, cũng phải tính toán một chút chứ."

"Đúng thế." Gã vệ sĩ ở bên cạnh nói theo phụ họa, "Tùy tiện hành động, sợ là không ổn."

Lương Tứ Hải bước chậm dần, cuối cùng dừng hẳn lại. Hắn nhìn Tiêu Vọng, rồi lại nhìn gã vệ sĩ. Tiêu Vọng rút ra một điều thuốc đưa qua, rồi châm thuốc cho hắn. Lương Tứ Hải im lặng hút thuốc không nói gì, lại buông một tiếng thở dài.

"Tay của Lục Đại Xuân bị tàn phế, anh thừa nhận, đó là lỗi của anh. Nhưng đó là việc ngoài ý muốn. Còn cánh tay Lương Trạch Hạo là bị bọn chúng chém sống." Giọng Lương Tứ Hải lạc đi, "Kể cả là bọn chúng muốn báo thù, được, anh chấp nhận. Nhưng liên kết với Kim Vĩnh Dụ xử lý anh, thì kiểu gì anh cũng không thể chịu được ..."

"Lão cấu kết với Kim Vĩnh Dụ xử lý anh như thế nào?" Tiêu Vọng cắt lời Lương Tứ Hải. Cánh tay Lương Trạch Hạo có phải là đã tàn phế hoàn toàn, Tiêu Vọng không mấy may quan tâm. Điều anh ta quan tâm là nếu Lục Thiên Trường cấu kết với Kim Vĩnh Dụ để xử lý Lương Tứ Hải, có thể anh ta sẽ bị liên lụy.

"Chỗ Kim Vĩnh Dụ...", Lương Tứ Hải đắn đo lựa cách nói: "Có một số thứ không nên có."

"Cái gì?" Tiêu Vọng lập tức truy hỏi. Lương Tứ Hải bậm môi, quay mặt đi, không nói nữa.

Tiêu Vọng im lặng chăm chú nhìn Lương Tứ Hải, hai hàng lông mày nhíu sát lại. Thứ trong tay Kim Vĩnh Dụ là nhắm vào Lương Tứ Hải, hay là nhắm vào mình?

Ba người đứng trên tuyết, không ai nói câu nào. Cuối cùng, Tiêu Vọng vứt đầu thuốc đi, khẽ mỉm cười, rồi lập tức lại sầm mặt xuống.

"Tìm xem anh Kim ở đâu trước đã." Dứt lời, Tiêu Vọng liền đi luôn vào trong làng.

Kim Vĩnh Dự chắc là trốn ở trong làng. Mặc dù thôn Lục Gia chỉ có mười mấy hộ gia đình, nhưng cũng không thể lục soát từng hộ một, một là bút dây động rừng, hai là nếu đám người làng tấn công, ba khẩu súng trong tay bọn họ sẽ không thể ứng phó nổi. Tốt nhất là xác định vị trí chính xác của Kim Vĩnh Dự trước, sau đó ép chặt anh ta.

Lương Tứ Hải và Tiêu Vọng đều cho rằng, Kim Vĩnh Dự rất có khả năng đang trốn trong nhà Lục Thiên Trường. Trong ba bọn họ, chỉ có Lương Tứ Hải từng đến nhà Lục Thiên Trường, nên hẳn đi đầu dẫn đường.

Trong làng vô cùng im ắng, mặc dù trời chưa tối, nhưng trên đường không có một bóng người. Lương Tứ Hải mới đến nhà Lục Thiên Trường có một lần, hơn nữa lại từ mấy năm trước. Nhìn những ngôi nhà ngói na ná như nhau, Lương Tứ Hải cũng chỉ nhớ mang máng, không chắc chắn lắm. Ba người đi đến một chỗ rẽ thì lạc đường, hoàn toàn không thể xác định được phương hướng. Đang nghiêng ngó quan sát xung quanh, thì nhìn thấy phía đằng xa có một cô gái mặc áo bông hoa, đầu đội khăn đang đi tới.

Lương Tứ Hải và hai người còn lại liền đi tới đón đường, gã vệ sĩ bước tới hỏi: "Chị cho hỏi nhà trưởng thôn ở đâu nhỉ?"

Cô gái đang cúi đầu bước đi, đột nhiên có người hỏi chuyện, có vẻ giật mình hoảng sợ. Cô khẽ kéo chiếc khăn đội đầu, hơn nửa gương mặt bị che kín sau chiếc khăn.

"Các anh... làm gì?"

"Chúng tôi muốn gặp trưởng thôn có chút việc..." Gã vệ sĩ chưa nói hết, Tiêu Vọng đã khoát tay ngăn anh ta lại.

"Chị đi đâu thế?" Tiêu Vọng nhìn chiếc làn trong tay cô gái, rồi sẫm soi nhìn cô gái.

"Đưa cơm." Cô gái buột miệng trả lời.

"Đưa cơm?" Tiêu Vọng đưa tay kéo mảnh vải đậy bên trên chiếc làn lên, "Đưa cơm cho ai?"

Mảnh vải bị kéo lên một nửa, một bát thịt gà và một chai rượu trắng lộ ra. Cô gái hoảng hốt lùi lại phía sau, không dám nói chuyện với họ nữa, vội vàng đi luôn.

Tiêu Vọng đợi cô đi được một đoạn mới sải bước nhanh chóng bám theo. Đường như nhận ra có người đi theo phía sau, cô gái lại càng đi nhanh hơn, sau

khi ngoặt qua một chỗ rẽ, bỗng nhiên không thấy bóng dáng cô gái đâu nữa.

Tiêu Vọng nhìn theo hướng đi của cô gái, có lẽ cô đi về mé đông bắc của làng, cách đó không xa, có một ngôi nhà cao khoảng sáu mét, trông như một ngôi từ đường.

Tiêu Vọng và Lương Tứ Hải nhìn nhau.

Kim Vĩnh Dụ chắc chắn ở đó.

Lục Đại Giang vừa ngồi vào bàn thì nghe thấy tiếng động ở cánh cổng sắt ngoài sân. Lục Thiên Trường khoát tay bảo hẳn đi ra xem thế nào. Lục Đại Giang vừa mở cửa phòng khách liền đâm sầm vào Lục Hải Yến đang lao từ ngoài vào. Chiếc làn trong tay Lục Hải Yến rơi xuống đất, chai rượu trắng bị vỡ bắn tung tóe, mùi thơm tỏa ra khắp phòng.

"Hải Yến, cháu sao thế?" Lục Thiên Trường cau mày, "Gặp ma à?"

"Chú!" Lục Hải Yến thở hổn hển, "Có người lạ vào làng."

"Gì?" Lục Thiên Trường lập tức đứng bật dậy, "Mấy người? Trông thế nào?"

"Ba người đàn ông, trông đều giống người thành phố." Lục Hải Yến dừng lại một lát, "Họ muốn gặp chú và Đại Giang."

Lục Thiên Trường và Lục Đại Giang nhìn nhau, Lục Đại Giang lập tức tái mét mặt.

"Bây giờ ba gã đó ở đâu?" Lục Thiên Trường trầm ngâm một lát rồi lại hỏi.

"Cháu dẫn họ đến từ đường rồi."

Lục Hải Yến vừa nói dứt lời, Lục Đại Xuân đang nằm trên giường liền nhồm dậy, lao thẳng đến chỗ cái chum để trong góc phòng.

Lục Đại Xuân cố gắng không cả kịp khui nắp bìn trát ở miệng, đập vỡ luôn chiếc chum, hẳn lòi một gói giấy dầu ở bên trong ra, tiếp đó lấy khẩu súng hoa cải treo trên tường xuống, hít sâu một hơi rồi nói:

"Đi thôi!"

Lương Tứ Hải và hai người còn lại rón rén tiến lại gần từ đường. Gã vệ sĩ khom người dưới chân tường, đưa tay đẩy cánh cửa sổ bằng gỗ, cánh cửa không hề nhúc nhích. Tiêu Vọng khom người dịch chuyển đến trước cửa, nhòm vào bên trong qua khe cửa từ đường, rồi thử lấy tay đẩy, cánh cửa mở ra.

Tiêu Vọng khoát tay gọi Lương Tứ Hải và gã vệ sĩ, "bên này." Dứt lời, anh ta liền rút súng, đi vào trước tiên.

Ba người đứng giữa gian từ đường rộng mênh mông, hoang tàn cũ nát, quan

sát kĩ bốn xung quanh. Trong từ đường tối mờ, mọi thứ trong tầm mắt mặc dù mờ hồ nhưng vẫn có thể thấy được hết mọi thứ. Ba người dừng lại ở cửa một lát, rồi từ từ tiến sâu vào bên trong từ đường.

Toàn bộ từ đường dường như không có chỗ nào có thể ẩn nấp được. Tiêu Vọng đưa mắt nhìn về cái bực mé phía bắc của gian từ đường, chỉ tay về phía đó, đồng thời ra hiệu cho Lương Tứ Hải và gã vệ sĩ rút súng.

Rón rén bước tới chỗ cách cái bực khoảng mười mét, ba người nín thở, cẩn thận quan sát động tĩnh xung quanh.

Nhưng trong gian từ đường im lìm không thấy có một tiếng động.

Lương Tứ Hải đột nhiên gọi: "Chú Kim."

Tiếng gọi âm vang không gian mênh mông của gian từ đường, va vào những bức tường vắng vắng hồi lâu. Một cơn gió lạnh lùa vào qua khe cửa sổ rất không đúng lúc, những bức gia phả và tranh chữ trên tường nghiêng ngả lắc lư, phát ra những tiếng động sột soạt, từng đám bụi lớn rào rào rơi xuống, cuộn trong gió, bay đầy trước mặt ba người.

Lương Tứ Hải đang định gọi tiếp, thì nghe thấy có người đẩy cánh cửa gỗ sau lưng.

Lương Tứ Hải, Tiêu Vọng và gã vệ sĩ vội quay lại, nhìn thấy ba bóng người mờ mờ đứng ở cửa.

Là Lục Thiên Trường, Lục Đại Xuân và Lục Đại Giang.

Bọn họ không hề nôn nóng bước tới, mà đứng ở cửa im lặng chăm chú nhìn đối phương mười mấy giây, sau đó mới từ từ tiến lại gần, cuối cùng dừng lại ở chỗ cách Lương Tứ Hải khoảng ba mét.

Lương Tứ Hải để ý thấy Lục Thiên Trường và Lục Đại Giang rút tay trong túi áo, không hề bỏ ra, còn Lục Đại Giang giấu tay trái ở sau lưng.

Sáu người, mười hai con mắt, cùng quan sát đối phương từ đầu đến chân. Không nói không rằng, kẻ nào kẻ nấy cầm chặt súng trong tay mình.

Lục Thiên Trường lên tiếng phá vỡ im lặng, "Ông đến đây làm gì?"

Lương Tứ Hải nhìn chăm chăm vào Lục Thiên Trường phải đến mười giây, rồi gằn từng chữ rành rọt: "Ông tự biết."

Lục Thiên Trường hứ một tiếng, "Tôi không biết."

Con người mắt của Lương Tứ Hải như muốn lòi ra khỏi tròng, lời nói đang định bật ra ở cổ họng lập tức bị nuốt lại.

Không thể tiếp tục coi thường bọn chúng, lão nhà quê này đang định mớm để mình nói ra những điều không nên nói, trong túi lão chần chẫn là có súng hoặc máy ghi âm.

Thấy Lương Tứ Hải định nói gì nhưng lại thôi, Lục Thiên Trường bỗng trở nên cảnh giác: Không lẽ đối phương định ghi âm hoặc ghi hình?

Sự im lặng dựng lên một hàng rào chắn vô hình, hai bên cùng cảnh giác quan sát đối phương qua lớp rào chắn, hồng thu tóm tắt hiệu nguy hiểm nhất trên mặt đối phương.

Ánh mắt Lương Tứ Hải dừng lại trên cổ tay của Lục Đại Xuân, nơi lẽ ra là một bàn tay to khỏe giờ cụt lủn trơ trọi. Hắn nhìn chỗ đó rất lâu, trong đầu hiện ra hình ảnh thằng con trai đang nằm ngủ mê man trên giường bệnh.

Lục Đại Xuân nhận ra ánh mắt của Lương Tứ Hải đang nhìn gì, hắn thở dồn dập.

Mày nhìn gì? Rất đặc chí phải không?

Lục Đại Xuân tiến lên phía trước một bước, đồng thời rút tay trái từ sau lưng ra. Lục Thiên Trường túm lấy con trai, mắt không rời khỏi mặt Lương Tứ Hải.

Mặt Lương Tứ Hải sa sầm, hắn khế lên tiếng: "Ông Lục, nói chuyện chứ?"

"Nói đi." Lục Thiên Trường cũng nói rất nhỏ: "Rốt cuộc ông muốn gì?"

"Giao người cho tôi." Lương Tứ Hải cẩn thận chọn từ, "Còn nữa, trả lại đồ cho tôi."

Nghe thấy câu đó, Lục Đại Xuân giật bản mình, co người lại sau lưng Lục Thiên Trường. Lục Thiên Trường nghiêng răng, cơn giận ngàn ngút trong lòng.

Đến tận nhà để bắt người, ức hiếp người khác đến đường cùng.

"Định làm tới cùng?" Lục Thiên Trường mím chặt môi, "Giao anh ta cho ông? Ông đừng có nằm mơ?"

Lương Tứ Hải phùng mang trợn mắt, hắn đang định nói thì bị Tiêu Vọng kéo tay lại.

"Ông Lục, chúng tôi có thể không đòi người, ông cứ giữ lấy cũng được." Tiêu Vọng nhìn chăm chăm vào cánh tay không chịu bỏ ra ngoài túi áo của Lục Thiên Trường. "Nhưng, nhất định phải trả lại đồ của chúng tôi."

"Đồ của các anh?" Lục Thiên Trường nhớ ra cái "đĩa gì đó", lão cười nhạt, "Đã ở trong tay tôi, là đồ của tôi."

Mày tưởng tao là thằng ngốc chắc? Do dù đoạn băng video đó bất lợi đối với

mày hay đổi với tao, tao cũng không thể đưa cho mày dễ dàng thế được.

"Được, giải quyết cho nhanh gọn." Lương Tứ Hải đã không thể kiên nhẫn được hơn nữa, "Ông muốn bao nhiêu tiền?"

"Tiền?" Nhắc đến tiền, Lục Thiên Trường dường như không thể bình tĩnh được nữa, "Mười tệ thôi."

Lương Tứ Hải và Tiêu Vọng nhìn nhau, cùng ngậy người ra. Phải đến nửa phút sau, Tiêu Vọng mới gượng gạo rặn ra một nụ cười: "Ông Lục, đừng đùa nữa."

Lục Thiên Trường không hề có ý đùa, sắc mặt ông ta đã tối sầm một cách đáng sợ.

"Mười tệ. Ít à? Không ít đâu." Lục Thiên Trường gầm lên, "Một bàn tay, cũng chỉ đáng mười tệ!"

Một tiếng "đoàng" nổ vang trong óc Lương Tứ Hải.

Những vết máu loang trên chiếc ga giường. Lương Trạch Hạo quỳ dưới đất đau khổ van xin. Cánh tay trắng bệch không còn giọt máu trên chiếc khay bệnh viện...

Lương Tứ Hải đẩy phắt Tiêu Vọng ra, giơ súng lên nhằm vào Lục Thiên Trường.

"Nộp ngay ra! Nộp ngay đồ của tao!" Lương Tứ Hải điên cuồng gầm lên: "Nộp ngay cuốn băng video ra đây!"

Trong chớp mắt, gian phòng vang lên tiếng vũ khí kim loại va đập vào nhau. Tất cả đều lôi vũ khí ra, chĩa vào đối phương.

Trừ Tiêu Vọng.

Anh ta đang ngậy người ra.

Cuốn băng video.

Đột nhiên Tiêu Vọng nhận ra điều gì đó. Anh ta bỗng trợn tròn mắt, giơ hai tay lên hét to: "Tất cả dừng tay, có sự hiểu lầm..."

Chưa dứt lời, gian từ dường đã vang lên một tiếng súng.

Lương Tứ Hải nghĩ bụng, toi rồi, mình đã bị mai phục.

Lục Thiên Trường nghĩ bụng, toi rồi, đối phương không chỉ có ba người.

Thế là, đạn bay tới tấp.

Buổi chiều tối yên lặng của thôn Lục Gia đã bị phá vỡ bởi những loạt đạn liên tiếp. Những con chó hoảng sợ sủa ầm lên ở mọi xó xỉnh trong làng. Tất cả dân

làng đều không hiểu có chuyện gì xảy ra, không phải là lễ tết gì, tại sao lại phải đốt pháo trong từ đường? Chỉ có Lục Hải Yến trôn trối nhìn về phía từ đường, mặt đầm đìa nước mắt, miệng khê lẩm nhẩm tên một người.

Tiếng súng bắn liên tiếp trong mấy giây, tiếp đó không khí im lặng chết chóc trùm lên mọi vật. Trong từ đường mù mịt khói súng, gian sảnh rộng mênh mông không có bất cứ người nào đứng dậy.

Thế thì, tiếng bước chân sột soạt ấy từ đâu ra?

Trong khe tường ở đầu kia chiếc bục sân khấu bằng gỗ, một họng súng còn bốc khói nhẹ nhàng vạch tấm rèm nhung bắn thủ.

Phương Mộc cẩn thận cài tám thẻ cảnh sát lên ngực áo, từ từ bước ra.

Phương Mộc đứng giữa sân khấu, nhìn đám người nằm ngang dọc la liệt bên dưới, anh bỗng cảm giác như mình đang diễn một vở kịch chuẩn bị sắp đến hồi hạ màn.

Đúng thế, đây là một vở kịch hay.

Trong ngân hàng. Lương Trạch Hạo sốt ruột điền vào phiếu chuyển tiền, Bùi Lam đứng bên cạnh, lẳng lặng ghi nhớ số tài khoản.

Phó Vạn Bảo. Phương Mộc bỏ khẩu trang và mũ trùm đầu ra, vừa cởi băng trắng quấn ở tay phải, vừa nhìn Kim Vĩnh Dụ đang động đậy không yên trong chiếc bao tải. Thái Vĩ lạnh lùng quan sát hành động của Phương Mộc, đột nhiên lên tiếng hỏi:

"Súng lấy ở đâu ra?"

"Một người bạn để lại cho tôi." Phương Mộc nhìn trời đêm, ánh trăng trong vắt. Cũng vào một đêm như vậy, thi thể Đinh Thụ Thành mắc kẹt ở cửa sổ Bách Hâm Dục Cung đã bốc cháy trong lặng lẽ.

"Cậu dám bắn thật à?" Thái Vĩ nheo mắt, "Cậu không sợ bắn vào người mình hay sao?"

"Ha ha, đạn không nạp chì." Phương Mộc tháo băng đạn đưa cho Thái Vĩ xem.

Mắt Thái Vĩ không rời khỏi mặt Phương Mộc, mấy giây sau, anh cười nhả nhỏ.

"Tôi càng ngày càng không hiểu được cậu."

"Không phải là việc xấu." Phương Mộc cụp mắt xuống, rút một điều thuốc đưa cho Thái Vĩ.

Thái Vĩ không cầm lấy, anh vẫn cau mày nhìn Phương Mộc.

"Cậu... có thật là cậu biết là mình đang làm gì không đấy?"

Phương Mộc cúi đầu, nhét điếu thuốc vào miệng, châm thuốc, phả ra một hơi dài, rồi quay đầu về phía Thái Vĩ, mỉm cười.

"Anh có tin tôi không?"

Thái Vĩ chăm chú nhìn anh mấy giây, khẽ gật đầu.

"Thế thì phiền anh và anh em chịu khó vất vả nhé." Phương Mộc vỗ vai Thái Vĩ, "Tìm chỗ nào đấy, giam hãm vài ngày, thời cơ đến, tôi sẽ gọi cho anh."

Thái Vĩ không nói gì, quay người ra hiệu khiêng Kim Vĩnh Dụ lên xe. Ngẫm nghĩ một lát, anh ngoái lại nói với Phương Mộc đã chìm sâu vào bóng tối: "Cậu hãy bảo trọng!"

Phương Mộc không quay đầu lại, anh giơ tay lên vẫy, điếu thuốc lá trong tay lập lòe trong màn đêm đen thẫm.

"Hả?" Giọng Đỗ Ninh từ điện thoại vọng ra, "Số tài khoản đó đã có người hẹn ngày mai đến lấy tiền. Ngày mai, chi nhánh phố Nam Kinh."

"Tốt rồi." Phương Mộc ghi nhanh vào cuốn sổ ghi chép, "Cảm ơn cậu nhiều nhé!"

"Ông bạn chí cốt ạ, ông phải nhanh lên đấy." Đỗ Ninh nói nhỏ: "Tự tiện lấy tiền trong tài khoản của khách hàng, mình có khả năng bị đuổi việc đấy."

"Cậu yên tâm, ngày mai sau khi đối phương kiểm tra tài khoản xong thì lại chuyển tiền vào. Nếu có vấn đề gì, cứ đổ hết cho mình."

"Chết tiệt, thế thì còn nghĩa khí gì nữa." Đỗ Ninh cười trách: "Mình sẽ cố hết sức."

Chùa Ban Nhược.

Lương Tứ Hải cúi người chào trụ trì Tĩnh Năng, trong lòng trĩu nặng. Trụ trì Tĩnh Năng cúi người chào lại, ông đưa mắt nhìn theo cho đến khi Lương Tứ Hải đi ra khỏi đại điện, khẽ thở dài rồi quay người đi vào trong nội đường.

Bên chiếc bàn uống trà trong nội đường, Phương Mộc ngồi yên lặng, chăm chú nhìn chiếc cặp da màu đen. Trụ trì Tĩnh Năng rót đầy chén trà để trước mặt Phương Mộc, rồi ngồi xuống chỗ đối diện với anh.

"Để thí chủ Phương chờ lâu."

"Đại sư đừng khách khí. Có điều tôi đang nghĩ, sau khi tôi kể cho đại sư biết chuyện của Lương Tứ Hải..." Ánh mắt Phương Mộc đang nhìn chiếc cặp da màu

đen, rọi lên mặt trụ trì Tĩnh Năng, "Tại sao đại sư vẫn nhận số tiền bất nghĩa này?"

Trụ trì im lặng khẽ mỉm cười, ra hiệu cho Phương Mộc uống trà. Sau khi thấy anh đã nhấp một ngụm, ông mới nói: "Trà có ngon không?"

"Vâng, cũng ngon." Phương Mộc thấy hơi kì lạ.

"Anh có biết trà này là do ai hái không?"

Phương Mộc cau mày: "Đại sư, tôi không hiểu ý thầy."

"Chúng ta không ai quan tâm đến chuyện người hái trà tốt hay xấu, vì trà là trà." Trụ trì Tĩnh Năng từ tốn nói: "Tiền tài cũng vậy. Trước đây bàn tăng không hay biết về con đường kiếm tiền của thí chủ Lương, bây giờ mặc dù biết rồi, nhưng cũng có gì khác đâu? Cái gọi là đồng tiền bất nghĩa, là cách nói tràn tục. Thí chủ Lương quyên tiền cho nhà chùa, nhà chùa lại đem số tiền đó cho những người cần nó. Qua nhiều vòng luân chuyển, có ai còn phân biệt được đó là tiền thiện hay tiền ác?"

Phương Mộc im lặng suy nghĩ một lúc, rồi đứng dậy cúi người chào vị sư thầy.

"Tôi không phải là đệ tử nhà Phật, nhưng lời của đại sư, tôi cũng hiểu được vài phần." Phương Mộc chân thành nói: "Lúc này khi ở trong hậu đường, tôi có nghe thấy lời của đại sư nói với Lương Tứ Hải. Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng cảm ơn đại sư đã giúp tôi, lại còn phải nói những điều không đúng sự thật, phạm vào một trong ngũ giới nhà Phật là không nói dối."

"Thí chủ Lương là người thế nào, đó là cách nhìn của các anh. Đối với tôi, nếu ông ấy một lòng theo Phật, ông ta vốn tính thiện hay ác, không có gì khác biệt. Bàn tăng nói với ông ta những lời đó, với hy vọng ông ta có thể phân biệt được đúng sai, sớm thay đổi, cho ông ta một cơ hội hướng thiện." Trụ trì Tĩnh Năng cười nói: "Hơn nữa, bàn tăng không hề nói dối."

Phương Mộc ngậy người ra.

Lục Đại Giang hoa mắt chóng mặt đi ra khỏi ngân hàng, ngậy người nhìn dòng người tấp nập trên phố. Gã Quỷ kéo thẳng cổ áo, lạng lẽ bước tới.

Sau khi va nhẹ vào Lục Đại Giang, ví tiền của hắn đã nằm trong tay gã Quỷ.

Ở chỗ ngoặt, Phương Mộc ngồi trong chiếc xe Jeep, vừa hút thuốc vừa nhìn Lục Đại Giang hoảng hốt gọi điện thoại. Gã Quỷ mở cửa chui vào xe, ném chiếc ví tiền cho Phương Mộc, rồi trèo ra ghế sau thay quần áo.

Phương Mộc mở ví tiền ra kiểm tra, rồi ném ra ghế sau.

"Cho anh đây."

Gã Quý không khách khí, cầm luôn tiền mặt nhét vào túi áo. Sau khi thay quần áo xong, gã cầm chiếc ví da đen treo lên ghế trước, chăm chú nhìn Lục Đại Giang đang bước vào quán xương hàm xì dầu.

"Khi nào hành động?"

"Đợi một lúc nữa." Phương Mộc nở má, lái đến một chỗ gần cửa sổ quán ăn. Nhìn qua cửa xe, có thể thấy rõ Lục Đại Giang đang nhòm nhào ăn uống.

Nửa tiếng sau, Lục Đại Giang hoảng hốt sờ lần túi áo. Phương Mộc khẽ vỗ vào vai gã Quý.

"Làm việc đi. Sau đó đợi điện thoại của tôi."

Phương Mộc cầm chặt chiếc điện thoại trong tay, nheo mắt nhìn gã Quý nói chuyện với Lục Đại Giang, rồi đứng dậy ra nhà vệ sinh. Chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ đeo tay, tiếp đó bấm số gọi một cú điện thoại.

Bên trong cửa sổ, Lục Đại Giang nhìn bốn xung quanh, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng cầm chiếc điện thoại trên bàn lên.

Tầng 14 khách sạn Lệ Tinh.

Phương Mộc đứng yên lặng trong gầm cầu thang, mắt nhắm hờ, vẻ mặt bình yên. Đúng lúc đó, gã Quý mở cánh cửa sắt ở gầm cầu thang bước vào, đưa cho Phương Mộc một chiếc thẻ.

"Lấy ở chỗ nhân viên phục vụ tầng."

"Anh về trước đi." Phương Mộc lấy ví tiền ra, nhưng gã Quý đã ấn chặt tay anh.

"Lần trước, tôi đưa thằng con đi mua một đôi giày rồi, rất ấm." Gã Quý nói dứt lời bèn nháy mắt với Phương Mộc, quay người đi xuống dưới lầu.

Phương Mộc ngậy người ra một lúc, rồi nhìn vào gầm cầu thang không một bóng người mỉm cười.

Phòng 1408. Phương Mộc thở dốc, nhét chiếc búa sắt dính đầy máu tươi nhét vào ba lô, quay người đi vào buồng vệ sinh. Có tiếng đàn bà kêu lên thất thanh, sau đó Bùi Lam bị lôi ra ngoài, trên người không một mảnh vải che thân.

Sau khi đóng cửa nhà vệ sinh, Phương Mộc buông cánh tay đang nắm chặt tóc Bùi Lam ra, quay mặt đi chỗ khác. Bùi Lam không hề để ý đến chuyện mình đang ở trần, trên người hoàn toàn không mặc gì, nhìn thấy Lương Trạch Hạo đang

nằm bất tỉnh trên giường, cảm xúc rồi bời hiện ra trên gương mặt cô.

Phương Mộc lấy ra một tờ giấy in đưa cho Bùi Lam, anh suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Một mình cô được không?"

"Không sao đâu, anh cứ tin vào khả năng diễn xuất của em." Bùi Lam đưa mắt nhìn mặt Phương Mộc, thần thái mạnh mẽ kiên quyết chưa từng có hiện ra trên gương mặt cô, khác hẳn với vẻ yếu ớt bất lực trước đây, "Em nói rồi, em muốn làm một việc gì đó cho Tiểu Mĩ."

Lục Hải Yến nhìn file dạng nén trên màn hình vi tính, tim đập thành thịch.

Anh đã quay trở lại.

Đêm hôm qua, khi gương mặt Phương Mộc từ từ hiện ra trong bóng tối và gọi tên cô, Lục Hải Yến gần như không dám tin vào mắt mình.

Đúng là anh đã quay trở lại, mang theo hy vọng của sự sống.

Lục Hải Yến định thần lại, cô gõ vào hộp thoại ba chữ Lục Hải Thao.

Em trai, tên em cô chính là mật mã.

Trong thư mục tên là video hóa ra chỉ có một văn bản word. Lục Hải Yến im lặng đọc, thoát tiên thấy hoảng sợ trong lòng, rồi từ nỗi hoảng sợ ấy dần dần trôi dạt một luồng dũng khí lớn lao.

Khói súng cuộn lẫn bụi bay trong không gian tối mờ của từ đường. Phương Mộc xách khẩu súng 54, chậm rãi bước xuống dưới bục sân khấu, đi về đám xác người đang nằm trên nền đất.

Gã vệ sĩ bị bắn trúng ngực, đã hoàn toàn tắt thở.

Lục Đại Xuân bị bắn trúng bốn phát, trong đó một phát trúng động mạch cổ, người đã tắt thở, nhưng máu vẫn không ngừng phun ra.

Lục Thiên Trường bị bắn trúng lồng mào, đầu nát như quả dưa hấu.

Lục Đại Giang bị bắn hai phát vào người, hai phát vào đùi, vết thương nặng nhất ở ngực phải, hấn ngồi dựa vào một cây cột, mồm liên tục kêu rên. Thấy Phương Mộc đi tới, hấn kinh sợ gào lên.

Phương Mộc đá bay khẩu súng bên cạnh Lục Đại Giang, anh không để ý đến hấn, mà quay người ngồi xuống bên cạnh Lương Tứ Hải.

Lương Tứ Hải nằm ngửa trên nền từ đường, nửa mặt bên trái bị bắn nhiều phát, chắc là trúng đạn của khẩu súng hoa cải trong tay Lục Đại Xuân.

Ngoài bị thương nặng ở đầu, ngực trái và bụng dưới bên phải hấn đều có vết đạn, máu vẫn tiếp tục chảy thành vũng dưới người hấn. Hấn thở dồn dập, miệng

liên tục sùi bọt máu.

Phương Mộc chăm chú nhìn gương mặt thấy rõ cả gân lẫn xương của Lương Tứ Hải, cho đến khi một con mắt còn lại của hắn từ từ nhìn về phía anh.

"Mày..." Cổ họng Lương Tứ Hải đã nghẹn cứng vì máu, khó khăn lắm mới bật ra được một âm tiết.

"Không phải là tôi, mà là họ." Phương Mộc lấy khẩu súng của Đinh Thu Thành chỉ vào tấm thẻ cảnh sát trên ngực mình, gương mặt Hình Chí Sâm sống động hiện ra trong tấm ảnh trên thẻ.

"Hự, hự hự..." Lương Tứ Hải đã hiểu ra, con người mắt đục mờ ánh lên một tia sáng. Dường như Lương Tứ Hải vẫn không cam lòng, hắn cố sức với một tay lên túm lấy tấm thẻ cảnh sát trên ngực Phương Mộc. Nhưng cánh tay hắn vừa với lên đã kiệt sức rơi xuống.

Con người mắt duy nhất của Lương Tứ Hải ngừng chuyển động, tia sáng cuối cùng biến mất hẳn.

Phương Mộc thấy trong lòng thật bình yên, anh từ từ đứng dậy.

Bỗng nhiên Phương Mộc thoáng thấy có động tĩnh bất thường.

Một kẻ lẩn người bò dậy, gần như cùng lúc đó, hai phát đạn chiu chiu sượt qua người Phương Mộc. Phương Mộc quay người bắn trả, nhưng kẻ đó đã lẩn vào sau một cây cột.

Phương Mộc vội nấp vào sau cây cột chỗ Lục Đại Giang đang ngồi dựa, anh đã biết đó là ai.

Hai người cách nhau chỉ khoảng năm mét, cùng nghe thấy rõ cả tiếng tim đập và nhịp thở của đối phương.

"Tâm lí chiến, đúng không?" Tiêu Vọng nói to, tiếp đó liền ho một trận sặc sụa, "Thông minh, để bọn chúng giết lẫn nhau."

Phương Mộc không lên tiếng, anh di chuyển quanh cây cột tìm góc bắn, nhưng cả người Tiêu Vọng đều khuất sau cây cột, không hở ra chút nào.

Lục Đại Giang nhận ra mình ở giữa hai kẻ đang bắn nhau, nhưng không sao động đậy được, hoảng sợ quá liền khóc ãm lên.

"Câm mồm!" Tiêu Vọng gầm rống lên: "Bảo nó câm mồm ngay!"

Tiếng gầm dường như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của Tiêu Vọng, anh ta thở hổn hển, nửa phút sau mới lại lên tiếng.

"Tôi không nên đối đầu với cậu. Lẽ ra tôi nên giết cậu sớm." Tiêu Vọng nói

mỗi câu đều phải dừng lại để thở một lúc, "Lương Tứ Hải nhắc đến cuộn băng video, tôi đã biết ngay là âm mưu của cậu. Chính cậu đã bắn phát súng khi nãy đúng không?"

Phương Mộc mỉm cười, đưa tay kéo Lục Đại Giang, định dịch chuyển hẳn sang một chỗ an toàn hơn. Động tác của Phương Mộc làm động những vết thương của Lục Đại Giang, hẳn lại khóc rống lên.

"Bảo nó câm mồm đi!" Tiêu Vọng gầm lên: "Im lặng để tôi nói chuyện với cậu!"

Tiêu Vọng gầm lên rõ từng chữ một, rồi lại thở hổn hển hồi lâu.

"Tại sao cậu không nói gì?" Giọng Tiêu Vọng trở nên kỳ quặc hơn, anh ta dường như đang rặn ra nốt chút hơi sức cuối cùng, "Cuốn băng video trong tay cậu không thể là cuốn băng thật, mà là cuốn băng giả của bọn Trịnh Lâm, đúng không?"

Phương Mộc bỗng bật cười: "Đúng!"

Công sức của Trịnh Lâm, Triển và Hải đã phát huy được tác dụng, Phương Mộc lấy một tấm hình từ trong cuốn băng video giả đó, bảo Bùi Lam đưa cho Lương Tứ Hải.

Tiêu Vọng cũng bật cười ha hả, dường như rất đắc ý: "Có biết tại sao tôi lại đoán ra không? Bởi vì cuốn băng video của Cảnh Húc đang ở trong tay tôi."

Nụ cười trên mặt Phương Mộc đông cứng lại, giọng anh lạc đi: "Anh nói cái gì?"

"Ha ha." Tiêu Vọng càng đắc ý hơn, "Có nhớ hôm tôi đi mua điện thoại di động với cậu không? Lúc cậu đi thanh toán tiền, tôi đã cài một thứ vào trong điện thoại của cậu. Tôi nghe thấy rõ toàn bộ cuộc đối thoại của cậu và Cảnh Húc trong nhà hẳn. Tiếc là điện thoại của cậu đã bị nước vào, lại phải thay một cái mới, nếu không..."

Phương Mộc ngắt lời anh ta, "Anh đã giết Cảnh Húc, rồi lấy mất cuốn video?"

"Đúng." Tiêu Vọng lập tức thừa nhận rất dứt khoát, "Còn phải cảm ơn cậu đã giúp tôi quét dọn hiện trường đấy, ha ha."

Phương Mộc nghiêng chặt đến mức răng như muốn vỡ ra, anh nhắm chặt mắt lại, lên tiếng hỏi: "Tại sao anh lại nói với tôi những điều này?"

Nhưng Tiêu Vọng bỗng im lặng.

Phương Mộc kiên nhẫn chờ mấy phút, vẫn không thấy Tiêu Vọng có động

tĩnh gì.

Không lẽ anh ta đã chạy trốn? Phương Mộc cẩn thận dịch chuyển, vừa thò ra nửa người, bèn nghe thấy hai phát súng vang lên "đòàng", "đòàng".

Phương Mộc vội thụt người vào, đột nhiên anh nhận ra Lục Đại Giang đã oạt ra gục xuống dưới chân mình.

Hai viên đạn bắn trúng thái dương bên trái và má Lục Đại Giang.

Đúng lúc đó, một tiếng "xoảng" vang lên. Phương Mộc nhìn về phía chỗ phát ra tiếng động, khẩu súng lục 92 đã bị ném ra giữa gian từ đường.

"Bây giờ chỉ còn cậu và tôi." Tiêu Vọng nói giọng thều thào, "Cậu qua đây, tôi không còn vũ khí nữa đâu."

Tiêu Vọng thò hai chân ra, ngồi dựa vào cây cột, chiếc áo da màu đen trên người có hai vết đạn xuyên thủng, chiếc áo len màu cà phê bên trong đã đổ rục màu máu.

"Cậu căng thẳng làm gì?" Tiêu Vọng nghiêng đầu, nhìn khẩu súng trong tay Phương Mộc đang chĩa về phía mình, yếu ớt mỉm cười, "Có thuốc không?"

Tiêu Vọng gắng gượng giơ một tay lên, rút điều thuốc nhét vào miệng, đôi môi anh ta đã trắng nhợt, bật liên mấy nhát mới châm được thuốc. Vừa rít được hai hơi, Tiêu Vọng đã ho lên sặc sụa, máu tươi phun lên cột, từ từ chảy xuống.

Lúc ấy, Phương Mộc gần như định tiến tới đỡ anh ta dậy, nhưng anh ta chỉ lão đảo người, không hề động đậy.

Tiêu Vọng nhận ra ý định của Phương Mộc, gương mặt trắng bệch của anh ta thoáng một nét cười.

"Mẹ kiếp, tôi thật sự thích cậu. Đáng tiếc... đáng tiếc là không thể cùng hợp tác." Tiêu Vọng cố gắng hết sức ngồi thẳng người dậy, lại thở dốc một hồi, "Dù sao cũng được quen nhau, tôi sắp chết rồi, cậu có thể giúp tôi một việc không?"

Phương Mộc im lặng chăm chú nhìn anh ta, khẽ gật đầu.

"Tôi giao lại số băng video đó cho cậu. Vốn định giữ để đề phòng sau này nếu chẳng may Lương Tứ Hải trở mặt, bây giờ chả còn dụng gì nữa." Tiêu Vọng cười khổ sở, "Nhưng cậu phải đồng ý một điều kiện."

Phương Mộc gật đầu, "Anh nói đi."

Tiêu Vọng khó nhọc lôi một chùm chìa khóa trong túi áo ra đưa cho Phương Mộc.

"Câu lạc bộ thể hình Bắc Khải, tủ thay quần áo số 663." Sắc mặt Tiêu Vọng

mỗi lúc một nhợt nhạt hơn, anh ta nhìn gian từ đường hỗn loạn, rồi quay đầu nói với Phương Mộc: "Giúp tôi nghĩ một lí do, gì cũng được. Miễn làm sao tôi được coi là hy sinh khi đang làm nhiệm vụ, để tôi được vào nhà hỏa táng với tư cách là một cảnh sát."

Phương Mộc nhìn chòm chìa khóa trong tay, rồi lại nhìn Tiêu Vọng, anh chậm rãi kiên quyết lắc đầu.

"Không!"

Hai mắt nhắm hờ của Tiêu Vọng lập tức trợn lên, người như muốn lao tới.

"Tại sao?"

"Anh Hình, Đinh Thụ Thành, Trịnh Lâm, Hải và Triển," Nước mắt Phương Mộc trào dâng, "họ đã chết vì cứu giúp những người khác. Còn anh thì không."

Phương Mộc từ từ đứng thẳng dậy, nhìn Tiêu Vọng từ trên cao.

"Anh không xứng đáng được như họ, được chết với tư cách là cảnh sát."

Dứt lời, Phương Mộc cầm chìa khóa trong tay, quay đầu bước đi.

"Không, Phương Mộc, tôi xin cậu... Phương Mộc... Tôi xin cậu!"

Tiêu Vọng tuyệt vọng gào lên bằng chút hơi sức cuối cùng.

Phương Mộc không quay đầu lại, thậm chí cũng không hề dừng bước, anh đi thẳng ra ngoài cửa.

Tiếng gào của Tiêu Vọng yếu dần, khi Phương Mộc đẩy cánh cửa từ đường, tiếng gào sau lưng đã hoàn toàn im bật.

Dân làng đứng chật kín trong sân từ đường, trông thấy Phương Mộc đi ra, họ đều kêu lên kinh ngạc.

Phương Mộc nhìn họ, những con người đã từng hung hãn như bầy sói dữ, giờ đây trông hết như những con cừu đang vô cùng hoảng sợ.

Tha lỗi, hay trừng phạt? Trong lòng Phương Mộc không có câu trả lời.

Anh chỉ biết rằng, mười mấy tiếng đồng hồ nữa mặt trời sẽ lại chiếu sáng mảnh đất này.

Anh chỉ hy vọng, ánh sáng mặt trời sẽ chiếu sáng lòng động Long Vĩ ở phía xa trong núi, để những con cá mù mở to đôi mắt, để dòng sông ngàm thanh bình như xưa, không bao giờ dậy sóng nữa.

Phương Mộc mệt mỏi mỉm cười.

LỜI KẾT

HÃY NGHE BÀI CA CỦA GIÓ

Ngày 28 tháng 12, tại thôn Lục Gia huyện Long Vĩ Ao thành phố S đã xảy ra một vụ án mạng. Phát hiện thấy tất cả 6 xác chết ở hiện trường, đều có nhiều vết thương do đạn bắn. Cảnh sát đã tiến hành điều tra và làm rõ thân phận của sáu người chết. Có một điều khiến cảnh sát bất ngờ: Một trong những người chết là Tiêu Vọng, cảnh sát hình sự Công an thành phố C. Hơn nữa, kết quả giám định cho thấy, vết thương trên xác ba trong số những người chết là do đạn bắn từ khẩu súng ngắn loại 92 của Tiêu Vọng. Sau khi lấy lời khai những người dân ở khu vực gần đó, cảnh sát thu được một thông tin quan trọng: Một người đàn ông họ Phương từng xuất hiện tại hiện trường xảy ra vụ án. Dựa vào nội dung miêu tả của dân làng, cảnh sát đã vẽ chân dung người đàn ông họ Phương, chuẩn bị xin lệnh truy nã.

Khoảng 4 giờ sáng ngày 29 tháng 12, khi chạy qua trụ sở Công an thành phố C, một chiếc xe minibus không mang biển số đột ngột thả xuống một chiếc bao tải, rồi lập tức phóng đi. Cảnh sát vũ trang trực ở trụ sở Công an thành phố C tiến đến kiểm tra, không ngờ phát hiện ra trong bao tải có một người đàn ông trung niên đang trong trạng thái hôn mê. Sau khi đối chiếu thông tin, đã xác định được người đàn ông này chính là Kim Vĩnh Dụ, đối tượng truy nã loại đặc biệt nguy hiểm đang lẩn trốn nhiều ngày. Sau khi quy án, Kim Vĩnh Dụ từng nhiều lần nhắc đến chuyện hắn đã bị một nhóm người không rõ danh tính bắt cóc ở phố Vạn Bảo và bị nhốt giam. Nhưng khi cảnh sát hỏi về đặc điểm nhận dạng của nhóm người bắt cóc và địa điểm nhốt giam, Kim Vĩnh Dụ nói rằng lúc đó hắn bị bịt mắt, không thể cung cấp bất cứ thông tin nào có giá trị.

Ngày 30 tháng 12, Ủy ban Kỷ luật và Viện Kiểm sát nhân dân thành phố C đều nhận được một chiếc USB. Theo những người nắm được thông tin cho biết, trong đó có những nội dung động trời, liên quan đến nhiều quan chức lãnh đạo cao cấp của tỉnh và thành phố, không rõ danh tính người tố cáo.

Ngày 31 tháng 12, tại sân bay.

Dáng người mảnh mai cao ráo của Bùi Lam nổi bật trong phòng chờ ở sân

bay, nhưng không ai nhận được ra vì cô đã mang tóc giả, đeo kính râm. Cô kéo một chiếc va li nhỏ xinh, chốc chốc lại xem đồng hồ đeo tay, ngóng nhìn dòng người đang ào ào đi qua lối vào.

Sau khi loa phát thanh ở sân bay liên tục giục hành khách đi chuyển bay đến Nhật Bản nhanh chóng lên máy bay, Bùi Lam đành tiến vào trong, không chờ thêm nữa. Cô cúi đầu, xách chiếc va li từ từ đi tới cổng kiểm tra an ninh. Vừa bước được mấy bước, cô bỗng cảm thấy có người cầm lấy chiếc va li của mình.

Cô giật mình ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn, nụ cười lập tức nở trên môi.

"Cứ tưởng là anh không đến."

"Gặp chút rắc rối trên đường." Phương Mộc mỉm cười, "May là còn kịp."

Sau câu nói đó, không ngờ hai người chẳng tìm được chuyện gì thích hợp để nói, họ im lặng đứng nhìn nhau, dường như đều muốn khắc sâu trong lòng mọi điều về người đối diện.

Phòng chờ ảm ào bỗng vang lên một bài hát tiếng Anh quen thuộc.

"Happy new year, happy new year, happy new year to you all..."

Phương Mộc chợt nghĩ đến điều gì đó, anh mỉm cười nói: "Chúc mừng năm mới!"

Nét mặt Bùi Lam trở nên tươi tắn, "Chúc mừng năm mới!"

Sau lời chúc ngắn ngủi, hai người lại lặng lẽ nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, Phương Mộc lên tiếng phá vỡ im lặng:

"Có dự định gì?"

"Đi Nhật Bản trước." Bùi Lam nói khẽ: "Thời gian tới sẽ sang Mỹ học diễn xuất. Sau đó, bắt đầu một cuộc sống mới."

"Có quay về nữa không?"

"Không biết." Bùi Lam có vẻ buồn rầu, nhưng giọng nói lập tức rất rõ ràng: "Ai mà biết được chuyện tương lai."

Phương Mộc khẽ gật đầu, anh nghĩ một lát rồi bỗng bật cười: "Cô kí tên cho tôi một lần nữa nhé, sau này cô trở thành ngôi sao nổi tiếng, chữ kí sẽ rất đắt giá đấy."

Dứt lời, anh liền lấy cuốn sổ ghi chép và bút trong người ra, khi ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt Bùi Lam ứa đẫm nước mắt.

Phương Mộc còn chưa kịp phản ứng, Bùi Lam đã ôm chặt lấy anh. Phương Mộc do dự giây lát, cuốn sổ ghi chép và chiếc bút nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Anh dang tay, ôm lấy đôi vai đang rung lên nức nở của Bùi Lam.

Dòng người ào ào đi qua trước cổng an ninh, nhìn thấy đôi trai gái ôm nhau thật chặt, không một ai cảm thấy ngạc nhiên. Cảnh tượng như vậy ngày nào cũng diễn ra rất nhiều lần ở đây. Chỉ có họ mới biết, cái ôm ấy không vì tình yêu, thậm chí cũng chẳng vì tình bạn.

Chỉ là để từ đó vĩnh viễn không bao giờ quên nhau.

Một lúc lâu sau, Bùi Lam nhẹ nhàng nói bên tai Phương Mộc: "Anh nhớ giữ gìn sức khỏe, nhất định phải giữ gìn sức khỏe."

Dứt lời, Bùi Lam buông hai tay, xách va li bước về phía cổng kiểm tra an ninh, cô không hề quay đầu lại.

Phương Mộc đứng yên nhìn theo bóng dáng Bùi Lam khuất sau bàn kiểm tra, lặng lẽ cảm nhận cảm giác ấm áp đột ngột từ cơ thể Bùi Lam đang tan dần. Sau đó, anh quay người, chậm rãi bước ra ngoài phòng chờ.

Vừa đi qua cửa tự động, Phương Mộc đã thấy hàng loạt ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy trước mặt. Mười mấy chiếc xe cảnh sát bao vây trước cửa, Biên Bình đứng sau cánh cửa đang mở của một chiếc xe cảnh sát, ông nhìn anh, trên mặt hiện ra những cảm xúc lẫn lộn.

Phương Mộc giơ hai tay lên, từ từ tiến về phía họ, nét mặt thanh thản, bước đi kiên định.

Về nguyên nhân tại sao mình lại xuất hiện ở từ đường thôn Lục Gia, Phương Mộc giải thích là đi điều tra vụ án. Cảnh sát hỏi về viên đạn đường kính 7.62 milimet, Phương Mộc một mực nói là mình không biết. Vì không thể xác định được lời khai của Phương Mộc có đúng sự thật hay không, cảnh sát quyết định tiến hành trắc nghiệm nói dối đối với Phương Mộc.

Người trắc nghiệm chính lần này vẫn là Hàn Vệ Minh.

Cuộc nói chuyện trước khi trắc nghiệm được bố trí ở phòng họp thứ ba ở trụ sở Công an thành phố. Phương Mộc nhớ lại mấy tháng trước, cũng tại nơi này, Hình Chí Sâm từng cười nói với Hàn Vệ Minh, bỗng anh thấy lòng mình chùng xuống. Tiếp đó, một cảm giác bất an lại dâng lên trong lòng.

Đối với Hàn Vệ Minh, chuyện lật tẩy lời nói dối của anh dễ như trở bàn tay.

Cửa mở, Hàn Vệ Minh bước vào, vẫn là dáng vẻ nhẹ nhàng thư thái. Ông ngồi đối diện với Phương Mộc, nhìn anh mấy giây rồi mỉm cười.

"Chúng ta có duyên ra phết nhỉ."

Phương Mộc mỉm cười, không đáp lời.

"Cậu cũng gần được coi là chuyên gia trắc nghiệm nói dối rồi." Hàn Vệ Minh châm một điếu thuốc, rồi đẩy bao thuốc về phía Phương Mộc, "Thế nào? Có cần tôi phải nói lại một lần về nguyên lý trắc nghiệm nữa không?"

"Không cần đâu." Phương Mộc lắc đầu.

Hàn Vệ Minh chăm chú quan sát Phương Mộc, ánh mắt ông dừng lại rất lâu trên những vết thương chưa lành hẳn, nét mặt dần trở nên nặng nề.

Tiếp đó là một khoảng thời gian dài im lặng. Hàn Vệ Minh nhìn đi nơi khác, vẻ như đang chuyên tâm hút thuốc. Sau đó, ông dập điếu thuốc vào trong gạt tàn, nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi quay đầu về phía Phương Mộc.

"Chúng ta nói chuyện nghiêm túc nhé." Hàn Vệ Minh chống tay lên mặt bàn, hai mắt sáng rực, "Cậu cảm thấy bây giờ cậu tiến hành trắc nghiệm tâm lý có được không?"

Phương Mộc khẽ lắc đầu: "Không có vấn đề gì."

Những điều phải đến, sớm muộn sẽ đến, kéo dài cũng không có ý nghĩa gì.

Hàn Vệ Minh bỗng mỉm cười, dường như rất hài lòng: "Chú mày cũng giỏi vật lộn thật đấy."

Ông đưa mắt nhìn vết thương trên trán Phương Mộc.

"Gian nan khổ luyện đây." Hàn Vệ Minh bỗng chậm rãi nói từng chữ một, "Cậu đi làm SBG được rồi đấy."

Phương Mộc cười nhả nhỏ, đưa tay gạt tàn thuốc lá. Cánh tay vừa cử động, cảm xúc chợt dâng lên trong lòng.

Lần gặp thứ hai. Dòng xe dày đặc. Xe Jeep. Hai người trong buồng lái, mỗi người một tâm trạng, đều thăm dò lẫn nhau.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, chạm phải ánh mắt sâu hun hút của Hàn Vệ Minh. Ông nhìn thẳng vào Phương Mộc vài giây, rồi từ từ đứng dậy.

"Hai giờ chiều bắt đầu trắc nghiệm." Hàn Vệ Minh nhìn đồng hồ, "Ồ, vẫn còn mấy tiếng đồng hồ."

Dứt lời, ông quay đầu mở cửa đi ra, không hề nhìn Phương Mộc.

Cuộc trắc nghiệm nói dối chiều hôm ấy kết luận âm tính, tức là người không liên quan đến vụ án đã qua được trắc nghiệm.

Mùa đông năm ấy xảy ra rất nhiều việc.

Nội dung tố giác của người không rõ danh tính làm rung chuyển quan trường

thành phố C, thậm chí cả của tỉnh. Nhiều vị quan chức cao cấp của thành phố và tỉnh đã bị điều tra và xử lý vì nhận hối lộ và bao che, dung túng cho những phần tử xã hội đen phạm tội, trong đó một số vị đã bị đeo còng vào tù.

Trong tài liệu tố giác, có một đoạn băng video ghi lại toàn bộ sự việc xảy ra ở khách sạn Thành Loan hôm đó. Lời khai của Kim Vĩnh Dụ cũng chứng thực Đinh Thụ Thành là điệp viên và nội dung Hình Chí Sâm nói là đúng sự thật. Do không thể lấy kết quả trắc nghiệm nói dối đối với ông Hình làm căn cứ định án, vụ án Hình Chí Sâm có ý định giết người bị hủy. Lãnh đạo tỉnh nhanh chóng đưa ra quyết định, khôi phục danh dự và thân phận cho Hình Chí Sâm và Đinh Thụ Thành, nhưng đề nghị công nhận là liệt sĩ và truy tặng huân chương chiến công hạng nhất cho hai người của Công an thành phố chưa được phê duyệt.

Kim Vĩnh Dụ bị định tội buôn bán trẻ em, cố ý giết người và cầm đầu tổ chức xã hội đen, tòa sơ phẩm tuyên án tử hình, lập tức thi hành. Trong lúc tuyệt vọng, Kim Vĩnh Dụ kháng cáo, đồng thời khai ra Tiêu Vọng là tay chân do Lương Tứ Hải cài vào nội bộ cảnh sát, với ý đồ lập công để giảm án. Cảnh sát điều tra phát hiện trong sổ tiền trong tài khoản cá nhân của Tiêu Vọng lên đến hàng triệu tệ, rất nhiều điểm khả nghi, lời khai của một số viên chức nghiệp vụ cảnh sát của Công an thành phố S vừa bị phát hiện nhúng chàm trong sự kiện bão táp lần này cũng cho thấy Tiêu Vọng đã tha hóa từ lâu. Nhưng Tiêu Vọng đã chết trong trận bắn giết tại thôn Lục Gia, vì vậy tòa án nhân dân tỉnh không công nhận thành tích lập công của Kim Vĩnh Dụ, phiên xử phúc thẩm đã tuyên y án sơ thẩm.

Cái chết của Lương Tứ Hải khiến cục diện các băng đảng xã hội đen của thành phố C hoàn toàn thay đổi, tổ chức Lương Trạch Hạo tiếp quản ngày càng suy yếu. Lương Trạch Hạo đã chết giữa phố trong một trận bắn giết giữa các băng đảng. Toàn bộ tổ chức cũng tan rã theo. Nhờ có kết quả đó, sau nhiều lần cảnh sát khuyến giải, bốn cô bé bị hại và người nhà trốn sang tỉnh khác đã chứng thực toàn bộ sự việc xảy ra ở nhà máy thép Tụ Nguyên. Trịnh Lâm, Hải, và Triển yên nghỉ ngàn thu trong khối thép, cuối cùng cũng đã được ngậm cười nơi chín suối.

Thôn Lục Gia vĩnh viễn không còn cuộc sống giàu có, nhàn tản trước đây. Hầu hết người làng đều ra ngoài mưu sinh, đa số đều bị thế giới sôi động bên ngoài lôi cuốn, hiếm có người trở về quê hương. Lục Hải Yến và mẹ cô cũng ra ngoài kiếm sống, hiện đang làm việc tại một viện phúc lợi ở ngoại ô thành phố C.

Hình Na đã được an táng, yên nghỉ trong lòng đất mẹ. Sau đó, bà quả phụ Dương Mẫn, vợ của Hình Chí Sâm, đã nhận nuôi Lục Lộ, cô bé hiện đang học ở trường trung học phổ thông số 2 của thành phố C. Theo manh mối do cô bé và những người bị hại khác cung cấp cùng rất nhiều bằng chứng trong tay cảnh sát, những cô bé bị bắt cóc bán ra nước ngoài lần lượt được giải cứu dưới sự trợ giúp của tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế, lãnh sự quán Trung Quốc ở đó sẽ sắp xếp đưa những người bị hại về nước theo từng đợt.

Sự kiện cuối cùng là: Sau đợt lạnh đầu đông, thời tiết thành phố C bỗng trở nên ấm áp một cách bất thường. Các chuyên gia khí tượng không thể đưa ra được lời giải thích hợp lý đối với hiện tượng này, chỉ dự đoán mùa xuân năm tới sẽ đến sớm hơn.

Hôm nay nhiều mây, gió đông nam cấp 4 đến cấp 5.

Cho dù ngồi trong xe Jeep, Phương Mộc vẫn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của mùa xuân ở bên ngoài. Anh mở cửa sổ xe, hơi ẩm lẫn với mùi thơm của đất bỗng chốc ùa vào trong xe, một cảm giác ngát ngậy dễ chịu lan tỏa khắp người.

Tâm trạng Phương Mộc vô cùng nhẹ nhõm, anh thậm chí còn thăm cảm kích ánh nắng mùa xuân đến sớm. Một tay anh điều khiển vô lăng, tay kia thò ra ngoài cửa sổ, cảm nhận làn gió mát lạnh lùa qua từng kẽ ngón tay.

Cần cảm ơn ai?

Chiếc xe Jeep tiến vào quảng trường trung tâm thành phố, Phương Mộc rút tay vào, nét mặt dần trở nên nghiêm nghị, anh ngồi thẳng người trong buồng lái, như thể đang vội vã đến dự một buổi lễ rất trang trọng.

Gần đây một tượng đài mới được dựng lên giữa quảng trường trung tâm thành phố, đang trưng cầu ý kiến của nhân dân toàn thành phố về việc đặt tên cho tượng đài, nghe nói, quảng trường trung tâm thành phố sẽ đổi tên thành quảng trường Anh Hùng.

Những điều này, Phương Mộc đều không quan tâm.

Anh dừng xe phía ngoài quảng trường, bước qua con đường vòng ngoài tắt nấp xe cộ, men theo lối đi bê tông bước vào quảng trường. Mặc dù hôm nay không phải là ngày nghỉ, quảng trường vẫn rất náo nhiệt, đâu đâu cũng thấy những nam thanh nữ tú nóng lòng được khoác lên người bộ cánh áo mùa xuân. Máy đưa bé được bố mẹ đưa đến, cầm trên tay những chiếc điều rục rỡ đủ màu,

hơn hờ cười đùa trong gió xuân.

Họ ở đó.

Giữa quảng trường có một bệ xi măng hình vuông, xung quanh là những cây thông cây tùng xanh suốt bốn mùa. Trên bệ đá hoa cương cũng hình vuông, một khối thép hình trụ tròn lớn cao khoảng năm mét, đường kính ba mét đứng sừng sững hiên ngang. Đỉnh khối thép hình bán nguyệt, bề mặt chưa được mài giũa sần sùi đen sì, trông dày nặng và dững mẫn.

Tựa như một viên đạn chuẩn bị bắn đi, sẵn sàng xé toạc tầng mây, xuyên thẳng lên trời bất cứ lúc nào.

Phương Mộc đi một vòng xung quanh bức tượng đài, sau đó dừng lại ở phía trước khối thép, khom người thăm đọc ba cái tên quen thuộc khắc trên bệ đá hoa cương.

Trịnh Lâm. Phùng Nhược Hải. Triển Hồng.

Mọi thứ trước mắt dần nhòa đi. Nỗi đau xé lòng đột ngột ập tới khiến Phương Mộc lão đảo, anh quay người, dựa vào khối trụ thép chầm chậm ngồi xuống.

Khối thép sau lưng to và dày, hệt như những đôi tay đã nâng anh lên cửa họ.

Một trận gió thổi tới, những cây thông cây tùng xung quanh im lặng đứng đờ, khối trụ thép thềm phát ra những tiếng vang, thật thần kì.

Cuối cùng những giọt nước mắt đã trào ra, Phương Mộc nghiêng người, ghé sát tai vào khối thép. Không hề giá lạnh như tưởng tượng, ngược lại, nhiệt độ tỏa ra nóng rực.

Hãy lắng nghe, họ đang thét gào.

"Cảnh sát, bỏ súng xuống!"

"Đạn bắn xuyên qua, không chết được đâu."

"Hải, nổ súng!"

"Một, hai, a..."

Phương Mộc ngồi bên khối trụ thép, trong tiếng hát nghẹn ngào của gió và tiếng thét gào văng vẳng, anh từ từ nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, Phương Mộc đến Sở Công an tỉnh từ sáng sớm. Tính ra anh đã mấy tháng liền không đến Sở. Nhưng bàn làm việc được lau sạch bóng không một hạt bụi, trên mặt bàn có một mẫu giấy.

Là nét chữ của Biên Bình: Ba giờ bốn mươi phút sáng sớm nay, Kim Vĩnh Dụ

đã bị tử hình.

Chỉ có mấy chữ, nhưng Phương Mộc xem một hồi lâu, cuối cùng anh xé vụn mẩu giấy, bỏ vào thùng rác.

Vừa ngồi vào bàn làm việc, thì trưởng phòng nhân sự đẩy cửa bước vào.

"Cậu Phương, cậu quay về đúng lúc quá." Trưởng phòng nhân sự cầm trong tay mấy túi hồ sơ, "Ra đây chút!"

Phương Mộc đi theo anh ta ra hành lang, một đồng nghiệp trẻ tay xách bình nước, hớn hờ chạy qua.

"Có nhiệm vụ?" Phương Mộc nhìn cậu đồng nghiệp đánh đổ nước nóng dọc hành lang, "Hình như rất gấp thì phải?"

"Có cái nhiệm vụ chết tiệt gì!" Trưởng phòng nhân sự cúi kính nhìn vết nước trên nền hành lang, "Vừa phân thêm một tổp cảnh sát, hôm nay đến Sở dự buổi tọa đàm. Trong đám cảnh sát mới có mấy em rất xinh, cậu xem mấy anh chàng choai choai chỗ mình phờn chí thế. "

"Ồ." Phương Mộc dừng bước, "Em không đi đâu! Vẫn còn việc phải làm kia."

"Đi đi." Trưởng phòng nhân sự đẩy mấy nhát vào lưng Phương Mộc, "Giám đốc sở yêu cầu toàn bộ các đồng chí trẻ tham dự, có tiếng nói chung."

Phương Mộc không thoái thác được, đành đẩy cửa bước vào phòng hội nghị. Mười mấy người trẻ tuổi mặc quân phục cảnh sát mới tinh ngồi bên chiếc bàn hội nghị dài, nét mặt thấp thỏm bất an.

Phương Mộc khẽ gật đầu chào họ. Đang định tìm một chỗ khuất ngồi xuống, bỗng anh sững người.

Anh ngẩng đầu lên, trong mấy dãy cảnh sát mới ấy, có một đôi mắt quen thuộc đang nhìn mình.

Phương Mộc đứng sững một hồi lâu, rồi bật cười.

"Là cô à?"

Kết Thúc

Chú thích:



[1] Tên gọi của hai nước nhỏ thuộc Trung Quốc thời cổ đại, có vị trí địa lí nằm ở khu vực Tứ Xuyên (Trung Quốc) ngày nay.

[2] Người Trung Quốc thường gọi họ người khác để xưng hô khi giao tiếp.

[3] Đơn vị tiền tệ của Trung Quốc, 1 tệ xấp xỉ 3.300 VNĐ.

[4] Một loại chất hóa học có tác dụng gây mê, tên đầy đủ là etherdiethyl.

[5] Một loại bánh làm bằng bột mì, không có nhân.

[6] Thành phố thủ phủ của tỉnh Hắc Long Giang, nằm ở đông bắc Trung Quốc.

[7] Ma túy chấm đá, một loại ma túy tổng hợp, có tên tiếng Anh là Ice hoặc Crystal.

[8] Bột ma túy.

[9] Sau khi hút thuốc phiện, có người thấy trước mặt xuất hiện ảo giác, gọi là xem tranh.

[10] Tên thành phố thủ phủ của tỉnh Liêu Ninh, Trung Quốc.

[11] Cách xưng hô thân mật của người Trung Quốc đối với người ít tuổi hơn mình: thêm chữ "tiểu" vào trước họ hoặc tên của đối phương.

[12] Tên gọi tắt của Ủy ban Chính trị pháp luật, bộ phận lãnh đạo của Đảng cộng sản đối với cơ quan tư pháp các cấp của Trung Quốc.

[13] Thời cổ đại Trung Quốc, phân khô của sói được dùng để đốt khi báo hiệu chiến tranh. Làn khói bốc lên thẳng đứng, gió to cũng không nghiêng lệch.

[14] Người Trung Quốc lặp lại tên những người nhỏ tuổi hơn khi xưng hô, nói chuyện để thể hiện tình cảm thân mật. "Na Na" là cách gọi thân mật của "Hành Na" - tên con gái ông Hành.

[15] Đơn vị đo lường của Trung Quốc, một thốn tương đương với khoảng 3.33 cm.

[16] Tên một loại thuốc an thần.

[17] Tên một loại thuốc độc, tiêm với liều lượng lớn sẽ khiến tim ngừng hoạt động.

[18] "Dục cung" trong tiếng Trung Quốc có nghĩa là địa điểm kinh doanh dịch vụ tắm.

[19] Tên một loại ma túy, có tên tiếng Anh là Ketamine.

[20] Một thương hiệu đồ ăn nhanh nổi tiếng của Mỹ.

[21] Tên một loại rượu trắng nổi tiếng, đắt tiền của Trung Quốc.

[22] Tên một loại thuốc lá bình dân của Trung Quốc.

[23] Một loại cá cảnh, màu sắc sặc sỡ.

[24] Một hình phạt thời phong kiến Trung Quốc, theo hình phạt này, đối tượng phạm tội bị cắt đi toàn bộ cơ quan sinh dục.

[25] Tên một huyện của Trung Quốc, nơi có sản xuất nhiều loại súng giả giống như thật.

[26] Một món quà vặt của Trung Quốc, là một loại bánh vỏ làm bằng bột mì cán mỏng, bọc một chút nhân, bỏ trong nước dùng.